

FRANK N. D. BUCHMAN

FRANK N. D. BUCHMAN

UUDEN
MAAILMAN
PUOLESTA

PORVOO . HELSINKI

WERNER SÖDERSTRÖM
OSAKEYHTIÖ

Alkuteos

REMAKING THE WORLD

ilmestyi ensi kerran Lontoossa 1947
ja on julkaistu sittemmin täydennettyinä painoksina
sekä käännöksinä hollannin, italian, japanin
kiinan, norjan, ranskan, ruotsin,
saksan ja tanskan kielillä.

Suomennos

MARTTI HELA

ja työryhmät

*Werner Söderström Osakeyhtiön
kirjapainossa Porvoossa
1957*

»Olen suurella mielenkiinnolla tutustunut niihin ajatuksiin, jotka sisältyvät MRA:n ohjelmaan. On totta, että maailma parhaillaan elää suurta historiallista siirtymiskautta aikakaudesta toiseen. On vaikea sanoa, minkälainen tulevaisuus meillä on edessä, mutta näyttää ilmeiseltä, että ihmiskunnan käsitys oikeasta ja väärästä on joutunut järkytetyksi. Sen vuoksi tämän asian selostaminen on mitä tärkeintä. Olen vakuuttunut, että juuri tämä asia sisältyy MRA:n ohjelmaan. Älkää ainoastaan yrittäkö sanoa, mikä on oikein ja mikä väärin, vaan vahvistakaa moraalisia periaatteita ihmisten mielissä. Tässä tehtävässä toivon teille kaikkea menestystä.»

J. K. PAASIKIVI

Tervehdys Moraalisen varustautumisen maailmanvaltuuskunnalle vastaanotolla presidentin linnassa 9. 11. 1955.

SUOMENTAJAN ALKUSANA

Tri Frank Buchmanin lapsuudenkodissa on kuulemani mukaan ollut talletettuna paperi, johon hän on kirjoittanut muistiin varhain saamansa johdatuksen: »Seuraa historiallista linjaa!» Juuri niin hän on tehnyt. Hänen elämänsäkaarensa kuvastuu ajan kuohuvaa taustaa vastaan. Työnsä, sanomansa ja puheensa hän on tuonut vastauksena kunkin ajankohdan tarpeisiin.

Monet kulttuurintutkijat ovat todenneet sen kohtalokkaan maailmankriisin, jossa elämme. Frank Buchmanin sen totesi, mutta hän erosi muista siinä suhteessa, että hän tarttui toimeen sen selvittämiseksi. Miespolvi sitten hän ryhtyi kouluttamaan uuden aikakauden puolesta taistelevaa voimaa.

Frank Buchmanin vastaus maailmankriisiin on hänen valtavaan ihmistuntemukseensa perustuvana totaalinen, kaikille kansoille, rodulle, kansanluokille ja puolueille tarkoitettu. Puheissaan hän antaa sen idälle ja lännelle, valtiomiehille ja poliitikoille, korkeakoulujen opettajille ja ylioppilaille, työnantajille ja työntekijöille, kuten myös kodeille, perheille ja aviopuolisoille, itsekullekin meistä. — Erityisesti monet ammattiyhdistysmiehet, jotka ovat menettäneet työväenliikkeen alkuaikojen aatteellisen palavuuden, sanovat, että he ovat saaneet innoituksen Frank Buchmanilta uudelleen.

Hän antaa vastauksen myös kirkkojen johtajille ja kristityille. Hän edellyttää, että kukin heistä perustaa Raamattuun ja pitää täydelleen oman tunnustuksensa mukaisen uskonsa. Mutta se ei saa ilmetä pehmustettuna. Sen täytyy tulla eletyksi. Visbyn-puheessaan v. 1938 hän

lausuu, että pysähtyminen »herätykseen» ei riitä. Seuraava askel on oleva »vallankumous», joka alkaa oman sydämen ja elämänlaadun muuttumisesta sekä luo yhteyttä muihin levitäkseen kohti uutta »renessanssia». Ks. myös hänen puhettaan »Vallankumous ristin alla» v. 1946.

Frank Buchmanin esittämät moraalin mittapuut — ehdoton rehellisyys, ehdoton puhtaus, ehdoton epäitsekkyyks ja ehdoton rakkaus — ovat tunnetusti vuorisäärnan päähyveet. Mutta Aasian ja Afrikan miehet selittävät, että ne ovat myös idän uskontojen mukaiset, yleisinhimilliset. Toiset heistä — sekä monet länsimaiden ateistit — ovat alettuaan näistä ehdottomista perusarvoista ja hiljaisesta hetkestä kääntyneet tai palanneet kristinuskoon, samalla kun toiset ovat edelleen suorittamassa kirkkohistoriassa uudenlaatuista kristityn ja ei-kristityn maailman yhteistyötä, joka varmasti ei koidu kristinuskon vahingoksi.

Emme voi muuttaa muuksi sitä, että nyt eletään ideologista aikakautta. Ideologia valtaa ihmisen kokonaan. Materialistisia ideologioja ei voiteta materialismilla eikä väkivallalla. Ihmisen itsekkyyks turmelee kaikki järjestelmät, eikä sen vallitessa voida luoda sellaista yhteiskuntarakennusta, ettei edelleen olisi varjon puolelle jääviä, joiden keskuudessa taas alkaisi kytää viha ja kateus enemmän valoon päässeitä vastaan. Tulevaisuuden tavoitteena on ihmisen itsensä muuttuminen. Ihmisen moraaliseen muuttumiseen perustuva Frank Buchmanin luoma ideologia on kyllin syvälle ulottuva, ainoa, joka ei sivuuta ihmistä itseänsä. Vain korkeampi ideologia voi voittaa alemman. Siksi Moraalisen varustautumisen ideologialle kuuluu tulevaisuus, kuinka paljon ihmiskunnan sitten lieneekin kärsittävä, ennenkuin penseys murtuu ja moraalista varustautumista aletaan elää maailmanlaajuisesti itsekunkin saaman voiman varassa.

Frank Buchman on kohdistanut valonheittimen myös Jumalan johdatuksen tosiasiaan. Opettamalla hiljaisen hetken pitämistä hän on tuonut johdatuksen tuhansien ja taas tuhansien ihmisten jokapäiväiseen elämään. Hän on osoittanut kansoille ja niiden johtajille uuden yhteisen työmenetelmän, uuden tavan ratkaista ongelmat sekä hyvän tien eteenpäin.

Hän on äskettäin sanonut, että »nyt on Suomen hetki», meidän pienen kansamme, jolle on annettu merkillinen asema ja sen mukainen tehtävä idän ja lännen välissä.

*Usein lainataan sekä puheissa että kirjoituksissa Frank Buchmanin sanoja. On valitettavaa, että maassamme ei tähän asti ole ollut saatavissa hänen puheittensa suomen-
nosta, mikä on estänyt teoksen käyttöä lähteenä ja täyden ymmärtämyksen syntymistä.*

Suomennos ei ole suinkaan vain allekirjoittaneen. Kolme työryhmää on kääntänyt ja varsinkin ideologiselta kannalta tarkistanut suomennosta. Myös Frank Buchmanin puhutulle sanalle ominainen usein tulituksen tavoin leimahdeleva ilmaus on pyritty säilyttämään. Eri kielisistä käännöksistä tämä suomalainen lienee tällä hetkellä enimminkin nykyhetkeen ulottuva.

Toivomme teoksen leviävän maassamme eri piireihin ja antavan meille itsekullekin haasteen toteuttaaksemme yksilöinä ja kansana kutsumustamme.

Helsinki, maaliskuussa 1957.

M a r t t i H e l a.

FRANK BUCHMAN

Kirj. *Alan Thornhill*¹

Frank Buchman seisoi Pennsylvanian vihreiden, lempeästi kumpuilevien mäkien keskellä. Tällä seudulla hän on syntynyt ja kasvanut, tänne hänen vanhempansa on haudattu ja täällä hän toivoo kerran saavansa levätä myös itse. Syvän tunteen valtaamana hän seisoi ääneti useita minutteja. Sitten hän toisti hiljaa itsekseen monta kertaa sanoja: »Minua on johdatettu ihmeellisesti.»

Monet ovat ryhtyneet kuvaamaan tämän miehen elämää ja työtä. He ovat melkein kuluttaneet loppuun sekä rakauden ja uskollisuuden että myöskin vihan ja ennakkoluulon sanavaraston. Hänen omaa elämäänsä koskeva arviointinsa on harvinaisen piittaamaton näistä kummastakin. Se on aina sama, »minua on johdatettu ihmeellisesti».

Mies, joka käyttää näitä sanoja niin yksinkertaisesti ja niin luonnollisesti, elää keskellä kahdennenkymmenennen vuosisadan vuolasta virtaa. Hän rakastaa ihmisiä, ei pilvissä, vaan rautatievaunussa. Hän saattaa majoittua mihin tahansa kolmestakymmenestä eri pääkaupungista sekä elää ja liikkua siellä ystäviensä keskellä ikään kuin olisi viettänyt siellä puolet elämästään. Lukemattomissa kodeissa, suurissa ja pienissä, hän on kuin kotonaan. Hän rakastaa elämää, koska elämä merkitsee hänelle aina ihmisiä. Hän on kiitollinen ilonaiheista ja käyttää tuskan rikkaasti hyväksi. Hänelle merkitsee jokainen tilaisuus

¹ Entinen Oxfordin yliopiston Hertford Collegen dosentti ja pastori sekä Moraalisen varustautumisen teollisuusnäytelmän »Unohdettu tekijä» kirjoittaja.

yksinkertaisimmasta ateriasta aina jokaiseen historiaa luovaan tapahtumaan saakka jotakin sellaista, joka on maisteltava sekä koettava ja käytettävä hyväksi täysin, jotakin, joka tulee kutoa suuren, kaikkikäsitteävän suunnitelman loimiin.

Hän on aikakautensa mies; kuitenkin ei kukaan ole voimakkaammin vastustanut aikakautta vallitsevia kehityssuuntia kuin hän. Joukkomaterialismin aikakautena hän on taistellut asettaakseen ihmiset ennen asioita. Itsekkään individualismin aikakaudella hän on osoittanut todeksi epäitsekkään yhteistyön tehokkuuden. Jumalattoman diktaattorivallan aikakaudella hän on sytyttänyt jälleen palamaan demokratian taistelevan kristillisen sydämen.

Voidakseen täysin ymmärtää hänen työtään on välttämätöntä ennen kaikkea painaa mieleen kaksi seikkaa. Ensiksi: avainta siihen ei saada teoriasta vaan kokemuksesta. Tämän kirjan lopussa on kerrottu hänen omilla sanoillaan, miten hän ensin sai tämän kokemuksen.¹ Tämän kirjan lukija voi itsekkin päätellä, miten tämä kokemus on kukoistanut ja kantanut hedelmää vuosien kuluessa. Toinen kohta on tämä: Frank Buchmanille henkilökohtainen Kristuksen tuntemus ei ole mitään sellaista, joka kääritään kokoon ja säilytetään kätkettynä aarteena; se on pantava toimimaan toisten hyväksi. »Paras tapa säilyttää kokemus Kristuksesta on antaa se edelleen toisille», hän sanoo, eikä hän näe sen tehokkuudelle mitään rajoja maailmassa, jossa miljoonat ihmiset joka kansakunnassa janoavat hengellistä todellisuutta.

Frank Buchmanille suotujen lahjojen joukossa on hänen harvinainen kykynsä antaa koko sydämensä ympärillä oleville yksilöille ja samalla säilyttää jatkuvasti kansallisten ja maailmanlaajojen tarpeiden näköalat. Ja vastaus toiseen näistä on vastaus kumpaankin. Pyhä Augustinus sanoi kerran, että hänen ei koskaan ollut vaikeata uskoa ihmeisiin sen jälkeen, kun hän oli kokenut muutumisen ihmeen omassa sydämessään. Frank Buchmanilla ei ole koskaan ollut epäilyksen varjoakaan siitä, että

¹ Ks. sivu 238.

Voima, joka muutti hänet, kykenee muuttamaan myöskin maailman.

Ja todellakin on niin, että vallankumouksien aikakaudella hän on ylläpitänyt suurempaa vallankumousta, joka käy edellä ja antaa vastauksen kaikille muille vallankumouksille käsittelemällä perusteellisesti ja rakentavasti ihmisten sydämiä. Ideologiain aikakaudella hän on antanut valloittavan ilmenemismuodon sille ainoalle ideologialle, joka vastatessaan inhimillisen luonnon syvimpiä tarpeita, on yhtä yleismaailmallinen kuin inhimillinen luonto itse ja joka siten tarjoaa ainoan yhteyden toivon revitylle ja jakautuneelle maailmalle.

Oxford-ryhmän ja Moraalisen varustautumisen ohjelman alkuunpanija syntyi kesäkuun 4 päivänä 1878 Pennsburgissa, Pennsylvaniassa. Hänen perheensä oli saanut vapaudenrakkautensa jo kehossa ja ravinnessa. Kaksisataa vuotta sitten hänen sveitsiläiset esi-isänsä olivat jättäneet kotinsa St. Gallenissa ja etsineet vapautta ja mahdollisuuksia nuorekkaassa Pennsylvanian valtiossa. Nykyisin nämä kukoistavat, säästäväiset »Pennsylvanian-Hollannin» yhdyskunnat siisteine maataloineen ja iloisesti maalattuine aittoineen, tahrattomine keittiöineen ja rakkaudella hoidettuine kirkkoineen ja hautausmaineen puhuvat yhä sukupolvista, jotka ovat kasvaneet kristillinen demokratia veressään. Täällä asuu kansaa, joka kunnioittaa Jumalaa ja rakastaa elämää.

Frank Buchman vie vieläkin mielellään ystävänsä Allentownin yksinkertaisille, arvokkaille kaduille ja näyttää heille vanhan kotinsa, jossa hän poikana iloitsi kuvien maalaamisesta, kalastusmatkojen suunnittelusta ja ennen kaikkea ystäviensä kutumisesta kotiinsa. Buchmanien koti oli aina täynnä ihmisiä, ja vielä nytkin niin monien vuosien jälkeen, kun Frank tulee vierailemaan kotiinsa, hän ei ehdi olla siellä juuri tuntia, paria kauempaa, ennen kuin entiset koulutoverit ja naapurit alkavat pistäytyä katsomaan. Mary, keittäjätär, tapasi sanoa, ettei koskaan voinut arvata, kuinka monta henkeä tulisi päivälliselle, koska ei milloinkaan tiennyt, miten monta ihmistä Frank tapaisi kadulla matkallaan kotiin.

Pian suoritettuaan tutkintonsa Muhlenberg Collegessa,

hän asettui asumaan Philadelphian köyhimpään osaan ja perusti siellä suojakodin turvattomille orpopojille. Kun hänet myöhemmin nimitettiin kristillisen työn johtajaksi Pennsylvanian valtion yliopistoon, eräs hänen parhaista ystäivistään oli Bill Pickle, juoppo väkijuomien salakuljettaja, jonka oma elämä muuttui ja joka sen lisäksi vaikutti voimakkaasti ylioppilaspolviin vielä kauan sen jälkeen kun Buchman itse oli lähtenyt sieltä.

Kaikki, mitä hän on ja tekee, saa alkunsa kaiken valtaavasta ihmisiin kohdistuvasta huolenpidosta. »Omistakaa kaikki ajatuksenne yksityiselle henkilölle», hänellä oli tapana sanoa ensimmäisille seuraajilleen Oxfordissa. Hän ei halua käyttää sellaista kristillistä työtapaa, joka käsittelee joukkoja ja massoja, mutta laiminlyö yksilön. »Ei kannata tiputtaa silmälääkettä toisen kerroksen ikkunasta», hän sanoo.

En ole tavannut ketään, joka niin nopeasti ja varmasti tietää, mitä tapahtuu toisen henkilön sisimmässä. Ihmisiä täynnä olevassa huoneessa hän huomaa erehtymättömästi juuri sen yksilön, joka erityisesti tarvitsee apua tai rohkeisuutta, innoittavaa haastetta tai kenties ankaraa varoitusta. Olen mennyt hänen luokseen odottaen nuhteita jonkin vakavan erehdyksen johdosta, mutta olenkin saanut osakseni ainoastaan lämpöä ja isällisen tervetulotuvotuksen sekä yhtälailla rikkoneen toverin täydellisen ymmärtämyksen. Olen samoin mennyt hänen luokseen odottaen saavani taputuksen olkapäälleni, mutta saanutkin hyvin ansaitun tönäisyn kylkeeni. Frank Buchman antaa harvoin ihmiselle sitä, mitä tämä odottaa, mutta melkein aina sitä, mitä hän tarvitsee. Hänen ihmistunteuksensa on verraton ja kalliisti ostettu lahja. »Minä pyysin Jumalaa», hän kertoi minulle, »tekemään minut yliherkäksi ihmisiin. Ja on ollut aikoja, jolloin olen tuntenut kiusausta toivoa, etten olisi koskaan rukoillut tuota rukousta.» Sillä miesten ja naisten tunteminen sellaisena kuin he ovat ja kuitenkin tietäen, mitä he voivat olla, on samaa kuin olla velvoittunut elinkautiseen inhimilliseen taisteluun, joka vaatii loputtomia uhrauksia. Hän palaa kärsimättömyydestä nähdessään, mikä kurja kuva useimmilla meistä on lähimmäistemme elämästä, ja miten

köyhä näkemys omasta elämästämme. Ja tämä koskee yhtä hyvin pöytänsä ääressä istuvaa sihteeriä tai keittäössä puuhailevaa keittäjää kuin valtioneuvostossa toimivaa ministeriäkin.

Kerran Edinburghissa hän havaitsi istuvansa eräillä päivällisillä vanhahkon naisen vieressä, joka kertoi hänelle, että omistettuaan elämänsä hyvälle tölle hän nyt »aikoi valmistautua kuolemaan». »Valmistautuako kuolemaan?» sanoi Buchman. »Miksi ei elämään?» Ja juuri tämän naisen näkemys avasi Oxford-ryhmän työlle tien Geneveen ja Kansainliittoon sotien välisinä vuosina.

Vuonna 1921 eräs aseistariisumiskonferenssin brittiläisen sotilasjäsen kutsui Frank Buchmanin Washingtoniin tapaamaan konferenssin osanottajia. Oli suuret toiveet siitä, että sopimusten ja liittojen avulla sodat julistettaisiin pannaan. Hän oli vakuuttunut siitä, että mikään sellainen ei onnistuisi, ellei sitä uudistavaa voimaa, jonka hän oli nähnyt vaikuttavan yksilöissä, johdettaisi myöskin kansakuntiin. Kun hän matkusti yöjunalla Washingtoniin, hänelle tuli vakaumus siitä, että hänen on jätettävä edullinen paikkansa yliopistossa. Sen jälkeen hän ei ole koskaan nostanut palkkaa eikä omannut mitään yhteiskunnallisen aseman suoma varmuutta.

Kolme kuukautta myöhemmin hän palasi Englantiin, jossa hän oli aikaisemmin ollut kahden anglikaanisen piispan kutsumana. Hän oli saapunut Oxfordiin ilmoittamatta ja tuntemattomana. Hän oli tavannut ihmisiä yksitellen ja saanut ystäviä. Hän rakasti ja ymmärsi tuota epäilevää, rauhatonta, sodan arpeuttamaa sukupolvea. Hän kuunteli heidän elämänteoriojaan ja kertoi heille tosi kertomuksia ihmisistä. Hän vastasi väitteisiin kokemuksilla. Muutamia yliopiston johtavia ylioppilaita kerääntyi hänen ympärilleen. Monet, jotka olivat olleet viranomaisten ongelmia, tulivat uuden hengen uranuurtajiksi. Yliopiston kateedrista luettiin julkinen kiitosrukous sen valon johdosta, joka oli tullut Oxfordiin.

Näinä varhaisina vuosina hänen pääasiallisena tehtävänänsä oli valita ja kouluttaa johtajistoa. Ihmiset tulivat hänen luokseen saamaan apua ja jäivät hänen luokseen koko elinajakseen. Hän ei mitannut käsitystään kristi-

tystä elämästä omien saavutustensa mukaan, vaan häntä ympäröivien ihmisten kasvun ja laadun perustalla. Siinä, missä toiset ihmiset perustivat järjestöjä, hän hoivasi elimistön kasvua. Toiset varoittivat vakavasti maailmaa julkilausumin. Hän ympäröi maailman perheellä. Hän ei silloin kuten ei nytkään sitonut ketään itseensä lupauksin ja vakuutuksin taikka rahallisin tai muin sitein. Tuhannet olivat sidotut häneen ja toisiinsa uskollisuuden ja huolenpidon katkomattomin pauloin. Hän ei antanut mitään määräyksiä. Jokaisella on etuoikeus olla henkilökohtaisesti Jumalan johtama.

Joka vuosi hänen työnsä kasvoi ja levisi maasta maahan. V. 1928 matkusti lukuisia etelä-Afrikan Rhodesstipendiaatteja ja muita Oxfordin ylioppilaita etelä-Afrikkaan. Heillä oli sanottavana kansakunnalle jotakin, mikä tuli ilmoille henkilökohtaisen vakaumuksen tulen voimalla. Sanomalehdet kirjoittivat vierailusta. Heidät ristitiin »Oxford-ryhmäksi», jolla nimellä heidät sen jälkeen on tunnettu kautta koko maailman. Seuraavana vuonna saapui tri Buchmanin itsensä johtama suurempi ryhmä. Kaksitoista vuotta myöhemmin, v. 1941, vaikka sota olikin kiristänyt rodullisia jännityksiä maassa, Jan H. Hofmeyr, rahaministeri ja kenraali Smutsin oikea käsi, sekä toiset huomattavat etelä-afrikkalaiset kirjoittivat tästä vierailusta, että sillä oli »kansallista merkitystä, ja se aloitti voimakkaan ja jatkuvasti sovittavan vaikutuksen roturistiriitoihin kautta koko maan, valkoisten ja mustien sekä hollantilaisten ja brittiläisten kesken».

Vuosien kuluessa hänen työnsä on omaksunut uusia liikkuma-aloja ja tullut yhä välttämättömämmäksi. Muis-tan, miten kävelin hänen kanssaan eräänä Englannin kulanhohtoisena kesäpäivänä kolmekymmenluvun alussa. Huomautin eräiden ohittamiemme muinaisten rakennus-ten kauneudesta. Hän keskeytti äkkiä: »Niin, mutta muu-tamien vuosien kuluttua niitä ei enää ole — ellemme me muutu.» Silloin ajattelin, että hän vain yritti hämmäs-tyttää minua kuvakielellä. Surullisinta oli, että niin monet muutkin ajattelivat samoin.

Hän matkusteli edestakaisin yli Atlantin, Amerikassa, Kanadassa, Hollannissa, Sveitsissä, Skandinaviassa ja mo-

nissa muissa osissa maailmaa työskennellen keskeytymättä. Mutta hän ei matkustanut koskaan yksin. Mihin hän kerran oli tullut hiljaisesti mukanaan kourallinen ystäviään, siellä hän nyt sai liikkeelle satoja, vieläpä tuhansiakin eläviä ja tartuttavia kristittyjä. Hän osoitti kenraalin neroutta, kun oli koottava hengen voimat oikealla paikalla oikeaan aikaan mahdollisimman tehokkaan iskun aikaansaamiseksi. Hänen seurassaan totesivat tavalliset ihmiset tekevänsä epätavallisia tekoja. Valtiomiehet alkoivat toimia kristittyjen tavoin. Kristityt valtiomiesten tavoin. Monille kirkon johtajille hän antoi täydelleen uuden ymmärtämyksen tuttuihin sanoihin: »Armeijan vahvan lailla jo rientää kirkko Jumalan.»

Harvat hänen työtovereistaan noina toiminnantäyteisinä vuosina ennen sotaa tajusivat kaiken sen täyttä merkitystä, jota he Frank Buchmanin johtamina innoittuivat rakentamaan. He pakkasivat kiireisesti matkalaukkunsa ja matkustelivat maailmaa ristiin rastiin. He elivät ahattaitten katujen varsilla ja tilavissa kodeissa. He puhuivat valtaville väkijoukoille, ja heidän sanansa käännettiin monille kielille. Heidän työskennellessään ja matkatesaansa yhdessä saattoi heidän joukossaan olla entinen itä-Lontoon agitaattori tai kuningattaren hovinainen, joukko armeijan upseereita tai ammattiyhdistysjohtajia, hienokäyttöksinen itämainen filosofi tai hiomaton, meluisa amerikkalainen toistakymmenvuotias. Ero ei merkinnyt mitään. He olivat kaikki osana maailmanlaajuisesta perheestä. He muodostivat luokattoman yhteiskunnan. He edustivat toimivaa kristillistä demokratiaa. He oppivat näkemään, miten vähän he saattoivat tehdä yksin ja miten suurenmoisia asioita työskennellessään yhdessä. Hiukan tuskaakin ja paljon iloa tuntien he löysivät ryhmäyhteyden viehätyksen ja voiman. »Hän on suuri sammakko pienessä lammikossa», oli Frank Buchmanilla tapana sanoa jostakusta ansiokkaasta, mutta pöyhistyneestä yksilöihmisestä. Ja omituisen mielijohteen saaneena hän lisäsi kerran: »Oxford-ryhmä on suuri lammikko, jossa lammas saattaa kahlata ja elefantti uida.»

Ja koko sen ajan, jolloin totalitaariset voimat nousivat valloittaakseen maan, kaiken väriset ja uskoiset ihmiset

Frank Buchmanin johdolla oppivat, elivät ja loivat vastuksen antavaa suurta ideologiaa. Samalla kun rasittuneet valtiomiehet puhuivat demokratiasta, Buchman matkusteli ympäri maailmaa rakentaen sitä. Samalla kun kokonaisia kansakuntia painettiin orjuuteen, hän työskenteli ja taisteli kokonaisten kansakuntien innoittamiseksi. Samalla kun maailma lisäsi asevarastojansa, hän vaati ja suunnitteli varustautumista moraalin ja hengen asein yhtä suuressa määrin. Samalla kun monet voihkivat, että kristinuskko on sortumassa, hän loi maailmanlaajan liikkeen julistamaan ainoata ja kaikkikäsitteävää totuutta, että kristinuskko toimii.

Näiden vuosien henki kuvastuu Yhdysvaltojen Moraalisen varustautumisen tukisäätiön perustuskirjan johdannosta:

Rikkaus, maine tai lepo eivät kenellekään meistä ole olleet yhtymisemme syynä.

Oppimme on ollut Pyhän Hengen ilmaisena totuus.

Turvallisuutenamme on ollut Jumalan rikkaudet Jeesuksessa Kristuksessa.

Yhteytemme maailmanlaajuisena perheenä on ollut Pyhän Hengen johdossa ja toinen toisiamme kohtaan tuntemassamme rakkaudessa.

Iloimme johtuu yhteisestä taistelustamme sydämien muuttamiseksi, jotta johto palautettaisiin jälleen Jumalalle.

Päämääränämme on ollut Jumalan Valtakunnan perustaminen tänne maan päälle miesten ja naisten sydämiin ja tahtoihin kaikkialla; vihasta vapaan, pelosta vapaan ja ahneudesta vapaan maailman rakentaminen.

Palkkanamme on ollut Jumalan tahdon täyttäminen.

Sota syttyi vetäen mukaansa tuhansia Moraalisen varustautumisen miehiä. Samalla kun he miljoonien toisten tavoin antoivat hikensä ja verensä taistelutantereella ja yksinäisillä vartiopaikoilla, he myöskin saattoivat antaa jotain muutakin, oman ainoalaatuksen koulutuksensa heidän.

Sillä välin toiset taistelivat kiinteästi kotirintamalla.

Intohimojen liekit loimusivat korkeina sodan aikana usein pimentäen kehityksen todellisen suunnan maailmassa. Ne, jotka viettivät sotavuodet Frank Buchmanin kanssa, voivat todistaa siitä erehtymättömästi selvänäköisyydestä, jolla hän kerran toisensa jälkeen näki kulloistekin kriisien takana olevat suuremmat yhteydet. Todistuksena tästä ovat hänen tänä aikana pitämänsä puheet. Ne paljastavat sen syvän vakaumuksen, että paljon enemmän kuin aseellisen taistelun tuloksesta demokratian kohtalo riippuu moraalin ja hengen voiman täydellisestä liikekannalle panosta, voiman, joka perinnäisesti kuuluu demokratialle. Ainoastaan siten demokratia voi voittaa materialismin ideologiat (olivatpa ne syntyneet Berliinissä tai Moskovassa) sekä puhdistettuna ja innoitettuna antaa rauhan ja kauan kaivatun turvallisuuden maailman kansoille.

Sodan päättyessä Moraalinen varustautuminen oli vahvempi kuin milloinkaan. Eipä silti, ettei vihamielistä arvostelua olisi nyt kuten muinakaan aikoina puuttunut. Kuinka voisikaan olla toisin? Frank Buchmanin työ ei ollut ainoastaan tehnyt itseensäytyytyväisten ihmisten oloa epämurkavaksi; se oli myös heittänyt haasteen vallankumouksellisen materialismin joukoille ja niiden tietoisille ja tiedottomille liittolaisille. Kukaan asioista tietoinen ei ollut yllättynyt, kun vastahyökkäys tuli. Eräs armeijan korkea upseeri analysoi kerran minkäläatuista oppositiota Moraalinen varustautuminen kohtasi. Hän huomasi, että sitä vastustettiin yhtä hyvin natsien kuin kommunistien taholta poliittisessa elämässä, sekä äärimmäisen oikeiston että äärimmäisen vasemmiston taholta, hyökkäävien ateistien ja ahdasmielisten kirkonmiesten taholta. Sitä on syytetty sekä militarismista että passifismista. Tietyt ainekset työväestön keskuudessa leimasivat sen ammattiyhdistysten vastaiseksi, tietyt työnantaja-piirien ainekset julistivat sen ammattiyhdistysliikkeen kannattajaksi. Ei mikään muu, lopetti tämä upseeri, kuin valtava moraalinen ja hengellinen uudistus, joka saat-
taa kasvaa koko maailman käsittäväksi, voi saada osakseen niin kiivasta ja niin ristiriitaista ja luonteeltaan maailmanlaajaa vastustusta.

Frank Buchman ei ole koskaan etsinyt arvostelua, mutta hän ei ole sitä myöskään koskaan pelännyt. Hänen vastauksensa on ollut kuten Abraham Lincolnin: »Lujuutta oikean asian puolesta sen mukaan kuin Jumala antaa meidän nähdä oikean. Ponnistelkaamme eteenpäin saat- taaksemme päätökseen sen työn, mitä olemme teke- mässä.» Hän on uskonut, että ainoa kiistaton vastaus arvostelulle on hänen elämäntyönsä laatu, eikä hänellä ole mitään syytä pelätä, koska historian tuomioistuimen edessä sekä hänet että hänen arvostelijansa tuomitaan heidän töittensä hedelmien mukaan. Koska hänen työnsä on Hengen johdattamaa, ei sitä voida irroittaa sen voi- manlähteistä. Koska se on olennaisesti kristillistä, se on kaikkialla ollut vastustamatonta. Sen saavuttamat tulok- set puhuvat itse puolestaan. Tärkeämpää on nyt, että ymmärretään sen strateginen tehtävä siinä valtavassa voi- mienmittelyssä, joka on edessäpäin.

Eräs mielenkiintoinen puoli Frank Buchmanin työssä on tapa, miten hän on innoittunut luomaan ja käyttä- mään aina uusia muotoja ja keinoja ilmaistakseen sano- mansa. Vähemmän kiireellisinä aikoina kymmenen, kaksi- kymmentä vuotta sitten pidettiin niin sanottuja »House Party»-nimisiä kutsuja — ystävien epävirallista, kodi- kasta kokoontumista hotellissa, ylioppilasasuntoloissa tai suuressa maalaistalossa, missä lukemattomat ihmiset, jotka eivät koskaan olisi avanneet kirkon ovia, löysi- vät käytännössä toimivan uskon, ympäristössä, jossa he tunsivat olevansa kotonaan. Myöhemmin pidettiin suuria kansallisia ja koko maailmaa käsittäviä kokouksia, joissa monet tässä kirjassa olevat puheet pidettiin. Sodan rat- kaisevina alkuvuosina pidettiin pyöreän pöydän konfe- rensseja, joissa työnantajien ja työväen edustajat kohtasi- vat toisensa uudessa ilmapiirissä ja usein löysivät uuden tavan lähestyä vanhoja, katkeruutta aiheuttaneita ongel- mia. Sitten seurasivat suuret maailmankonferenssit ja ideologisten koulutuskeskusten perustaminen Michiganin valtiossa Yhdysvalloissa sijaitsevalle Mackinac'n saarelle sekä Caux'hon Sveitsissä.

Useimmat ihmiset pysyttelevät luonnostaan niillä työ- saroilla, joilla he omasta mielestään voivat suoriutua hy-

vin. Buchman työskentelee innoittaakseen toisia ihmisiä tekemään tehtävänsä paremmin. Hän esiintyy nykyään harvoin puhujana. Eikä hänen tarvitsekaan. Kaikkialla maailmassa hänen kouluttamansa ryhmät voittavat ihmisiä ja kansoja kirjojen, näytelmien, elokuvien ja muiden välikappaleiden avulla kristitylle ideologialle.

Moraalisen varustautumisen näytelmiä saatetaan esittää minä vuoden iltana tahansa eri kielillä — Englannin kaivos- ja satamamiesten täyttämille katsomoille, Amerikan suurille lentoyhtiöille, Tokion keisarillisessa teatterissä, Italian pohjoisella teollisuusalueella, joka tunnetaan »pikku Stalingradina», Birman buddhalaisille munkkeille ja Kenian afrikkalaisille. Näytelmiäin esitykset ovat tähän mennessä korkealla laadullaan koonneet miljoonia katsojia. Mutta ne ovat enemmän kuin näytelmiä. Ne ovat toimiva voima. Missä tahansa esitetäänkin näitä näytelmiä, joiden näyttelijäkunnat ja näyttämöhenkilöstöt ovat vapaaehtoisia ja palkattomia Moraalisen varustautumisen työntekijöitä, siellä sovitetaan lakkoja sekä parannetaan palkkoja ja olosuhteita. Tuotanto nousee ja työstä poisjääminen laskee, kun vanhat kiistat ja epäkohdat väistyvät uuden toivon ja ihmisyyden tieltä niin työnantajistossa kuin työväestössä sekä hallituksessa.

Samoin kuin näytelmiä, käytetään radiota ja televisiota jatkuvasti, ja Suomesta on tullut »Vastaus», ensimmäisen kokoillan elokuva, joka käsittelee »Unohdettua tekijää» teollisuudessa.

Työryhmät, miehet ja naiset, jotka ovat saaneet koulutuksensa MRA:n monissa vaiheissa, siirtyvät jatkuvasti maailman ideologisille taistelukentille viemään aatetta, joka on kommunismia korkeampi, ja tuomaan ratkaisun rotuvihaan, kaikenlaisiin umpikujiin ja romahduksiin. Ranskan hallitus on nimittänyt Frank Buchmanin Ranskan Kunnialegioonan ritariksi sen johdosta, mitä hän on tehnyt Ranskan ja Saksan suhteiden parantamiseksi. Syksyllä 1952 hän lähti Aasiaan 200 henkeä käsittävän työryhmän kanssa seitsemän Kaukoidän kansan johtajan kiireellisen kutsun johdosta. Kun hän oli New Delhissä, Saksan presidentti ja hallitus myönsivät hänelle Saksan ritarikunnan suurristin, korkeimman kunniamerkin, joka

heidän vallassaan oli myöntää, »tunnustukseksi hänen merkittävästä työstään rauhan ja yhteisymmärryksen luomiseksi kansojen kesken».

Tämä Frank Buchmanin työn moninainen kehitys paljastaa mielenlaadun, joka on vapaa sovinnaisuuden ja entisten muotojen kahleista, sekä harvinaislaatuisen, pyyteettömän johtajuuden. Mutta lisäksi on olemassa vielä jotain, kaiken pysyvä perusta — todellinen, tarttuva ja kasvava tieto Jumalan voimasta. Tämä on välttämätön varuste jokaiselle, olkoon hän toistakymmenvuotias tai 80-vuotias, joka astuu Frank Buchmanin rinnalle maailmanlaajaan rintamaan.

Lukemattomien ihmisten elämää on silloin tällöin valaissut jumalallisen valon välähdys. Monet ovat seuranneet tähteä. Mutta Frank Buchmanista olisi oikeampaa sanoa, että Jumalan yksityiskohtainen, jatkuva ja tarkka johdatus on hänelle yhtä luonnollinen ja voimantäyteinen kuin päivänvalo. Se on hänelle joka aamu yhtä uusi kuin auringonnousu, yhtä tervetullut ja väistämätön. Kukaan ei ole valmiimpi myöntämään olevansa erehtyväinen ja voivansa muitten lailla kadottaa tien. Hän ei väitä omaavansa mitään, joka ei olisi jokaisen saatavissa. Kuitenkaan ei ehkä kukaan muu meidän sukupolvessamme ole hyväksynyt niin täydellisesti Jumalan johdatusta, ulottaen sen koko elämään ja sen tarkoitukseen, niin että se kulkee kuin kultainen lanka päivästä päivään.

Tässä kirjassa olevat puheet on kaikki pidetty noin viimeisten kahdenkymmenen vuoden kuluessa. Vaikka ne on kirjoitettu kovin erilaisia tilaisuuksia varten ja pidetty maailmanhistorian ehkä dramaattisimmat vuodet nopeasti vaihtuvana taustanaan, ne muodostavat silti yhtenäisen kokonaisuuden.

Saatetaan väittää, että Frank Buchman on henkilökohtaisten saavutustensa ansiosta oikeutettu puhumaan tämän päivän miehille ja naisille. Mutta enemmän kuin saavutustensa vuoksi häntä kuunnellaan hänen sanomansa polttavan ajankohtaisuuden takia. Sillä näinä päivinä voimakkaat ideologiat, joista monet ovat yhtä harhaanjohtavia kuin vääriä, käyvät päättäväistä taistelua ihmisten

sydämistä ja mielistä. Ne alkavat vakuuttamalla uskoaan ihmiseen ja yksin ihmiseen. Ne lopettavat halveksimalla häntä ja kavaltaamalla hänet. Ne lupaavat hänelle vapauden, mutta alistavat hänet pakkovaltaan. »Ihminen on niin suuri», ne sanovat, »että hän tulee toimeen ilman Jumalaa.» Pian ihminen on niin avuton, ettei hän tule toimeen ilman diktaattoreita. »Hylkää Jumalan kymmenet käskyt!» ne sanovat hänelle. Pian kymmenentuhatta ihmiskäskyä on häntä kuormittamassa.

Tähän puoliotuuksien sekasortoon tuo Frank Buchman terävän yksinkertaisen sanoman, jota tukee ihmisluonnon herkkä ymmärtämys ja aina pätevä kokemus Kristuksen muuttavasta voimasta. Sanat, joita hän käyttää ovat suurimmalta osalta yksinkertaisia sanoja, arkipäivän kieltä. Totuudet, jotka hän tuo julki, ovat nekin yksinkertaisia. Mutta ne ovat totuuksia, joitten avulla maailma voi pelastua ja parantua meidän elinaikanamme. Tai jos ne puuttuvat, niin sivistyksemme saattaa tuhoutua ainiaaksi maan kamaralta.

I

VIRTA NOUSEE

1934—1937

Syy maailman tilanteeseen ei ole laadultaan taloudellinen vaan moraalinen. Siinä on pahan aiheuttaja. Se on uskonnon puute, sen uskonnon, joka meillä pitäisi olla. Sallikaa minun käyttää erästä sanontaa, joka on tavallinen erään suuren liikkeen keskuudessa, joka juuri nyt leviää maassamme ja muualla: Tarvitaan Jumalan johdattamia ihmisiä muodostamaan Jumalan johtamia kansoja, jotka muodostavat uuden maailman. Kaikki muut taloudellista järjestelyä koskevat aatteet ovat liian pieniä tunkeutuakseen pahan ytimeen.

SALISBURYN MARKIISI

Englannin ylähuoneessa pitämässään puheessa maaliskuun 20 pnä 1936.

OXFORD

Ensimmäistä maailmansotaa seuranneena kymmenvuotiskautena Oxford-ryhmä sai johtajistonsa Atlantin kummallakin puolella olevista yliopistoista, varsinkin Oxfordista. Vuodesta 1930 alkaen pidettiin Oxfordissa sarja konferensseja, joihin osallistui tuhansia ihmisiä.

Vuonna 1934 oli neljäkymmentäviisi maata edustettuina, niihin luettuina Amerikan Yhdysvallat, Etelä-Afrikka, Australia ja Kauko-Itä sekä useimmat Euroopan maat. Suuri valtuuskunta saapui Kanadasta, jossa ryhmän äskeinen vierailu oli saanut osakseen sellaisen vastakaiun, että pääministeri R. B. Bennet oli lausunut: »Suorittamanne työ on tehnyt maan hallitsemisen helpommaksi. Vaikutuksenne on ollut huomattavissa jokaisessa kaupungissa ja kylässä maan kaukaisimmissakin osissa.»

Tässä kokouksessa tri Buchman tiivistä Oxford-ryhmän päämäärän seuraavaan lausuntoon:

UUSI VALO

Oxford, heinäkuussa 1934

Oxford-ryhmä on kristitty vallankumous, joka pyrkii elävään kristinuskoon. Sen päämääränä on uusi yhteiskuntajärjestys Jumalan Hengen diktatuurin alaisena, parempien inhimillisten suhteitten, epätietoisuuden yhteistyön, puhtaamman liike-elämän ja puhtaamman politiikan saavuttamiseksi sekä poliittisten, teollisuus- ja rotuvastakoh-
tien poistamiseksi.

Uusi henki liikkuu nyt maailmassa. Uusi valo voi tulla jokaisen osaksi ja tuoda kuhunkin uskontunnustukseen ja yhteiskuntakerrokseen kuuluvat miehet ja naiset takaisin kristinuskon perusperiaatteisiin vahvistaen heidän uskollisuuttaan kaikkia ensisijaisia velvollisuuksia kohtaan. Vaikeuksiemme ratkaisun täytyy olla seurauksena sellaisen hengen syntymisestä ihmisten sisimmässä.

Johtajat kaikilla elämänaloilla ovat nyt vakuuttuneita siitä, että toivomme on sydämen muuttumisen varassa. Siitä näkyy runsaasti todistuksia koko brittiläisessä imperiumissa. Maailman muuttuminen tapahtuu elämänmuuttumisen kautta.

Oxford-ryhmä uskoo, että tämän uuden maailmanjärjestyksen aikaansaamiseksi maailmanlaaja hengen herättäminen on ainoa toivo.

Ihmisten muuttumisen perustalla on pysyvä jälleenrakennus taattu. Ilman ihmisten muuttumista ei mikään kulttuuri voi säilyä.

Tri B. H. Streeter, Queens Collegen tunnettu rehtori ja Oxfordin yliopiston opettaja otti osaa tähän kon-

ferenssiin. Usean vuoden ajan hän oli seurannut Oxford-ryhmän kehitystä. Puhuessaan heinäkuussa 1934 useille virkatovereilleen Oxfordin kaupungintalossa, hän lausui:

»Olen seurannut tätä liikettä. Tähän asti on suhtautumiseni siihen ollut hyvántahtoista puolueettomuutta, kuten diplomaatit sanovat. Keskustellessani muutamien ystävien kanssa olen verrannut tätä suhtautumistani siihen, miten Gamaliel — fariseuksista rakastettavin — suhtautui alkuseurakuntaan.

Olen täällä tänä iltana sen vuoksi, että tahdon julkisesti sanoa päättäneeni nyt luopua ystävällisestä, puolueettomasta suhtautumisesta tähän uskonnolliseen liikkeeseen, jota olen päättänyt pitämään aikamme merkittävimpänä. Näiden kahden ja puolen vuoden aikana olen myös seurannut maailman tilannetta ja havainnut sen kuvastavan yhä suurempaa toivottomuutta ja epätoivoa. On olemassa paljon hyvää tahtoa, mutta ei tarpeeksi ratkaisemaan valtavia ongelmiamme — sotaa, luokkasotaa ja taloudellista romahdusta. Hyvän tahdon ihmiset menettävät rohkeutensa. He työskentelevät edelleen, mutta vähenevin toivoin. Yleisesti puhuen myös kirkot ovat menettämässä rohkeuttaan.

Tällä liikkeellä näyttää olevan kyky ei ainoastaan muuttaa joitakin huonoja ihmisiä hyväksi, vaan myöskin antaa uutta toivoa ja rohkeutta sekä uuden tietoisuuden suunnasta niille, jotka jo ovat hyvän tahdon ihmisiä. Sen takia olen tullut siihen johtopäätökseen, että tänä kaikkialla maailmassa kasvavan epätoivon aikakautena velvollisuuteni on ottaa paikkani tässä liikkeessä.

Saanan lisätä, että tulen Oxford-ryhmään, en henkilöinä, jolla jo ehkä on hieman mainetta omalla työsarallaan tai erään Oxford-collegen rehtorina; tulen henkilöinä, joka jo on oppinut jotakin Oxford-ryhmästä ja toivoo oppivansa enemmän; ja joka tämän askelen johdosta toivoo voivansa olla hieman suuremmaksi hyödyksi kuin muuten olisi laita.»

NORJA

Englannin alahuoneessa pidetyssä kokouksessa, jossa parlamentin jäsenillä oli tilaisuus kuulla Oxford-ryhmän puhujia, Norjan suurkäräjien puhemies C. J. Hambro kutsui Frank Buchmanin vierailemaan Norjaan. Marraskuussa 1934 C. J. Hambro kutsui 120 johtavassa asemassa olevaa norjalaista tapaamaan tohtori Buchmania ja hänen kolmeakymmentä työtoveriaan Hösbjörniin, joka sijaitsee Oslon lähistöllä. Kiinnostus oli niin suuri, että 1 200 henkeä saapui. Heidän joukossaan oli piispa Berggrav, josta myöhemmin tuli Norjan kirkon priimas, talonpoikaisspuolueen johtaja Johan Mellbye, kirjailija ja draamatikko Ronald Fangen, Norjan kirjailijaliiton puheenjohtaja, professori Mowinckel ja muita huomattavia henkilöitä teollisuuden, sivistyselämän ja politiikan aloilta.

Kun kampanjaa oli jatkunut muutamia viikkoja Oslon ja muissa kaupungeissa, kirjoitti oslolainen päivälehti *T i d e n s T e g n*:

»Kourallinen ulkomaalaisia, jotka eivät osanneet kieltämme eivätkä tunteneet tapojamme, tuli tähän maahan... Muutamia päiviä myöhemmin koko kansa puhui Jumalasta... Kaksi kuukautta näiden kolmenkymmenen ulkomaalaisen tulon jälkeen henkinen katsantokanta koko maassa oli selvästi muuttunut.»

Vaikutusvaltainen englantilainen viikkolehti *The Spectator* totesi:

»Kahdeksassa viikossa on tapahtunut koko kansaan ulottuva herääminen maassa, jossa erään piispan sanojen mukaan 90 % väestöstä ei ole käynyt kirkossa. Se on tapahtunut tavallisten ihmisten välittämänä. Se on runsain mitoin osoittanut, että yhteiskunnallista uudestisyntymistä tapahtuu monen muuttuneen ihmiselämän hedelmänä.

Neljä Oslon yliopiston professoria on tiivistänyt vakauksensa seuraaviin sanoihin: »Vierailunne on oleva ratkaiseva tekijä Norjan historiassa. Olette tuoneet oikean vastauksen strategisesti tärkeällä hetkellä.»

NORJA PALAA

Norjan ensimmäisen oman ryhmän palattua maaliskuussa 1935 Trondheimiin tekemältään kaksiviikkoiselta matkalta, tri Buchman puhui Oslon kaupungintalon täpötäydessä juhlasalissa kuvaillen kautta koko Norjan herännyttä vastakaikua.

Viisi kuukautta sitten aloitimme tässä salissa. Ajatelkaa Jumalan ihmeitä tekevää voimaa näinä viitenä kuukautena. Olette nähneet jotakin siitä tänä iltana. Lääkärit ovat puhuneet, samoin liikemiehet ja ylioppilaat. Ajatelkaa, mitä teille merkitsisi, jos jotkut näistä nuorista ihmisistä olisivat olleet omia poikkianne ja tyttäriänne. Moninkertaistakaa nyt tämä vaikkapa tässä maassa.

Ennenkuin nousin maihin Norjassa, minulle tuli jatkuvasti hiljaisessa hetkessäni ajatus: »Norja palaa Kristukselle.» Valo on tullut Norjaan. Aikaisemmin jotkut teistä, jotka nyt istutte täällä, piditte tätä herätyksenä. Uskon herätyksen välttämättömyyteen. Mutta näinä päivinä tarvitsemme enemmän kuin herätyksen. Nykyaika tarvitsee vallankumouksen. Moni, joka on matkustanut kanssamme tässä maassa, sanoo nähneensä liikkeen, joka on mennyt pitemmälle kuin herätys; se on ollut vallankumousta.

Uskon kolmannen vaiheen vielä tulevan Norjaan — renessanssin.

Palauttakaa mieliin, mitä tapahtui uudelleenelpymisen jälkeen keskiajan lopulla. Sama voi jälleen tapahtua Norjassa tänään.

Olen juuri ollut kolmen päivän matkalla poissa Norjasta. Matkallani tapasin norjalaisia. Sanoma oli saavuttanut heidät. Ilmaistessaan sen omalla tavallaan he sanoivat: »Meistä täytyy tulla oxfordeja.» Olen kuullut norjalaisten merimiesten muuttaneen englantilaisia merimiehiä Liverpoolissa. Tänään luin erästä Latvian johtavaa sanomalehteä. Siinä oli pitkät selonteot Norjassa tapahtuneista ihmeistä. Olen juuri matkustanut kahdesti Euroopan halki. Monissa lehdissä on uutisia siitä, mitä täällä tapahtuu. Valo on syttynyt Norjassa, ja siitä luetaan eri kansojen keskuudessa.

Olette kuulleet totuuden tänä iltana. Toiminnan aika on tullut. Tämä on haaste — haaste tahdolle: »Antakaa minulle 12 ihmistä, jotka ovat kokonaan antautuneet Jumalalle, ja minä käännyn tän maailman.» Mies, joka kirjoitti nämä sanat, oli kristitty valtiomies; ja edellytykset, jotka hän asetti, olivat nämä:

Vain antaa laskematta kuluja,
taistella huolimatta haavoista
ja etsimättä levon hetkiä,
ain' työtä tehdä palkan pyynnöttä —
vain tietäin, että tahtos täytämme.

Tämä haaste on selvä. Se oli kutsu kahdelletoista miehelle. Täällä on kaksitoista sataa nyt tänä iltana. Mitä vielä tekee kaksitoista sataa?

Mitä kaksitoista sataa voisi tehdä Trondheimissa? Ajatelkaa, mitä neljäkymmentä elävälle Jumalalle antautunutta ihmistä on juuri tehnyt tuossa kaupungissa. Tuomiorovasti sanoi, ettei hän koskaan olisi voinut uneksiakaan, että sellainen, mitä nyt tapahtui Trondheimissa, olisi voinut olla mahdollista. Jotkut, jotka olivat ensimmäisessä Oslon kokouksessa, saattanevat sanoa, etteivät he voineet uneksia, että kaikki mikä on tapahtunut Norjassa, voisi olla mahdollista. Norja on tullut valaistuksi. Elävä Kristus on tehnyt työtä monien elämässä. Vaikutus tuntuu Tanskassa. Se tuntuu naapurimaassanne Ruotsissa. Se tuntuu Englannissa. Se tuntuu mannermaalla.

Mutta olette vasta aloittaneet. Viisi kuukautta! . . . Entä viisi vuotta?

Jokainen ihminenkö muuttuneena? Jokainenko liikeyritys? Kokonaiset kaupungit saamassa suuntaa? Entä politiikka? Ja suurkäräjät? Kansako kuuntelemassa Jumalaa? Kansainväliset suhteet?

Saanko pyytää teitä tänään kotiin tultuanne lukemaan Jeremian 7. luvusta alkaen 23. jakeesta. Hän on profeetta, jolla on sanoma nykyajan ihmisille. Aloittakaa 7. luvusta ja lukekaa se sitten kokonaan, sillä teillä täytyy olla mielessänne runko kansan uudelleen rakentamista varten.

»Kuulkaa minun ääntäni, niin minä olen teidän Jumalanne ja te olette minun kansani; ja vaeltakaa aina sitä tietä, jota minä käsken teidän vaeltaa, että menestyisitte.»

Jeremian kansa »ei kuunnellut», ja niin he »käänsivät selkensä eivätkä kasvojaan». Se oli murhenäytelmä. Mutta Norjassa on toisin. Uskon, että voimme sanoa tästä maasta: »Tämä on kansa, joka on kuunnellut Herran Jumalansa ääntä.»

Uskon, että Norja on palava Kristukselle. Uskon, että Norja on vievä tämän sanoman muille kansoille. Uskon, että vallankumouksesta on tuleva renessanssi.

Huom. 10 vuotta myöhemmin huhtikuussa 1945 lausui Trondheimin piispa Arne Fjellbu St-Martin-in-the-Fields-kirkossa Lontoossa: »Haluan julkisesti lausua, että Norjan kirkonmiesten yhtynyt vastarinta natsismia vastaan perustui Oxford-ryhmän työhön.» Myöhemmin eräässä lehdistöhaastattelussa piispa Fjellbu, joka esitti johtavaa osaa Norjan vastarintaliikkeessä sodan aikana, lisäsi: »Oxford-ryhmän ensimmäinen tulo Norjaan oli Sallimuksen puuttuminen historiaan, kuten Dunkerque ja taistelu Isosta-Britanniasta. He auttoivat meitä rakentamaan sillan uskonnon ja kansan välille ja tekemään uskonnon jokapäiväiseksi todellisuudeksi. Olemme taistelleet jotain enempää kuin vain aseistettua vihollista vastaan. Olemme taistelleet jumalatonta materialismia vastaan. Oxford-ryhmä antoi meille miehiä, jotka auttoivat meitä taistelemaan kristityn ideologian puolesta.»

TANSKA

Ensimmäisiä norjalaisia, jotka ottivat vastaan Oxford-ryhmän haasteen, oli tunnettu lehtimies Fredrik Ramm. Hän oli ainoa lehtimies, joka seurasi Amundsenia hänen lennollaan Pohjoisnavan yli. Päätös, jonka Haagin kansainvälinen tuomioistuin teki Tanskan eduksi Tanskan ja Norjan välisessä Grönlannin kalavesiä koskevassa kiistassa, jätti Rammin mieleen syvän katkeruuden Tanskaa kohtaan. Hänen tätä kysymystä koskevat kiihkeät kirjoituksensa tekivät hänet tunnetuksi koko Skandinaviassa.

Tammikuussa 1935 hän matkusti Tanskaan. Kööpen-

haminalainen päivälehti Dagens Nyheter selosti haastattelussa 14. 1. 1935 hänen uutta suhtautumistaan:

»Tulin tänne ennen muuta kertoakseni teille, että suurin vikani oli viha tanskalaisia kohtaan. Mieleni oli tuon vihan myrkyttämä. Käytin kynääni niin hyvin kuin taisin vihani palveluksessa ja aatteen miehenä pidin itseäni oikeutettuna siihen.

Sitten tutustuin Oxford-ryhmään ja sen elämänlaadun vaatimuksiin. Nyt olen täällä päästäkseni sovintoon entisten vihamiesteni kanssa.»

Maaliskuussa Kööpenhaminan ovet avautuivat Oxford-ryhmälle. Kokouksiin otti osaa 35 000 ihmistä kahdeksan päivän aikana. Kolmen kuukauden kampanja huipentui kansalliseen katselmukseen helluntaina 1935 Hamletin linnassa Kronborgissa Helsingörissä. Tapausta kuvailee Carl Henrik Clemmenssen artikkelissaan Dagens Nyheterissä (kesäkuun 10 p:nä 1935):

KRONBORGISSA KIRJOITETTIIN HISTORIAA

Istun täällä myöhäisenä yön hetkenä ajatellen kaikkea tapahtunutta. Näen kaiken uudelleen silmiäni edessä. Näen loppumattoman ihmisvirran tulvivan yli vallihaudan kapeiden siltojen. Kuulen uudelleen yhä paisuvan laulun vyöryn. Se lähtee tuhansista rinoista, nousten ja laskien maininkien lailla kohti linnanpihan vaaleita muureja, jotka maalauksellisesti kohottavat vihreät kuparikattonsa taivaan sinä päin.

20 vuotta sitten eräs tuntematon mies päätti Jumalan nimessä muuttaa maailman muuttamalla sen ihmisten elämän. Tänään — helluntaina — samainen mies puhui Kronborgin linnasta Tanskan kautta koko Euroopalle. Hänen takanaan korokkeella istui jäseniä siitä uskollisesta, innoittuneiden työtovereiden joukosta, joka matkustaa hänen mukanaan maailmaa ristiin rastiin, useaan eri kansallisuuteen kuuluvia miehiä ja naisia. Korokkeella olivat myöskin Tanskan kirkollisministeri, Oxford-ryhmän tunnustautunut kannattaja perheineen, sekä Kööpenhaminan piispa, joka syvästi liikutuneena päätti tilaisuuden ja lausui Frank Buchmanille Tanskan kirkon lämpimät kiitokset.

Koko linnan pila oli niin täyteen ahtautunut ihmisiä, ettei selaista ollut täällä koskaan tapahtunut missään tilaisuudessa tähän mennessä. Kaikki ikäluokat olivat edustettuina, kaikki puolueet ja jokainen yhteiskuntaluokka. Enemmän kuin kymmenentuhatta hen-

keä oli linnanpihalla, tuhansia sitä ympäröivillä valleilla, — todellinen ja vaikuttava joukkokatselmus.

Maailman joka kolkassa Frank Buchman voi osoittaa tuhansia ihmisiä, jotka todella ovat muuttuneet hänen avullaan; ihmisiä, jotka nyt vuorostaan muuttavat muita. En ole kuullut mistään muusta sellaisesta meidän aikakaudellamme. Muut sananaikaiset liikkeet ovat valloittaneet kansoja. Tällä miehellä oli määrätietoinen näkemys maailman valloituksesta...

Ajatelkaa niitä muita huomattavia tapauksia, joita sattui tässä kokouksessa! Tunnettu näyttelijä-ohjaaja, joka astui korokkeelle ja selvällä kaikuvalla äänellään luki helluntai-evankeliumin, nyborgilainen lihakauppias ja kööpenhaminalainen satulaseppä rinnakkain nuoren kreivin ja tuomiorovastin kanssa todistamassa uudesta elämästä, jonka he olivat löytäneet Oxford-ryhmän avulla; nuori, kauniiseen, kirkasväriseen kansallispukuun pukeutunut suomalainen konserttilaulajatar, joka kertoi meille ensimmäisen kerran ymmärtävänsä laulunsa oikean tarkoituksen ja lauloi sen jälkeen Bachin voittoisan Hallelujan, sävelten kaikuessa yli linnanpihan linnunlaulun tavoin; ja lopuksi se hetki, jolloin Kööpenhaminan piispan siunattua kansan, valtava joukko seisoi hetkisen hiljaa toivoen vielä saavansa kuulla lisää. Liikehtiminen, joka laajeni aaltomaisesti joukon keskuudessa, sekä hämmentyneet äänet, jonkun naisen kutsuessa ystävänsä, tyyntyivät, kun muutamat ihmiset alkoivat laulaa Ingemannin Pyhiinvaeltajain laulua ja jokainen seisoi hiljaa paljastetuin päin kaikkien vähitellen yhtyessä lauluun.

Mikä erityisesti pysyy mielessä jälkeenpäin? Frank Buchmanin haasteen antama näkemys Tanskalle kuunnella kansana elävän Jumalan ääntä ja viedä sanoma eteenpäin koko maailmalle; ja hänen palava vetoomuksensa Tanskan kansalle ruveta rauhanvälittäjäksi kansakuntien perheessä.

— — —

Professori Runestam in vakavan esiintymisen aikana palautui mieleeni, että edessäni seisoj arkkipiispa Nathan Söderblomin vävy, Söderblomin, joka kuolinvuoteellaan antoi siunauksensa Oxford-ryhmälle.

Lopuksi tuli Kööpenhaminan tuomiorovasti, tri Paul Brodersen, pitkä ja voimakas mies, joka paloi halusta julistaa mahdollisimman henkilökohtaisesti haastavalla tavalla Tanskan kansalle tämän liikkeen tarkoittamaa hengellistä vallankumousta. »Eläkää uskoanne elämässänne», hän lopetti, »eläkää sitä niin, että voitte näyttää tietä ja auttaa tuomaan uutta valoa kansallemme.»

Tri Buchmanin tässä tilaisuudessa pitämä puhe seuraa:

JUMALA KUTSUU MAAILMAA

Kronborg, Tanska, 1 helluntaipäivänä 1935

Kööpenhaminassa kuulin kuningas Yrjö V:n 25-vuotisjuhlapäivänä Lontoon radion lähetyksen »Lontoo kutsuu Brittiläistä imperiumia». Ihmiset kuulivat saman sanoman kaukaisissa maailmankolkissa. Singaporessa, Ottawassa, Kapkaupungissa, Melbournessa, Hong-Kongissa ja sadoissa muissa kaupungeissa ja kylissä miljoonat kuuntelivat lähetystä. Tänään koko Skandinavia kuuntelee lähetystä helluntaisunnuntain kokouksesta Kronborgin linnasta, paikalta, missä Ruotsin ja Tanskan vedet yhtyvät. Sanomalehdet yli maailman selostavat sitä. Innokkaita kuuntelijoita on Riiasta San Franciscoon ja Islannista Etelä-Afrikkaan saakka.

Tieteen ihmeen ansiosta miljoonat voivat ajatella ja tuntea kuin yhtenä miehenä. Ajan ja paikan rajoitukset on poispyyhkäisty. Monen kansan ja kielen yhteisöstä tulee perhe.

Radiokuuntelijat ymmärtävät tämän ihmeen. Ja he tulevat myöskin ymmärtämään Oxford-ryhmän, joka osoittaa ihmisille, miten kuunnella Jumalaa. »Jumala kutsuu maailmaa» tulee jokapäiväiseksi kokemukseksi satojen ja tuhansien ihmisten elämässä niissä yli viidessäkymmenessä maassa, missä Oxford-ryhmä toimii.

Hyväksymme aivan luonnollisena asiana, että radion välityksellä ihmisääni kantautuu maailman äärimmäisiin kolkkiin. Miksi ei elävän Jumalan ääni toimivana, luovana voimana joka kotiin, jokaiseen työpaikkaan ja jokaiseen parlamenttiin?

Ihmiset kuuntelevat kuningasta, kun hän puhuu kansalleen ilmojen halki. Miksi ei Kuningasten Kuningasta? Hän elää ja lähettää jatkuvasti sanomiaan.

Norja kuunteli niitä, ja erään johtavan toimittajan sanojen mukaan »maan koko henkinen katsantokanta muuttui». Kanada kuunteli, ja pääministeri sanoi, että sanoma oli tehnyt hänen työnsä maan hallitsemisessa helpommaksi ja että sen vaikutus oli tuntunut valtakunnan joka kaupungissa ja kylässä. Etelä-Afrikka kuunteli, ja

rotujen kesken alkoi syntyä yhteys maassa, jota rotukiistat vuosikymmeniä ovat raastaneet.

Mitä tapahtuisikaan, jos Tanskakin kuuntelisi Kunin-gasten Kuninkaan täydellistä ohjelmaa?

Ensimmäisenä helluntaipäivänä Jumala puhui ryhmälle tavallisia miehiä. He muuttivat historian kulun. Eikö Hänellä liene tänäänkin suunnitelma, joka voi ratkaista vaikeuksien hämmentämän maailman ongelmat?

Pyhä Henki on maailman paras tiedon lähde tänään. Hänellä on vastaus jokaiseen ongelmaan. Kaikkialla, missä ihmiset sallivat, Hän opettaa heille, kuinka on eletävä.

Maailma tarvitsee ihmettä. Tieteen ihmeet ovat olleet meidän aikamme ihmettelyn kohteina. Mutta ne eivät ole tuoneet rauhaa ja onnellisuutta kansoille. Me tarvitsemme Hengen ihmettä.

Jumalallisen johdatuksen täytyy tulla tavallisten miesten ja naisten normaaliksi kokemukseksi. Kuka tahansa voi ottaa vastaan jumalallisia sanomia, jos hän panee vastaanottimensa kuntoon. Selvä, tarkka ja riittävä ilmoitus voi tulla Jumalan mielestä ihmisen mieleen. Tämä on normaalia rukousta.

Tarvitaan kipeästi hengen dynamiikkaa, joka muuttaa ihmisluonnon sekä luo uudelleen ihmiset ja kansat. Tarvitaan kipeästi hengen arvovaltaa, jonka jokainen kaikkialla tulee hyväksymään. Vain siten kaaoksesta syntyy järjestys kansallisiin ja kansainvälisiin asioihin.

Jotta tämä ihme tapahtuisi maailmassa, täytyy jonkin kansan ryhtyä näyttämään tietä. Jonkin kansan täytyy valita Jumalan tahto kutsumukseksen ja Jumalan johtamat ihmiset edustajikseen kotimaassa ja ulkomailla. Jonkin kansan täytyy luoda uusi johtajisto, joka vapaana pelon orjuudesta nousee kunnianhimon yläpuolelle ja antautuu Jumalan Pyhän Hengen johtoon.

Sellaisella kansalla on oleva sisäinen rauha ja siitä tulee rauhantekijä kansainvälisessä perheessä. Onko se oleva sinun kanssasi?

MAAILMAN VASTAUKSEN KEIHÄÄNKÄRKI

Heinäkuussa 1935 tuli suuri joukko edustajia Skandinavian maista Oxfordissa pidettyyn kansainväliseen konferenssiin. Siihen otti osaa 10 000 henkeä monista kansallisuuksista. He palasivat Tanskaan kansainvälisen ryhmän mukana ja liikkuiivat 600 hengen vahvuisena joukkona Jyllannissa. Ennen heidän lähtöään heinäkuun 28 pnä tri Buchman puhui konferenssille:

Tämän monien eri kansallisuuksien muodostaman perheen yhdessä viettämän ihmeellisen kuukauden nyt päättyessä haluan koettaa lyhyesti ja yksinkertaisesti osoittaa sen salaisuuden, joka on tämän ihmeitä tekevän, elävän Jumalan voiman takana. Kun nämä sadat ihmiset tulivat antamaan itsensä kansan palvelukseen, näytti minusta, että he olivat ikäänkuin keihäänkärki, kuin nuoli osoittamassa kaaoksessa olevalle maailmalle tietä ratkaisuun.

Jos voisin koota tämän yhteen lauseeseen — yksinkertainen salaisuus on: yksilöiden elämä, joka on kokonaan luovutettu eläville Jumalalle.

Rinnallani on piispa, joka vuonna 1921 oli inhimillisenä välikappaleena, kun tämä työ tuotiin Oxfordiin, ja mies, joka tänään toimi puheenjohtajana, on sama, jonka huoneissa Christ Church Collegessa tämä työ alkoi. Monessa maassa on elämän virta lähtenyt liikkeelle.

Haluan nyt puhua tavalliselle ihmiselle. Muistan erään 70-vuotiaan naisen. Hän luuli, että hänen elämäntehtävänsä oli päättynyt — mutta toivon, että saatte saman näkemyksen kuin hän. Hän huomasi, että hän itse asiassa oli vasta alkamassa. Hän lähti Geneveen. Hän järjesti niin, että sata meistä tuli sinne, ja voimallinen toiminta alkoi.

Kaksi vuotta sitten Oxford-ryhmälle Genevessä tarjotulla lounaalla Norjan suurkäräjän puhemies esitti erään lausuman. Vieraat olivat lähdössä, kun hän teki jotain erittäin harvinaista. Hän kutsui heidät takaisin ja sanoi: »Minusta tuntuu, että tänään kuulemamme on jotain pal-

jon merkittävämpää kuin useimmat asiat kansainliiton esityslistalla täällä Genevessä.»

Hän ryhtyi rohkeasti toimeen. Myöhemmin hän puhui Westminsterissä, parlamenttitalossa, sadalle kahdellekymmenelle viidelle parlamentin jäsenelle ja kutsui siellä Oxford-ryhmän Norjaan.

Viime vuoden lokakuussa kolmekymmentä henkeä matkusti Norjaan. Inhimillisesti katsoen oli täysin mieleltöntä, että kolmekymmentä muukalaista, jotka eivät tunteneet maan tapoja eivätkä kieltä ja joilla oli vain muutama ystävä siellä, voisi olla elävän Jumalan aseina siinä määrin, että Norja nyt palaa Kristukselle.

Eräs piispa tuli noina varhaisina aikoina kotiseuroihin. Hänellä oli kaksi poikaa, jotka etsivät vastausta kommunismista. Nuo molemmat pojat saivat elävän kokemuksen Kristuksesta. Heistä tuli palavia apostoleita.

Sanomalehtiä elävöittävät uutiset uudesta maailmanjärjestyksestä. Kun tuli uutisia monien elämän muuttumisesta, Oslon johtava lehti antoi enemmän palstojaan kuin koskaan aikaisemmin tämänlaatuisille uutisille. Ne olivat hyviä uutisia, uutisia, joita Norja kaipasi.

Liike eteni Tanskaan. Nyt taas yli 300 teistä on 300 tanskalaisen lisäksi lähdössä Jyllantiin. Olemme ennen lukeneet Jyllannin taistelusta. Saamme pian kuulla uudesta taistelusta ja johdatuksemme on, että Tanska tulee järkkymään.

Millainen perusajatus on tämän kaiken takana? Alammeko nähdä, etteivät vain yksilöt, vaan myös kaupungit ja kansat saattavat tulla toisenlaisiksi? Valo on tullut Norjaan, valo on tullut Tanskaan, Latviaan, Eestiin, Ruotsiin, Suomeen.

Ajatelkaa Jumalan hallitsemien, hengen valaisemien kansojen merkitystä. Olettakaa, että Jumalan hallinnasta tulee kaikkien näiden pohjoismaiden politiikka! Mitä se onkaan merkitsevä Euroopalle?

Nämä eivät ole ainoastaan minun sanojani. Piispat puhuvat siitä, samoin valtiomiehet ja sanomalehtien toimittajat. He näkevät kansojen ja ihmisten keskuudessa uuden heugen tunkautuvan kaikkialle.

Nyt, suoraan sanoen, olkaamme rehellisiä itseämme

kohtaan. Kuinka monet meistä todella uskovat, että Jeesus Kristus on vastaus? Kuinka monet meistä todella uskovat, että elävän Jumalan Hengen aiheuttama voimallinen herääminen olisi ratkaisu? Valtiomiehet joskus rohkenevat sanoa tämän julki. Eräs valtiomies sanoi sen lehtimiesryhmälle: »Tarvitsemme moraalín ja hengen renessanssin.» Se sana leimahti salamana yli maan, mutta en näe siinä maassa mitään todistusta tällaisesta moraalín ja hengen uudestisyntymisestä.

Nyt käännymme tavallisten ihmisten puoleen. Voisiko tavallisten ihmisten hiljainen armeija Jumalan hallitsemana, Jumalan johtamana ja Jumalan valaisemana olla se kansakunnan voima, joka muuttaa yhteiskunnan niin, että poliittiset johtajat elävät sovussa ja rauhassa keskenään, että parlamentit ovat Jumalan johtamia ja hallitukset Jumalan hallinnassa?

Onko tämä teidän tulevaisuudennäkemyksenne? Jos niin on, silloin mielestäni voimme todellakin alkaa laulaa:

Armeijan vahvan lailla
jo rientää kirkko Jumalan.
Me, veljet, valitsemme
nyt polun pyhään kulkeman.

Voiko tämä tapahtua Englannissa? Voiko tämä ryhmä antaa vastauksen ihmisten tarpeisiin lamakautta elävillä alueilla? Onko Jumala vastaus? Voiko ryhmä ihmisiä liikkua tässä maassa paikasta toiseen, niinkuin he liikkuvat Norjassa ja Tanskassa Jumalan elävä Henki vastauksenaan?

JYLLANTI

Tanska toivotti lämpimästi tervetulleeksi sen ryhmän, joka vieraili Jyllannissa.

Berlingske Tidende julkaisi elokuun 20 pñä 1935 Tanskan priimaksen, piispa Fuglsang-Damgaardin haastattelun Oxford-ryhmän työstä:

Kööpenhaminan piispa on Aarhusissa juuri tähän samaan aikaan, jolloin Oxford-ryhmä päivittäin kerää tuhansia ihmisiä kokouksiin. Istuessaan illansuussa kauniissa vanhassa pappilassa, joka sijaitsee tuomiokirkon takana, piispa kertoi minulle, mitä viimeiset kuukaudet ovat merkinneet hänelle henkilökohtaisesti sekä Tanskan kirkolle. Jokainen hänen puhumansa sana on hänen kokemustensa elävöittäjä:

»Ennenkaikkea se on avannut silmäni näkemään sen Jumalan lahjan, jota kutsutaan kristittyjen yhteydeksi, ja jonka olen kokenut ryhmässä, johon nyt kuulun.

Tosiasiata on, että sekä sivistyneistö että työväki ovat suuressa määrin vieraantuneet kirkosta. Kirkon piirissä olemme usein keskustelleet tästä ongelmasta. Oxford-ryhmä on näyttänyt meille tien...

Usean vuoden ajan on vakavana ongelmana ollut, miten voisimme estää jatkuvasti lisääntyvät avioerot. Nyt kuulemme avioparilta toisensa jälkeen, kuinka puoliset yhdessä ovat löytäneet uuden elämän.

Oxford-ryhmä tahtoo olla elävää kristillisyyttä. Tämä ei merkitse sitä, että Oxford-ryhmällä ei olisi mitään oppia. Se perustuu Jeesuksen täyttämään työhön, sellaisena kuin se on annettu meille Uudessa Testamentissa... Sen tarkoituksena on tehdä eläväksi ja todelliseksi se uskonsisällys, jonka itsekukin saa kirkoltaan.»

YKSI SYDÄN, YKSI TAHTO, YKSI PÄÄMÄÄRÄ

Syyskuussa 1935 Sveitsin liittovaltion presidentti Rudolf Minger toivotti virallisesti Oxford-ryhmän tervetulleksi Sveitsiin. Genevessä Kansainliiton yleiskokouksen puheenjohtaja tri Edouard Benes tarjosi lounaan ryhmän edustajille, jotta valtuutetut voisivat tavata ryhmän jäseniä. Joitakin päiviä myöhemmin, lokakuun 6 pnä, tri Buchman puhui Zürichissä seuraavasti:

Lukiessani kaksi päivää sitten Zürichissä uutiset Abessinian sodasta ajattelin: »Onko kristinuskolla sittenkään vastausta? Onko Pyhän Hengen yksinvalta vastaus? Onko Euroopan hengellinen liikekannallepano vastaus?»

Teidän presidenttinne sanoo niin olevan. Lainaan hänen äskeisestä lausumastaan: »Onko mitään pääsyä tästä vaikeasta pulmasta? Vastaus on rohkea 'kyllä'! Tarvitaan niin väkevän uuden hengen voiman aikaansaamaa elä-

mänmuutosta, että se saattaa vaaralliset hajoittavat voimat sopusointuun sekä luo veljeyttä ja yhteistuntoa. Tämän päämäärän saavuttamisen Oxford-ryhmä näkee tehtävänänsä. Sen seuraava eteneminen tapahtuu Sveitsin maaperällä ja se tulee antamaan merkittävän panoksen kansojen välisten ristiriitojen sovittamiseksi. Liikkeen tähänastinen työ on ollut hyvin lupaavaa, ja me toivomme sille täyttä menestystä ja voittoa.»

Sveitsi on lausunut Oxford-ryhmän tervetulleeksi. Se on tehnyt enemmänkin. Tuhannet sen kansalaiset ovat omaksuneet sen elämän.

Mutta uskon, että Sveitsi tulee tekemään vielä tätäkin enemmän.

Jumala kutsuu Sveitsiä valloittavaan kristinuskoon. Jumala puhuu sille Uuden Testamentin hengessä: »Sinä olet pyhitetty kansa, se kansa, joka kuulut hänelle, julistaaksesi hänen ihmeellisiä tekojaan, hänen, joka on sinut kutsunut.»

Voin nähdä Sveitsin profeettana kansojen joukossa ja rauhantekijänä kansainvälisessä perheessä. Voin nähdä elävän kristinuskon tulevan valtiota hallitsevaksi voimaksi seurauksena henkilökohtaisesta vastuusta Jumalalle. Voin nähdä Sveitsin kirkon niin voimakkaana, että se lähettää työntekijöitä kristittyjen keskuuteen moneen maahan. Voin nähdä Sveitsin liikemiehet näyttämässä maailman kaupan johtajille, kuinka usko Jumalaan on ainoa turvallisuus. Voin nähdä Sveitsin valtiomiehiä osoittamassa, että jumalallinen johdatus on ainoa käytännöllinen politiikka. Voin nähdä Sveitsin lehdistön väkevänä esimerkkinä siitä, mitä lehdistön tulisi olla — uuden maailmanjärjestyksen airut.

Yksi ihminen muuttuneena. Miljoona ihmistä muuttuneina. Kansa muuttuneena. Siinä Oxford-ryhmän ohjelma.

Eräs valtiomies on sanonut, että Oxford-ryhmä on ylikansallinen. Kansallisaate voi yhdistää yhden kansan. Ylikansallisuus voi yhdistää maailman. Jumalan johtama ylikansallisuus on maailmanrauhan ainoa tosi perustus.

Teidän maassanne on neljä miljoonaa asukasta. Neljä miljoonaa ihmistä, jotka kuuntelevat Jumalaa. Neljä miljoonaa ihmistä — yksi sydän, yksi tahto, yksi päämäärä.

Hengen liikekannallepano Sveitsissä? Hengen liikekannallepano Euroopassa?

Maaailma odottaa nähdäkseen, mitä Rauhanruhtinas voi tehdä kansassa, kansan hyväksi ja kansan kautta, joka on kokonaan Hänelle antautunut.

Onko Sveitsi oleva se kansa?

IHMEITÄ POHJOLASSA

Marraskuun 20 p:nä 1935 tohtori Buchman puhui Metropolitanin Oopperassa, New Yorkissa, siitä uudesta hengestä, joka valtaa alaa Skandinavian maissa.

Ennen häntä puhui Norjan suurkäräjien puhemies, joka oli äskettäin sanonut: »Tämä työ on levinnyt Norjassa. Sadat ja tuhannet henkilöt ovat muuttuneet. Oxford-ryhmä on valloittanut myöskin Tanskan tavalla, jota kukaan meistä ei olisi pitänyt mahdollisena.»

Lontoon ja New Yorkin näyteikkunoissa on kirja, jonka nimi on: *»Niin ei voi tapahtua täällä.»*

Joku teistä, joka on lukenut Yhdysvaltain ulkoministerin erittäin tähdelliset sanat: »Meidän oma maamme tarvitsee kipeästi moraalista ja hengellistä heräämistä», on ehkä sanonut samalla tavalla: *»Niin ei voi tapahtua täällä.»*

Ennen kuin nousin laivaan Lontoossa, näin suurten lontoolaisten sanomalehtien otsikoista Mr. Hullin toisen tärkeän lausunnon, nimittäin sen, että Amerikan pakottava tarve on saada palavia apostoleita. Tuo tuntuu liioittelulta. Mutta onko mahdotonta ajatella, että tämä maa tarvitsee palavia apostoleita?

Suoraan sanoen nykypäivän ihmiset pelkäävät sanaa *»hengellinen»*. He suorastaan hermostuvat. Voitte kuvitella, miltä ystävästämme Hambrosta tuntui hänen kut-suessaan kolmekymmentä Oxford-ryhmän työntekijää yli meren Norjaan — ja miltä minusta tuntui.

Ajatelkaapa! Kolmekymmentä tavallista miestä ja naista, jotka eivät osanneet maan kieltä eivätkä tunteneet

sen tapoja. Joka lause, jonka julkisissa kokouksissa Norjassa puhuimme, oli sana sanalta tulkittava. Mutta tästä kielen aiheuttamasta lisävaikeudesta huolimatta tämä suuri ajatus murtautui lävitse. Kuten ystävämme äsken teille kertoi, tosiasiallisesti runsaan vuoden jälkeen — Norja palaa Kristukselle.

Tarkatkaamme nyt, miten tämä tapahtui: Ilmeni paljon suurta rohkeutta. Luulenpa, että jos tekin yrittäisitte tehdä samoin, niin kokisitte, kuinka paljon rohkeutta tarvittiin. Puhemies Hambro kutsui 125 ystäväänsä asumaan kanssamme kymmenen päivän ajaksi. Tämä oli todella uskalias teko.

Muuttumisen ihmeitä alkoi tapahtua. Ensimmäinen niistä kahdesta miehestä, joihin hän viittasi — kirjailija — oli laajalti tunnettu vapaa-ajattelija. Hän saapui tuoden mukanaan kaksi pulloa viskiä ja romaanin. Omien sanojensa mukaan hänellä ei koskaan ollut aikaa lukea romaaniaan ja hän unohti viskin. Hän asui kanssamme kymmenen päivää ja muuttui. Nyt hän on kirjoittanut elämänsä huomattavimman teoksen »Kristitty maailmanvallankumous». Kuinka suuresti tuottelias, kuinka luova tuollainen aika saattaakaan olla!

Kirjan nimi sisältää suuren totuuden. Uskon, että juuri tätä jokainen maa tarvitsee — kristittyä maailmanvallankumousta. Siitä miehestä on tullut kristitty vallankumouksellinen. Se on ihme numero yksi.

Toinen ihme on eräs sanomalehden toimittaja. Hän oli Amundsenin retkikunnan mukana lentänyt yli Pohjoisnavan. Hän vihasi tanskalaisia Grönlannin kiistan vuoksi, ja koska hän oli lehtimies, hän empimättä ilmaisi Norjalle ja tanskalaisille tunteensa. Hän oli Tanskan vihaaja, kuten hän itse sanoi. Mutta hän muuttui perinpohjaisesti. Kuulin hänen Tanskan radiossa julkisesti pyytävän anteeksi Tanskan kansalta. Ajatelkaa, mitä miehelle merkitsee mennä toiseen maahan ja myöntää siellä vihansa ja tappionsa sekä myös kertoa saavuttamistaan voitoista. Huomatkaa se kokonaan uusi ymmärtämys, joka syntyy kansojen välille.

Ihmiset tapasivat sanoa meille Norjassa: »Tämä ei tule koskaan tavoittamaan maanviljelijöitä.» (Jokaisen, joka

tänään ajattelee Amerikan kansallista heräämistä, täytyy ottaa huomioon Iowan farmarit.) Mutta siinä kokouksessa Norjan talonpoikaipuolueen johtaja oli henkilökohtaisesti saapuvilla. Hänestä tuli tämän uuden hengen puhe-mies Norjan maanviljelijöille.

Tiedättehän, että tanskalaisilla on miellyttävä maa, ja he itse ovat miellyttäviä ihmisiä. Jos täällä on joitakin tanskalaisia tänä iltana, haluaisin sanoa teille, etten tiedä ainoatakaan toista maata, missä niin heti tuntee olevansa kotonaan — mikä ihastuttava vieraanvaraisuus! Ja tanskalaisilla on hyvä huumorintaju. Mutta jo vuosia he ovat eläneet jumalankielteisen maailmankatsomuksen vaikutuksen alaisina. Kaikki sanoivat, että he tekisivät pilaa Oxford-ryhmästä. Sanottiin, että voimme ehkä menestyä viikon päivät. Mutta eipä edes johtava koomikko teatterissa saanut yleisöä nauramaan meidän kustannukselamme.

Joku kysyi minulta työväestön suhtautumisesta. Todella, jotkut yrittivät panna toimeen kokouksen Oxford-ryhmää vastaan. Joukko Kööpenhaminan muuttuneita työväen miehiä otti kokouksen johdon käsiinsä. He yksinkertaisesti kertoivat siitä muutoksesta, mikä heidän elämässään oli tapahtunut. Sanomalehdet ilmestyivät suurin otsikoin: »Anti-Oxfordryhmäkokous — valtava fiasko» — ja tämä maassa, missä meille sanottiin, että me joutuisimme naurunalaisiksi.

Johdatukseni näitä päiviä varten oli: »Tanska tulee järkkymään, Tanska tulee järkkymään.» Ja tämä vanha maa on tosiaankin järkkynyt. Sen tuntee elämän joka alalla — ei ainoastaan lihakauppiaan, leipurin tai kulta-sepän elämässä, vaan myöskin maan sivistyneistön keskuudessa. Tänä iltana tuomarit, asianajajat ja lakimiehet — älymystö — todistavat Viborgissa Jeesuksen Kristuksen rakentavasta voimasta. Ihmiset, jotka vielä puoli vuotta sitten olivat piintyneitä jumalankieltäjiä, ovat tänään taitavia elämänmuuttajia.

Ilmettelettekö, että tuossa Tanskan maassa muutama viikko sitten kokoontui 25 000 henkeä yhteen ainoaan Oxford-ryhmän kokoukseen.

Sitä kokousta johti Kööpenhaminan tuomiorovasti. Hän

tulkitsi minua ensimmäisenä iltana. Tänään tuomiorovasti on palava apostoli. Äskettäin hän puhui Tanskan kansankäräjäin avajaisjumalanpalveluksessa tuomiokirkossa. Oletteko koskaan kuvitelleet, että saarna täyttäisi kolme palstaa jonkin New Yorkin lehden etusivulla? Tanskan lehdistöllä on jotensakin sama käsitys uutisten arvosta, ja kuitenkin lehtien etusivuilla oli kolme palstaa saarnasta, jonka tuomiorovasti oli pitänyt.

Kuulin tänään Kööpenhaminasta, että kirkon primas oli Pariisissa pidetyssä konferenssissa puhunut profeetan äänellä. Eikö meidän ulkoministerimme sanonut Amerikan tarvitsevan juuri tätä — profeetan ääntä?

Primas oli ollut läsnä ensimmäisessä julkisessa kokouksessamme Tanskassa. Nyt kansa kuulee profeetallisen sanan primakselta, tuomiorovastilta, satulasepäältä, liha-kauppiaalta, työmiehiltä ja liikemiehiltä.

Kansa on havahtunut, se on järkkynyt. Ajatelkaamme tähän sisältyvää perusajatusta — yksi ihminen muuttuneena; miljoona muuttuneena; kansa muuttuneena.

Tämä on haaste teille kaikille tänä iltana — tässä ei ole kysymys pelkästään kokoukseen tulemisesta. Kokoukset eivät muuta maailmaa. Tämä ilta on vasta alkua, ja luotan siihen, että jokainen teistä ottaa vastaan sen jalon haasteen. Kolmekymmentä ihmistä, tavallisia ihmisiä, matkustaa vuosi sitten Norjaan, ja valo tulee siihen maahan. Tuhat henkeä menee Tanskaan, ja herääminen alkaa siinä maassa.¹

Ajatelkaa Sveitsiä. Tänä iltana luin sanomalehdestä eräästä huomattavasta sveitsiläisestä. Hän lienee varovaisin tuntemani mies. Hän on sen skotlantilaisen kaltainen, joka katua ylittäessään aina katsoi oikealle ja vasemmalle, vaikka sillä kadulla oli ajo sallittu vain yhteen suuntaan. Olen sveitsiläistä syntyperää ja tiedän, kuinka varovaisia sveitsiläiset ovat, mutta tämä mies sanoo, että nyt Sveitsissä ei ole vain uusi liike, siellä on liikekannallepano, kristitty maailmanrintama. Näin tämä johtava sveitsiläinen sanoo — sveitsiläinen kristitty rintama ja sitten kristitty maailmanrintama. Onko tämä meidän vastauk-

¹ Ks. Liite, sivu 255.

semme? Ajatellessaan Eurooppaa kaikki tämän päivän johtajat ajattelevat sanaa »renessanssi». Se on uudestisyntymistä — yksilön uudestisyntymistä, kansan uudestisyntymistä, kansojen uudestisyntymistä.

Minne tahansa menenkään, kuulen ihmisten sanovan: »Kunpa vain se ja se henkilö muuttuisi!» Ajattelit ehkä tiettyä henkilöä. Ehkä ajattelit viittä henkilöä. Hyvä, ajattele viittä ihmistä muuttuneina! Ajattele kansakuntia muuttuneina! Onko siinä vastaus? Tämän päivän maailma etsii vastausta, ja — Jumalan armosta — vastaus on olemassa. Mutta pidä selvästi mielessäsi tämä seikka: Vastaus ei ole kenenkään ihmisen tai ihmisryhmän hallussa. Vastaus on elävässä Jumalassa. Se on Jumalan hallitsemalla henkilöllä. Se on Jumalan hallitsemalla kansalla. Se on Jumalan hallitsemassa ylikansallisuudessa.

LÄHTÖKOHTA

Vuosi sen jälkeen, kun Oxford-ryhmä ensi kerran tuli Tanskaan, kokoontui pääsiäisenä 1936 15 000 henkeä kansalliseen katselmukseen Ollerupiin. Pääsiäissunnuntaina Frank Buchman puhui konferenssille:

Jokainen haluaa nähdä toisen ihmisen muuttuvan. Jokainen kansa haluaa nähdä toisen kansan muuttuvan. Mutta jokainen odottaa, että toinen aloittaisi.

Oxford-ryhmä on vakuuttunut siitä, että jos haluat maailman saavan vastauksen tänään, niin paras lähtökohta olet sinä itse. Tämä on ensimmäinen ja perustava tarve.

Jokainen myöntää moraalin ja hengen heräämisen tarpeelliseksi. Itsekkyyttä ja pelkoa on kaikkialla — ihmisissä ja kansoissa. Yksi ihminen todella uudenaikainen: Miljoona ihmistä uudenaikaisia. Kansakunta muuttuneena.

Katsokaa mitä Tanska on tehnyt — yhdessä vuodessa. Salaisuus on Jumalan hallinta. Ainoat terveet ihmiset sairaassa maailmassa ovat ne, joita Jumala hallitsee. Ju-

malan hallitsevat ihmiset muodostavat Jumalan hallitsemia kansoja. Siinä Oxford-ryhmän päämäärä.

Todellinen isänmaanystävä antaa elämänsä saattaakseen kansansa Jumalan hallintaan. Ne, jotka vastustavat tätä hallintaa, ovat yhteiskunnan vihollisia. Jumalan hallitsema kansa lisää aseistukseensa elämänmuuttajien armeijan sekä kansansa puolustukseen kaikkien naapuriensa kunnioituksen ja kiitollisuuden. Sellainen kansa tulee osoittamaan, että hengellinen voima on suurin mahti maailmassa.

Maaailman rauha on toteutuva vain niiden kansojen kautta, jotka ovat saavuttaneet Jumalan hallinnan. Ja jokainen voi kuunnella Jumalaa. Sinä voit. Minä voin. Jokaisella voi olla osuutensa. Tuletko sinä niin tekemään? Tuleeko sinun kansasi?

AMERIKA, HERÄÄ!

Kesäkuussa 1936 kokoontui Stockbridgeen, Massachusettsiin, Yhdysvaltain ja Kanadan kaikkien osien edustajia 5 000 henkeä. Tähän tilaisuuteen huipentui monen vuoden työ, johon sisältyi kaksi tohtori Buchmanin poikki Amerikan mantereen tekemää matkaa vv. 1932 ja 1934. Mukanaan hänellä oli ollut kahdestakymmenestäviidestä eri maasta koostunut suuri ryhmä. Kesäkuun 4 pnä 1936 tri Buchman piti seuraavan radiopuheen yli Atlantin:

Olen syvästi liikuttunut teidän huomaavaisuudestanne ja oivalluksestanne, te ystäväni Englannissa, tehdessänne tämän Atlantintakaisen radiolähetyksen mahdolliseksi minun syntymäpäivälahjanani. Ensi vuonna voin ehkä jakaa kanssanne radioitse syntymäpäiväkakkuni!

Puhun teille tänä iltapäivänä vapautta rakastavan Uuden Englannin sydämessä metsäisillä kukkuloilla sijaitsevan hiljaisen Stockbridgen vehmaasta kylästä. Pääkatua pitkin, jota reunustavat mahtavat jalavarivit ja niiden takana punavalkoisten siirtomaa-aikaisten talojen vihreät, hyvin hoidetut katkeamattomat ruohokentät

jalkakäytäviltä porraspieliin asti, saapui muutamia päiviä sitten historiallinen kulkue. Tämän kulkueen kärjessä ratsasti loistava-asuisena Uhm-Pa-Tuth, Stockbridgen intiaanien päällikkö, ruhtinas, jolla on suonissaan intiaanien kuninkaallista verta, viimeinen mohikaani, jonka esi-isät olivat samoilleet näillä kukkuloilla vuosisatoja ennen valkoisten miesten saapumista. Hänen takanaan seurasi Jonathan Edwards; kuuluisa saarnaaja ja sen oppilaitoksen ensimmäinen rehtori, joka nykyisin on Princetonin yliopisto. Hän ajoi vanhojen vaunujen istuinpenkillä seurassaan John Sargeant, ensimmäinen tämän seudun intiaanien keskuudessa toiminut lähetyssaarnaaja. Sitten seurasivat katetuissa vaunuissaan lännestä palaavat uudisraivaajat edustaen niitä monia satoja, jotka saapuivat kolmentuhannen mailin takaa Tyynen valtameren rannikoilta asti. Englantilaiset ja amerikkalaiset kenraalit kulkivat rinta rinnan ja heitä seurasi monien eri maiden sotilaita. Sitten tuli liikemiesten suuri ryhmä sekä työntekijöitä kaupungeista ja maaseudulta, nuorison kantaessa USA:n 48 valtion lippuja sekä niiden eri kansojen lippuja, joiden kansalaiset ovat työskennelleet kanssamme täällä Amerikassa.

Stockbridgellä on monta liittymäkohtaa Britanniaan. Täällä nähdään vielä tienristeyksessä vastapäätä vanhaa majataloa se valkoinen vihreä-ikkunaluukuinen maja, jossa Cyrus Field otti vastaan ensimmäisen Englannista Amerikkaan lähetetyn sähkeen. Sen oli lähettänyt kuninkatar Victoria ja se kuului: »Mitä ihmeitä Jumala onkaan tehnyt!» Tieteen ihmeet ovat tällä viikolla välittäneet Oxford-ryhmän sanoman, kristillisyyden elpymisen sanoman, Amerikan kansalle. Tänä vuonna 1936 maailman ääriin asti singottu sanoma kuuluu: »Amerikka, herää!»

Eräänä huhtikuun iltana 1775 ratsasti Paul Revere Massachusettsissa läpi kylien ja kaupunkien herättämässä maaseutua. »The Minute Men», sen hetken vapaaehtoiset, vastasivat kutsuun, nousivat ja olivat heti valmiit toimintaan. Viime viikolla näiden samojen kaupunkien ja kylien yllä lensi nykyaikainen Paul Revere piirtäen taivaalle lentokoneestaan sanoman: »Amerikka, herää! Oxford-ryhmä, Stockbridge.» Ensiksi mainittu Paul Revere

oli vallankumouksen edelläkävijä, joka nostatti kansan. Nykyaikainen Paul Revere kutsuu hengen vallankumoukseen maailman yhdistämiseksi.

Alaskasta New Mexikoon, Kööpenhaminasta Shanghaihin, maitse, meritse ja ilmojen halki on saapunut tämä nykyaikainen kulkue vastauksena elämän harhaan, kaaokseen ja hämmennykseen. Viinureita ja pankkiireja, taskuvarkaita ja aatelisia, työssä olevia ja työttömiä, kaikkia näitä tapaa kokoontuneina tänne Oxford-ryhmän kansallisen konferenssin kahdeksaan eri paikkaan järjestämiin kotiseuroihin Stockbridgeen sekä naapurikaupunkiin ja -kyliin. Yhdet kotiseurat on sijoitettu telttakaupunkiin. Neljäsataa kanadalaista on pohjoisessa ylittänyt puolustamattoman rajan, ja he johtavat nyt tätä kokousta, jossa puhun.

Miksi he ovat täällä?

Oxford-ryhmä on kristitty vallankumous maailman uudelleen rakentamiseksi. Nykyhetken maailman perusongelmat ovat epärehellisyys, itsekkyyys ja pelko — yksilöissä ja sen seurauksena kansoissa. Kun nämä pahat voimat moninkertaistuvat, seurauksena ovat avioerot, rikokset, työttömyys, uusiintuvat lamakaudet ja sodat. Miten voimme toivoa kansan sisäistä rauhaa tai kansojen keskinäistä rauhaa, niin kauan kuin ristiriidat vallitsevat lukeuttomissa kodeissa? Hengen elpymisen täytyy käydä taloudellisen elpymisen edellä. Poliittiset ja sosiaaliset ratkaisut, jotka eivät käy käsiksi näihin perusongelmiin, ovat riittämättömiä. Ihmisten tekemät lait eivät pysty korvaamaan yksilöiden luonnetta. Moraalinen ja hengellinen herääminen on meidän kipein tarpeemme. Pelkkä inhimillinen viisaus ei ole kyennyt saamaan sitä aikaan. Se on mahdollista vain Jumalan hallitessa yksilöitä.

Tämän hallinnan alaisina ihmiset saavuttavat todellisen vapauden epävarmuuden ja pelon ahdistamassa maailmassa. He löytävät luovan tarkoituksen hämmennyksen aikakautena. He löytävät uutta moraalista voimaa keskellä moraalista rappiota. Totellen yhteisesti Jumalaa he oppivat yhdessä työskentelemään vastakkaisten etujen maailmassa. Punomalla yhteisymmärryksen lankoja he luovat sellaista uutta diplomatiaa, jolla valtiomiehet voi-

vat saada aikaan pysyviä tuloksia. He luovat mutta luotamusta, kun kansat yhdessä työskentelevät yhteisin ponnistuksin ihmiskunnan vapauden puolesta.

Tosi isänmaanystävä antaa elämänsä saattaakseen maansa Jumalan hallintaan. Jumalan hallitessa kansa löytää todellisen kutsumuksensa. Vain Jumalan hallitsema kansa voi johtaa maailman terveyteen ja rauhaan.

Mutta jokainen odottaa, että toinen ihminen ja toinen kansa alkaisi. Mutta vastauksen antaa herääminen, joka tapahtuu meissä itsessämme ja sen seurauksena kansassamme.

Tuhannet tavalliset ihmiset ympäri maailmaa opettelevat tottelemaan Jumalan hallintaa. He muodostavat uutta yleistä mielipidettä, joka vaatii uutta johtamislautua. Sellaiseen johtamiseen pystyvät vain miehet ja naiset, jotka puhuvat arvovallalla — arvovallalla, joka perustuu Jumalan johdatuksen päivittäiseen kokemiseen.

Maailman ongelmat kuvastavat siinä eläviä ihmisiä. Luokaa ihminen uudeksi, niin kansat tulevat uusiksi.

Emme saa viivyttää. Pahan voimat uhkaavat avioliitonkin pyhyttä ja kodin turvallisuutta; ja kodin sortuessa sortuu kansa. Vastuu on henkilökohtaisesti sinun ja minun. Oxford-ryhmän haaste on haaste päätöksentekoon — haaste kuuntelemaan, kuuntelemaan ja toimimaan. Kun ihminen kuuntelee niin Jumala puhuu. Jokainen voi kuunnella Jumalaa. Ja jokainen voi alkaa juuri siitä, missä hän on.

JUMALAKO AMERIKAN JOHTOON?

Vuonna 1936 oli vaalivuosi Yhdysvalloissa. Sanomalehtimies Walter Locke kirjoitti silloin (Dayton News, kesäkuun 13 p:nä 1936): »Frank Buchman haluaa Jumalan ohjeiden mukaan elävien ihmisten hallitsevan maata, ohjeiden, jotka on annettu ja ymmärretty yhtä selvästi, kuin jos ne tulisivat sähköitse. Tässä on vastaus, lausuu tri Buchman, sodan ongelmaan, rotukysymyksiin, luokkariitoihin sekä yksityisten ihmisten onnellisen elä-

män ongelmaan — tapahtukoon Sinun tahtosi. Seuraava puhe radioitiin Philadelphiasta kesäkuun 19 p:nä 1936.

Oletko koskaan ajatellut, mikä on Amerikan todellinen turva? Amerikan turva on Jumalan hallinta.

Jumalan hallitsemat yksilöt, Jumalan hallitsemat kodit, Jumalan hallitsemat koulut, Jumalan hallitsema teollisuus, Jumalan hallitsema politiikka ja Jumalan hallitsemat kansat. Tämä merkitsee sitä, että jokainen ottaa ohjeensa Jumalalta.

Eräs astiainpesijä sanoi hiljattain isännälleen: »Minun on nälkä.» »Kuinka niin», lausui isäntä, »ettekö saa täällä ruokaa kylliksenne?» »Saanhhan toki, mutta minun on nälkä Jumalaa; en saa kyllikseni.» »Ehkä minäkin tarvitsen samaa», vastasi hänen työnantajansa.

Kansamme tarpeitten yhteinen nimittäjä on ihmisen Jumalan tarve. Moraalinen elpyminen on kansamme suurin tarve. Raja-aidat, jotka erottavat ihmisiä Jumalasta ja toisista ihmisistä, on hävitettävä.

Useimmat meistä ovat vakuuttuneita, että naapurin pitäisi olla rehellinen. Ainakin se seikka yhdistää meitä, että haluamme toisen olevan rehellinen. Ja jos kyllin kovasti haluat tätä naapurillesi, saatat ehkä saada siitä osan itsekin. Voimme jopa herätä jonakin aamuna ja havaita itse tulevamme rehellisiksi, koska haluamme toisen ihmisen olevan rehellinen. Jokainen uskoo rehellisyyteen, puhtauteen, epäitsekkyteen ja rakkauteen, — naapuriin sovellettuna. Voivatpa jotkut mennä niinkin pitkälle, että he toivovat tätä toiselle puolueelle. Mutta Oxford-ryhmä menee vielä pitemmälle ja uskoo sinun jopa voivan alkaa itsestäsi ja — omasta puolueestasi.

Keskustelin hiljattain erään värillisen ystävän kanssa Oxford-ryhmästä. Hän sanoi: »Se on suuri aate, jos kaikki sitä tekevät.» Hän on oikeassa. Ystävällämme on oikea perusajatus. Jokaisen täytyy »tehdä» sitä.

Vain harvoilla ihmisillä näyttää nykyään olevan selvä käsitys tai suunnitelma siitä, mikä on siveellisen ja hengellisen tervehtymisen hinta. He eivät näytä ajatelleen läpikotaisin sitä yhtenäistä, kurinalaista Jumalan hallinnassa olevaa toimintaa, joka on tämän elpymisen edel-

lytyksenä. Ja onpa niitäkin, jotka tahtovat korjata satoa siellä, missä toiset ovat kylväneet, maksamatta itse hintaa.

Onneksi niiden luku, jotka ovat maksaneet hinnan, on vuosien mittaan yhä kasvamassa, ja tänään heidän vaikutuksensa tuntuu jo viidessäkymmenessä maassa. Onneksi on olemassa valtiomiehiäkin, jotka eivät ainoastaan lausu julki tarvetta, vaan osoittavat siihen ratkaisun. Sellainen valtiomies on Salisburyn markiisi, joka puhuesaan Oxford-ryhmästä Englannin ylähuoneessa sanoi äskettäin:

»Syy maailman tilanteeseen ei ole laadultaan taloudellinen vaan moraalinen. Siinä on pahan aiheuttaja. Se on uskonnon puute, sen uskonnon, joka meillä pitäisi olla. Sallikaa minun käyttää erästä sanontaa, joka on tavallinen erään suuren liikkeen keskuudessa, joka juuri nyt leviää maassamme ja muualla: Tarvitaan Jumalan johdattamia ihmisiä muodostamaan Jumalan johtamia kansoja, jotka muodostavat uuden maailman. Kaikki muut taloudellista järjestelyä koskevat aatteet ovat liian pieniä tunkeutuakseen pahan ytimeen.»

Sellainen valtiomies on Norjan suurkäräjäin puhemies. Tunnetun radiotoimittajan Lowell Thomasin äskettäin haastattelussa häntä New Yorkin radioon hän lausui:

»Nykyisen Euroopan valtiomiehet ovat yhä enemmän vakuuttuneita siitä, että mikä tahansa tavallinen diplomatian pohjalla tapahtuva ratkaisu voi parhaimmassakin tapauksessa olla vain tilapäinen. Meistä Euroopan valtiomiehistä monet ovat viime vuoden aikana joutuneet kosketuksiin Oxford-ryhmän työn kanssa ja tunteneet, että tässä on uusi toivo pysyvemmän ratkaisun aikaansaamiseksi kansainvälisiin kriiseihin.»

Sellaisia valtiomiehiä ovat edelleen Uuden Seelannin pääministeri ja Kiinan valtiovarainministeri. Pääministeri Savage sanoo, että hän näkee »Oxford-ryhmässä ainoan todellisen valtiotaidon». Tohtori Kung, Kiinan valtiovarainministeri, lähetti sähkeen, jonka lordi Addington viime viikolla esitti Englannin ylähuoneessa. Se kuului seuraavasti:

»Nykyhetken maailma on kaaoksen, rappeutumisen ja hajaannuksen tilassa sen vuoksi, että ihmisiä hallitsevat

itsekkyyys, kateus ja materialismi. Oxford-ryhmä tähden-tää neljän peruskäsitteen, ehdottoman rakkauden, rehellisyyden, puhtauden ja epäitsekkyyden välttämättömyyttä. Tämä on liike, joka ylittää maantieteelliset rajat, rotu-eroavuudet, puolueriidat ja luokkataistelun. Uskon, että tämän liikkeen periaatteet ja kuri on auttava maailman miehiä ja naisia toimimaan yhdessä moraalisen ja hengellisen heräämisen syntymiseksi, jota kipeästi kaivataan kaikkialla uuden ja paremman sosiaalisen järjestyksen aikaansaamiseksi. Ainoastaan Korkeimman Tahdon innoitus ja johdatus voi muuttaa ihmisluonnon ja saattaa ihmiset ja kansat sovintoon, jotta voisi vallita 'rauha maassa ja ihmisillä hyvä tahto'.»

Nyt on käynnissä vaalit. Älkäämme sekoittako asioita. Tärkein vaalikysymys on tämä: tahdommeko valita Jumalan oman elämämme tiennäyttäjäksi ja siten edelleen koko kansallisen elämämme tiennäyttäjäksi. Eräs tunnettu lehtimies sanoi asian näin: »Saattakaa Jumala valtuutettuihin, puolue-ohjelmiin ja ehdokkaisiin; silloin myös kaikki tämä teille annetaan.»

Jumala on se Persoona, joka Amerikan valitsijan on otettava huomioon tulevissa vaaleissa. Todellinen kysymys on tämä: »Tuleeko Jumala johtamaan Amerikkaa?»

Sellaisten ihmisten on hallittava maata, jotka saavat ohjeensa Jumalalta, ohjeet, jotka on annettu ja ymmärretty yhtä selvästi, kuin jos ne olisi annettu sähkeitse. Tämä on elävän Jumalan todellista diktatuuria ja vastaus kaikille diktaattoreille. Tämä on todellista isänmaanrakkautta, sillä tosi isänmaanystävä antaa henkensä maansa ylösnousemiseksi.

Tässä alkaa selvitä sen lausuman merkitys, jonka eräs tunnettu poliittinen henkilö esitti: »Oxford-ryhmällä ei ole mitään tekemistä politiikan kanssa. Kuitenkin se on täysin tekemisissä politiikan kanssa. Sillä se merkitsee vallankumousta kaikessa politiikassa, koska Jumala ei johda ainoastaan puolueohjelmia, vaan myös poliitikoja.»

Takaisin Jumalaan, ja sitten uuteen maailmanjärjestykseen. Ainoa toivo maailmantilan helpottumisesta on alkanen heti valtavassa mittakaavassa.

Jumala tarvitsee jokaisen amerikkalaisen työtoverikseen suunnitelmansa toteuttamiseksi. Kansallinen elpyminen ja ylösnousemus toteutuvat, kun hyväksymme täyden vastuun työstä Hänen kanssaan. Amerikan täytyy valmistautua suorittamaan osansa uuden maailmanjärjestyksen luomiseksi Jumalan hallinnan alaisena.

Amerikan turva on Jumalan hallinta. Sen kohtalo suurena kansana riippuu suoraan siitä, millaisia sinä ja minä olemme. Mitä Jumala tahtoo minun tekevän? Siitä on kysymys nyt ja aina. Lähtökohta on kukin itse. Lähtöaika on nyt.

KUUNTELEMISEN SALAISUUS

Heinäkuun 26 p:nä 1936 tri Buchman puhui 25 000 ihmiselle, jotka olivat kerääntyneet Birminghamissa sijaitsevaan brittiläisten teollisuuseksponaatin halliin. Hänen kanssaan puhuivat kaikkia kansankerroksia edustavat brittiläiset — »se ihmistyyppi, joka on Ison-Britannian selkäranka» — kirjoitti Sunday Graphic.

Nykyisin johtajat sanovat kaikkialla, että maailma tarvitsee moraalista ja hengellistä heräämistä. He sanovat niin yliopistoissa ja virastoissa sekä politiikan ja kaupan aloilla kaikkialla maailmassa. Monet ihmiset sanovat niin — muutamat iskevin lausein. Mutta toistaiseksi nämä ovat pelkkiä sanoja.

Kysymys on: kuinka? Toinen asia on keskustella siitä. Toinen asia on osoittaa se käytännössä. Minusta tuntuu, että useimmat ihmiset, jotka näkevät heräämisen tarpeelliseksi, törmäävät samaan vaikeuteen, jonka kanssa itse jouduin tekemisiin kaksikymmentä vuotta sitten: kuinka saada se aikaan — miten saada syntymään kurinalainen toiminta monen toteuttamana, niin että tuloksena on kansan herääminen?

Kokemukseni mukaan, milloin itse enme tiedä, Jumala on näyttävä meille tavan, jos me vain tahdomme. Kun ihminen kuuntelee, niin Jumala puhuu. Kun ihmi-

nen tottelee, niin Jumala toimii. Salaisuutena on Jumalan hallinta. Meidän asiamme ei ole antaa määräyksiä Jumalalle. Meidän on annettava Jumalan määrätä meitä. Hän tulee sen tekemään.

Jumalan kuuntelemisen taito on läksy, jota maailma kipeimmin tarvitsee.

Kerran kansainvälisen konferenssin aikana lähetti eräs kenraali minulle postikortin, jossa oli miehen kuva. Alle oli kirjoitettu: »Jumala antoi ihmiselle kaksi korvaa ja yhden suun. Miksi et kuuntele kaksi kertaa enemmän kuin puhut?» Tämä on jokaisen päivittäinen mahdollisuus — kuunnella Jumalaa ja saada Hänen ohjelmansa joka päivälle.

Jumalalta saadut ajatukset ovat innoittaneet profeettoja kautta historian. Ja Amerikan ulkoministerin lausunnon mukaan meidän kipein tarpeemme on profeetallinen sana. Hänen sanojensa mukaan maailma kaipasi nykyaikaista Amosta. Muistatthan Amoksen, joka puhui maan nälänhädästä selittäen kuitenkin, ettei ollut kysymys leivän eikä veden puutteesta, vaan Jumalan sanan kuulemisen puutteesta. Uskon ulkoministeri Hullin olleen oikeassa sanoessaan juuri samanlaisen nälänhädän koettelevan nykyhetken maailmaa.

Kuka tahansa voi kuulla Jumalan sanoja. Tärkeätä on vain seurata sääntöjä. Ensimmäinen sääntö on, että kuuntelemme rehellisesti kaikkea, mitä sitten tuleeekin, — ja jos olemme viisaita, kirjoitamme sen muistiin. Toinen sääntö on, että koettelemme saamiamme ajatuksia nähdäksemme, mitkä ovat Jumalalta.

Eräs koetin on Raamattu. Se on niiden ihmisten kokemuksia täynnä, jotka kautta vuosisatojen uskalsivat kokeilevasti elää Jumalan kanssa jumalallisen ilmoituksen alaisina. Ja sitten kohtaanme Jeesuksen Kristuksen elämässä huipentuneena korkeimman moraalisen ja hengellisen haasteen, täydellisen rehellisyyden, puhtauden, epäitsekkyiden ja rakkauden.

Toinen erinomainen koetin on tämä: »Mitä sanovat toiset, jotka myös kuuntelevat Jumalaa?» Tämä on yhteyden kirjoittamaton laki. Se on myös ratkaiseva koetin henkilön velvoittumisesta Jumalan suunnitelmaan. Ei ku-

kaan, joka toimii yksin, voi olla täysin Jumalan hallinnassa.

Jumala puhuu selvimmin ryhmälle miehiä ja naisia, jotka tahtovat totella. Ja Jumalan hallitsemien ihmisten kautta Hänen kerran täytyy hallita maailmaa.

VALLANKUMOUS PARANTAMAAN VALLANKUMOUSTA

*Atlantintakainen radiolähetys Lontoosta elokuun
9 p:nä 1936*

Puhun teille kaikille Euroopasta, jossa joka hetki kuulemme uutisia vallankumouksesta. Seuraavan neljännes-tunnin aikana voitte itse oppia, jos haluatte, kuinka osallistutaan vallankumoukseen. Tarvitaan intohimo parantamaan intohimoa. Tarvitaan vallankumous parantamaan vallankumousta. Ja Oxford-ryhmän vastaus vallankumoukseen on enemmän vallankumousta — vallankumous ihmisluonnossa, joka on meidän ainoa toivomme.

Mikä on tämä Oxford-ryhmä? Eräs lehtimies sanoo sen näin:

Ei järjestö tai laitos tuo,
ei näkökantakaan.
Se vallankumouksen luo,
mi sinust' aletaan.

Seuraavassa tahdon kuvata Oxford-ryhmän esittelytilaisuutta Birminghamin brittiläisten teollisuusmessujen hallissa, mikä on Euroopan suurin hallirakennus ja brittiläisen maailmanvallan teollisuuden esittelypaikka. Jotakin tapahtui tuona viikonloppuna. Koko Iso-Britannia näytti olevan liikkeellä. Tuhansia tuli maailmanvallan eri kulmilta. Tulijoita oli kolmestakymmenestäviidestä eri maasta, viisisataa yksistään Hollannista. Eurooppa kai-

kuu tänään marssivien askelten äänestä. Kuvitelkaa Birminghamin valtavan kuulijakunnan vastakaikua, kun yli tuhatlukuinen eri kansoista koostunut nuorisojoukko marssi yhdessä esille tämän uuden liikekannallepanon kokoamina vapaaehtoisina.

Mitä Oxford-ryhmän liikekannallepano merkitsee? Mihin nuo miehet ja naiset marssivat ja miksi he marssivat? Materialistisen vallankumouksen aikana he ovat liittyneet hengen vallankumoukseen. He ovat liittymässä sodan kaltaiseen moraaliseen taisteluun.

Nykyinen maailma tarjoaa kuvan kansoista, jotka ovat menettämässä suuntansa — kansoista, jotka ovat menettämässä perinteensä, luonteensa ja kansallisuutensa. Monet meistä ovat sokeita näkemään, millä nopeudella asiat vyöryvät eteenpäin.

Mikä on todellinen ongelmamme? Kaikkihan tiedätte, mitä pitkälinen kuivuus on. Me kärsimme nykyään hengellisestä kuivuudesta. Pelko ja ahneus ovat kuin hiekka-myrsky. Ne levittäytyvät kansojen ylitse. Ne sokaisevat ja tukahduttavat ihmiset. Ne nostattavat miehen miestä vastaan, luokan luokkaa vastaan, kansan kansaa vastaan.

Ajatellaanpa Espanjan sotaa. Mikä puoli voittaneekaan, inhimillinen tekijä jää jäljelle. Sota ei ole mikään vastaus epäluuloon, kateuteen, himoon eikä pelkoon. Ei, jonkin osapuolen voitto ei vielä ole vastaus — ei edes vaalitaistelussa, kun kerran olemme joutuneet näin etäälle asioista, joilla on todellista merkitystä. Kansan ja maailman ongelmat pysyvät entisellään, koska perusongelma — ihmisluonto — jää ratkaisematta. Siihen asti kunnes käsittelemme ihmisluontoa perinpohjaisesti ja päättävästi kansallisessa mittakaavassa, kansojen täytyy vielä kulkea historiallista tietään väkivaltaan ja hävitykseen.

Viisituhatta kilometriä valtamerta ei muuta tätä perusongelmaa eikä pelasta meitä, jollemme onnistu ratkaisemaan sitä. Oireet voivat olla erilaisia Euroopassa ja Amerikassa. Sairaus on sama.

Mikä on tämä sairaus? Eiköhän vain pelko, epärehellisyys, kauna ja itsekkyyys. Puhumme riippumattomuudesta ja vapaudesta, mutta olemme itsemme orjia.

Nykyajan ainoat vaihtoehdot ovat perikato tai Jumalan hallinta. Perikato on itse asiassa meidän kaikkien yhteisen itsekkyytemme tulos. Perikato tai Jumalan hallinta. Sinä ja minä, jos olemme itsekkäitä, olemme osa tätä sairautta; samoin kuin sinä ja minä Jumalan hallitsemina voimme olla osa parannuskeinoja.

Oxford-ryhmä on Jumalan-hallinnan vallankumous, jossa Jumala todella johtaa sinua ja kansaasi. Kaikkia meitä johtaa jokin. Mikä johtaa sinua? Omat halusiko? Lompakkosi? Pelkosi? Vaimosi? Miehesi? Tai mitä naapurisi ajattelevat? Jos sinua johtaa itsekäs suunnitelmasi, olet kansasi vihollinen.

Jumala loi maailman, ja siitä lähtien on ihminen koettanut ohjata sitä. Tämän täytyy loppua. Muistathan, mitä Will Rogers'illa oli tapana sanoa: »Jumala loi ihmisen vähän alemmaksi enkeleitä, ja siitä alkaen ihminen on liukunut yhä alemmaksi.» Mutta nyt on alkanut uusi aika, jossa Jumala ottaa ohjat käsiinsä.

Tarvitsemme maailmanlaajuisen kristityn rintaman materialismin läheneviä voimia vastaan. Luemme palavista kirkoista. Ainoa vastaus palaviin kirkkoihin on kirkko tulella.

Tehokkuuden jumala ei riitä. Hyvä tahto ja hyvät työt eivät ulotu vaikeuksien ytimeen asti. Aatteellisuus on epäonnistunut. Totuus on, että kestävä sosiaalinen ja taloudellinen elpyminen voidaan rakentaa vain moraalisen ja hengellisen elpymisen perustalle.

Ellemme, sinä ja minä, ole sataprosenttisesti Jumalan johtamia ja hänen hallinnassaan, autamme itse asiassa kaaosta. Kaikki välinpitämättömät ihmiset itse asiassa edistävät kaaosta. Kansojen kohtalo riippuu siitä, olemmeko me, sinä ja minä, Jumalan hallitsemia.

Maailman täytyy saada uusi valo. Tunsin miehen, joka keksi sähkövalon. Vielä on nähtävissä hänen ensimmäinen lamppunsa, jota Henry Ford säilyttää aarteenaan laboratoriossaan Dearbornissa. Nykyisin jokainen, jolla on yhteys voima-asemaan, voi saada valon. Ja aivan yhtä käytännöllistä on saada yhteys Jumalaan. Etevä tiedemies Steinmetz näki tämän ennakkolta sanoessaan, että seuraavat suuret keksinnöt tullaan tekemään hengen maail-

massa. Jumalalla on kyllä valoa meitä varten, jos meillä on hyvä yhteys.

Tarvitsemme ylikansallisen voimaverkoston, joka ulottuu yli koko maailman joka ikiseen ihmiseen, joka ikisessä paikassa, joka ikisessä tilanteessa. Monet ovat odottaneet suuren johtajakyvyn ilmestymistä. Oxford-ryhmä uskoo, että tämä on saatava aikaan — ei yhden ihmisen, vaan ihmisryhmien kautta, jotka ovat oppineet työskentelemään yhdessä Jumalan johtamina.

Oxford-ryhmä uskoo, että tavallinen ihminen pystyy tekemään epätavallisia tekoja, jos hänellä on kosketus Jumalaan.

Jumala voi panna mieleesi ajatuksia. Oletko koskaan kuunnellut saadaksesi niitä. Oletko koskaan koettanut ottaa kynän ja paperia ja kirjoittaa muistiin saamasi ajatukset? Ne voivat tuntua aivan tavallisilta ajatuksilta. Mutta ole rehellinen niiden suhteen. Voit saada uuden kuvan itsestäsi. Ehdoton rehellisyys, ehdoton puhtaus, ehdoton epäitsekkyys ja ehdoton rakkaus. Ne ovat Kristuksen mittapuut. Ovatko ne sinunkin? Ehkä sinun on selvitettävä asioita. Minun oli niin tehtävä. Aloin kirjoittamalla kuudelle henkilölle myöntäen, että välillämme vallinnut pahansuopuus oli ollut minun syytäni eikä heidän. Sitten saatoin todella auttaa ihmisiä. Muista tämä — jos haluat, että maailman asiat tulevat kuntoon, pane omat asiasi kuntoon.

Jumalan hallinta ei ole ainoastaan vastaus vallankumoukseen, vaan myös vallankumouksessa. Aivan äskettäin olin itse vallankumouksessa. Jumala antoi minulle suoranaisten ohjeen pysyttäytyä eräässä paikassa, jonka viranomaiset vakuuttivat kaikkein vaarallisimmaksi. Ja minä pysyin siinä. Toiset, jotka pakenivat etsien turvapaikkaa, olivat vähällä menettää henkensä. Ystäväni ja minä olimme täydessä turvassa.

Maailman turvallisuus, Amerikan turvallisuus, sinun turvallisuutesi ja kotisi turvallisuus, on Jumalan hallinnassa.

Järki yksin ei riitä. Totteleminen on tärkeintä, Jumalan totteleminen. Amerikan ja Kanadan on opittava tottelemaan.

Jumala puhui entisajan profeetoille. Hän voi puhua sinullekin. Jumala puhuu niille, jotka kuuntelevat. Jumala toimii niiden kautta, jotka tottelevat.

Olettakaamme, että nouset huomisaamuna vuoteestasi hiukan aikaisemmin ja koetat kuunnella Jumalaa. Miksi ei perhekin kuuntelisi? Miksi ei hengen radiopuhelin joka kotiin?

Voimme kuunnella joka päivä. Jos niin teemme ja jos tottelemme sitä mitä kuulemme, on ajateltavissa, että saamme yhdessä alkaa kaikkien aikojen suurimman vallankumouksen, jolloin Kristuksen risti muuttaa maailman.

KANSOJEN KUTSUMUS

Julistus »Kansat nousevat»-julkaisussa¹ marraskuussa 1937

Tieteen ihme on, että ihmiset voivat puhua radiossa miljoonille. Hengen ihme on, että Jumala voi puhua jokaiselle. Hänen äänensä voidaan kuulla joka kodissa, joka työpaikassa, joka hallituksessa.

KUN IHMINEN KUUNTELEE,
NIIN JUMALA PUHUU.
KUN IHMINEN TOTTELEE,
NIIN JUMALA TOIMII.

On samantekevää, kuka olet tai missä olet. Täsmällinen, selvä ohje voi tulla Jumalalta niille ihmisille, jotka tahtovat ottaa käskynsä häneltä.

Tämä on se vallankumous, joka lopettaa vallankumouksen muuttamalla ihmisluonnon ja uudestiluomalla yksilöt ja kansat.

¹ Kansat nousevat (englanniksi nimellä Rising Tide), Oxfordryhmän työtä maailmantapahtumien taustaa vastaan esittelevä kuvajulkaisu, joka ilmestyi Oxfordin maailmankonferenssin jälkeen v. 1937. Siitä otettiin yhdeksän painosta kahdeksalla kielellä ja se levisi 1 500 000 kappaleena.

Ihmiset ovat sitä mieltä, että heidän johtajiensa tulisi olla Jumalan johtamia. Mutta kansan syvien rivienkin tulee olla Jumalan johtamia. Jumalan johtama yleinen mielipide on johtajien voima. Tämä on Jumalan elävän Hengen diktatuuria, joka antaa jokaiselle ihmiselle hänen tarvitsemansa sisäisen kurin ja hänen toivomansa sisäisen vapauden.

Teidän turvallisuutenne, maailman turvallisuuden, takaa Jumalan hallinta. Ei mikään muu yhteiskunnallinen, poliittinen tai taloudellinen ohjelma ulotu ihmisluonnon sairauden juuriin asti.

Ainoastaan Jumalan hallitsemat ihmiset muodostavat Jumalan hallitsemia kansoja, jotka muodostavat uuden maailman. Tässä suuressa seikkailussa jokainen ihminen voi löytää elämäntehtävänsä ja jokainen kansa kutsu-
muksensa.

II

MAAILMA KRIISITILASSA

1938—1939

Eiköhän ratkaisu ole löydettävissä siten, että tajutaan niiden perustavaa laatua olevien arvojen merkitys, joille demokratia on rakennettu; siten, että kansamme omaksumus jälleen käytäntöön rehellisyyden, epäitsekkyyden ja rakkauden alkeishyveet, jotka niin monilta meistä ovat jääneet toisarvoiselle sijalle. Eiköhän ajankohtana, jolloin mataloituneet moraalisäännöt ovat muodostuneet tuhoavien voimien maa-peräksi, demokratialle liene mitä tähdellistä pyrkiä takaisin voimansa lähteille ja näyttää maailmalle, mikä voimakkuus piilee moraalisisissa periaatteissa.

Ote Moraalista varustautumista käsittelevästä kirjeestä, jonka 35 kaikkiin puolueisiin lukeutuvaa parlamentin jäsentä lähetti T i m e s -lehdelle syyskuun 1 p:nä 1938.

MORAALINEN VARUSTAUTUMINEN

Alkukesästä 1938 käytiin Euroopassa »hermosotaa». Hitlerin marssi Itävaltaan oli ollut omiaan kiihottämään demokraattisten maiden puolustustoimenpiteitä. Samanaikaisesti tunnettiin niissä yhä lisääntyvää yhteishengen tarvetta, jotta pystyttäisiin kohtaamaan taistelevien ideologioiden haaste.

Frank Buchman oli vakuuttunut siitä, että oli vain yksi ainoa tie, jota kulkien löytyisi itsekkäät pyyteet ja etunäkökohdat ylittävä henki. Moraalin ja hengen voimavarat oli saatava liikkeelle maailmanlaajassa mittakaavassa. Niiden oli saatava kokoava keskus ja johtava ajatus.

Frank Buchman lausui Moraalisen varustautumisen syntysanat kesäkuussa 1938 hänen 60-vuotissyntymäpäivänsä kunniaksi toimeenpannussa tilaisuudessa Lontoon East Hamin kaupungintalossa, joka on Englannin työväenliikkeen kehto.

Yli 3 000 henkeä käsittävä kuulijoitten joukko täytti kaupungintalon ääriään myöten kuullakseen hänen pitävän jäljempänä seuraavan puheen. Hänen rinnallaan puhujakorokkeella istui yli kuusikymmentä itä-Lontoon pormestaria ja muuta kunnallishallinnon arvohenkilöä, monet heistä työväenliikkeen taistelijaveteraaneja.

MORAALINEN VARUSTAUTUMINEN

*East Hamin kaupungintalo, Lontoo,
toukokuun 29 pnä 1938*

Nykyinen maailman tilanne ei voi olla herättämättä levottomuutta ja ahdistusta. Vihamielisyys kasvaa kansojen, luokkien, työn ja pääoman välillä. Katkeruuden ja pelon seuraamuksista joudutaan maksamaan päivä päivältä yhä enemmän. Hankaukset ja pettymys horjuttavat kotiemme perustuksia.

Onko olemassa keinoja, jotka parantaisi yksilöt ja kansat sekä antaisi toivoa tilanteen nopeasta ja tyydyttävästä tervehtymisestä?

Ehkä avun toisi paluu kotiemme vanhoihin yksinkertaisiin totuuksiin, jotka muutamat meistä ovat oppineet äitinsä polvella, mutta monet jo unohtaneet ja laiminlyöneet — rehellisyyteen, puhtauteen, epäitsekkyys ja rakkauteen.

Kriisi on pohjaltaan moraalinen. Kansojen on varustauduttava moraalisesti. Taloudellisen elpymisen olennaisena edellytyksenä on moraalinen elpyminen. Kuvitelkaapa, että ehdottoman rehellisyyden ja ehdottoman epäitsekkyys nouseva vuoksi pyyhkäisisi jokaisen maan yli! Mitä tapahtuisi? Mitä se vaikuttaisi veroihin? Entä velkoihin? Säästöihin? Kautta kansojen huuhtova ehdottoman epäitsekkyys aalto merkitsisi sotien loppua.

Moraalinen tervehtyminen ei luo kriisejä vaan luottamusta ja yhteyttä kaikille elämänaloille. Kuinka voimme jouduttaa tätä kansojen moraalista elpymistä? Tarvitsemme voiman, joka on kyllin väkevä muuttamaan ihmisluonnon ja rakentamaan siltoja miehestä mieheen,

ryhmäkunnasta toiseen. Tämä alkaa, kun jokainen myöntää omat virheensä sen sijaan, että osoittaa sormellaan lähimmäisensä vikoja.

Vain Jumala voi muuttaa ihmisluonnon.

Salaisuus on tässä suuressa, unohdetussa totuudessa:

Kun ihminen kuuntelee, niin Jumala puhuu;

Kun ihminen tottelee, niin Jumala toimii;

Kun ihmiset muuttuvat, niin kansat muuttuvat.

Kun tämä voima vaikuttaa jossain vähemmistössä, niin siitä voi tulla tekijä, joka ratkaisee koko kansan ongelmat. Kun johtajat muuttuvat, koko kansan ajattelutapa muuttuu, ja koko maailmassa vallitsee rauha.

»Me uuden maailman rakentajat» — eivätkö tavalliset ihmiset ajattele ja tahdo juuri tätä? Tavallinen ihminen tahtoo toisten olevan rehellisiä, ja toisten kansojen pysyvän rauhassa hänen kansansa kanssa. Tahdomme kaikki saada, mutta sellaisten muuttuneiden johtajien innostamina tahtoisimme varmaan kaikki antaa. Tässä uudessa hengessä voimme löytää vastauksen taloudellista elpymistä lamauttaviin ongelmiimme.

Jos jokainen huolehtisi toisesta kylliksi ja jokainen antaisi omastaan kylliksi, eikö silloin jokaisella olisi kylliksi? Maailmassa on kylliksi jokaisen tarpeisiin, mutta ei jokaisen ahneuteen.

Kuvitelkaa työttömiä täten vapautuneina Moraalisen varustautumisen ohjelmaa suorittamaan; kansan jokainen yksilö innoitettuna ja mobilisoituna palauttamassa kansakuntien vakuutta, turvallisuutta ja terveyttä.

Jokainen mies, nainen ja lapsi on saatava mukaan, jokaisesta kodista on tehtävä linnake. Päämääränämme tulee olla, että jokaisella olisi kylliksi ei vain elämän tarvikkeita, vaan myös oikeutettu osuutensa tämän Moraalisen varustautumisen toteuttamisessa, jotta hän näin turvaisi kansansa ja maailman rauhan.

Jumalalla on koko kansan käsittävä suunnitelma, joka tarjoaa innoitusta ja vapautta kaikille ja käy kaikkien poliittisten ohjelmien edellä.

Jokainen työllinen ja työtön ihminen Moraalisen va-

rustautumisen työhön; tämä on suurin kansallisen palvelun ohjelma — kaikki työhön uudistamaan ihmisiä, koteja ja työpaikkoja. Eräs ruotsalainen terästeollisuuden työntekijä sanoi minulle: »Vain hengen vallankumous ulottuu kyllin syvälle pystyäkseen tyydyttämään ihmisten ja teollisuuden tarpeet.»

Eräs työväen johtomies sanoi: »Olen nähnyt työväenliikkeen voitokkaan nousun ja kuitenkin kesken voitonriemua tuntenut tyhjyyttä. Oxford-ryhmä antoi elämälleni uuden sisällön. Sen sanoma on työväenliikkeen ja maailman teollisuuden tulevaisuuden ainoa avain.»

Vain uusi henki, joka täyttää ihmiset, voi tuoda uuden hengen teollisuuteen. Teollisuudesta voi tulla uuden järjestyksen uranuurtaja, jolloin kansallinen palvelu astuu itsekkyyden tilalle ja teollisuuden suunnittelu perustuu Jumalan johdatukseen. Kun työ, johto ja pääoma tulevat yhtiötovereiksi, ja Jumala johtaa, silloin teollisuus on oikealla paikallaan kansan elämässä.

Uudet ihmiset, uudet kodit, uusi teollisuus, uudet kansat, uusi maailma.

Emme ole vielä käyttäneet hyväksemme Jumalan mielen runsaita luovia lähteitä. Jumalalla on suunnitelma, ja kansakunnan yhtyneet moraaliset ja hengelliset voimat voivat löytää tämän suunnitelman.

Me voimme, meidän täytyy ja me tahdomme kehittää niin väkevän moraalin ja hengen voiman, että se uudelleen rakentaa maailman.

SYNTYMÄPÄIVÄTERVEHDYS ITÄ-LONTOON PERHEILLE

*Puhe East Hamin kaupungintalossa toukokuun 29 pnä
1938*

Ajattelin aloittaa tämän illan kiittämällä nuoria ystäviä, jotka toivat minulle kukkia iltapäivällä. Eräs heistä, kymmenvuotias, antoi minulle tämän runon:

Jo voittoa kohti nyt marssitaan.
 Jumala auttaa synnin torjumaan —
 ja marssi joka ilmansuuntaan vie.
 Hiljaisina hetkinä parhain tie
 Jumalan johdattaessa löytyy näin.
 Jos vikaan käy, polvistuen rukoilemme.
 Me onnellisia oomne, iloitemme.
 Kun maailma on näin, on kaikki parhain päin.

Tuossa on todellista elämän viisautta. Toivoisin meidän kaikkien voivan sanoa, että »on kaikki parhain päin». Tosiaankin, aiommeko saada kaiken tuon aikaan? Jonkun on aloitettava. Sinun ehkä on oltava tuo joku. Minun täytyi aloittaa. Seitsemäntoista vuotta sitten tulin Englantiin yksin, tunteettomana ja vain siksi, että kaksi erittäin hyvää ihmistä halusi kahden perheensä jäsenen muuttuvan toisenlaisiksi. Näin tämä työ sai alkunsa. Muistan vieläkin, kuinka samoillessani erään Englannin kaupungin katuja mieleni teki nipistää itseäni, koska niin hämmästyttäviä asioita tuli hiljaisessa hetkessä mieleeni. Jumala puhui minulle tavan takaa vuonna 1921, että tässä maassa tulisi tapahtumaan hänen kaikkivaltiaan Henkensä mahtavaa heräämistä.

Yksi mies muuttuu, kaupunki muuttuu, koko kansa muuttuu. Joka mies, joka nainen, joka lapsi mobilisoiduina tähän liikkuvaan armeijaan. Jos kymmenvuotias Ken sen osaa, pitäisi jokaisen teistäkin osata olla osana siitä liikkuvasta armeijasta, joka valloittaa Ison-Britannian Jumalan hallintaan. Alakkaa nähdä edessänne liikkuva armeija, jotakin, joka on marssilla.

Joka koti linnoitukseksi, joka koti elämänmuuttamiskeskukseksi, jossa aivan luonnollisesti opitaan, kuinka toisia muutetaan. Olettakaamme, että alamme innoittaa ihmisiä ja mobilisoida heitä eri soluiksi yli koko maan. Alamme pian muuttaa Ison-Britannian moraalisen ilmapiiirin.

»Ison-Britannian ja maailman on varustauduttava moraalisesti.» Jumala antoi minulle tämän avainajatuksen erityisesti tätä vuotta varten.

Jumala tulee saamaan määräämisvallan näillä Brittein

saarilla. Jonkun on otettava ensi askel. Oletko sinä se henkilö? Unohda kokonaan Frank Buchman ja se seikka, että hän eräänä päivänä piti hiljaista hetkeä ja että tämä liike nyt on levinnyt viiteenkymmeneenkahteen maahan. Muuten sinulta jää huomaamatta itse asian ydin.

Tämä on syntymäpäiväsanomani teille. Miksi olemme olleet niin hitaita oppimaan tätä? Ainoat tervejärkiset ihmiset järjettömässä maailmassa ovat Jumalan johdattamat ihmiset. Palauttaako itä-Lontoo maailman tervejärki-syyteen ja turvallisuuteen?

KESÄKUUN 4 PNÄ 1938

Tri Buchmanin kuusikymmenvuotispäivänä virtasi hänelle maailman kaikilta puolilta kiitollisuuden ja kunnioituksen osoituksia. Monien maiden poliittiset johtajat lähettivät tervehdyksiä päivällistilaisuuteen, jonka alahuoneessa pitivät kaikkiin puolueisiin kuuluvat kansanedustajat. Toisia kunnioituksen ilmauksia lähettivät kirkon johtajat, teollisuusmiehet ja työväenliikkeen edustajat.

Mutta valtavin tervehdysten määrä tuli tuhansista kodeista ja yksilöiltä, jotka olivat löytäneet uuden elämän Oxford-ryhmän avulla — Yorkshiren tehtaantöyhtekijättäritä, Clydesiden telakkatyöläisiltä, Tanskan maanviljelijöiltä, Ruotsin terästyöläisiltä, Etelä-Afrikan kultakaivosten työläisiltä, Papuan entisiltä pääkallonmetsästäjiltä, kaikkiin luokkiin ja elämämpiireihin kuuluvilta ihmisiltä — Norjan Hammerfestistä, maailman pohjoisimmasta kaupungista, aina Buenos Airesiin ja Uuteen Seelantiin saakka.

Birman vähemmistöt »syvästi kiitollisina Teille — satavuotisten erottavien muurien sortuessa»; tuhat sveitsiläistä kansallisesta konferenssista lähettää kiitoksensa »uudesta toivosta ja uudesta kutsumuksesta, jonka annoitte tälle maalle» — nämä ovat joitakuita eläviä sanomia tuhansien joukosta, jotka seurasivat valtiomiesten tervehdyksiä. Niiden joukossa oli seuraava Canterburyn arkkipiispan lähettämä:

»Haluan lähettää tervehdyksen ja onnittelun tri Buihmanille sen suuren työn johdosta, jonka hän on voinut suorittaa tuomalla lukemattomien ihmisten elämän kaikissa maailman osissa Kristuksen uudelleen luovan voiman alaiseksi.»

Cosmo Cantuar

SANOMA KREIKALLE

Kuvaava esimerkki niistä tervehdyksistä, joita tri Buchman lähetti eri maissa olevien ystäviensä pyynnöstä kuusi-kymmenvuotispäivänään, on seuraava:¹

Erityisellä mielihyvällä noudatan kehotusta kirjoittaa 60-vuotispäivänäni viesti kreikkalaisille ystävilleni, sillä kolmenakymmenenä näistä kuudestakymmenestä on minulla ollut ilo tuntea henkilökohtaisesti useita mainehikkaan maanne eturivin miehiä. Ja kenties puolet elämän vuosista kestänyt huomioiminen antaa ihmiselle määrätyn näköpiirin.

Koko maailma tietää, kuinka entisajan Kreikka suojeli sivistystä vihollishyökkäyksiä vastaan. Meidän aikanamme toisia vihollisia on hyökkäämässä. Näitä vihollisia ei enää käy lyöminen yhdellä ainoalla taistelutanteella, ja nekin kulttuurivoimat, jotka kerran pelastivat Euroopan, ovat monissa maissa vaarassa tulla yhteisen asian pettäjiksi.

Meidän päiviemme viholliset ovat itsekäs materialismi ja moraalinen välinpitämättömyys. Ne ovat kaiken kansallisen pahan alku ja juuri. Vain yksi voima on kylmiksi väkevä niitä vastustamaan — Jumalan innoittamien ihmisten voima. Näitä moraalisia ja hengellisiä vihollisia vastaan on meidän suunnattava moraalinen ja hengellinen hyökkäys. On kysymyksessä kansojen sielu.

Tässä kohtalokkaassa, mitä suurinta rohkeutta, kuria

¹ Kreikan kuningas Paul myönsi tri Buchmanille marraskuussa 1949 Kreikan kuningas Yrjö I:n ritarikunnan komentajamerkin.

ja uhrautuvaisuutta vaativassa taistelussa monien katse kääntyy luottaen ja toivoen Hellaaseen päin. Kreikan loistokausi, niin he uskovat, ei kuulu ainoastaan menneisyyteen vaan myös nykyisyyteen ja tulevaisuuteen. He uskovat, että Kreikka on pysyvä uskollisena suurille perinteilleen.

RUOTSI

Kesällä 1938 sai Oxford-ryhmä osakseen laajaa vasta-kaikua Ruotsissa. Elokuussa pidettiin Gottlannissa, Visbyn vanhassa hansakaupungissa, skandinaavinen Moraalisen varustautumisen konferenssi. Täällä, ruotsalaisella »ruusu- ja raunioitten saarella» monisatalukuinen joukko kokoontui tuomiokirkon raunioissa, joka oli ainoa kyllin suuri rakennus näin lukuisan joukon kokoontumispaikaksi.

Kokouksen aiheena oli se panos, minkä Pohjolan kansat voisivat suorittaa antaakseen maailmalle todellisen demokratian esikuvan ja tullakseen Jumalan alaisina kansojen sovittajiksi.

Sunnuntaiamuna elokuun 16 p:nä Frank Buchman puhui Visbyn konferenssille. Tämän puheensa hän kohdisti niille, jotka olivat tunteneet vetovoimaa Moraalista varustautumista kohtaan, mutta eivät kuitenkaan olleet täysin käsittäneet sen tarkoituksia. Hänen suurimpia taistelujansa on ollut työ niiden henkilöiden näköpiirissä ja ymmärryksen laajentamiseksi, jotka haluavat pysyä mukana. Hän ei ole koskaan voinut käsittää, että aidoin kokemus Jeesuksesta Kristuksesta voisi johtaa vähempään kuin kansojen elämän uudestisyntymiseen. Tässä puheessa hänen tarkoituksensa on löytää ne, jotka avoimin sydämin haluavat ottaa vastaan Jumalan täyden kutsun ja tehtävän, Jumalan suurimman haasteen, kansojen pelastamiseksi hetkellä, jolloin vaara uhkasi koko maailmaa.

HERÄTYS — VALLANKUMOUS — RENESSANSSI

Visby, Ruotsi, elokuun 16 pnä 1938

Tänään tahdomme takoa yhteisen taistelurintaman. Kysymys on yksinkertaisesti siitä olemmeko Jumalan johtamia vai emme. Kysymys ei ole siitä, olemmeko älykkaitä, eikä siitä, mitä kansallisuutta olemme. Tapaamme täällä tänään kristittyinä ja Jumalan johtamina ihmisinä, ja arvovallan lopullinen lähde meille on Jumalan suunnitelma.

Toivon, että ennenkuin lopetan tämän puheeni, muuttamat teistä ovat tehneet päätöksen. Olemme tulleet tänne eri tavoittein. Ensiksikin jotkut ovat tulleet tänne toivoen muuttuvansa. Tämä on erittäin hyvä ja erittäin välttämätöntä. Eräät teistä tulevat toivoen oppivansa, miten toisia muutetaan. Tämäkin on hyvin välttämätöntä.

Mutta vaara on siinä, että eräät teistä haluavat pysähtyä tähän. Minä olen erittäin kiinnostunut kolmanesta seikasta — miten pelastaa rappeutuva sivistys. Tämä on kysymys, joka minua kiinnostaa. Sitten toivon vielä neljättäkin asiaa. Haluan saavuttaa maailman miljoonat.

Kaikkien näiden seikkojen tulisi luonnollisesti seurata toisiaan. Jos olet muuttanut, tahdot tietenkin muuttaa toisia. Seuraava askel on, että tahdot pelastaa sivistyksen. Sitten tahdot saavuttaa maailman miljoonat. Tämä on luonnollinen ohjelma.

Mutta synti tulee väliin. En tiedä uskotteko siihen vai ette, mutta se on täällä. Älkää tuhlatko loppupäivää väittelemällä, onko syntiä olemassa vai ei. Jotkut teistä tahtoisivat niin tehdä. Näin kadottaisitte asian ytimen. Emme ole tulleet tänne väittelemään. Olemme täällä rakentavaa suunnittelua ja toimintaa varten.

Tiedän mitä muuttamat teistä toivovat Oxford-ryhmältä — miellyttävää ja mukavaa heräämistä — te kutsuisitte sitä herätykseksi. Miellyttävää nojatuoli-uskontoa. Näin muuttamat ihmiset ajattelevat. Mutta jos pysähtyisimme tähän, olisin pahoillani. Jos te pysähdytte siihen, olisin vihamiehenne, ellen teitä varoittaisi. Tällaisen käsityksen

omaavan ihmisen ajattelu ja suunnittelu ei ole tänään riittävä pelastamaan miljoonia.

Minä en ole kiinnostunut enkä pidä riittävänä, jos tarkeituksemme on vain uuden herätyksen alkaminen. Puhutepa kenen ajattelevan valtiomiehen kanssa tahansa, hän sanoo jokaisen maan olevan moraalisen ja hengellisen heräämisen tarpeessa. Juuri tämä on vähimmäisvaatimus. Mutta herätys on vain yksi ajattelun taso. Tähän pysähtyminen on matalatasoista ajattelua. Ellemme vaadi jotain enempää, olemme tuhon omia.

Seuraava askel on vallankumous. Se on epämurkavaa. Monet kristityt eivät pidä siitä sanasta. Se pelottaa heitä. Se nostaa heidän pintansa kananlihalle. Juuri tästä joukosta jotkut arvostelijamme tulevat — kananlihakristityjä, jotka elävät nojatuoli-kristillisyyttä.

Pankaa merkille, moniko vielä käy kirkossa, ja kysykää sitten, miksi kirkko ei sataprosenttisesti saavuta kansaa. Tiedän, että vallankumous saa ihmisten olon epämurkavaksi. En ole täällä teidän mukavuuttanne edistämässä enkä teidän suosiotanne etsimässä. Oxford-ryhmä antaa tälle ja joka kansalle hengen vallankumouksen.

Mutta eräät teistä eivät ajattele näin. Muutamat maailman älykkäimmistä ihmisistä ajattelevat hävittävän vallankumouksen toimeenpanemista ja he ovat jo työssä. Saanko tänä aamuhetkenä sanoa teille hyvin ankaran sanan? Olen tavannut täällä samanlaista tulenarkaa ainesta, joka teki Espanjan tapahtumat mahdollisiksi. Ellei meillä ja muilla ole hengen vallankumouksen suurempaa näkemystä, niin toisenlainen vallankumous voi olla mahdollinen.

Ajatelkaa tuollaisen vallankumouksen epämurkavuutta. Olemme kokoontuneet rauniokirkkoon. Montako kirkkoa on rauniolina tämän hetken Espanjassa? Tuo on vallankumousta — ja perin epämurkavaa. Asian ydin on tämä: Luovatko kristityt nyt sellaisen kristillisen elämäntatmuksen, joka panee Euroopan liikkeelle? Oletteko te niitä kristittyjä, jotka voivat tehdä tämän vallankumouksen? Onko tämä Uutta Testamenttia? Onko tämä kristillistä? Tätäkö telette tekemään? Tämäkö on teidän ohjelmanne? Tämäkö on teidän politiikkanne?

Jos ette lähde tälle taistelurintamalle, toivon teille kaikkea parasta. En aio väitellä kanssanne enkä arvostella teitä. Tehkää mitä haluatte ja miten haluatte. Se on teidän käsityksenne demokratiasta.

En sano, että se on tosi demokratiaa, mutta se on demokratian suosittua käytäntöä. Sillä kasvava joukko demokraattisten valtioiden kansalaisia on nykyisin haluton sanoin ja teoin tunnustamaan niitä sisäisiä auktoriteetteja, joista demokratian elämä riippuu. Jokaisella on oma suunnitelmansa. On niin mainiota, että jokaisella on oma suunnitelmansa. Mikä vapaus, mikä riippumattomuus! Jokainen tekee, niinkuin itse haluaa. Mutta näin ei Oxford-ryhmässä. Siellä vallitsee tosi demokratia. Siellä ei tehdä, niinkuin itse haluaa, vaan niinkuin Jumala johtaa. Siellä toteutetaan Jumalan suunnitelmaa.

En voi tänä aamuna käsitellä kaikkia vallankumoukselliselle välttämättömiä ominaisuuksia. Apostolien teoissa ja Evankeliumeissa oli muutamia, jotka antoivat kaikkensa. Siellä oli toisia, jotka eivät antaneet kaikkeansa. Vallankumouksessakin on aina joitakuita ihmisiä, jotka haluavat pehmusteita suojakseen. Kysyn teiltä tänä aamuna, tahdotteko olla tällaisia vallankumouksellisia. Jos niin on, voinette löytää mukavan paikan linjojen takana. Mutta siellä jossain taistelulinjassa ovat todelliset vallankumoukselliset.

On vielä kolmas vaihe — renessanssi. Kansan uudestisyntyminen, yksilöiden ja kansakunnan uudestisyntyminen. Tiedän, mitä saatatte sanoa. Haihattelua. Haihattelua. Haihattelua. Mielettömyyttä. Mikä on mielettömyyttä? Missä sitä on?

Onko yksilön ja kansan uudestisyntyminen mahdollista? Jotkut ihmiset eivät pidä kansojen uudestisyntymisen ajatuksesta eivätkä miljoonien saavuttamisesta. He ivaavat sellaista ohjelmaa, kutsuen sitä julkisuuden tavoitte-luksi. Lukekaa Vanhaa Testamenttia. Etsikää Jesajan 52. luku. Voitte alkaa kuudennessa jakeesta. Sallikaa minun lukea teille seitsemäs jae: »Kuinka suloiset ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman, joka julistaa pelastusta.» Eikö siinä puhuta julistamisesta? Tämä on julkisuutta. On

hämmästyttävää, kuinka monet kristityt ja muuten älykkäät ihmiset kompastuvat tällaiseen asiaan. Kun tahdotte tehdä tosi rakentavaa työtä, olisi teidän siis kartettava julkisuutta! Kaikki julkisuus olisi siis jätettävä hävittävälle voimille — vai miten?

Ajatelkaapa sanaa »evankeliumi». Se merkitsee: »hyvää sanomaa», etusivun uutista. Mutta ihmiset eivät hyväksy sitä etusivulle. Eräs arvostelija vastusti. Hän pani liikkeelle terävän letkauksen. Hänen arvostelunsa tehtiin tunnetuksi. Hänen arvostelunsa sai laajan levikin. Tiedätkö miksi hän pani liikkeelle tuon terävän letkauksen? Miksi ihmiset yleensä tekevät sellaista? Mikä saisi minut tekemään sellaista? Ellen tahdo jonkun antavan vastausta tarpeisiini, noston suojakseni sopivan esteen, sievän savuverhon. Tuon miehen terävä letkaus on levinnyt yli tämän maan kuin myrkkyykaasu, eikä tavallisilla ihmisillä ole ollut kaasunaamaria suojanaan.

Huomaatteko: Mies, joka pani liikkeelle tuon terävän letkauksen, on omassa elämässään joutunut tappiolle. Juuri siinä on vihollinen. Se saattaa olla hyvin miellyttävä vihollinen, mutta sellaisena sitä vaarallisempi. Hän estää tuhansia ihmisiä saamasta todellista vastausta. Ihmiset jäävät kyyhöttämään tappioittensa pimentoon, eikä heitä voi koskaan saavuttaa. Ette milloinkaan voi tuoda parannusta heidän elämäänsä.

Ihmiset ovat arkoja ja epäroivia sekä pelkäävät arvostelua. Arvostelu on epämukavaa. Tiedän sen. Kun minua vastaan ensimmäistä kertaa hyökättiin, oli kuin tikari olisi pistetty sydämeeni. Kärsin. Tiedän miltä se tuntuu. Mutta jos olet todellinen vallankumouksellinen, säilytät aina näkemyksesi, sanoivatpa ihmiset sinusta mitä tahansa. Välittämättä siitä, miten kiviä sinkoilee, kuljet suoraan eteenpäin. Arvostelun kivet ovat niin piristäviä — ne vain ryhdistävät sinut päivää varten.

Kiitän Jumalaa suuresti kaikesta, mitä täällä on tehty, kaikista valmisteluistanne, kaikista voittamistanne vaikeuksista. Kaikesta tästä olen kiitollinen, mutta muista-kaamme, että siitä huolimatta leirissä on vielä syntiä. Ja tämä synti voi olla ajattelutason mataluus.

Teille on hyväksi lukea tänään viideskymmenesensim-

mäinen psalmi. Se sisältää tavattoman suuren inhimillisen kokemuksen. Ja lukekaa sitten Uudesta Testamentista Kristuksen rististä. Ette koskaan, koskaan, koskaan tule tähän kokemukseen, ennenkuin tunnette Kristuksen ristin. Muutamat teistä ovat kuulleet siitä sunnuntai toisensa jälkeen, mutta se ei ole kokemusta. Jos se olisi kokemusta, ette väistyisi mistään.

Lupaen teille erään asian. En aio kääntyä takaisin. En aio peräytyä, vaikka kuka tahansa niin tekisi ja maksoi mitä maksoi. En tahdo teidän tulevan mukaan vain siksi, että minä nyt olen täällä; siitä ei ole kysymys. Se olisi kurja vallankumous. Se olisi kehnoa toveruutta. Katsokaamme hetkinen Kristuksen ristin kuvaa, ja sanon teille: jos yhdytte tähän suureen ristiretkeen, tulette kulkemaan ristin tietä. En aio houkutella teitä antamalla teille aineellisten etujen toivoa. En aio houkutella teitä sanomalla, että teistä tulee sankareita. En aio houkutella teitä, vaikka uskon, että nämä maat voivat antaa esikuvan siitä, miten tulee elää. Tämä on ristin persoonallista kokemusta. En minä, vaan Kristus. En minä ole johdossa, vaan Kristus johtaa.

Iltapäivällä on kokouksia lakimiehille ja kasvattajille. Ne ovat tärkeitä, mutta on eräs vieläkin tärkeämpi kokous. Jos sinun täytyy, peruuta kaikki muut tämän yhden — Jumalan ja sinun välisen kohtaamisen takia. Ehkä tärkeintä sinulle tänä iltapäivänä on olla yksin ja päättää, tuletko yhdeksi näistä vallankumouksellisista, ja missä on paikkasi rintamalla. En pyydä sinua tekemään päätöstä heti. Asia, jonka ratkaiset, on itsesi ja Jumalan välinen. Tee se yksin. Kirjoita päätöksesi muistiin, jos niin tahdot. Se teko on kuin omaisuuden siirto — luovutat elämäsi Jumalalle hänen täydelliseen johtoonsa vallankumouksellisena.

Silloin tulet vapaaksi. Silloin olet kokeva todellisen demokratian, koska olet vapaa. Tämä on haasteeni sinulle.

MORAALISEN VARUSTAUTUMISEN ENSIMMÄINEN MAAILMAN- KONFERENSSI

Moraalisen varustautumisen ensimmäinen maailmankonferenssi pidettiin Interlakenissa Sveitsissä syyskuussa 1938, aikana, jolloin kansat näyttivät olevan sodan kynnyksellä. Ihmiset kaikkialla odottivat kiihkeästi seuraavaa lausuntoa kansallisilta johtajiltaan, joiden sanasta asia näytti riippuvan. Koko kriisin ajan tuhannet ihmiset täyttivät Lontoon kirkot, kaasunaamareita jaettiin siviiliväestölle, ja ihmiset kaivoivat iltaisin Hyde Parkissa väestösuojia lyhtyjen valossa. Sotaväkeä pantiin liikekannalle ja monien Euroopan maitten nuoria miehiä kutsuttiin takaisin Interlakenista liittymään yksikköihinsä armeijoissa, jotka näyttivät olevan alkamaisillaan toisen sodan.

Frank Buchmanille Interlakenin konferenssi tarjosi ennen muuta tilaisuuden julistaa epätoivoisesti tarvittavaa järkiintymisen sanomaa niille miehille, joitten käsissä kokonaisen sukupolven kohtalo näytti olevan.

Näissä puheissa hän esittää tuoreen arvostuksen Moraalisesta varustautumisesta samanaikaisten tapahtumien valossa. Hän vahvistaa uudelleen vakaumustaan, että maailman politiikan unohdettu tekijä on se vastaus, jonka Jumala antaa puheessaan suoraan ihmisyydämeen.

VALTIOTAIDON ESIKUVA

Avauspuhe Moraalisen varustautumisen ensimmäisessä maailmankonferenssissa Interlakenissa syyskuun 2 pnä 1938

Nyt meidän on saatava esiin oikeamielisen ja pysyvän rauhan suuntaviivojen laatijat, rauhan, jonka täytyy tulla. Maailmanrauhaa varten säädetyt nykyiset eh-

dot ovat osoittautuneet kykenemättömiksi ylläpitämään rauhaa ja ovat jopa vaikuttaneet rauhan vastaisesti.

Meidän on luotava sellainen henki, että kansakunnilla, jopa ratkaisevien päätösten aikana, on hallussaan ja toimintavalmiina ne ominaisuudet, jotka ovat yläpuolella ihmisviisauden, joka on meidät aikaisempina aikoina niin usein pettänyt.

Meidän on luotava sillat näennäisesti mahdottomien kuilujen yli ja ratkaistava inhimillisesti katsoen toivotomat tilanteet. Meidän on luotava oikeustaju, jonka perusteella jokainen näkee, ei ainoastaan omat vaikeutensa, vaan myös toisten vaikeudet. Meidän on löydettävä vastaus, joka tyydyttää kaikkia ja antaa varmuutta kaikille — vastaus, joka on puolueitten, luokkien, ryhmien ja kansojen yläpuolella.

Mikä on vastaus tähän koko Euroopan yllä riippuvaan kielteisyyden pilveen? Mikä pyyhkäisee pois pilvet, jotka raskaina riippuvat Jungfraun yllä näinä enteellisinä päivinä? Vuoretkin näyttävät heijastavan levottoman Euroopan mielialaa.

Meidän on tavoitettava aivan uusi ajattelun, tahtomisen ja elämän taso. Vain silkka sokeus vie meidät muunlaiseen johtopäätökseen. Levottomina ihmiset odottavat valtiomiehiltään ja johtajiltaan sellaisia julistuksia, jotka takaavat kaikille suurimman mahdollisen varmuuden, vapauden, rauhan ja oikeuden. Näiden tulisi joka aika syntyä kaikkien ihmisten yhteisestä ajattelusta, joka kuitenkin kriisiaikoina siirretään joillekuille valtuutetuille.

Oxford-ryhmän tavoitteena viime sodasta lähtien on ollut aikaansaada kokonaan uusi valtiotaidon esikuva ja täysin uusi vastuunalaisen ajattelutavan taso. Näitä kykyjä on suotu ainoastaan Jumalan johdatuksessa eläville ihmisille, jotka muuttuvat Jumalan päivittäisestä koskuksesta ja Jumalan jokapäiväisen tottelemisen seurauksena. Sen tavoite on uudelleenrakentaa maailma ja saatataa käytettäväksi ne elämän periaatteet, jotka yhä kasvava kokemus on todistanut käytännöllisiksi ja kaikkialla päteviksi.

Mikä on se totuuden julistamisen erityislahja, joka Oxford-ryhmän on tehnyt niin tehokkaaksi monessa

maassa? Se käy käsiksi ongelman ytimeen — sydämen muuttumiseen.

Olemme ottaneet täyttääksemme vaikean tehtävän: kaikkien päivittäin kasaantuvien katkeruuden ja pelon seurausten hävittämisen. Voitonmahdollisuudet ovat näennäisesti meitä vastaan, mutta samalla tapaa kuin ihmiset vapautuvat epäilystensä ja tappioittensa vankikopeista, voivat myös kansat vapautua pelon, kauden, kateuden ja lamaannuksen vankikopeista ja usein yhden ainoan valonsaaneen ihmisen, yhden voimakkaan profectan vaikutuksesta. Kuinka usein tämä onkaan osoittautunut todeksi historian kuluessa! Jos tämä voi tapahtua yhden ihmisen vaikutuksesta, mitä voikaan tapahtua, jos joka kansassa ryhmä ihmisiä kulkee valon saattajana luoden aivan uuden yleisen mielipiteen?

Kun Moraalinen varustautuminen on tosiasia, ei arvovallan ylläpitämistä enää tarvita tekijänä kansallisessa politiikassa. Silloin jokainen kansa löytää arvonsa uudessa tehtävässään, joka merkitsee uutta vastuunottoa.

Maailma elää nykyään epäluulon, pelon ja ahneuden ilmapiirissä. Maailma odottaa innoitettua vastausta valtiomiehiltä, samoin kuin tavallisilta ihmisiltä. Niin, innoitetuilta valtiomiehiltä, jota ei johda ainoastaan ihmisviisaus, vaan myös se lisä, joka auttaa näkemään ja tunnustamaan Korkeimman suunnitelman. Riittävä suunnitelma maailman sairauksien parantamiseen täytyy olla olemassa, ja jos Jumalalla on suunnitelma, Hänellä on myös Jumalan valmistamat aseet sen toteuttamiseksi.

JOHDATUS VAI TYKKIEN JYSKE?

Interlaken, syyskuun 6 pnä 1938

Maailma on tienristeyksessä. Nyt on valittava joko johdatus tai tykkien jyske. Joko kuuntelemme johdattusta tai kuuntelemme tykkien jyskettä.

Jokainen valtiomies myöntää, että maailma kaipaa uutta moraalista ilmapiiriä. On toinen asia sanoin tul-

kita suuri totuus hengellisenä johtona. Toinen asia on elää sitä ja saattaa se pysyväksi tekijäksi kansakunnan elämässä. Tässä on asian ydin. Juuri tässä tarvitaan jokaisen ihmisen joka päivä tekemät päätökset Jumalan mielen mukaisina. Tällaisen elämänlaadun puuttuessa olemme nälkiinnyttäneet kansan elämän ja kansojen elämän.

Hengellisen johdon käsitteeseen täytyy sisällyttää paljon suurempaa myönteistä toimintaa, kuin mitä nykyinen maailma yhdistää siihen. Sangen moni ihminen, kuullessaan puhuttavan hengellisestä johdosta, sanoo: »Luojan kiitos, että joku ilmaisee, mitä tarvitaan. Nyt ei minun tarvitse tehdä mitään. Kaikki on hyvin.» Ihmiset myöntävät tämän ja tekevät juuri niinkuin haluvat.

Oxford-ryhmä on falangi Jumalan johdattamia ihmisiä, kaikista maista, ihmisiä jotka alati käyvät maailmansotaa itsekkyyttä vastaan. Se on viime sodasta lähtien kouluttanut ihmisiä kansojen moraaliseen varustamiseen. Jokainen tuntee jonkun, jonka hän toivoisi näkevänsä toisenlaisena. Jokainen kansa tietää heti, minkä kansan tulisi olla toisenlainen. Entäpä jos ne olisivat toisenlaisia? Jos ihmiset olisivat toisenlaisia ja omistaisivat näitä ihmisiä ja kansoja muuttavan voiman, olisi tässä vastaus kaikkiin ongelmiimme. Ja juuri tähän Oxford-ryhmä uskoo. Juuri näin yksinkertaista, luonnollista ja normaalia tämä on, ja tätä juuri kaikki odottavat. Tämä on kansallinen välttämättömyys. Miksi emme siirry tervejärkisyyden aikakauteen ja tee sitä? Jo matalimmastakin näkökulmasta katsoen tämä on paras vakuus jokaiselle, ja jos mikään, niin tämä merkitsee turvallisuutta, sillä Jumalan vastaus on riittävä.

Jokaisen maan jokaisen kansalaisen tulisi kuunnella johdatusta. Pitäisi olla normaalia ja luonnollista, että jokaisen maan jokainen koti saisi ohjelmansa Jumalalta. On normaalia kuunnella Jumalaa teollisuudessa, työpaikoissa, kansan elämässä ja eduskunnassa. Kukin kansa ilmaisee sen omalla tavallaan, — toinen toisella tavalla, mutta kaikkia hallitsee ja johtaa Jumala. Näin kaikki Jumalan johdon alaisina ymmärtävät toisiaan.

Tämä ajattelutapa luo pysyvän rauhan ja vain tämä. Ette voi sitä löytää mistään muualta. Se on Jumalan hallinnan synnyttämä rauha. Minun ei tarvitse muistuttaa teille, että Jumalan hallinta merkitsee johdatuksen pyytämistä.

Unohdettu tekijä aikamme maailmanpolitiikassa on — johdatuksen kuunteleminen. Ja kuitenkin muutamien maiden lait säädetään vielä — ainakin laki- ja asetuskokoelmien sanonnan mukaan — »jumalallisesta johdattuksesta». Mutta olettaakamme, että jokaisella yksilöllä olisi Jumalan hallinnassa saatu moraalinen varustautuminen. Ajatelkaa mikä voima kautta maailman se olisi-kaan!

Se toisi käytäntöön ne piilevät voimavarat, jotka kovin usein peitämme väärän pidätyväisyyden verhon alle — kutsuen tätä kansan luonteeksi. Jos nämä piilevät voimavarat vapautettaisiin ja saatettaisiin liikekannalle Jumalan hallinnassa, synnyttäisivät ne kylliksi voimaa muuttamaan koko maailman ajattelu- ja elämätavan.

Suunnaton voima piilee myös Jumalan johtamassa vähemmistössä. Ajatelkaamme sellaista henkilöä kuin Jeanne d' Arc. Hän pelasti kansansa. Mikä hänelle oli Jumalan ääni, tuli järjen ääneksi hänen kansalleen. Tällaista meidän aikamme tarvitsee. Jumalan äänen on jälleen tultava kansan tahdoksi.

Ajatelkaa, mitä Jumala voi tehdä niiden miljoonien ihmisten vaikutuksen kautta, jotka Jumalan hallinnan sanoma saavuttaa. Hengen voima on yhä vieläkin maailman suurin mahti.

IHMISKUNTA TIENHAARASSA

Interlaken, syyskuun 10 p:nä 1938

Katselin auringon säteiden paloa Jungfraun huipuilla tänä aamuna, hetkenä, jolloin alpeilla nousi uusi päivä. Nouseeko Euroopalle ja maailmalle Jumalan valon uusi

päivä, vai näemmekö ehkä tuomitun kulttuurin viimeiset sanmutvat säteet? Maailma on tämän historiallisen valinnan edessä.

Välittömät päätökset on niiden harvojen tehtävä, joilla on historian ohjakset käsissään. Kuitenkin jokaisen meistä on tehtävä se ratkaiseva päätös, että tuli mitä tuli, elävä Jumala on täydellisesti hallitseva meidän ja kansamme elämää, ja että me hyväksymme Hänen suunnitelmansa maailmaa varten.

Oxford-ryhmä kutoo kansan elämään sen kestävän kiudun, joka pitää sen lujana. Se tekee kansan tietoiseksi elävästä Jumalasta. Se tähdentää kansalle sen ensimmäistä, tärkeintä kansallista politiikkaa — kuuliaisuutta johdatukselle.

Silloin perhe-elämä turvaa kansan hyvinvoinnin ja kasvattaa Jumalan hallitsemia lapsia, jotka ovat kelvollisia tulemaan kansalaisiksi. Silloin kasvatustakin saa innoituksensa, kun moraalisesti terveet opettajat ja oppilaat ovat Jumalan opettamia.

Silloin teollisuus saa uutta toivoa, sillä luottamus johtaa laajentumiseen ja Jumalan johdatus luo eheyttä ja tehokkuutta. Pääoma ja työ tekevät yhteistyötä kuin käden sormet. Jokaisella on annettavana oma panoksensa työhön. Joka mies kartuttaa kansan pääomaa.

Silloin hallitseminen helpottuu, kuten eräs pääministeri lausui, sillä mitä enemmän ihmiset Jumalan alaisina hallitsevat itseään, sitä vähemmän he ovat ulkopuolisen hallitsemisen tarpeessa. Verot laskevat, kun rehellisyys nousee. Ja kansa luonnollisesti valitsee johtajikseen ne, jotka selvimmin elävät Jumalan johtamina.

Moraalinen varustautuminen synnyttää kansan verenkiertoon valkoisia ja punaisia verisoluja, tarmoa ja suojaa. Rappeuttavat ja hajottavat myrkyt poistetaan, kuten terve elimistö poistaa taudit.

Oxford-ryhmä rakentaa maailmanelimistön, joka ottaa varteen kansojen tarpeet ja antaa niihin vastauksen ihmisillä. Se on haaste jokaiselle miehelle ja naiselle astua riveihin tämän valtavan tehtävän suoritukseen Jumalan hallinnassa. Mikä on sinun osasi maailman uudelleenrakentamisessa? Henkilö, joka kieltäytyy liittymästä Juma-

lan riveihin, astuu sillä ratkaisullaan maailman hävittävien voimien palvelukseen.

Sodan syttyessä kansakunta kerää kaikki käytettävissä olevat voimansa maan puolustukseen. Jos kansat huomaavat yhteisen vihollisen, he yhdistävät voimansa unohhtaen kansalliset eroavuutensa. Olettakaa, että valtava armeija Marsista käsin hyökkäisi maailmaan uhaten olemassaoloamme. Eiköhän koko maailma silloin yhtyisi itsepuolustukseen?

Eiköhän nytkin ole olemassa yhteinen vihollinen, jota vastaan kaikkien kansojen on taisteltava rinta rinnan? On kyllä. Yhteiset viholliset: pelko, ahneus ja kauna ovat tehneet työtään tappavan tarkasti saattaakseen kansat luhistumisen partaalle.

Kuinka ne menetelmät, jotka yksilöiden suhteen ovat jääneet tehottomiksi, voisivat tehotta kansoihinkaan? Otatko varteen sellaisten henkilöiden nuhdesaarnat tai hurskaat julistukset, jotka kevesti sivuuttavat omat virheensä? Miksi sitten odottaisimme, että kansat niin tekisivät?

Vain Moraalinen varustautuminen voi yhdistää kansat. Se ei herätä pelkoa, vaan luottamusta ja kiitollisuutta. Se yhdistää kaikki Jumalan johtamien miesten ja naisten muodostamaksi maailmanelimistöksi, ihmiskunnan vastuunalaiseksi perheeksi.

Ihmiskunta on tienhaarassa. Meidän on pakko tehdä lopullinen päätöksemme sekä omasta että kansamme puolesta. Valitsemmeko itsekkyyden tien, joka johtaa hylittömään väkivaltaan ja pimeyteen, vai valitsemmeko tervehtyneeseen maailmaan vievän ristin tien, maailmaan, jossa opimme elämään yhdessä ja jossa entisaikojen hyveet, oikeudenmukaisuus sekä keskinäinen ymmärtämys ja rauha, hallitsevat tervejärkistä ihmiskuntaa Jumalan avulla.

Valinta on jokaisen edessä, sillä jokainen ihminen voi Jumalan johtamana olla ihmisten uudistaja ja jokaisesta Jumalan hallitsemasta ihmisestä tulee Moraalista varustautumista edistävä voima.

Onko tämä vakaumus sydämesi intohimo? Jos niin on, leviää se kansaasi kuin tuli.

Missä ovat ne ihmiset kussakin maassa, jotka nousevat ja hyväksyvät elävän Jumalan yliherruuden, jotka

taistelevat nyt kansojensa puolesta värväytymällä Kuninkaitten Kuninkaan palvelukseen ja jotka tuovat tyydytyksen ihmiskunnan kipeään rauhan ja uuden maailman nälkään?

GENEVESSÄ

Interlakenissa pidetyn maailmankonferenssin jälkeen tri Buchman sai kutsun saapua Geneveen siellä järjestetylle lounaalle. Siihen osallistui Kansainliitossa olleita diplomaatteja ja valtuutettuja 53 eri maasta. Hänen tässä tilaisuudessa pitämänsä puhe seuraa jälempänä.

Esittäessään hänet Norjan suurkäräjän puhemies C. J. Hambro lausui:

»Eräät Kansainliiton valtuutetut ovat kutsuneet teidät tänään tänne tapaamaan tri Buchmania ja kuulemaan, mitä hänellä ja eräillä hänen Oxford-ryhmän työtovereillaan on sanottavana. Olemme tehneet näin, koska mielestämme on erittäin tärkeää tänä vakavan huolestumisen ja pelon hetkenä todeta, että vielä löytyy toivoa, uskoa ja tahdonvoimaa.

Meistä tuntuu siltä, että nämä ihmiset ovat onnistuneet sellaisissa peruskysymyksissä, joissa me olemme epäonnistuneet. He ovat luoneet ihmisten kesken sellaisen ylityden, joka on riippumaton kansallisuusrajoista ja poliittisista mielipiteistä. He ovat luoneet sellaisen rakentavan rauhan, mitä me olemme vuosikausia turhaan tavoitelleet. Niinpä olemme pyytäneet heitä saapumaan tänne osoittamaan meille oikean tavan, millä sellainen moraalinen varustautuminen on aikaansaattavissa, jota he ovat jo valmistaneet niin monen kansan piirissä.

Samanaikaisesti kun me emme ole onnistuneet muuttamaan politiikkaa, he ovat onnistuneet muuttamaan ihmisiä, joille he ovat antaneet uuden elämänlaadun.»

Joitakin päiviä myöhemmin lähetti Journal de Genève päätoimittaja Jean Martin toimittajille kautta koko maailman lehtensä erikoisliitteen, jossa oli uutisia Moraalisesta varustautumisesta. Lähetekirjeessään hän kirjoitti seuraavaa: »Mitä Euroopassa tapahtuneekin, niin Moraalinen varustautuminen jää vallitsevan kriisitilanteen ainoaksi ratkaisuksi ja ainoaksi perustaksi, jolle sovinto ja pysyvä rauha voidaan rakentaa... Näinä kriittisinä aikoina voi jokaisen maan lehdistö esittää ratkaisevaa osaa maailman julkisen mielipiteen moraaliseksi varustamiseksi. Pidän tärkeänä, että minun lehteni myötävaikuttaa tämän ohjelman toteuttamiseksi.»

AINOA TEKIJÄ, JOKA VOI MUUTTA TASAPAINON

Geneve, syyskuun 15 pnä 1938

Kriisiaikoina meidän on uudelleen arvioitava kaikki arvomme. Yleisesti hyväksymämme mittapuut eivät ole riittäviä. Tarvitsemme kaikki uuden elämänlaadun. Tarvitsemme korkeamman elämänlaadun, joka nousee kauden, kateuden, ahneuden ja eri näkökantojen yläpuolelle, sillä kaikki nuo saattavat pidättää meitä saavuttamasta korkeinta sanomaa.

Yksilöt ja kansat ovat jo kauan ajatelleet epänormaalisti. Yksilöt ja kansat potevat itsehurmioitumisen puuduttavaa sairautta. Maailma on omien syntiensä huumama ja oman itsekkyytensä sokaisema. Ihmiset ovat hyväksyneet mittapuut, jotka he tietävät matalammiksi, kuin mitä heidän pitäisi hyväksyä.

Tarvitaan jokin yli-inhimillinen voima muuttamaan niin hyvin tavallisen ihmisen kuin johtohenkilöidenkin ajattelutavan. Meidän on saatettava voimaan kokonaan uusi elämänselitys — sellainen elämänlaatu, joka on puolueitten, luokkien, ryhmien ja kansallisuuksien yläpuolella — Jumalan hallinta.

Toinen asia on sanoa, että Jumalan hallinta on politiikan ainoa todellinen perusta; toinen asia on toteuttaa se kansan elämässä. Tämä vaatii kokonaan uudenlaista elämän kudosta. Kuka tahansa meistä muistaa sarjan konferensseja, jotka alkoivat suurin toivein, mutta päättyivät epäonnistumiseen. Mutta Jumalan hallinnan alaisina pidettävät konferenssit ihmetyttäisivät kaikkia, sillä ne onnistuisivat ja saavuttaisivat asettamansa päämäärät.

Ne uuden ajan valtiomiehet, jotka tekevät Jumalan hallinnan ohjelmakseen, ratkaisevat ihmiskunnan sairaudet ja opastavat pysyvään rauhaan. Ne ihmiset ovat historian suurmiehiä, jotka osaavat pukea sanoiksi ja kääntää teoiksi vastauksen sotaan, ihmiset, jotka tunnustavat omat vikansa suuntaamatta valonheitintä toisten vikoihin.

Sekä yksilöitten että kansojen täytyy tuntea katumusta. Herätä yksilö, niin herätät kansan. Silloin meillä on uusi moraalinen ilmapiiri ja vastaus aikamme kriisiin sekä yhä uusiutuviin kriiseihin. Tämä suunnaton tehtävä vaatii Jumalan ja ihmisen yhdistetyn viisauden.

Valtiomiehet kaikkialla ovat tulossa vakuuttuneiksi siitä, että tämä on ainoa kestävä ohjelma, mutta on tarpeen vielä kehittää ihmisiä, jotka panevat sen toimeen, kukin omassa maassaan. Tämä muistuttaa puhelimen alkuaikoja. Asentaminen on vielä puutteellista ja vastaanottaminen rajoitettua.

Ainoa tekijä, joka voi muuttaa tasapainon tappiosta voittoon on Jumalan ratkaiseva ääni — valtiomiehet ja heidän kansansa kuin yhtenä miehenä Jumalan hallitsemina. Maailman valtiomiesten täytyy rohkeasti avata uusi aika ja uusi tie ollakseen uuden maailman rauhantekijöitä.

I S O - B R I T A N N I A

*Münchenin kriisin jälkeisenä talvena Iso-Britannia ha-
vahtui tajuamaan kiireellisen varustautumisen tarpeen.
Sen lisäksi kehittivät kansakunnan vastuunalaiset joh-
tajat sitä ryhtymään moraaliseen varustautumiseen kan-*

san moraalista ja henkistä valmiutta silmälläpitäen. He esittivät tämän kehotuksen kansalaisille *T i m e s* in yleisön osastossa julkaistuissa kirjoitussarjoissa.

Näitä kirjoituksia laativat parlamentin kaikkien puolueiden edustajat, työväenliikkeen ja ammattijärjestöjen johtomiehet, johtavat upseerit sekä kuuluisat urheilijat ja lehtimiehet.

Moraalista varustautumista koskeva kehoitus sai myös vastakaikua lehdistössä useitten Euroopan maitten, Englannin dominioitten, Yhdysvaltain, Keski-Idän sekä Intian ja Kauko-Idän kansallisten johtajien taholta. Kahteen saanaan »Moraalinen varustautuminen» sisältyvä toivo sai ihmisten mielikuvituksen liikkeelle ja se kiersi kautta maapallon kasvavalla voimalla.

Toisaalta taas Natsi-Saksan johtajat pitivät Moraalista varustautumista kristillisyyden valeasuna, johon maailman demokratiat verhoavat tarkoituksperänsä. Gestapon virallinen, Oxford-ryhmää koskeva raportti (ks. sivu 262) toteaa seuraavaa: »Ryhmä huokuu länsimaisten demokratian henkeä... he rohkaisevat jäseniään asettumaan täysin kristinuskon ristin johdettaviksi ja asettamaan hakaristin tilalle Kristuksen ristin, koska edellinen koettaa hävittää Kristuksen ristin.»

Seuraavissa sanomissaan ja puheissaan tri Buchman kehittää Moraalisen varustautumisen merkitystä kansakunnalle ja kansalaiselle.

MAHTAVAN VASTAUKSEN RUNKO

Aselevon päivän sanoma, Lontoo marraskuun 11 p:nä 1938

Rakas veljeni on haudattu Ranskaan. Aselevon päivä tuo mieleen kalliita muistoja. Ranskassa on eräs paikka, joka on ainaisesti minun. Se on merkitty ikuisiksi ajoiksi. Monella, hyvin monella on sama kohtalo. Suuri uhri on meille yhteinen. Kuinka voimme saada tämän aselevon päivän palvelemaan sitä tarkoitusta, että koittaisi aika, jolloin tällainen menetys ei koskaan enää uusiudu.

Salaisuus on tuossa kahden minuutin hiljaisuudessa — jos me kansana voisimme noina kalliina hetkinä kokea Jumalan johdatuksen todellisuuden.

Monille nuo kaksi minuuttia on suuri elämys, mutta ne eivät saavuta täyttää tarkoitustaan. Monille tämä on kiu-sallinen hetki. Paljon voisi tapahtua; niin vähän itse asiassa tapahtuu. Emme tiedä, mitä tulisi tehdä. Koe-tamme loihtia esiin niitten kasvot, joita rakastimme kauan sitten ja jotka kerran kadotimme. Kaipaamme jotakin, mutta kohteemme näyttää väistävän meitä. Jatkamme matkaa tuntien ainoastaan epämääräistä mielenlylennystä.

Suru voi olla itsekästä ja katkaista meissä yhteyden Jumalaan. Suru voi peittää pilviin Jumalan läsnäolon ja siten estää meitä antamasta riittävää vastausta. Ne ihmiset, jotka hekumoivat itsekkäässä surussa, ovat itsesäälin vallassa, ja he pettävät sen asian, jonka puolesta heidän rakkaansa kuolivat. He siirtyvät kriisistä toiseen ja on-gelmasta toiseen. Juuri heidän itsekkyytensä tekee uuden hautojen sukupolven mahdolliseksi, niin, jopa välttämät-tömäksi. He pitävät toista ihmistä ja toisia kansakuntia ongelmanaan, eikä heillä ole mitään rakentavaa vastausta omaa itseään tai kansaansa varten.

He pettävät oman sukupolvensa, koska he eivät halua puuttua asioihin. He ovat liiaksi kiinni itsessään, voidak-seen koskaan pukea sanoiksi niitä suuria totuuksia, että Jumalalla on suunnitelma heidän sukupolvelleen, ja että täysin uusi elämänfilosofia on mahdollinen.

Kerronko teille, mitä tapahtuu, kun kuuntelen? Annan ajatukseni kurinalaiseen ohjaukseen. Huomaan, että Ju-malan ajatukset voivat tulla omiksi ajatuksikseni. Sano-mia tulee suoraan Jumalan mielestä ihmisen mieleen, määrättyjä, selviä, ratkaisevia. Jumala puhuu.

Radio on antanut meille vertauskuvan. Nähdessämme vastaanottimen tiedämme koska tahansa kuulevamme lä-hetyksen, jos viritämme sen oikealle aaltopituudelle. Mutta monet, joiden pitäisi tietää paremmin, ovat jatku-vasti kuuntelematta. Heidän täytyy edelleen kulkea eteen-päin itsekeskeistä tietään, yhä vain puhua, puhua, puhua, kun he voisivat oppia tuntemaan suuren pakottavan to-tuuden, suuren sinfonian, joka avautuu meille, kun kuun-

telemme. Jumalalla on suunnitelma kansakuntia varten. Kansakunnat ovat etsimässä täysin uutta totuuden kokemusta.

Emmekö lopuksi kansana tekisi tämän hiljaisuutemme aikana vakavaa päätöstä löytää tästä hiljaisuudesta mihin hintaan tahansa kestävän rauhan ratkaisu. Aselevon päivästä voi tulla mahtavan vastauksen runko. Jos annamme nämä kaksi minuuttia aselevon päivänä, voimme tehdä tästä jokapäiväisen tavan. Voimme huomata nämä kaksi minuuttia sellaisen tyydytyksen tuottaviksi, että johdattuksesta tulee joka päivä koko meidän luovan ajattelumme ja elämämme lähde. Tällä tavoin hiljaisuus voi olla ihmisten ja kansojen säätäjä, sillä johdatus tulee hiljaisuudessa.

KAAOS JUMALAA VASTAAN

BBC:n järjestämä radiopuhe marraskuun 27 p:nä 1938¹

Tänään maailma odottaa johdatusta. Me käymme nyt suurempaa sotaa kuin koskaan maailman alusta asti. Nyt ei kansa taistele kansaa vastaan, vaan kaaos Jumalaa vastaan.

Tänään maailma odottaa vastausta.

Uudet ihmiset, uudet kansat, uusi maailma — Jumalan hallitsemina. Siinä on pätevä ohjelma maailman kriisiin.

Pätevällä uskonnollisella kokemuksella on voima muuttaa ihminen, koti, teollisuus ja kansa. On luotava jokin suurempi uskonnollisen kokemuksen ilmaisu kuin koskaan ennen, jokin sellainen, joka ei ole meidän ennakkoluulojemme rajoittama ja joka on paljon yläpuolella meidän henkilökohtaisia näkökantojamme, jokin, jonka jokainen vaistomaisesti toteaa kaikkien ongelmain kauan kaivatuksi ratkaisuksi.

Meidän täytyy uudelleen ajatella ja uudelleen elää koko käsityksemme uskonnollisesta kokemuksesta. Täytyy tun-

¹ Kuului sarjaan: Puheita aiheesta »Uskonnollisen kokemuksen pätevyys».

nustaa, että on ollut paljon sellaista, mikä ei ole ollut aitoa kokemusta. Usein se on ollut uskonnollista surkastuneisuutta — tökeröä, mautonta, tylsää, penseää, mielikuvituksetonta varjosovellutusta, silloin kun sen pitäisi olla suurta, elämää antavaa ja kansakuntaa muovaavaa kokemusta. Se on ollut kiertoon mennyttä moraalin väristelyjen turmelemaa käsitystä. Koska elämämme on hengellisesti näivettynyttä, me jopa lipevästi myönämme, että liike-elämää ja politiikkaa ei sovi sekottaa uskonnon kanssa.

Olemme niin kauan eläneet uskonnollisen kokemuksen matalalla tasolla, ettemme voi helposti käsittää, mikä kokemuksen alppijono voisi tulla osaksemme, jos kaikki ajattelumme, toimintamme ja suunnittelumme olisivat Jumalan hallinnassa eivätkä ihmisten. Tarvitsemme täysin uuden luovan voiman päästettynä maailmaan — niin dynaamisen, niin täydellisesti riittävän uskonnollisen kokemuksen, että, Jesajan sanojen mukaan, »kansat rientävät sinun tykösi Herran, sinun Jumalasi tähden».

Presidentti Roosevelt on sanonut: »Epäilen, onko olemassa mitään ongelmaa — sosiaalista, poliittista tai taloudellista — joka ei sulaisi hengellisen heräämisen tuleessa.»

Nykypäivinä ajaudumme virran mukana sen sijaan, että loisimme kokemuksen, joka kääntää virran. Äskeisen kriisin aikana monet kääntyivät jälleen Jumalan puoleen. Ihmisen äärimmäinen hätä saattaa olla Jumalan tilaisuus. Mutta, kuten eräs edinburghilainen vuokraemäntä sanoi minulle: »Toinen asia on rukoilla kriisin aikana, kuten sadat ovat tehneet. Toinen asia on elää niin, ettei se enää uusiudu.»

Mutta miten voimme löytää tämän uuden elämänlaadun? Kuinka voimme saada sen hengen, joka voi muuttaa maailman? Se syntyy ainoastaan aidosta uskonnollisesta kokemuksesta — joka on kylliksi pätevä muuttamaan sydämen, muuttamaan sosiaaliset olot, antamaan maalle todellisen turvallisuuden sekä luomaan kansainvälisen yhteisymmärryksen. Se on pätevä, koska se saa alkunsa Jumalasta ja ilmenee ihmisluonnon todellisina muutoksina.

Tällaisen kokemuksen antaminen jokaiselle kansalaiselle on kansansa palvelemisen korkein muoto ja sen

täytyy olla meidän ylin kansallinen tavoitteemme. Tässä on työtä kaikille kaikkialla. Tärkeintä ei ole todistella tällaisen kokemuksen pätevyyttä vedoten perusteluihin tai selityksiin, vaan on käytännössä osoitettava se luomalla uusia ihmisiä, uusia kansoja, uusi maailma.

Meidän täytyy saada uudestaan henkilökohtaisen uskonnollisen kokemuksen voima. Lapsia syntyy joka päivä. Yhtä luonnollista pitäisi olla, että ihmisiä uudestisyntyy joka päivä.

Saanan lainata otteen erään itä-lontoolaisen naisen päiväkirjasta, työttömän, joka kuitenkin on täydessä työssä, koska hän vie uskonnollista kokemusta muille. Hän kirjoittaa:

»Jokainen päiväni itä-Lontoossa on työntäyteinen. On ihmeellistä nähdä, miten ihmisillä on taisteluhenkeä kaikista vaikeuksista huolimatta.

Olen juuri käynyt katsomassa 86-vuotiasta äitiäni sekä omaisiani. Heti tultuani he olivat hyvin uteliaita kuulemaan, miten ihmisiä syntyy uudestaan joka päivä itä-Lontoossa. Veljeni, joka on ollut pakana ja jolla oli tapana nauraa kaikelle, mitä tein, sanoi: 'Kuultuani kaiken, mitä olet kertonut, alan huomata, että olet oikeassa. Minun täytyy tulla toisenlaiseksi.' Hänen vaimonsa muuttui päivää ennen lähtöäni, ja kuulin heidän puhuvan siitä aamulla ennen kello viittä. Nyt sisareni ja sisarentyttäreni ovat muuttumassa, samaten nuorempi veljeni sekä hänen vaimonsa ja kaksi poikaansa.

Kriisi on pannut monet meistä naisista ajattelemaan. Huomenillalla meitä itä-Lontoon vanhempia naisia ko koontuu, ja meillä on johdatus puhua siitä, miten jokaisesta kodista voitaisiin luoda Moraalisen varustautumisen keskus.»

Tämä on työttömän naisen työtä. Kuulkaamme nyt, mitä hänen poikansa kirjoittaa päiväkirjaansa:

»Proomunrakentaja muuttui viime viikolla. Ja eilen illalla eräs kaveri kaasulaitokselta. Eräässä kokouksessa oli maidonkuljettaja, kolme sekatarakaupan miestä, kaksi pesulaitoksen työntekijää ja puhelinvälittäjä. Meidän on juuri onnistunut sovittaa lakko, ja noin kaksisataa miestä palasi työhönsä.»

Tämän äidin ja hänen poikansa työ voi olla esimerkkinä koko kansalle. Se on esimerkki, joka kerrottuna tuhannella olisi ratkaisu työttömyyteen, sillä Jumalan suunnitelmaan ei kuulu sellaista asiaa kuin työttömyys. Se voisi edistää todellista tasa-arvoisuutta ja veljeyttä. Jos jokainen pitäisi kylliksi huolta toisesta, jos jokainen antaisi kylliksi omastaan, eikö silloin jokaisella olisi kylliksi?

Työ vanhain ihmisten muuttumiseksi uusiksi jatkuu joka päivä. Kuinka nopeasti voikaan todellinen hengellinen kokemus moninkertaistua ja saavuttaa kokonaisen yhteisön. Veli puhuu veljelle ja naapuri naapurille. Siten uusi henki leviää. Yhdestä uudesta kodista voi syntyä sata uutta kotia.

Muuttunut elämä on uuden maailmanjärjestyksen todellinen perustus. Eräs huomattava sanomalehdentoimittaja on sanonut, että valtavin mittasuhtein tapahtuva elämän muuttaminen on ainoa toivo mikä nykymaailmalla on jäljellä. Tiedämme, että kaikki muu on epäonnistunut. Aseistariisuminen on epäonnistunut. Kansainliitto ei ole täyttänyt perustajiensa suunnitelmaa. Inhimilliset suunnitelmat epäonnistuvat ihmisen luonteen takia. Miksi emme kokeilisi Jumalan suunnitelmaa? Niiden, jotka eivät vielä ole siitä vakuuttuneita, tulisi kokeilla sitä.

Ja muistakaamme, että uskonnollisella kokemuksella ollakseen pätevä pitää olla moraalinen selkäranka.

Muutama viikko sitten kertoi eräs ulkoministeri¹ Genevessä toisille valtuutetuille siitä, mitä hän oli kokenut vaikeita poliittisia päätöksiä tehdessään.

»Olin hiljattain lähettiläänä maassa, jolla oli riitakysymys oman maani kanssa. Me hävisimme jutun. Minua närkästytti tapa, jolla jotkut sanomalehdet selostivat asiaa. Oman maani kanta oli saatettu naurunalaiseksi.

Siihen aikaan minua pyydettiin puhumaan tärkeillä päivällisillä sen maan pääkaupungissa, jossa olin lähettiläänä. Ehdotettiin, että puhuisin tästä asiasta. Aluksi kieltäydyin päättäväisesti. Mutta juuri ennen kuin minun

¹ Alankomaiden ulkoministeri tri J. A. N. Patijn Kansainliiton edustajille pidetyllä lounaalla.

piti vastata maljapuheeseen, sain vakaumuksen, että minun piti kosketella tätä kiistakysymystä. Onnittelin isäntiäni heidän onnistumisensa johdosta ja lausuin toivovani, että tulevaisuudessa olisimme parempia ystäviä.

Siitä päivästä lähtien kaikki katkerat huomautukset maatani kohtaan lakkasivat. Se, että saatoin pitää sellaisen puheen, johtui vain syvästä vakaumuksestani, että tämä puhe oli paljon enemmän Jumalan tahdon mukainen kuin se, jonka aikaisemmin olin halunnut pitää.»

Myöhemmin tämä ulkoministeri lausui selostaessaan ulkopoliitiikkaansa parlamentilleen:

»Voimme huomata maailmassa uutta hengellistä elämää, joka lupaa meille tulevaisuuden toivoa. Se ilmenee Moraalisen ja hengellisen varustautumisen pyrkimyksissä.

Hallitus on samalla kannalla kuin monet parlamentin jäsenet toivoessaan, että nämä pyrkimykset tunkeutuisivat poikkeuksetta jokaiseen maahan. Ne ansaitsevat kaiken tuen, minkä maamme suinkin voi niille antaa.»

Hän sanoi tämän omasta maastaan. Entä meidän maamme?

Maailma on hidas huomaamaan, että henki on voimakkaampi kuin aine; että Jumalan suunnitelma maailmaa varten on äärettömän paljon suurempi ja täydellisempi kuin minkään hallituksen maalleen antama; että me ennen kaikkea tarvitsemme Pyhän Hengen yksinvaltiutta.

Vain joka puolueeseen, luokkaan ja uskontokuntaan kuuluvien kansallisten johtajien saama voimakas hengellinen kokemus voi tehdä jostakin maailmankonferenssista tai Kansainliitosta käyttökelpoisen perustan rauhan luomiseksi. Sellaisten pyrkimysten pitää olla Jumalan johtamia. Huomatkaa: Ei ole olemassa muuta vaihtoehtoa.

Meidän täytyy antaa Rauhan Ruhtinaan itsensä sanella rauhan ohjelma ihmisille, jotka ovat oppineet, että rauhan salaisuus on ennen kaikkea heidän omassa sydämessään ja sitten heidän omassa kodissaan. Sen jälkeen he voivat toivoa saattavansa rauhan kansojen perheeseen.

Rauhankonferenssi tai Kansainliitto voi onnistua vain uusien ihmisten välityksellä. Ensiksi tarvitaan uusia ihmisiä. Uudet kansat ovat luonnollisena ja johdonmukaisena seurauksena. Silloin meillä on oleva uusi maailma,

jossa ei enää ole sotaa, jossa ryhmä ei nouse ryhmää vastaan, luokka luokkaa vastaan, etupiiri etupiiriä vastaan tai kansa kansaa vastaan.

Myöskin lapset ymmärtävät nämä suuret totuudet. Eräs kymmenvuotias itä-lontoolainen poika sanoo: »Jos tahdotte sodan loppuvan maailmassa, lopettakaa sota kotona.» Kysykää itseltänne kuinka monta todella onnellista kotia tunnette — ja koti on kuitenkin kansan elämän perusta.

Kysykää itseltänne: »Vallitseeko kodissanne demokratia vai diktatuuri?» Pelkään, että monet, liiankin monet palavasieluiset demokratian puolustajat varaavat itselleen oikeuden olla diktaattoreita omissa kodeissaan. Koska he ovat itsekkäitä kotonaan, heillä ei ole rakentavaa ohjelmaa itsestä maailmaa varten.

Hajaannus kodissa saa aikaan hajaannusta kansassa. Kompromissit ja ristiriidat imevät tyhjiin kansan elämänvoiman. Kaikkialla lukemattomat perheet, jotka haluavat rauhaa maailmaan, käyvät omaa yksityistä sotaansa, ja siten riistävät kansaltaan mahdollisuuden yhteiseen ponnistukseen. Siten demokratiakin käytännössä menettää sen kokemuksen, joka tulee Jumalan johtaman kansan osaksi.

Teollisuudessa unohdettu tekijä on usein, että Jumalalla on suunnitelma. Ja tämä unohdettu tekijä on jokaisen teollisuudessa esiintyvän ongelman avain. Vain uusi henki ihmisissä voi tuoda uuden hengen teollisuuteen ja luoda sen rehdin pelin ja tehokkuuden, jota teollisuus tarvitsee. Teollisuudesta voi tulla uuden järjestyksen uranuurtaja.

Kanadalainen maanviljelijä, jota oli kohdannut kato kahdeksan vuoden aikana — viime vuonna kuivuuden takia, tänä vuonna heinäsiirkköjen vuoksi — sanoo: »Kövin koettelemus, mikä meitä voisi maatilallamme kohdata, olisi irtautuminen Jumalan kosketuksesta.»

Tänään kuullaan liiaksi ihmisen ääntä. Siihen on lopen kyllästytty. Kaivataan jälleen Jumalan ääntä. Niin, kaivataan sitä, että Jumalan ääni tulisi kansan ääneksi, Jumalan tahto kansan tahdoksi.

Silloin uusi henki pyyhkäisisi yli kaikkien maiden, voittaisi kaikki vaikeudet, silloittaisi kaikki näkökannat, kulkittaisi kaikki ennakkoluulot, vahvistaisi uskollisuutta

kaikkia ensisijaisia velvollisuuksia kohtaan sekä toisi yhteyden kansan elämään. Koko kansakunnassa voi syntyä vastakaiku välttämättömille perusarvoille. Oxfordissa toimiva myyjätär sanoo: »Englanti tarvitsee Magna Cartan, joka on Jumalan innoittama ja jokaisen allekirjoittama.» Pätevä uskonnollinen kokemus olisi valtion kulmakivi.

Jotta uskonnollinen kokemuksemme voisi näinä ratkaisevina päivinä olla pätevä, täytyy siitä kerran vielä tulla eteenpäin marssiva, taisteleva, voittava maailmanvoima. Valtavin mittasuhtein tapahtuva perusteellinen muuttuminen on ainoa jäljellä oleva toivo. Tämä muuttuminen alkaa siitä, että ihmisluonto muuttuu Jeesuksen Kristuksen avulla.

Uudet ihmiset — uudet kodit — uusi teollisuus — uudet kansat — uusi maailma.

Maailma odottaa malttamattomasti saavansa nähdä, mitä Jeesus Kristus voi tehdä sellaisessa ihmisessä, hänen hyväkseen ja hänen kauttaan, joka on Hänelle kokonaan antautunut — Jumalan johtama ihminen. Sinusta voi tulla se ihminen.

Maailma odottaa malttamattomasti saavansa nähdä, mitä Jeesus Kristus voi tehdä sellaisessa kansassa, sen hyväksi ja sen kautta, joka on Hänelle kokonaan antautunut — Jumalan johtama kansa. Se voi olla sinun kansasi.

Jumalan johtama kansa on johtava maailmaa.

TYÖVÄENLIIKKEEN HENGELLINEN PERINTÖ

*Puhe Englannin ammattiyhdistysten keskusliiton kerhon
tri Buchmanin kunniaksi järjestämällä lounaalla
Lontoossa, marraskuussa 1938.*

Tahdon aluksi sanoa, kuinka iloinen olenkaan saadesani olla täällä tänään. Olen iloinen saadessani syödä lounasta tässä yläsalissa, ympäristössä, joka on sellaisten miesten yhdessäolon hetkien pyhittämä, joilla on työ-

väestön asia lähinnä sydäntään. Olette varmaan punoneet täällä monia salasuunnitelmia! Tuunen oloni kotoiseksi sellaisten vanhojen vallankumouksellisten seurassa kuin Ben Tillet¹ ja Tom Man, jotka ovat täällä mukana. Pidän teistä, miehet, siksi, että lyötte lujasti ja ammutte tarkkaan. Te ja muut täällä olevat tiedätte, mitä vaino on. Minä olen myös vallankumouksellinen ja minä tiedän, mitä vaino merkitsee. Raskaan vainon aikana Jumala antoi minulle tämän ajatuksen: »Vaino on se tuli, jossa profeettoja taotaan.»

Oxford-ryhmä on vallankumouksellinen liike. Siitä syystä työväenliike ymmärtää sitä. Sen tähden Oxford-ryhmä ymmärtää työväenliikettä. Kummatkin tähtäävät vallankumoukseen.

Puhun miehille, jotka omalla alallaan ovat asiantuntijoita, miehille, joilla on valtava kokemus. Emme voi ajatella, että kahdessakymmenessä minuutissa käsittelemme kaikki tässä yhteydessä tärkeät kysymykset. Pääasia, jota tahdon korostaa on, että perusta, jonka tarvitsemme voidaksemme löytää ratkaisun kaikkiin noihin tärkeisiin ongelmiin, on uusi henki, uudet ihmiset, joilla on uusi henki.

Ajatelkaa sitä uutta henkeä, jonka Keir Hardie toi työväen maailmaan. Ajatelkaa sitä velkaa, joka Englannilla ja koko maailmalla yhteiskunnallisesti ja taloudellisesti on Keir Hardielle.

Englannin työväenliike sai syntynsä hengellisestä heräämisestä. Kuka voi mitata sellaisen heräämisen kauaskantoisia vaikutuksia yhteiskunnallisella ja taloudellisella alalla?

Uskomme kaupan ja liike-elämän elpymiseen. Mutta on olemassa vielä tärkeämpi tekijä — ja se on Moraalisen

¹ Ben Tilletistä, satamatyöläisten johtajaveteraanista, tuli Moraalisen varustautumisen lämmin ystävä. »Pidän Frank Buchmanista», sanoi hän kerran. »Hän puhuu yksinkertaisesti. Hän on suuri mies, koska hän rakastaa suuresti lähimmäisiään.» Kun Ben Tillet makasi kuolinvuoteellaan, hän lähetti Frank Buchmanille tämän sanoman: »Kehottakaa häntä jatkamaan taistelua. Kertokaa hänelle lämpimät terveiseni ja toivottakaa hänelle parhainta menestystä. Sanokaa hänelle: Sinulla on suuri kansainvälinen liike. Käytä sitä! Se on huomispäivän toivo. Se palauttaa vielä maailman järkiinsä.»

varustautumisen tavoite — moraalin ja hengen elpyminen, joka johtaa hengen vallankumoukseen sekä yhteiskunnalliseen ja taloudelliseen renessanssiin. Kuten presidentti Roosevelt on sanonut: »Epäilen, onko olemassa mitään ongelmaa — sosiaalista, poliittista tai taloudellista — mikä ei sulaisi hengellisen heräämisen tullessa.»

Englannin työväenliikkeellä ja Moraalisella varustautumisella on sama syntymäpaikka — Lontoon East Ham. Sama henki, joka synnytti Englannin työväenliikkeen, synnytti myös Moraalisen varustautumisen, joka sekin on vanginnut maailman mielikuvituksen.

Ryhmä englantilaisia työväenjohtajia kirjoitti äskettäin *Daily Heraldissa*: »Syvin syy maailman levottomuuteen on löydettävissä sen perussairaudesta, materialismista, joka ilmenee laajalle levinneenä itsekkyytenä, pelkona ja ahneutena — ei ainoastaan joidenkin, vaan kaikkien kansojen keskuudessa. Olemme kaikki syyllisiä. Kaikkien maitten työväki, jos se on uskollinen perinteilleen ja asettaa inhimilliset ja hengelliset arvot ennen aineellisia, voi rakentaa siltoja kansoja erottavien raja-aitojen yli ja ratkaisevalla tavalla vaikuttaa kansojen sovitukseen.

Se voi vaikuttaa maailman oloihin siten, että ryhmätujen tavoittelun ja itsekkyyden ääni voidaan tehokkaasti vaientaa, pelko häviää ja Jumalan suuri suunnitelma ihmiskuntaa varten paljastuu ja löytää ilmauksensa. Sellainen dynaaminen henki asui työväenliikkeen ensimmäisten johtajien parhaimmistossa, ja se on taas herätettävä eloon. Tätä Moraalinen varustautuminen merkitsee työväenliikkeelle.»

Olen tuntenut ja kokenut työmiehen osan. Elämäni ensimmäinen yritys oli koti työläispoikia varten eräässä teollisuuskaupungissa. Halusin, että he saisivat riittävästi ruokaa ja oikean ympäristön. Aloin pitämällä huolta erästä perheestä, jolla oli ollut ainoastaan yksi kurja huone asuttavanaan. Isä kuoli köyhäintalossa. Äiti oli kausijuoppo. Lapset olivat pieniä villi-ihmisiä. Koulunkäynti oli heille rangaistus, ja usein kun olin saanut heidät onnellisesti kouluun aamulla, tapahtui, että he keskipäivän aikaan hävisivät pitääkseen kolmen päivän

ylimääräisen loman. Yritykset saada heidät työhön eivät kiinnostaneet heitä, koska se merkitsi säännöllistä työaikaa. Heille oli jo koettelemus istuutua pöytään syömään kolme kertaa päivässä.

Sitä paitsi minulla oli vaikeuksia johtokuntani kanssa. Se ei ymmärtänyt ravitsemis- ja kasvatusongelmia. Meille tuli yhteenotto. Ja silloin opin ymmärtämään, että minäkin, kuten nuo pojat, tahdoin pitää oman pääni, ja että yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisu on ihmissydämessä. Kun minä muutuin, huomasin, että myös ilmapiiri ympärilläni muuttui. Opimme vetämään yhtä köyttä. Löysimme yhteyden.

Tässä on se suuri opetus, jonka työväki voi antaa maailmalle.

Hiljattain työväen kanssa pidetyn konferenssin jälkeen eräs työväenjohtaja sanoi minulle: »Te olette antanut meille uuden toveruuden. Tästä täytyy tulla se henki, johon maailman toveruus rakentuu.»

»Me tarvitsemme välttämättä uuden yhteyden», sanoo eräs ystävämme, joka istuu täällä tänään muiden työväenliikkeen naisten joukossa. Hyvinä perheenemäntinä he tietävät, mitä tapahtuu, kun valmistetaan hyytelöä. Hyydytysainehan tekee hyytelön. Jokainen emäntä tietää, että salaisuutena on hyytelön hyytyminen siten, että se muodostaa yhtyneen kokonaisuuden. Juuri tällaista tarvitsemme Englannissa tänään. Meidän täytyy »hyytyä». Me tarvitsemme yhteyden salaisuuden.

Sain tänään tervehdyksen Amerikan CIO:hon kuuluvan terästeollisuuden ammattiyhdistyksen puheenjohtajalta. Hän tuli äskettäin tähän maahan tutustuakseen brittiläiseen työväenliikkeeseen. Hän sai täällä uuden näkemyksen Amerikan työväenliikettä varten. Meillä on siellä tavallisuudesta poikkeavat olosuhteet. Meillä on eripuraisuutta ja hajaannusta. Kaikki työväenjohtajat siellä eivät vedä yhtä köyttä. Tämän miehen sanoma oli, että kilpailevat työväenjohtajat voisivat vetää yhtä köyttä. Heidän pitäisi kaikkien tulla toisenlaisiksi — ja sitten he kaikki voisivat löytää yhteyden.

Ystävälläni on oikeus sanoa sellaista, koska jokainen tietää hänen tekevän hyvää työtä eikä etsivän omaa

etuaan. Mitä sellainen hajaannus maksakaan Amerikan työväenliikkeelle! Kuinka paljon se heikentääkään tuotantokykyämme!

Eräässä maassa, jossa kävimme, nimitteli kaksi poliitista puoluetta toisiaan avoimesti taskuvarkaiksi. Käynimme jälkeen puolueitten johtajat kohtasivat toisensa. Uusi yhteys syntyi, ja siitä seurasi uusi politiikka. Konservatiivit tulivat niin rakentaviksi, että työväenpuolue antoi heille luottamuslauseen. Työväenjohtajat sanoivat: »Tältä pohjalta meidän täytyy tarkistaa työväenliikkeen filosofia ja rakentaa yhteyttä.»

Maailma tarvitsee uuden moraalisen ja hengellisen ilmapiirin. Oxford-ryhmä on kansallinen välttämättömyys, koska se luo sellaisen moraalisen ja hengellisen ilmapiirin, jossa joka puolueeseen, luokkaan ja uskontunnustukseen kuuluvat ihmiset voivat elää ja tehdä työtä yhdessä.

Yhdistynyt työväki voi yhdistää kansakunnan, Jumalan johtama työväki voi johtaa maailmaa.

MRA — KANSALLINEN VÄLTÄMÄTTÖMYYS

Uudenvuodensanoma British Press Associationin pyytämänä, tammikuussa 1939

MRA tarkoittaa henkilökohtaista ja kansallista moraalista varustautumista.

MRA on vastaus vuoden 1939 synkkiin ennustuksiin ja pelkoihin. Se on uudelle vuodelle välttämättömien varusteiden vähimmäismäärä.

MRA on yhtä korvaamaton kuin ARP¹, ja se poistaa pelon. *MRA* on joka kodin tarpeellinen hyödyke.

MRA merkitsee elämäntasoa, joka on kaikkien ennakkoluulojen yläpuolella. Se on välittömän rakentavan toiminnan yhteinen nimittäjä jokaiselle riippumatta

¹ Air Raid Precautions = ilmasuojelu.

puolueesta, rodusta, luokasta, uskontunnustuksesta, näkökannasta tai henkilökohtaisista eduista. Se on Jumalan omaisuutta — uutta ajattelua, uutta johtajuutta, jota kaikki kaipaavat. Se merkitsee, että Jumala saa hallita jokaista yksilöä ja kansaa. Se merkitsee sitä tietoa ja niitä tarkkoja ohjeita, joita Jumalan johdatus antaa. Se on Jumalan lahja sairasmaielisen maailmamme tervehdyttämiseksi.

MRA merkitsee ehdotonta rehellisyyttä, puhtautta, epäitsekkyyttä ja rakkautta yksilössä ja kansassa. *MRA* merkitsee voimaa muuttaa ihmisiä — vihollisiamme samoin kuin ystäviämme, lähimmäisiämme ja toisia kansoja.

MRA on hyvä kaikille, mutta välttämätön itsellemme. Se on avuksi toisille kansoille, mutta ensi sijassa omalle kansallemme sekä itsellemme. Se varustaa ihmiset ja kansat itsekkäitä ja hajottavia näkökantoja vastaan.

MRA:n päämäärä on kaksiosainen. Ensiksi palauttaa Jumala johtoon kansojen elämän suuntaa-antavaksi voimaksi ja sitten työskennellä moraalin lujittamiseksi maassa sekä siten rakentaa kansan tervettä elämää.

MRA:n täytyy saavuttaa jokainen sydän ja koti maailmassa.

MRA on kilpajuoksua ajan kanssa ihmisten ja kansojen muuttamiseksi. Se on tavallisen ihmisen tilaisuus rakentaa maailma uudelleen.

AMERIKA

Keväällä 1939 Frank Buchman palasi Yhdysvaltoihin. Hänen matkassaan seurasi 130-henkinen harjaantuneitten työntekijöitten joukko monista eri kansallisuuksista, Euroopan kampanjoitten veteraaneja.

Tämän käynnin tarkoituksena oli tehdä Moraalisen varustautumisen aatteet tunnetuiksi kautta koko Amerikan mantereen ja saattaa tämä yksinkertainen, mutta vallankumouksellinen aate 130-miljoonaisen kansakunnan tietoisuuteen.

Lehdistö ja radio esittelivät Moraalisen varustautumisen aatetta yleisölle Atlantin rannikolta Tyynelle merelle

saakka. Frank Buchman järjesti työryhmineen suuria kokouksia New Yorkissa, Washingtonissa ja Los Angelesissa. Jokaisessa tilaisuudessa pystytettiin Moraalisen varustautumisen neljää ehdotonta symbolisoivat tunnuksat kansakuntien lippurivistön rinnalle, samalla kun kansallispuvut ja kansallinen musiikki ilmensivät MRA:n maailmanlaajaa levinneisyyttä.

Ennen tämän kampanjan aloittamista Frank Buchman sai kutsun tulla puhumaan maan johtaville sanomalehtimiehille National Press Clubissa Washingtonissa.

SELOSTUS KANSALLISELLE SANOMALEHTIKERHOLLE

Washington, toukokuun 8 p:nä 1939

Nykypolvella on kolme suurta tehtävää. Rauhan säilyttäminen ja sen tekeminen pysyväksi. Maailman rikkauksien ja työn saattaminen kaikkien ulottuville, mutta ei kenenkään riistettäväksi. Uuden maailman rakentaminen ja uuden kulttuurin luominen pitäen rauhaa ja menestystä palvelijoinamme eikä käskijöinämme sekä kullan aikakauden muuttaminen kultaiseksi aikakaudeksi.

Usein ihmiset ovat uskoneet saavuttavansa kultaisen aikakauden omin voimin. Mutta ihmisen viisautus on osoittautunut riittämättömäksi. Tänäpä olemme aivan ymmällä. Uusi maailma, jota kaikki odotamme, ei tule oman viisautemme voimalla, vaan kuuliaisessa yhteistyössä Jumalan kanssa Moraalisen varustautumisen toiminnassa. MRA viitoittaa tien. Se on Jumalan vastaus tälle sukupolvelle.

Nyky aika tarvitsee ennen muuta uudenlaista demokratiaa, Jumalan muotoilemaa ja jokaisen toteuttamaa.

Sallikaa minun kertoa teille jotain Moraalisen varustautumisen saamasta laajasta vastakäitusta Atlantintoi-
sella puolella. Äskettäin kiinnitti huomattava kirjesarja *Timesissa* ja muissa sanomalehdissä Euroopan huo-

mion siihen. Sen pakottavaa tarpeellisuutta kansallisen elämän voimana tehostettiin lausunnossa, jonka eri puolueisiin lukeutuvat parlamentin jäsenet olivat allekirjoittaneet. He esittivät seuraavaa:

»Demokratia hajoaa alkutekijöihinsä ilman korkeata luonteenlaatua. Eikä myöskään riitä olla oman itsensä asettamana muiden järjestelmien tuomarina. Eiköhän ajankohtana, jolloin mataloituneet moraalisäännöt ovat muodostuneet tuhoavien voimien otolliseksi maaperäksi, demokratialle liene mitä tähdellisintä pyrkiä takaisin voimansa lähteille ja näyttää maailmalle, mikä voimakkuus piilee moraalisisissa periaatteissa. Ristiretki Moraalisen varustautumisen puolesta näyttää nykyään leviävän nopeasti ja muodostavan pohjan yhtymiselle monissa maailman tärkeimmissä myrskykeskuksissa. Me uskomme, että ajattelevien ihmisten kesken ollaan valmiita myöntämään, että jotain tämäntapaista yleisesti kaivataan...»

Eurooppaa vavahduttava historiallinen kirjelmä, jonka olivat allekirjoittaneet sotavoimissa vallitsevan mielialpiteen tulkkeina mm. kuninkaallisten ilmavoimien marsalkka, laivaston amiraali ja kaksi maavoimien marsalkkaa, sekä edelleen eräät kokeneet valtiomiehet, kuten lordi Salisbury ja lordi Baldwin, sisältää seuraavaa:

»Nykyhetken todellinen tarve on sen vuoksi moraalinen ja hengellinen varustautuminen... Yhä kasvavat ihmisjoukot sekä tässä että muissa maissa ovat omaksumassa sen päämääräkseen... Jos me yhdessä kanssaihmissemme kanssa kaikkialla uhraisimme tähän työhön saman määrän tarmoamme ja neuvokkuuttamme, minkä nyt katsoimme olevamme velvolliset uhraamaan kansalliseen puolustukseen, olisi maailmanrauha taattu.

Jumalan elävä Henki kutsuu jokaista kansaa, samoin kuin jokaista yksilöä, korkeimpaan kutsumukseensa murtaen pelon ja ahneuden, epäluulon ja vihan raja-aidat. Tämä sama Henki saattaa ylittää toistensa kanssa risti-riitaiset poliittiset järjestelmät, se voi saada sopusointuun järjestyksen ja vapauden, se saattaa uudelleen sytyttää todellisen isänmaanrakkauden sekä yhdistää kaikki kansalaiset palvelemaan kansakuntaa ja kaikki kansat palvelemaan ihmiskuntaa.»

Mikään maailmanliike ei saata menestyä, ellei sillä ole työväen tukea. Onneksi Moraalisella varustautumisella on tämä tuki. Englannin ammattijärjestöjen viisi miljoonaa jäsentä käsittävän keskusliiton, TUC:n, nykyinen puheenjohtaja sekä kolme edellistä puheenjohtajaa tukevat sitä täysin sydämin. Se on uutta ajattelua ja uusi filosofia, jota jokainen kaipaa. Moraalisen varustautumisen keh-tona on itä-Lontoo, englantilaisen työväenliikkeen syn-nyinpaikka. Näin lausuu Tod Sloan — eräs Keir Hardien vanhoista työtovereista työväenliikkeessä — joka sanoo olevansa »kelloseppä ammatiltaan ja agitaattori luonnos-taan»:

»Täällä itä-Lontoossa ihmiset suorastaan janoavat uudenlaista johtajuutta. He haluavat tätä uutta ajattelu-tapaa, ja sen jälkeen kuin Moraalinen varustautuminen tuli West Hamiin, se on levinnyt joka suuntaan, ja tänään siellä on useita koteja, joissa kokonaiset perheet elävät tätä elämänlaatua. Minulle tämä on ainoa vallankumous, jolla on merkitystä — ihmisluonnon muuttuminen — ja se todella tapahtuu.»

Viimeiset sanani ovat erään teidän brittiläisen virka-veliryhmänne — sanomalehtien julkaisijoiden ja toimit-tajien — lausumia. Kirjoittaessaan ammattilehdessään *Newspaper World* issä he totesivat vakaumukse-naan, että Moraalisen varustautumisen ohjelma on »kan-sallisen palvelun ensimmäinen edellytys».

»Tässä meillä lehtimiehillä, jotka arvioimme niin suu-riksi edesvastuullisen vapautemme perinteet, on oma eri-tyistehtävämme. Se vaatii meiltä, — että me sanoma-lehtiemme välityksellä päättävästi omistaudumme luo-maan ja innoittamaan kansakunnan tahtoa yksimielisyy-teen ja aktiiviseen jälleenrakennustyöhön. Tämä on käy-tännöllinen panoksemme, jonka me kaikki saatamme nykyhetkellä suorittaa, ja siten voimme samalla myös parhaiten puolustaa ammatillista vapauttamme.»

Viikkoa myöhemmin oli samoilla palstoilla luettavana seuraava erään lehtimiesryhmän kirjoittama vastaus:

»Me allekirjoittaneet sanomalehtialalla toimivat hen-kilöt, kaikki parlamentin lehtimiesryhmän jäseniä, ter-vehdimme ilolla viime viikolla julkaisemaananne sanoma-

lehtimies- ja julkaisijajärjestöjen edustajain kirjelmää, joka tähdensi lehdistön ratkaisevaa osuutta kansakunnan moraaliseen ja hengelliseen varustautumiseen.

Me sitoudumme hellittämättä työskentelemään näiden ihanteiden hyväksi ja siten rakentamaan

siltain kaarrot
miehestä mieheen näin,
maan ääret yhdistäin.»

TODELLISEN AMERIKAN SELKÄRANKA

Moraalisen varustautumisen USA:ta käsittevässä kokouksessa, Constitution Hallissa, Washingtonissa, kesäkuun 4 pnä 1939.¹

MRA on Jumalan antaman ajatuksen riemuvoitto. Se tuli vastauksena sivistystä uhkaavaan kriisiin. Vanhat totuudet saatettiin jälleen tärkeiksi maailman tietoisuudessa, yksinkertaiset kotikutoiset totuudet, — Jumalan johdatus ja sydänten muuttuminen — jotka ovat olleet todellisen Amerikan selkärankana.

¹ Tässä tilaisuudessa, jolloin Moraalinen varustautuminen lähti liikkeelle Washingtonissa, senaattori Truman luki tervehdyksen, jossa presidentti Roosevelt esitti oman kannatuksensa. Muita sellaisia tervehdyksiä saapui Englannin alahuoneen 240 jäseneltä sekä arvovaltaisten ylähuoneen jäsenten ryhmältä, Englannin teollisuuslaitosten ja ammattiyhdistysten johtajilta sekä hallitusten ja eduskuntain jäseniltä kaikkialta maailmassa, samoin kuin monilta Amerikan johtohenkilöiltä.

Senaattori Trumanin kongressille esittämän tätä kokousta koskevan lausunnon loppusanat kuuluivat: »Meidän päivinämmä on harvinaista tavata jotain, joka voi yhdistää ihmiset ja kansat puolueitten, luokkien ja poliittisten katsantokantain vastakohtaisuuksien yläpuolella olevalla tasolla. Olen vakuuttunut siitä, että tulkitseen kaikkien läsnäolevien tunteet ilmaistessani kiitollisuuteni siitä huomattavasta vastakäituksesta, minkä tämä pakottava tarve on herättänyt, sekä luottamukseni siihen, että Amerikka tulee suorittamaan täyden osuutensa tässä asiassa, jonka edistymisestä sivistyksen tulevaisuuden suuressa määrin täytyy riippua.»

Jokainen myönsi, että nämä suuret totuudet oli otettava uudestaan käyttöön, uudestaan elettävä ja uudestaan saatettava arvovaltaisiksi — totuudet, jotka käytäntöön sovellettuina toisivat vastauksen. Iskusana, joka kiinnitti miesten ja naisten huomion kaikkialla, oli »Moraalinen ja hengellinen varustautuminen».

Johtoasema tulevaisuudessa on kuuluva miehille, joilla on moraalista rohkeutta, miehille, jotka vaativat ja antavat kolme jalkaa yardista ja 16 unssia naulasta. Amerikkalaisina, isänmaan ystävinä, me toteamme, että MRA on yhteinen nimittäjä, johon kaikki voivat yhtyä. Aineellisen täydellisyyden aikakautena meidän on ohjattava maailma hengen voiman aikakauteen. Jumalan äänen on tultava kansan ääneksi, Jumalan tahdon kansan tahdoksi. Tämä on tosi demokratiaa.

Amerikalta ei puutu ongelmia liikemaailmassa, kodeissa, teollisuudessa eikä kunnallisessa ja valtiollisessa elämässä. Kansamme tarvitsee rehellisyyden, epäitsekkyiden ja rakkauden perushyveiden uudelleen omaksumista; ja meillä tulee olla tahtoa jälleen etsiä, mikä ihmisiä yhdistää eikä vain mikä heitä erottaa. Uuden ajan, uuden aikakauden, uuden sivistyksen aamun täytyy sarastaa.

Tulevaisuus ei riipu vain siitä, mitä muutamat ihmiset ehkä päättävät tehdä Euroopassa, vaan siitä, mitä miljoonat ihmiset päättävät olla Amerikassa.

AMERIKA VALAISTUNA

Puheesta ylioppilaille ja opettajakunnalle Ogletorpen yliopistossa, Georgiassa, kesäkuussa 1939. Edellisenä päivänä yliopisto oli myöntänyt tohtori Buchmanille lakitieteen kunniatohtorin arvon.

Amerikka ei kenties ole kulkenut sodan kriisistä toiseen, mutta meillä on ollut runsaasti taloudellisia kriisejä. Monesta näyttää siltä, että olemme kulkeneet lama-kaudesta lamakauteen, lakosta lakkoon. Mitä tapahtuu Amerikalle, jos Euroopassa puhkeaa sota?

Jos, kuten Emerson lausuu, Amerikka on Jumalan viimeinen mahdollisuus terveeseen maailman luomiseksi, silloin meillä täytyy olla erilainen Amerikka. Tämä merkitsee toisenlaatuista kansaa, — uusia ihmisiä, joilla on uusi henki. Vauhdin aikakausi ei hevin sovellu luomaan suuria uusia hedelmöittäviä aatteita. Tämän päivän Amerikka vaatii kaikkea pillerien muodossa. Tämä on eräs kalsean materialismimme merkittävimpiä aikaansaannoksia. Taivas auttakoon ihmistä, joka kahdessakymmenessä minuutissa yrittää hahmotella jokaisen tarvitsemaa uutta ajattelutapaa ja uutta filosofiaa!

Suuri uusi vallankumous tuli elämäni, kun aloin joka aamu kuunnella Jumalaa. Aikakautemme vaara on siinä, että laiminlyömme kuuntelemisen. Me puhumme, puhumme, puhumme. Vastaus on kuunteleminen — siinä salaisuus. Se on tarjona kaikille.

Kaikki haluavat valaista Amerikkaa, mutta monet haluavat tehdä sen rakentamatta sähkölaitosta. Meidän on saatava uusi henki ihmisten välityksellä. Yliopistolla on avainasema tämän aikaansaamiseksi. Yliopistojen tehtävä mailman kriisissä on luoda uusia ihmisiä, jotka osaat muotoilla uuden sivistyksen.

Amerikka tarvitsee haasteen uuteen kansalliseen elämänlaatuun, mikä on antava sille voiman puhua maailmalle arvovallalla, koska sillä itsellään on vastaus kotimaaperällä. Se tarvitsee Moraalista varustautumista kyllin laajoin mittasuhtein saadakseen uuden tekijän omaan elämäänsä ja antaakseen sen sitten jokaiselle muulle kansalle. Tarvitsemme uutta yhteisvastuuta, kansallista yhteyttä, jolla on sama tavoite, sama mieli, sama päämäärä. Taistelu on voitettava täällä, jos aiomme voittaa taistelun »siellä jossakin».

Amerikka voi antaa sivistykselle kokonaan uuden esikuvan. Aika on ylikypsä. Meidän on muututtava ja julistettava maailmanlaajaa sanomaa koko kansan äänin.

UUDEN MAAILMAN ENNAKKONÄYTÖS

Hollywood Bowl, Kalifornia, heinäkuun 19 p:nä 1939.¹

Tänä iltana on uuden maailman ennakkonäytös, maailman, josta olemme uneksineet, ja Hollywood on verra-ton tausta tälle näytökselle.

Moraalinen varustautuminen on tavallisen ihmisen tilaisuus rakentaa uudelleen maailma. Se on välttämättö-myys maailmalle. Se herättää vastakaikua kaikkialla maailmassa.

Kansakuntien yllä pelon ja epävarmuuden pilvet riip-puvat raskaina. Viha ja pelko tekevät työtään kaikkialla, järkyttäen luottamuksen, murskaten toiveet. Sekä johta-jat että yksityiset kansalaiset, jokainen meistä, kaipa-a pysyvää rauhaa.

Mutta rauhan kaipuu ei riitä. Tarvitaan uusi henki. On ryhdyttävä taisteluun ristiriidan syitä, itsekkyyttä, ah-neutta ja vihaa vastaan. Tässä taistelussa on jokaisella osuutensa.

Moraalinen varustautuminen on filmikäsikirjoitus kul-taisesta ajasta — Jumalan johtamaa tuotantoa — uuden maailman ennakkonäytös. Hollywood, joka saavuttaa jo-kaisen kodin, saattaa muodostua Moraalisen varustautu-misen kaiku-pohjaksi kansoille.

Katsokaa näitä neljää valokeilaa. Katsokaa, kuinka voi-makkaina, katkeamattomina ne kohoavat tähtiä kohti. Ne ovat Moraalisen varustautumisen neljä mittapuuta, ehdoton rehellisyys, ehdoton epäitsekkyyys, ehdoton rak-kaus ja ehdoton puhtaus — yksilöille ja kansoille. Ne

¹ Yli 30 000 ihmistä täytti Hollywood Bowlin, kun Moraalisen varustautumisen »Kutsu kansoille»-tilaisuus alkoi, ja 15 000 sai kään-tyä takaisin tilanpuutteen vuoksi. Los Angeles Times selostaa (20. 7. 39): »He tulivat loistoautoilla. He tulivat autorämillä, jotka kolis-telivat Hollywood Bowlia kohti tungoksen täyttämällä teillä. Kansaa tuli jalan, työntötuoleissa, linjavaunuissa, vuokra-autoissa. He tuli-vat kaikki täynnä ihmetystä. Tämä suurtilaisuus kokosi yhteen val-tavan liikkeen koko voiman — johtavia miehiä Birmasta, Lontoosta, Itä-Afrikasta, Australiasta, Kiinasta ja Japanista — ja osoitti 30 000 ihmiselle, kuinka se saattaa toimia.»

ovat henkilökohtaisen, kansallisen ja kansainvälisen elämän neljä mittapuuta.

Amerikan Moraalinen varustautuminen alkaa, kun sinä ja minä suhtaudumme niihin rehellisesti ja tottelemme rohkeasti.

MRA on voittava, koska se etenee yksimielisyyden voimalla, koska se herättää todellisen isänmaallisuuden tullen ja koska sillä on pysyvän rauhan salaisuus.

.

III

SOTAVUODET

Näinä kohtalokkaina päivinä Moraalinen varustautuminen ja aineellinen varustautuminen ovat tärkeydeltään samanveroiset.

CHARLES A. EDISON

*Yhdysvaltain meriministeri, Washington
1940.*

SODAN SYTTYMINEN

Moraalisen varustautumisen toinen maailmankonferenssi kokoontui sodan aattona Monterey-niemekkeellä Kaliforniassa.

Konferenssin loppuistunnot pidettiin San Fransiscon maailmannäyttelyn alueella, jolloin useitten maiden edustajat puhuivat radiossa maailmalle. Kokoukselle saapui erikoisviestejä useista maista, yhdeksältä pääministeriltä ja kahdenkymmenen maan parlamentin johtavilta jäseniltä.

Tohtori Buchmanin heinäkuussa ja elokuussa pitämässä kolmessa puheessa huomaa lukija kaikuja puheista, joita hän piti Interlakenissa vuotta aikaisemmin. Kuluneiden kuukausien aikana oli mitä selvemmin ollut havaittavissa, kuinka riittämättömäksi inhimillinen viisaus yksinään on osoittautunut löytämään ratkaisua maailmankriisiin. Tosin olisi vielä ollut aikaa oikean ratkaisun löytämiseen, tosin kyllä, mutta tämän ratkaisun ehdot olivat tinkimättömät, ja sodan syyt olivat juurtuneet syvälle kansojen elämään. Siitä huolimatta on olemassa varmuus, ja sen perustuessa ikuisiin arvoihin sen kantavuus ulottuu hetken välitöntä kriisitilannetta paljon kauemmaksi.

MEIDÄN ON TAOTTAVA UUSIA ASEITA

Moraalisen varustautumisen toisessa maailmankonferenssissa heinäkuun 22 p:nä 1939 pidetystä avauspuheesta.

Vuosi sitten kokoontuimme Interlakenissa, Sveitsissä, sodan uhatessa. Ajatus, joka tähän aikaan vangitsi maailman huomion oli »johdatus vai tykkien jyske». Välillä olevat kuukaudet ovat vain vahvistaneet tämän vaihtoehdon paikkansapitävyyttä. Nyt on ilmeisempää kuin koskaan aikaisemmin, että Moraalinen varustautuminen on oleellinen perustus mille maailman vakauttamisyritykselle tahansa.

Astuminen MRA:n riveihin niin pitkäksi aikaa kuin taistelua kestää on joka kansan miesten ja naisten seuraava askel.

Suurten kriisien aikoina ihmiset luonnostaan kääntyvät Jumalan puoleen ja odottavat, että heidän johtajansa näyttävät heille tietä. Kohtalokkaana hetkenä, jolloin annetaan julkilausumia, ihmiset toivovat toivomasta lakattuaan, että jokin voima tulisi ehkäisemään sen tapahtumista, minkä me kaikki ansaitsemme.

Käymme historian suurinta taistelua tässä itsekkyyttä vastaan käytävässä maailmansodassa. Meidän täytyy taakoa uusia aseita sodankäyntiä varten. Emme voi elää menneisyyden varassa. Meidän valtiotaitomme aseet näyttävät muinaismuistoilta, jotka on otettu jonkun mainehikkaan esi-isän asevarikosta, — ne olivat kyllä aikanaan käyttökelpoisia, mutta nyt ne vanhanaikaisina saattavat meidät häviöön ja vaille puolustusmahdollii-

suuksia. Tarvitsemme hengen aseiden antamia ylivoimaisempia varusteita. Tarvitsemme uudelleenrakennukseen sitä luonteenlaatua, joka on suuren kenraalin tunnusmerkki: luonteenlujuuden antamaa lisää, sitä lisää, joka muuttaa maailman.

Tapahtumat keskittävät huomiomme ainoan tervejärkisen hallinnan ohjelmaan — Jumalan hallintaan. Minut kutsuttiin neuvottelemaan erään maailman suurimman valtiomiehen kanssa. Hän peittelemättömästi sanoi elävänsä järjettömässä maailmassa. Hänelle alkoi selvitä se suuri totuus, että ainoat tervejärkiset ihmiset järjettömässä maailmassa ovat ne, jotka ovat Jumalan johtamia.

Me kaikki hyväksymme erään asian, — että meidän tulisi olla toisenlaisia ja että maailman tulisi olla toisenlainen. Jos ihmiset olisivat toisenlaisia ja heillä olisi voima muuttaa ihmisiä ja kansoja, olisi tässä vastaus kaikkiin ongelmiimme.

Löydämme kansamme turvallisuuden vain Moraalisesta varustautumisesta. Moraalisesta varustautumisesta tulee maailman jälleenrakennuksen vallitseva ajatus. Meidän on valittava joko »johdatus tai tykkien jyske». Meidän on kuunneltava Jumalan johdatusta tai saamme kuunnella tykkien jyskettä. Meidän on valittava joko pelon kurinns tai riemuvoiton loisto.

AINOA VARMA TOIVO

*Radiopuhe Etelä-Amerikkaan ja Kauko-Itään elokuun
22 pñä 1939*

Pysyvä parannus kriiseihin voidaan löytää ainoastaan kaikkien maiden valtiomiesten ja kansojen pelottomasti soveltaessa Moraalista varustautumista. Kun tämä henki pääsee hallitsevaksi kansojen välisissä neuvotteluissa, tarjoaa se ainoan varman toivon oikeudenmukaisen ja kestävän ristiriitojen ratkaisun aikaansaamiseksi.

Meidän ei pidä ajatella jonkun ihmisen suunnitelman eikä sen tai tämän kansan suunnitelman mukaan, vaan

Jumalan suunnitelman mukaan. Jälleen on edessämme kriisi, joka opettaa, että ihmisen äärimmäinen hätä on Jumalan tilaisuus.

Oxford-ryhmä on tottunut kriiseihin, koska MRA syntyi kriisien keskellä viime vuoden synkkien päivien aikana. MRA syntyi itä-Lontoossa, työväenliikkeen kehossa. Kahdessatoista kuukaudessa Moraalinen varustautuminen on ympäröinyt maapallon ja tuonut sanoman rakentavasta vastauksesta. Se on levinnyt nopeasti, koska se on ratkaiseva parannuskeino perussairauteen.

Me kaikki katselemme sanomalehtien otsikoita. Mutta voimme tehdä enemmänkin. Moraalinen varustautuminen on jokaisen tilaisuus tehdä jotakin niiden johdosta. Voimme katsella itseämme ja kansaamme sekä nähdä, missä kohden meidän olisi tultava erilaisiksi. Sillä kun ihmiset muuttuvat, niin kansat muuttuvat.

Moraalinen varustautuminen on yli koko maailman ulottuva, vihasta, pelosta ja ahneudesta vapaiden ihmisten verkosto. MRA puhuu yli kaikkien rajojen, yli luokkien, rotujen ja erilaisten toisiaan vastaan taistelevien poliittisten järjestelmien. Nämä miehet ja naiset ovat solmineet kestävän liiton Jumalan ja toistensa kanssa saattaakseen kansansa uuden maailman mestarisuunnitelmaan.

UNOHDETTU TEKIJÄ

Yli koko maapallon radioitu puhe elokuun 27 p:nä 1939

Puhun niiden eri maitten miljoonien, tuttujen ja tuntemattomien puolesta, jotka ovat Moraalisesta varustautumisesta löytäneet elämänyhteyden yli kaikkien ihmisiä ja kansoja erottavien rajojen ja jotka ovat vakuuttuneita siitä, että Moraalinen varustautuminen on ainoa pysyvä parannuskeino kriiseihin.

On olemassa vastaus kriiseihin ja se täytyy tehdä tunnetuksi.

Kriisi paljastaa meidän epäonnistumisemme. Onko meillä rohkeutta katsoa silmästä silmään kriisiin todellista

syytä ennen kuin se päättyy katastrofiin? Me itse olemme sen syy. Se tapa, jolla jokainen kansa ja kukin meistä on elänyt, on johtanut siihen, missä nyt olemme.

Jokainen kansa ja jokainen yksilö on vastuussa vallitsevasta tilanteesta.

Epäonnistuminen ei koske vain yhtä kansaa, vaan kaikkia. Me kaikki olemme syypäitä, sillä jokaisen kansan keskuudessa toimivat ne voimat, jotka luovat katkeruutta, hajaannusta ja tuhoa. Niin kansat kuin yksilötkin ovat ummistaneet silmänsä omille vioilleen samalla kuin osoittelevat sormella toinen toistaan. Itsekkäät miehet ja itsekkäät naiset tekevät ampumahaudat välttämättömiksi. Epäitsekkyuden aalto, joka pyyhkäisee yli meidän ja kaikkien muiden kansojen, olisi pysyvä vastaus sodalle.

Kaikki olemme tahtoneet rauhaa. Olemme etsineet sitä sopimuksista, liitoista, yhtymistä, järjestelmien muutoksista sekä taloudellisista ja aseistariisumiskonferensseistä ja olemme etsineet turhaan. Olemme halunneet rauhaa, mutta emme ole vielä koskaan maksaneet rauhan hintaa — sitä hintaa, että olisimme tutkineet Jumalan edessä, missä me ja meidän kansamme olemme olleet väärässä ja kuinka me ja meidän kansamme voimme hyvittää vääryydet Jumalan osoittamalla tavalla.

Uusi henki syntyy, kun pyydämme rehellisesti anteeksi erehdyksiämme sen sijaan, että suuntaisimme valonheittimen toisten kansojen virheisiin. Yhteinen lähtökohta on, että me kaikki tarvitsemme muuttumista, niin kansat kuin yksilötkin. Jos tämäntapaisessa kriisitilanteessa johtajat muuttuvat, he voivat muuttaa kansansa. Jos kansat muuttuvat, he voivat muuttaa johtajansa.

Kriisi on moraalinen ja se voidaan voittaa vain Moraalisen varustautumisen hengessä — rehellisyyden, oikeuden ja rakkauden hengessä. Moraalinen varustautuminen merkitsee voimaa muuttaa ihmisiä — vihollisiasi niin kuin ystäviäsikin, toisia kansoja niin hyvin kuin omaasi. Meidän on oltava valmiina odottamattomien paradoksien varalta.

Jokainen ihminen on vastuussa kansastaan. Kansat tulevat esittämään rehellisiä anteeksipyyntöjä ja hyvittämään

tekemänsä virheet, kun näiden kansojen jäsenet vaativat tällaista kansallista politiikkaa.

Jokainen ihminen voi välittömästi omaksua oman osuutensa. Hän voi omaksua elämänsä oman sydämensä muuttumisen. Hän voi päättää kuunnella Jumalaa joka päivä. Hän voi alkaa rakentaa maailmaa, joka on vapaa vihasta, pelosta ja ahneudesta.

Uhrausta, joka on välttämätön pysyvän rauhan luomiseksi, ei voida verratakaan siihen uhraukseen, mitä sota vaatii.

Itsekkäällä, pelon ohjaamalla maailmalla on vielä aikaa kuunnella elävää Jumalaa. Diplomatian unohdettu tekijä on, että Jumalalla on innoitettu suunnitelma rauhaa varten ja keinot sen toteuttamiseksi niiden miesten ja naisten avulla, jotka tahtovat totella.

Kaiken muun uskollisuuden yläpuolella on uskollisuus Jumalaa kohtaan. Totellessaan kaikkien kansojen Jumalaa jokainen kansa löytää todellisen kutsumuksensa. Tämä on todellisinta isänmaallisuutta. Se vaatii suurinta rohkeutta. Se antaa suurimman voiman.

Kansan varmin puolustus on sen naapurien rakkaus ja kiitollisuus. Kansat tulevat tukemaan äärimmäisyyteen saakka niitä valtiomiehiä, jotka tässä hengessä koettavat estää katastrofia ja rakentaa sitä katkeruudesta vapaata rauhaa, jota kaikki toivovat. Tahtovatko kaikkien kansojen valtiomiehet ja johtajat yhtyä tähän ohjelmaan, joka hyvittää menneisyyden ja rakentaa uudelleen tulevaisuuden?

Niiden miljoonien, jotka jo tuntevat nämä suuret to- tuudet, on vietävä ne edelleen useammille miljoonille. Jos ne ihmiset, jotka nyt kuuntelevat tätä, kysyisivät niiltä miljoonilta, jotka jo elävät Moraalista varustautumista, kuinka aloittaa, niin tämä auttaisi maailmaa muuttumaan nopeasti.

Meidän täytyy nyt ajatella ja toimia koko kansan laajuisesti. Meillä on sotia, koska emme osaa rakentaa rauhaa. Meidän on näytettävä tietä uuteen aikakauteen, uudenlaiseen ihmistyyppiin, uuteen kotiin, uuteen teollisuuteen, uudentyypiseen hallitukseen, joka rakentavan ohjelmansa voimalla karkottaa sodat ja teollisuudessa

ilmenevät levottomuudet. Näinä päivinä meidän on saatava esiin oikeamielisen rauhan suuntaviivojen laatijat — rauhan, joka on pysyvä.

Sodan uhka pakottaa meidät uudelleen arvioimaan kaikki arvomme. Henkilökohtainen ja kansallinen antautuminen Jumalalle on maailman elinkysymys. Sivistyneen maailman elämä on kysymyksessä.

Tulevaisuus kuuluu niille ihmisille ja kansoille, jotka kuuntelevat Jumalaa ja tottelevat.

MAAILMANKRIISIIN RIITTÄVÄ MAAILMANKATSOMUS

Radiolähetys maailmalle lokakuun 29 pnä 1939¹

I

Puhun tänään miljoonille ihmisille kautta maailman, jotka näinä levottomina aikoina yhä kasvavin joukoin pitävät Moraalista varustautumista ainoana tulevaisuuden toivona. Erityisesti ajattelen miehiä etulinjan ampumahaudoissa, miehiä, jotka katsovat kasvoista kasvoihin ankaraa todellisuutta, miehiä, jotka tietävät, mitä sota on.

Mutta missä ovat etulinjan ampumahaudat tänään? Tänään monessa maassa jokainen siviilihenkilö kantaa kaasunaamaria, jokaisessa puutarhassa on oma pommi-suojansa. Tämä on uusi vaihe sodankäynnissä, missä jokainen on vastuunalainen ja jokainen koti rintamalinjassa.

Taitomme rakentaa rauhaa ei ole kasvanut rinnan taitomme kanssa käydä sotaa. Hävittämisen taito alkaa päästä elämisen taidon edelle. Kaikki arvomme ovat luisumassa alaspäin samoin kuin valuutat menettivät arvonsa viime sodan jälkeen. Kuten ystäväni, suuri Ox-

¹ Muut puhujat olivat senaattori Harry S. Truman, vara-amiraali Richard E. Byrd ja H. H. Elvin, Englannin ammattiyhdistysten keskusliiton puheenjohtaja 1938 ja amerikkalaisen AFL-järjestön v. 1939 kongressin veljesjäsen.

fordin filosofi, tohtori Streeter sanoi: »Rodun, joka on kasvanut älyllisesti, täytyy myöskin kasvaa moraalisesti, tai se tuhoutuu.»

Tänään olemme joutuneet tienhaaraan. Sivistys, jota ihminen hallitsee, on hävityksen partaalla. Kauan siedetyn kiertokulun kriisistä kriisiin täytyy loppua. Kansojen täytyy päästä pois kriiseistä tervehtymiseen.

Tarvitaan uutta maailmankatsomusta, maailmankatso-
musta, joka pystyy luomaan ihmisten ja kansojen vä-
listen rakentavien suhteiden uuden aikakauden. Uusi val-
tiotaito ja uusi johtajuus seuraavat tästä ajattelemisen
ja elämisen korkeammasta laadusta.

Tämä maailmankatsomus syntyy ihmisten alkaessa saada ohjeensa elävältä Jumalalta. Se tapahtuu vihasta, pelosta ja ahneudesta vapaan elämänlaadun puitteissa.

Ajatelkaamme vihan, pelon ja ahneuden hintaa. Mil-
joonien miesten ja naisten täytyy kantaa kaasunaamaria
tänään, koska ihmiset kaikkialla maailmassa ovat eläneet
naamari kasvoillaan vuosikausia. Miljoonien miesten ja
naisten täytyy hapuilla läpi pimennettyjen kaupunkien,
koska kansat ovat eläneet hengen pimennyksessä. Miljo-
onien miesten ja naisten täytyy tänään kuunnella ilmahäly-
tyksiä, koska kansat eivät ole kuunnelleet Jumalan ääntä
menneinä päivinä.

Kriisien ajat paljastavat ajattelumme ja tekojemme
vararikon. Turvaudumme kuumeisesti tehtyihin tilapäis-
ratkaisuihin ja hätäkeinoihin. Pelkästään ajan ja ener-
gian säästämisen välttämättömyys ja lopullinen vararikko
saattavat pakottaa meidät Jumalan hallintaan.

Tämän päivän ihminen on valmis uskomaan, että inhi-
millinen viisaus on pettänyt. On muodostumassa tilanne,
jossa ihmiset haluavat Jumalan puhuvan heille. Mikään
muu ei enää voi estää heitä joutumasta epätoivoon hei-
dän lukiessaan muuttuvia houreenomaisia otsikkoja, joita
kukaan ei haluaisi nähdä. Ihmiset tarvitsevat jotain kyl-
lin arvovaltaista ääntä selittämään ja muovailemaan ta-
pahtumien kulkua. Hätäkeinojen tilalle on saatava Ju-
malan johdatus. Ja synkät odotuksen yöt voivat osoit-
tautua salatuksi siunaukseksi, sillä johdatus on välttä-
mättömyystarvike, jota ei ole säännöstelty.

Maailma odottaa vastausta. Sota on kansojen itsekkyyden hinta. Meillä täytyy olla jokin yksinkertainen, käyttökelpoinen, kaikkien saatavissa ja sovellettavissa oleva vastaus. Tarvitsemme ihmisiä, joita on valmennettu ei ainoastaan tekemään oikeudenmukaista rauhaa, vaan myös säilyttämään se. Useimmat ihmiset ovat kyllin itsekkäitä halutakseen rauhaa, joka sallisi heidän jatkaa sotaa yksityiselämässään ja helliä omia pikku heikkouksiaan. Eräs amerikkalainen perheenäiti kysyy: »Kuka on vastuussa itsekkyydestä ja ahneudesta tämän päivän Amerikassa? Työnantajat vai työväki? Vai herra ja rouva Amerika miljoonissa kodeissa yli koko maan?»

Ilman uuden hengen syntymistä saamme raskaasti maksaa itsekkyydestämme. Eräs armeijan kenraali sanoi minulle äskettäin: »Joko uhraan itsekkyyteni kansani tähden tai uhraan kansani itsekkyyteni tähden.» Ja joko uhraamme kansallisen itsekkyytemme maailman hyväksi tai uhraamme maailman kansallisen itsekkyyden hyväksi.

Pääsynti on, ettei meillä ole kyllin kantavaa elämänsäksomusta. Käsityksemme elämästä on väärä — mukava, pehmeä, suojeleva, nautiskeleva. Tarvitsemme täysin uuden elämänsäksomuksen ja -katsomuksen. Maailman aivojen ja ajattelun on täytynyt olla tahallisen turmelemisen ja tuhlauksen kohteina hyvin kauan, jotta seuraukseksi olisi voinut tulla tällainen ihmisten ja kansojen tuhoaminen. Muistelen generalissimus Tshiang-Kai-shekin voimakkaita sanoja: »Jos me hikoilisimme enemmän rauhan aikana, niin vuodattaisimme vähemmän verta sodan aikana.»

Olemme yrittäneet ajatella ja elää oman halumme mukaan. Koettakaamme nyt ajatella ja elää niin kuin Jumala tahtoo. Koettakaamme elää, niinkuin tahtoisimme toisten ihmisten elävän. Koettakaamme elää, niinkuin tahtoisimme toisten kansojen elävän. Silloin kansastamme tulee uuden maailmanjärjestyksen keihäänkärki.

Tarvitsemme kokonaan uudentasoisen ajattelun rauhan suhteen. Jos rauha olisi vaatinut meiltä yhtä paljon kuin sota, olisi sota jo ajat sitten julistettu pannaan.

Maailman on pantava syrjään viha ja pelko henkilö-

kohtaisina ja kansallisina tekijöinä. Emme voi tehdä rauhaa kansojen välillä, kun näiden kansojen yksilöt käyvät alituista henkilökohtaista sotaa keskenään. Lakot, vaikeudet työpaikoilla ja sota ovat väistämättömiä, kunnes muutamme koko ajattelutapamme ja elämänlaatumme.

Uuden rauhansopimuksen johdantona täytyy olla, että kaikkien sopimusten, kaikkien kansojen elämän perustana on vapaus vihasta, pelosta, ahneudesta. Jonkun täytyy aina rakentaa rauhaa. Sillä rauha ei ole mikään aate; se on ihmisten tulemista toisenlaisiksi. Useimmat meistä tahtovat tehdä rauhaa katumalla lähimmäisensä syntejä. Näin maailma haluaisi toimittavan. Mutta emme voi ikuisesti odottaa, että toiset kansat ensin osoittaisivat katumusta. MRA:n tie on alkaa toisenlaiseksi tuleminen omasta itsestään.

Välttämätön alkusoitto tälle onneikkaammalle rauhansopimukselle on, että joka kansan joka yksilö alkaa elää tällä uudella tavalla nyt eikä lykkää sitä johonkin tulevaan aselepoon asti. Silloin olemme todellisia isänmaanystäviä. Silloin vallitsee laki ja järjestys Euroopassa ja koko maailmassa, sydämissämme ja kansassamme maanne rajojen sisäpuolella. Silloin voimme sanoa: »Katsokaa kuinka nämä kansat rakastavat toisiaan.»

Lapset näkevät nämä suuret totuudet. Lainaan muuttaman rivin kahden lapsen minulle lähettämästä kirjeestä. He kuuntelevat joka aamu isänsä ja äitinsä kanssa Jumalaa. Yksitoistavuotias Kennie kirjoittaa: »Nyt on meidän mahdollisuutemme Amerikassa. Tiedän miten sodat alkavat. Minun oli tapana tapella sisareni kanssa. Se alkoi väittelemällä ja olemalla tottelematon Jumalan käskyille ja Hänen neljälle ehdottomalle ohjeelleen. Rakkaat terveiset Kennieltä.»

Tässä on hänen sisarensa Annen kirje: »Jos haluamme muuttaa maailman, meidän on tehtävä mitä Jumala käskää, tai muuten Hän ei anna meille voimaa siihen. On aloitettava tottelemalla vanhempia ja neljää ehdotonta jo lapsena. Jokaisen pitäisi totella niitä, myös lasten, jos he haluavat muuttaa maansa. Meidän on aloitettava nyt. Jos emme aloita, niin sodan jälkeen jokainen haluaa

tehdä oman päänsä mukaan. Jumala on ainoa, joka voi antaa meille voimaa, ja me voimme myös saada sitä, jos haluamme.»

Minulla ei ole muuta lisättävää kuin: »Pieni lapsi on johdattava heitä.»

Salaisuus on Jumalan kuuntelemisessa. Omin avuin ihmiset eivät voi tehdä rauhaa. Meidän on ryhdyttävä valmentamaan oikeamielisen ja pysyvän rauhan suunta-viivojen laatijoita — hengellisesti varustautuneita, joista kaikkialla on tuleva huomispäivän rauhanrakentajien tiennäyttäjiä.

Ne kaikkien maitten ihmiset, jotka ovat vastanneet MRA:n kutsuun, ansaitsevat kiitoksen siitä, mitä jo on saatu aikaan ja niistä laajakantoisista palveluksista, joita he ovat kyenneet suorittamaan. Nämä kaukokatseiset ja järkevät ihmiset näkevät, että MRA on korkeinta isänmaallisuutta.

Moraalinen varustautuminen tuo uuden voimatekijän tilanteeseen, korvaamattoman voimatekijän, joka on välttämätön jokaisen kansan elämälle. Moraalinen varustautuminen on oleva uuden kansallisen yhteyden polttopiste, kansallisen yhteyden, jossa Jumala on pysyvä ja lopullinen välitystuomari kaikissa ristiriidoissa. Todella yhtynyt kansa syntyy johdattavan Jumalan voimasta. Tästä elämänkatsomuksesta on tuleva kansan hengen voimanlähde, magneetti, joka on vetävä kaikki rakentavat voimat yhteen. Se on antava pääomalle ja työlle uuden yhteyden ja tuova vastauksen teollisuuden ristiriitoihin ja levottomuuksiin. Se on antava vastauksen sotaan kotona ja maailmassa. Se on kasvattava johtajiston, joka pystyy tämän raunioitumisen partaalla olevan maailman uudelleenrakentamiseksi tarvittavaan jättiläismäiseen työhön.

II

Kun nyt puhun, voin sekunnin murto-osassa tavoittaa ystäväni monissa maissa, ystäväni etulinjan ampumahau-doissa, miehet yksinäisissä tukikohdissa, joiden ainoana yhdyssiteenä muuhun maailmaan ovat ystävälliset radio-

aallot, jotka yhtäläisesti tavoittavat ystäväni kaukana Pohjolassa, Intian luoteisrajalla, Afrikan savanneilla, etäisessä Australiassa ja Uudessa Seelannissa, Hollannin Itä-Intiassa ja maapallon kaukaisemmillakin kulmilla.

Hyväksymme aivan luonnollisena asiana, että radion välityksellä ihmisääni kantautuu maailman äärimmäisiin kolkkiin. Tieteen ilmeet ovat olleet meidän aikamme ilmettelyn kohteina. Mutta kaikki nuo ihmeet eivät ole voineet tuoda rauhaa ja onnellisuutta kodeillemme ja kansoillemme. Me tarvitsemme hengen ihmettä.

Tämä ihme on epäilemättä Jumalan osoittama kutsumus ihmiskunnalle. Kuka voi uskoa vähempään? Sen täyttyminen edellyttää, että joka maahan ilmaantuu lujia ja päättäväisiä, Jumalan johdattamia ihmisiä, joilla on ensimmäisten kristittyjen täysi vakaumus, tuli ja hehku. Heidän alituisesti kasvava vaikutuksensa olisi vastustamaton. Kansoissa syntyisi pian uusi henki, uusi yhteistyön suhde kansojen välillä, jos jokaisessa maassa nousisi uusi, pelon siteistä vapaa, henkilökohtaisen ja kansallisen kunnianhimon yläpuolelle kohoava ja Jumalan tahdon johdatusta vastaanottava johtajisto.

Entisaikojen profeetat sanoivat tällaisen katsomuksen olevan kansallisen olemassaolon historiallinen perusta, ja se on kestänyt kokeensa läpi vuosisatojen. Profeetta Jesaja sanoo: »Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opetuslapsia, ja suuri rauha on sinun lapsillasi oleva. Ja kansat, jotka eivät sinua tunne, rientävät sinun tykösi Herran Sinun Jumalasi tähden.»

Mies, joka on vastuussa erään suuren maan ulkoasiain hoidosta, on sanonut, että me tarvitsemme tänään profeetta Amoksen kaltaisia mieliä. Konferenssiin koontuneet brittiläiset työväenjohtajat lähettivät seuraavan MRA:ta koskevan sanoman Amerikan pääkaupunkiin: »Tarvitsemme miehiä, jotka tekevät profeetta Miihan näkemyksen todellisuudeksi.»

Moraalinen varustautuminen valtaa, elävöittää ja herättää jälleen henkiin profeettojen sanoman. MRA on koeteltu. Se on tosi. Se kestää.

Näköradio viittaa suureen totuuteen. Tavallisten ihmisten ja valtiomiesten täytyy löytää sen vastine — johda-

tus — hengen tasolla. Aivan samoin kuin näköradio on näkemistä, joka voittaa etäisyyden aineellisella tasolla, samoin on johdatus kaukonäkemistä hengen tasolla. Sitä rajoittaa vain kykymme totella kurinalaisesti.

Johdatus merkitsee yhteyttä Jumalaan. Ensimmäinen askel pyrkiessämme jälleen Jumalan yhteyteen on kuunnella kaksi kertaa niin paljon kuin puhumme. Tämä on se yksinkertainen ohjelma, mistä aloittaa. Kuitenkin tässä piilee strategia maailman vapauttamiseksi minäkeskisyydestä. Sillä niin pian kuin »minä» on keskipisteenä, sota on alkanut, olkoon sitten kysymys yksilöistä tai kansoista. Pelko on toisenlaista johdatusta. Ihmiset pelkäävät ja kieltäytyvät sen tähden aloittamasta päivittäistä taistelua itsekkyyttä vastaan.

Johdatus on ehdoton välttämättömyys ja vähimmäisehto miljoonien ihmisten pitämiseksi elossa sekä fyysisesti että henkisesti. Se on kansakunnan sydänveri. Ilman sitä kansat tuhoutuvat. Valtiomiehet, joilla on tämä elämänlaatu, tekevät mahdolliseksi, että Jumalan ajatuksista tulee kansojen ajatuksia. Kansat myyvät esikois-oikeutensa, kun tämä elämänlaatu puuttuu niiden valtiotaidosta. »Ellei meitä hallitse Jumala, joudumme tyrannien valtaan», sanoi William Penn.

MRA on suuri keskeinen vallankumouksellinen voima. Sisimmässäni riehui sota. Ristin kokeminen teki minusta uudentyypin vallankumouksellisen.

Käymme historian suurinta taistelua tässä maailmansodassa itsekkyyttä vastaan. Joka mies aseisiin! Meidän on pantava liikekannalle moraalin ja hengen voimat. Meidän täytyy elää senlaatuista elämää, joka muuttaa suuret joukot ihmisiä. Koska meillä viimeisten vuosikymmenien aikana ei ollut sellaista kyllin kantavaa toiminnan ohjelmaa, meidän on pakko suorittaa sodan kalliit uhrin. Ainoa keino repivien voimien voittamiseksi on elää ja rakentaa paremmin ja viisaammin kuin nyt teemme.

Jumalalla on maailmalle ja kaikille kansoille kyllin suuri ohjelma, ohjelma, joka tarjoaa innoitusta ja vapautta kaikille ja käy kaikkien muiden poliittisten ohjelmien edellä. Päämääränämme tulee olla, että jokaisella

olisi kylliksi ei vain elämän tarvikkeita, vaan myös oikeutettu osuutensa tämän Moraalisen varustautumisen toteuttamisessa, jotta hän näin turvaisi kansansa ja maailman rauhahan. Siten jokainen tämän ohjelman toteuttamiseen yhtynyt yksilö voi löytää hänelle sopivan tehtävän, joka on vaikuttava kunnalliseen, teolliseen ja kansalliseen hyvinvointiin.

Tarvitsemme koko maata käsittävän liikekannallepannon työttömyyden torjumiseksi. Tämän on tapahduttava samassa laajuudessa ja osoittaen samanlaista huolenpitoa yksilöistä kuin se, jota sotaakäyvät maat ovat suorittaneet evakuoidessaan jokaisen turvaa tarvitsevan. Työttömiä on saatava se suoja ja varmuus, joka seuraa tietoisuutta, että heitä tarvitaan ja että heillä on määrätty tehtävänsä suoritettavanaan. Tällä tavoin jokainen kansa voi käyttää kaikkia voimavarojaan ja löytää varminnan turvallisuutensa.

Meidän välitön tarpeemme on, että miljoonat ihmiset suunnittelevat uutta maailmaa, — eivät ainoastaan muutamia harvia valtiomiehiä, jotka kokoontuvat konferensseihin, vaan ne maailman yhtyneet voimat, joille päivittäinen elämä ja toiminta antavat lujuuksia ikuisessa taistelussa itsekkyyttä vastaan. Silloin alamme lähestyä sitä, mitä todella tarvitaan.

Eräällä ammattiyhdistysjohtajalla oli näkemys kymmenen miljoonan jäsenen tavoitteesta järjestöönsä. Varmaan maailman yhtyneet rakentavat voimat voivat laskea, että sata miljoonaa ihmistä ottaa käskynsä elävältä Jumalalta. Näin he saavat pitkälle kehittyneen tuntemuksen taktiikasta sekä ohjelman, joka saa ihmisten sydämet muuttamaan radikaalisesti heidän ajattelu- ja elämäntapansa. Heistä tulee ainoalaatuinen, kukistamaton, vastustamaton armeija.

Ajatelkaa, mitä valtavia voimia on käytettävissä — katoliset ja protestantit, juutalaiset ja pakanat. Ajatelkaa hengellisesti varustautuneita kaikkialla, joista saatua tulla huomispäivän rauhanrakentajien tiennäyttäjiä. MRA on avoin kaikille eikä se sulje luotaan ketään. Se on elämänlaatu. Siihen ei liitytä eikä siitä voi erota. Se on tapa elää.

Kaikille ihmisille, valtiomiehille samoin kuin tavallisille ihmisille, kuuluu sama kutsu kantaa yhteisesti maansa kuormia. Vastuu on aivan liian usein pantu vain harvojen kannettavaksi, siinä uskossa, että valtiomieheltä voidaan odottaa sitä ajattelua, sitä suunnittelua ja sitä elämäntapaa, jonka tulisi kuulua jokaiselle.

Meidän on rakennettava maailma uudelleen — mistään pienemmästä tehtävästä ei ole kysymys. Jokainen mies, nainen ja lapsi on saatava mukaan, jokaisesta kodista täytyy tulla linnoitus.

Koko maailmalle annettava elämäkatsomus saatetaan voimaan niiden miljoonien ihmisten kootuin voimin, jotka alkavat kokea, mitä merkitsee kuunnella Jumalaa. Tämä saattaa tosin olla vain ensimmäinen kokemus. Värväytyminen ei tee heti kouliintunutta sotilasta, mutta kaikki voimme aloittaa.

Nyt on aika värväytyä koko sodan ajaksi tähän itsekkyyttä vastaan käytävään maailmansotaan. Meidän on oltava taistelijoita elinikämme.

Lähtöhetki on käsillä. Olemme uuden maailmanjärjestyksen kynnyksellä.

MRA KOLMESSA MAANOSASSA

Viikonloppuna joulukuun 1—3 p:nä 1939 järjestettiin Moraalisen varustautumisen ohjelmasta maailmanlaajoja radiolähetyssarjoja, joita miljoonat kuuntelivat. Joulukuun 2 p:nä tri Buchman esitti lyhytaaltolähetyksenä seuraavan tapahtumakatsauksen:

Olen hyvin iloinen voidessani tervehtiä monia kuuntelijoita, tuttuja ja tuntemattomia kautta maailman, jotka osallistuvat tähän historialliseen joulukuun viikonloppuun.

Ajatelkaa valtavaa kuuntelijoiden verkostoa tässä ja muissa maissa — valtiomiehiä, työväenjohtajia, liikemiehiä, urheilijoita ja työläisiä, näkemyksen miehiä, joita liittää yhteen sama päämäärä ja työ saman asian hy-

väksi. Ajatelkaa, mitä voivatkaan merkitä maailman uudelleenrakentamiselle ne ihmiset, joita yhdistää sama oivallus, että inhimillinen viisaus on kärsinyt tappion ja että ihmisten hätäratkaisut täytyy korvata Jumalan johdatuksella.

Lordi Athlonen eilinen profeetallinen radiopuhe Lontoosta merkitsi innoitettua aloitetta. Tässä maassa kuulinme edustajahuoneen veteraanijohtajan, puhemies Bankheadin tulkitsevan Amerikalle vaikuttavalla ja voimakkaalla tavalla samoja ikiuusia totuuksia, joita lordi Athlone julisti Englannille. Puhemies Bankhead lausui:

»Minulla on ilo tänä iltana näinä joulukuun alkupäivinä avata Amerikan molemmille mantereille lähetettävä ohjelma, jossa ihmiset yli koko maailman saavat kuulla Moraalisen varustautumisen haasteen.»

Puhuttuaan siitä uudesta hengestä, joka on syntymässä Amerikan pääkaupungissa ja yli koko maan, hän jatkoi:

»Olemme tänään historian ratkaisevassa kohdassa. Arvaamattoman väkeviä voimia on marssimassa. Onko olemassa mahtia, joka voi koota ihmiskunnan tervehtyttävät voimavarat ja voittaa kaaoksen kanssa käytävän kilpajuoksun? On olemassa mahti, joka voi marssissa voittaa kaikki muut, ja joka, jos niin haluamme, voi muovata tulevaisuuden. Se on uuden hengen mahtava rynnäkö, joka haastaa ihmiset ja kansat sydämen muuttumiseen. Se on miljoonain ihmisten yhteisvaikutus, niiden, jotka kuuntelevat Jumalaa ja tottelevat. Missä on oltu uskollisia tälle hengelle, ihminen on menestynyt; missä se on syrjäytetty, kansat ovat rappeutuneet.

Nyt meillä on mahdollisuus jälleenrakentaa itsellemme ja lapsillemme todellisen isänmaanrakkauden tie — Moraalisen varustautumisen tie. Näin valmistautuneina voimme oikein ratkaista ajan kohtalokkaat kysymykset.»

Kunpa näköradio, tämä kaikki voittava ihme, saisi rajoittamattoman toimintasäteen, niin että jokainen teistä voisi nähdä edessään kaikkialla maailmassa tänään kuuntelevien miesten ja naisten vaikuttavan rivistön.

Yksin Isossa Britanniassa on tietääkseni järjestetty peräti 25 000 kuuntelijain ryhmää. Yli viidensadan kau-

pungin pormestarit, joiden asujaimisto edustaa yli puolta koko Ison-Britannian väestöstä, ovat esittäneet yhteisesti Moraalisen ja hengellisen varustautumisen kutsun asukkailleen.

Samanlainen on merentakaisen brittiläisten dominioiden ja imperiumin etuvartioitten vastakaiku. Suuressa pohjoisessa naapurimaassamme on koko valtakunnan käsitävä kiinnostus. Toronton pormestari ja hänen kanadalaiset virkaveljensä ovat antaneet yhteisen Moraalista varustautumista koskevan julkilausuman, joka on radioitu yli maan.

Minkä vastauksen Kanadan kuuntelevat miljoonat antavat? Lady Minto, tunnetun kanadalaisen kenraalikuvernöörin puoliso, jonka sisar Antrimin leskikreivitär puhuu tänään Englannista, on viitoittanut Kanadan tulevaisuuden näillä profeettallisilla sanoilla: »Kanadalla, Jumalan hallinnassa yhtyneenä, on historiallinen tilaisuus johtaa imperiumi ja kansat avaraan vapauteen maailmassa, jossa vallitsee sisäinen rauha.»

Hollannissa ovat ihmiset kautta kaikkien maakuntien kokoontuneet kuuntelemaan. Toimistoissa, tehtaissa, kodeissa ja kirkoissa on kuuntelijaryhmiä. Aiheekseen he ovat valinneet: »Kansallisen uudestisyntymisen tietä kansojen sovittajiksi.» Amsterdamissa ovat katoliset ja protestanttiset parlamentinjäsenet sekä eri pormestarit vuokranneet Hollannin suurimman kokoussalin, niin että kaikki voivat kuunnella yhdessä. Hetken perästä saatte kuulla sanomia Hollannin emämaasta samoin kuin sen merentakaisista siirtomaista, joissa myös kuunnellaan.

Näinä päivinä skandinaavit ovat tehneet valtakunnan laajuisia valmisteluja osallistuakseen tähän ohjelmaan. Kaikkialla ihmiset tulevat kuuntelemaan, miehet, jotka ovat olleet kulttuurirenessanssin kärjessä, työväenjohtajat, kirjailijat ja liikemiehet, lehtimiehet ja perheenäidit.

Tässä haluaisin lukea tervehdyksen Suomen naisilta, jotka maansa presidentin puolison innoittamina ovat äskettäin lähettäneet kehotuksen Moraaliseen varustautumiseen seuraavin sanoin: »Omalla elämällemme voimme täten rakentaa ja lujittaa maamme yksimielisyyttä ja voimaa. Tähän liikekannallepanoon kutsumme nyt jokaisen

naisen. Meidän kansamme, Pohjolan ja kaikkien maailman kansojen on palattava kuuntelemaan ja tottelemaan elävää Jumalaa.»

Kaikkien teidän, jotka nyt istutte mukavasti kodeissanne ja voitte nauttia suhteellisesta turvallisuudesta, täytyy ryhtyä suunnittelemaan päteviä toimenpiteitä oman maanne kriittillisen tilanteen selvittämiseksi, ennen kuin on liian myöhäistä. Meidän on annettava kansoille tämä johdatuksen ja ohjauksen uusi ase, jonka Jumalan kuunteleminen antaa. Kansan turvallisuus perustuu sen kuuntelevien jäsenten voimaan.

Kaikkialla Sveitsissä, tuossa suuren vapauden ja riippumattomuuden maassa, eri rotujen ja kielten edustajien ryhmät ottavat osaa tähän ohjelmaan. Nuori sveitsiläinen, etulinjan taistelija, jonka työ Moraalisen varustautumisen hyväksi on saanut tunnustusta kautta maan, lähettää seuraavan tervehdyksen:

»Uuden Euroopan rakentaminen on mahdollinen vain silloin, kun todella tunnetaan ne ongelmat, jotka aiheuttavat vanhan Euroopan kuoleman. Maailman tulevaisuus on niiden toiminnan miesten käsissä, jotka antautuvat taisteluun toteuttaakseen käytännössä niitä luovia ajatuksia, joita he saavat elävältä Jumalalta.»

Ranskassa kokoontuu kuuntelijaryhmiä kaupungeissa ja kylissä, maatiloilla ja tehtaissa. Poliittiset johtajat ja kirjailijat kehottavat lehdlissä ja radiossa Ranskan imperiumin kansoja kuuntelemaan. He kehottavat kiitollisuuteen kristityn kulttuuriperinnön sekä kaiken sen johdosta, mitä he ovat saaneet esi-isiltään ja maaltaan. He kehottavat itsekutakin tutkimaan vikojaan ja saamiaan lahjoja sekä pyytävät maanmiehiään ajattelemaan jokaisen yksilön vastuuta Moraalisen varustautumisen toteuttamiseksi maassaan.

Myös Kiina, kuhisevien miljoonien maa, jonka henki on taipumaton, ottaa osaa. Kolme radioasemaa lähettää Moraalisen varustautumisen sanomaa kiinaksi ja englanniksi. Suunnitellaan Moraalisen varustautumisen uutisten julkaisemista kaikissa suurissa kiinan- ja englanninkielisissä päivälehdissä. Englannin- ja kiinankielisiä julisteita ja lentolehtisiä leviää laajalti.

Nämä kalliit hetket eetterissä ovat aivan liian lyhyet voidakseni ottaa teitä mukaani kaikille maailman etäisimmille ääriille.

Tahtoisin vain koettaa antaa teille kuvan siitä, mitä tapahtuu kahdessa amerikkalaisessa kaupungissa. Toinen niistä on San Francisco, kultaisen lännen kaupunki, kolmen tällaisen radiolähetyksen alkukohta, joiden vaikutus nyt tuntuu yli koko maailman. Nämä kolme päivää kestävät tilaisuudet avattiin San Franciscossa klo 12 päivällä raatihuoneen portailla. San Franciscon viisi paikallisasemaa lähetti myös omia MRA-ohjelmiaan, jolloin liikemiehiä, lääkäreitä, lehtimiehiä, satamatyöläisiä ja työnantajia oli puhujina.

Los Angelesissa senaattori Harry S. Truman Missourista ja pormestari Bowron avasivat kaupungin osuuden ohjelmassa. Pormestari, joka oli aikaisemmin antanut julkilausuman, esitteli senaattori Trumanin radiopuheen. Yli koko Amerikan, rannikolta toiselle, on ihmisiä tämän maailmanlaajuisen kuuntelijakunnan osana.

Meidän on moraalisesti ja hengellisesti värvättävä ja saatettava liikekannalle valtavia armeijoita — ihmisiä, joille Jumala on tietoisesti heidän oman ja heidän kansansa elämän ohjaavana voimana. Meidän on koottava hyvän voimat suureen, myönteiseen ja rakentavaan etenemiseen. Henki, joka kieltäytyy vihaamasta, kun ihmiset ovat täynnä vihaa. Henki, joka on oikeudenmukainen, kun toiset ovat epäoikeudenmukaisia. Henki, joka on epäitsekäs, kun toiset ovat itsekkäitä. Näitä ihmisiä Rauhanruhtinas voi käyttää rauhan rakentamiseen.

Tänään ajattelemme varsinkin niitä, jotka nyt värväytyvät ensimmäistä kertaa ja joiden on vielä opittava se välttämätön kuri, joka tekee vastauksen tehokkaaksi näinä kohtalokkaina päivinä. Ajattelemme myös kaikkia niitä, jotka epätoivoisina huutavat: »Kaikki muu on pettänyt. Miksi ei koetettaisi Jumalaa?»

Tämä on tavallisen ihmisen aikakautta — sinun ja minun — miljoonien kaltaistemme, jotka muodostamme kuuntelijoiden, maailman uudelleenrakentajien suuren maailmanperheen.

Ryhmä englantilaisia pormestareita¹ lausuu näin: »Tänään, kun koko maailmamme uhkaa luhistua, tunnemme kipeämmin kuin koskaan ennen tarvitsevamme sitä uutta Moraalisen varustautumisen voimaa, joka voi luoda uuden maailman, tervejärkisyyden ja järjestyksen, runsauden ja rauhan maailman.

Ihmisviisauden epäonnistuessa on edelleen olemassa korkeampi alkulähde, josta me kaikki voimme ammentaa uutta voimaa, uutta toivoa ja uutta valoa. Jumala puhuu suoraan jokaisen miehen ja naisen sydämeen, joka on valmis kuuntelemaan ja tottelemaan.»

George Washington kuunteli ristiriidan aikana ja antoi kansalle vapauden.

Benjamin Franklin kuunteli kaaoksen aikana ja toi maahan järjestyksen.

Abraham Lincoln kuunteli kriisin aikana ja säilytti kansan yhteyden.

Aiotko sinä kuunnella tänään?

DEMOKRATIAN USKO

Sotavuosina Moraalisen varustautumisen työ, jolle aina on ollut ominaista inhimillisten eroavaisuuksien ja kiihkeiden silloittaminen, kehittyi suuressa määrin eri maiden kansallisten rajojen sisäpuolella. Työ ihmisten muuttamiseksi jatkui, perustuksia laskettiin ja työntekijöitä koulutettiin jokaisessa maailmankolkassa.

Samaan aikaan asepalveluksessa olevat miehet veivät MRA:n sanomaa kaikkeen maailmaan sekä toimivat yhdyssteinä valtakuntien ja maanosien välillä. Myöhemmin he ensimmäisinä olivat uudelleen aukaisemassa Eurooppaa ja Aasiaa sekä ottamassa jälleen yhteyttä niihin, jotka kautta sodan ja miehityksen vuosien olivat pitäneet liekkiä elossa. Monet antoivat henkensä taistelukentillä

¹ Ison-Britannian 550 kaupungin pormestarit antoivat Moraalisen varustautumisen kehotuksen joulukuussa 1939. Tämä Kehotus kansalaisillemme radioitiin kansakuunnalle ja imperiumille Athlonen Jaarlin esittämänä.

ja vastarintaliikkeissä. Monet saivat korkeimpia kunniamerkkejä urhoollisuudesta ja kestävydestä. Kaikki kokivat, että Moraalinen varustautuminen ei ainoastaan voimistanut heitä kantamaan taistelun vaivat, vaan myös antoi heille suurimman toivon siitä, että he kerran tulisivat rakentamaan sen maailman, jonka puolesta he olivat taistelleet.

Frank Buchman näki kotimaassaan Amerikassa selvästi oman kansan tarpeet ja heittäytyi itse taisteluun antaakseen niihin vastauksen. Yhä uudelleen ja uudelleen hän puheissaan muistutti kansaansa sen suuruuden lähteistä ja sen demokratian uskosta.

TEOLLINEN YHTEISTYÖ JA KANSALLINEN YHTEYS

Uudenvuoden sanoma 1940

Tämä on Amerikalle kutsumuksen vuosi. Meillä on tilaisuus antaa esikuva uudesta maailmasta.

Tehtävänäimme on saada jokainen liikekannalle Amerikan taisteluun — taisteluun teollisen yhteistyön ja kansallisen yhteyden puolesta.

Päämäärämme ei saa olla vähempi. Ei mikään inhimillinen suunnitelma riitä niin valtavaan tehtävään. Oleellista on vain, että uusi henki pääsee vallitsemaan, henki, joka tekee mahdolliseksi uuden maailman.

Tänä ratkaisun vuotena meidän täytyy takoa vastustamaton voima, joka muuttaa historian kulun. Onko tämä Amerikan kutsumus? Tuleeko Amerikasta se maa, joka laskee uuden maailman perustuksen? Meillä on tarmoa, meillä on voimavaroja, meillä on ihmisiä. Ainoa mitä tarvitsemme on uuden hengen synty, hengen, joka on puolueiden, luokkien, rotujen, katsantokantojen ja henkilökohtaisten etujen yläpuolella. Tällä uudella hengellä voimme rakentaa teollisen yhteistyön ja kansallisen yhteyden esikuvan, joka on antava haasteen maailmalle ja näyttävä tien pois sekaannuksesta.

Ihmisten, joilla on näkemys, tulee käydä edellä. Moraalisesti varustautuneet tulevat kaikkialla antamaan tukensa. Kodeissa ja toimistoissa, maataloilla ja työpajoissa ihmiset heräävät ymmärtämään rehellisyyden, epäitsekyyden ja uskon yksinkertaiset perusarvot, jotka kerran tekivät maamme suureksi. Moraalisessa varustautumisessa kullakin on osansa.

Edessämme on joko kansojen rappentuminen tai uuden hengen syntyminen. Muuta vaihtoehtoa ei ole. Tälle Moraalisen varustautumisen tehtävälle omistaudunme kaikkien niiden kanssa, jotka tahtovat rakentaa uuden maailman — yhtyneen, voimakkaan ja vapaan.

MORAALINEN VARUSTAUTUMINEN JA MAANPUOLUSTUS

Radiolähetys San Franciscosta kesäkuun 4 pnä 1940

Olen iloinen siitä, että minulla on mahdollisuus puhua Moraalisen varustautumisen maailmanlaajalle perheelle ja kiittää teitä, missä kuuntelettekin, hyvistä toivotuksista ja kaikista lämpimistä tervehdyksistä, joita on tullut maailman kaikista osista.

Olemme kokoontuneet Yhdysvaltain kaikilta kulmilta tähän erittäin kauniiseen San Franciscon kaupunkiin. Mitä toivoisinkaan, että jokainen teistä voisi täysin sie mauksin nauttia kanssani tämän paikan kauneudesta ja tämän päivän iloisesta mielestä.

Kaksi vuotta sitten monet meistä olivat yhdessä, kun Lontoossa Moraalinen varustautuminen pantiin alulle. Millaisia ihmeitä Jumala onkaan tehnyt siellä kokoontuneen ryhmän välityksellä. Kaksitoista kuukautta sitten olimme tämän maan pääkaupungissa, Washingtonissa. Silloin puhuimme toisillemme Washingtonista ja Lontoosta kahtaanne poikki Atlantin ja nyt tänään puhun teille San Franciscosta Moraalisen varustautumisen amerikkalaisen perheen sydäimestä.

Nykyisten maailmantapahtumien valossa kaikkien meidän täytyy tarkistaa ajattelumme.

Meidän on ehdottoman välttämätöntä varmistua nyt siitä, että tänään kalliina pitämämme arvot kestävät huomispäivän kokeen. Kriisi vetää meidät lähemmäksi toisiamme. Jokainen isänmaanystävä toivoo näkevänsä maansa voimakkaana ja sen puolustuksen riittävänä kansan turvallisuuden ja riippumattomuuden suojelemiseen.

Kansat tarvitsevat uudenlaista puolustusta. Tämä aika vaatii meitä olemaan voimakkaita. Yhdysvaltain meriministeri Edison, jonka äiti puhuu täällä kanssani tänään, lausui äskettäin:

»Maan puolustukseen sisältyy eräs puoli, joka on tärkeämpi kuin kaikki muut. Se on syntynyt kansamme sydämessä, ja sitä voidaan kutsua kansan luonteeksi.

Elleivät luonne ja moraalinen voima juurru syvään kansalaistemme sisimpään, riippumatta heidän ammatistaan ja elämänasemastaan, silloin maassamme ei ole paljon puolustamisen arvoista.

Laivasto on vastuussa miehistönsä koulutuksesta, hyvinvoinnista ja kurista. Mutta se on vain vähemmistö. Kansamme muut satakolmekymmentäseitsemän miljoonaa on saatava tietoisiksi siitä, mitä varten heidän maansa elää ja ansaitsee elää. Sellaisen kansakunnan rakentaminen, jonka juuret ovat syvällä maan jaloimpien perinteiden maaperässä — sellaisen kansanluonteen muodostaminen, joka jonakin päivänä voi palauttaa maailman pois kaaos-tilasta — maamme saattaminen järkähtämättömäksi sekä sisältä- että ulkoapäin — ei ole laivaston, vaan teidän tehtävänne.»

Meriministeri lausuu edelleen: »Näinä kohtalokkaina päivinä Moraalinen varustautuminen ja aineellinen varustautuminen ovat tärkeydeltään samanveroiset.» Edison on näillä sanoilla ilmaissut sen todellisen tehtävän, joka meitä kaikkia odottaa. Se on materialismin voittaminen omassa maassamme ja omassa itsessämme.

Ihmisten mielet ovat nyt kääntymässä pois vanhasta itsekkäistä, lyhytnäköisestä materialismista, joka kaikilla osoittautuu riittämättömäksi koettelemuksen hetkellä. Moraalinen varustautuminen antaa heille vastauk-

set. Salamannopeasti se on kahden viime vuoden aikana ympäröinyt maailman ja antanut pettyneelle aikakaudelle uuden esikuvan, uuden toivon. Materialismi on suuri vihollisemme. Se on pää-»ismi», jota vastaan meidän on taisteltava ja joka meidän on voitettava. Se on kaikkien »ismien» äiti. Tässä on taistelutanner. Tässä sotaa on käytävä, niin että saamme lujasti juurrutetuiksi kotoiset perustotuudet, rehellisyyden, epäitsekkyys ja tottelevaisuuden Jumalaa kohtaan, jotka ovat yksilöiden ja kansojen terveen elämän tunnusmerkkejä.

Tunnettu katolinen lehti ja Vatikaanin äänenkannattaja *Osservatore Romano* kuvailee eräässä kirjoituksessaan Moraalisen varustautumisen edistymistä ja leviämistä monissa maissa sekä sanoo tätä liikettä »voimakkaaksi avuksi paavin päivittäisille pyrkimyksille kutsua sieluja ja maailmaa palaamaan evankeliumin hyveisiin.» Toinen katolinen lehti *Italia* toteaa Moraalista varustautumista koskevassa artikkelissaan:

»Ongelmana on nyt saada uudelleen oljatuksi kaikkien ihmisten ajattelu, innoittaa heidät jälleen sillä vakaumuksella, että Jumala on elävä ja toimiva voima keskuudessamme, saada heidät vakuuttuneiksi siitä, että koneet, teknillinen tieto ja organisointi, niin mainioita asioita kuin ne itsessään ovatkin, eivät pysty ratkaisemaan ongelmiamme.»

Tämä on Moraalisen varustautumisen taistelu. Ellei materialismia voiteta, tapahtuu kansoissamme sisäinen rappeutuminen, samalla kun valmistaudumme puolustautumaan ulkoa tulevaa hyökkäystä vastaan.

Materialismi ja jumalankielteisyys ovat mädännäisyydelle, anarkialle ja vallankumoukselle otollinen maaperä. Niiden liittolaisia ovat kotejamme hallitseva itsekkyyys, kansanluokkia toisistaan erottava katkeruus sekä kansakuntaa hajottava puolue mieli.

Tässä on välitön vaaramme. Voidaksemme täysin tajuata, mihin todellinen turvallisuutemme perustuu, on meidän tarkattava moraalista ja hengellistä puolustustamme. Sitten meidän on toimittava päättävästi ja viisaasti tämän puolustuksen lujittamiseksi.

Amerikan täytyy olla valmiina. Mutta Amerikan tur-

vallisuus ei riipu vain lentokoneista, laivoista tai panssari-vaunuista, vaan myös ihmisistä, jotka ovat valmentautuneet moraalisesti ja hengellisesti tekemään kansan voimakkaaksi. Tämä on ensimmäinen ja tärkein tarpeemme.

Eräs armeijan korkea upseeri lausui äskettäin radiossa:

»Olen viime kuukausien aikana pannut merkille huomattavan hengen kasvun länsirannikolla. Tämä henki yhdistää vastakkaiset ryhmät; se antaa tavalliselle amerikkalaiselle uuden merkityksen maailmantilanteen taustaa vastaan sekä uuden tunteen hänen osallisuudestaan kansansa elämään. Moraalinen varustautuminen, kuten sitä on kutsuttu, on levinnyt miehestä mieheen, perheestä perheeseen, yhdyskunnasta yhdyskuntaan niin nopeasti ja tehokkaasti, että sillä näyttää olevan huomattava panos annettavana tämän maan puolustuksessa.»

Tosi valmius — tulos kansan moraalisesta varustautuneisuudesta — on jokaisen kansalaisen vastuulla. Jokaisen on otettava osaa maan moraaliseen puolustukseen. Tämä on etuoikeutemme Amerikassa — jokainen suorittamassa osuuttaan, jokainen välttämättömänä renkaana puolustuksen järkähtämättömässä ketjussa, jokainen koti linnoituksena, jokainen työntekijä takomassa moraalisia aseita, joita ilman demokratian täytyy sortua sisältäpäin.

Mutta olemme vaarassa pettää Amerikan perinteet. Emme ole onnistuneet tekemään kansallemme todellisuudeksi jokaisen kansalaisen tärkeyttä, mikä antaisi voimaa ja vastauksen yksilöiden, kotien, yhteiskunnan, kansan ja kansojen masennustilaan. Koska jokainen kansalainen ei tunne, että hänellä on tämä vastaus, siirtää hän vastuun muutamille harvoille toivoen, että heillä se olisi. Itsekkytemme ja matalan elämäntasomme vuoksi siirrämme toisten tehtäväksi sen, mistä meidän itse pitäisi kantaa vastuu, ja toivomme, että he tekevät mitä maassa tarvitaan, jos annamme heille riittävän suuren määrärahan.

Ei kuitenkaan riitä, että vain ymmärrämme vaaramme. Ei riitä, jos sanomme, että nyt tarvitaan hengellistä hyökkäystä materialismin voimia vastaan. Tavallinen liikemies myöntää avoimesti, että Amerikka tarvitsee nyt moraalista ja hengellistä heräämistä, mutta hän lisää nopeasti: »Tuo on uskonnollisten johtajiemme asia.» Totta kyllä,

mutta sen täytyy olla myös liike-elämän johtajien uskon-
tona.

Meillä on ollut liike-elämässä jumalia, mutta ne ovat joskus olleet epäjumalia. Yksi niistä on ollut materialismi. Huomattava liikealan aikakauslehti korostaa, että ellemme kuuntele Jumalan ääntä, materialismi tulee ni-
lemään meidät.

»On vain yksi tie umpikujasta. Ääni, joka tulee josta-
kin itsemme ulkopuolelta, jonka olemassaoloon emme
voi olla uskomatta. Sitä ilman olemme yhtä kykenemättö-
miä pelastamaan maailmaa, kuin alunperin pystyimme
sitä luomaankaan.»

Mutta kuka on kuunteleva tätä ääntä ja tuleva uuden
maailman airueeksi? Miksei lehden toimittaja? Mikseivät
lukijat?

Johtavat miehemme sanovat, että tarvitsemme moraa-
listia ja hengellistä heräämistä. Niin, myönnämme sen
kyllä. Mutta yhtä välttämätöntä on, että johtavat mie-
hemme kokevat moraalisen ja hengellisen heräämisen.

Amerikan yhdestoista hetki on lyönyt. Amerikka ei voi
enää kauemmin tuudittautua väärään turvallisuuden tun-
toon uneksimalla mukavasta tulevaisuudesta. Meidän on
käytävä käsiksi epämiellyttävään nykyhetkeen. Meidän
on suunniteltava koko maata käsittävästi kansan moraa-
listia ja hengellistä puolustusta teollisen yhteistyön ja kan-
sallisen yhteyden luomiseksi.

Kansa, jolla ei ole sisäistä yhteyttä, on edeltäkäsin tuo-
mittu häviämään. Nyt on ryhdyttävä kansanluonteen luo-
miseen juoksevilla nauhalla. Meidän on murrettava häm-
mennuksen ja hajaannuksen pullonkaula, sekä ehätettävä
kumouksellisten voimien strategian edelle. Yhtä nopeasti
ja tehokkaasti kuin suunnittelemme lentokoneiden tuo-
tantoa, meidän täytyy suunnitella myös sellaisten luon-
teen lujutta omaavien ihmisten »tuotantoa».

Ajatelkaapa, jos voiman aikakautena Moraalisesta va-
rustautumisesta tulisi se ylin voima — kaikkivaltiaan Ju-
malan voima, joka vaikuttaa ihmisten kautta, se voima,
joka luo järjestyksen ja rakentaa maailman uudelleen.

Mitä merkitsisi Amerikalle, jos se varustautuisi moraa-
lisi? Se merkitsisi kansamme yhdistämistä sen elämän

kaikilla alueilla, rakentavan suunnitelman pohjalla. Meidän täytyy vielä kerran löytää yksimielisyyden voima. Meidän on jätettävä omat pyrkimyksemme, usein niin erinomaiset pyrkimykset, ja löydettävä tämä yhteinen pyrkimys. Tulemme löytämään voiman, joka takoo rakastettavat yksilöihmiset yhtyneeksi kansaksi.

Tämä tapahtuu, kun antaudumme poistamaan ristiriitaisuutta. Nykyinen politiikkamme on: »Ulos jokainen, joka on eri mieltä kanssamme!» MRA:n politiikka taas on tämä: »Kaikki me muutamme ja löydämme yhteistyön uuden tason.» Jumalan täytyy olla välitystuomarina joka ristiriidassa, olkoot ne sitten teollisia, kansallisia tai kansainvälisiä. Olettakaamme, että kansojen ulkopoliittika perustuisi ajatukseen: »Joka teistä on synniton, se heittääköön häntä ensimmäisenä kivellä.»

Kokeile rehellistä anteeksipyyntöä, niin tulet kokemaan rehellisen rauhan kodissasi, toimistossasi, kaupungissasi, maassasi ja kansakunnassasi. Eräät teistä kokeilevat sitä kotona ja pitävät sitä niin hyvänä, että tahtovat viedä sen mukanaan toimistoonsa. Jotkut toiset kokeilevat sitä toimistossaan ja huomaavat sen toimivan niin hyvin, että he ottavat sen mukaansa kotiin.

Tämä uusi henki, jolla on vastaus kotien, teollisuuden ja kansojen ristiriitoihin, on välttämätön tekijä kansamme yhteyden rakentamiseksi.

Meidän on lakaistava omien portaittemme edusta. Tuhlaamme aikaa ja voimia koettaessamme saada toisia ihmisiä ja toisia kansoja muuttumaan ensiksi. Kehitämme niin paljon höyryä näissä ponnisteluissa, että miltei saamme kohtauksen muka oikeutetusta suuttumuksesta. Mutta tapahtumien kulku ei muutu, toiset kansat eivät muutu, koska me emme muutu. Niin paljon höyryä ja niin vähän käyttövoimaa!

Tehtävä on valtava. Tarvitsemme korkeampaa voimaa, joka pystyy muuttamaan ihmiset ja kansat. Ainakin sen olemme oppineet vuodesta 1940, että jos emme kuuntele johdatusta, on meidän kuunneltava tykkien jyskettä. Tämä traagillinen totuus tulee yhä polttavammaksi. Kadun miehen täytyy kokea uudelleen yliluonnollinen voima elämässään.

Mitä johdatuksen kuunteleminen merkitsee? Vanhan ajan profeetat tiesivät sen. He kuuntelivat, ja he antoivat hallitsijoilleen yksityiskohtaiset ohjeet sisä- ja ulkopoliitiikkaan. He varoittivat sopimuksista. He varoittivat maahan tunkeutujista. He antoivat hallitsijoillensa ymmärtämyksen, joka auttoi näitä torjumaan ennakolta onnettomuudet.

Maamme perustajat tiesivät, mitä johdatuksen kuunteleminen ja totteleminen merkitsi.

William Penn on sanonut: »Ihmisten täytyy olla Jumalan hallitsemia, tai he joutuvat tyrannien valtaan.»

Jumalallinen Kaitselmus oli todellisuus heidän päivittäisessä elämässään. Ensimmäinen hallituksemme teki sen itsenäisyysjulistuksemme kulmakiveksi kirjoittaessaan näin: »Lujasti luottaen Kaitselmuksen suojeluun me vihiydyimme antamaan toisillemme elämämme, omaisuutemme ja pyhitetyn kunniamme.» He perustivat kansakunnan. Tänään tarvitsemme tämän hengen uudestisyntymistä, jos omana aikanamme taldomme yhdistää kansamme.

Abraham Lincoln tunsı Jumalan-hallinnan salaisuuden. Hän kirjoitti: »Ellen uskoisi lujasti kaikkea ohjaavaan Kaitselmukseen, olisin miltei menettänyt järkeni kaikissa politiikan pyörteissä. Minulla on niin monia todisteita Jumalan ohjauksesta, etten voi epäillä tämän voiman tulevan ylhäältä. Olen vakuuttunut siitä, että kun Kaikki-valtias tahtoo minun tekevän tai olevan tekemättä tiettyä asiaa, hän tietää myös tavan, millä hän sen minulle ilmoittaa.»

Entisaikojen suurimmat miehemme tiesivät, että Jumalan hallinta oli ainoa riittävä ohjelma kansalle. Heidän kokemuksensa voi tulla meidän kokemukseksemme. Selvät ohjeet, tarkat ilmoitukset voivat vieläkin tulla Jumalan mielestä ihmisen mieleen. Nämä voivat tulla kansallemme, kun miehet ja naiset kaikkialla kuuntelevat Jumalaa ja tottelevat, kun he oppivat määräämään oman ja kansansa suunnan MRA:n neljän kompassiviivan — rehellisyyden, puhtauden, epäitsekkyyn ja rakkauden — mukaan. Mutta jokaisen meistä täytyy kuunnella, jokaisen miehen, jokaisessa paikassa, jokaisessa tilanteessa.

Eikä vain hengellisten johtajien, vaan myös liike-elämän johtajien, sivistyselämän johtajien sekä poliittisten johtajien.

Kuunteleva kansa on turvattu kansa. Ainoa tosi turva on Jumalan voima, joka vaikuttaa niiden ihmisten kautta, jotka häntä tottelevat.

Kuka hyvänsä voi alkaa tänään kuunnella Jumalaa. Kuka hyvänsä voi alkaa tänään tuoda uutta henkeä kotiinsa, kaupunkiinsa ja kansaansa. Kaikkien aikojen suurin vallankumous, jossa Kristuksen risti on muuttava maailman, kutsuu tänään ihmisiä riveihinsä. Maailman tila tekee välttämättömäksi, että liitymme riveihin nyt heti, ja tähän tehtävään vihkiydymme antaen toinen toisillemme elämämme, omaisuutemme ja pyhitetyn kunniamme.

KOULUTETTU TAISTELUVOIMA

Philadelphia, kesäkuun 4 p:nä 1941

Moraalisen varustautumisen päämääränä on sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan linnoitettu kansa. Se on kansallinen välttämättömyys.

Moraalinen varustautuminen on korkeimman isänmaanrakkauden sanoma. Se suo jokaiselle amerikkalaiselle tilaisuuden antaa oma panoksensa.

Moraalinen varustautuminen luo ne ominaisuudet, jotka saavat demokratian toimimaan. Se on yksinkertainen, puolueeton, lahkoton ja epäpoliittinen. Se antaa jokaiselle sen sisäisen kurin, jota hän tarvitsee, ja sen sisäisen vapauden, jota hän toivoo. Se herättää ja kokoaa yksilöiden moraalisen ja hengellisen vastuun heidän lähimmästä toimintapiiristään.

Se rakentaa demokratialle aktiivisesti pyyteettömien ja uhrautuvaisten kansalaisten järkähtämättömän rungon, joiden päätöstä yhteyden luomiseksi ei mikään oman edun tavoittelu voi horjuttaa ja jotka osaavat antaa toisille paniikinkestävän kokemuksensa Jumalan johdattuksesta.

Moraalisen varustautumisen työtä yleisen moraalin kohottamiseksi ja yhteiskunnan moraalisen kudoksen lujittamiseksi viedään eteenpäin kokouksin, radiolähetyksin, isänmaallisaiheisin näytelmin, kirjojen ja kirjallisten tuotteiden sekä pyöreän pöydän konferenssein, joissa työväki ja työnantajat molemminpuolisen luottamuksen ilmapiirissä löytävät yhdessä ratkaisun ongelmiinsa.

Ne, jotka työskentelevät Moraalisen varustautumisen riveissä, ovat vapaaehtoisesti liittyneet tähän kauaskantoiseen isänmaan palveluun. Jotkut ovat olleet mukana tässä palvelussa jo viime maailmansodasta lähtien. Heillä on erikoiskoulutus, jonka he antavat kansallemme iloisesti, vapaasti eivätkä ilman uhrauksia.

Moraalisesti varustautuneet ihmiset ovat oppineet elämään kriisin kestävän, pelosta vapaan kurin alaisena. He muodostavat paniikinkestävän, selvätavoitteisen ja älykkään koulutetun voiman, joka on kaikkien niiden käytettävissä, jotka asettavat maansa omien itsekkäiden pyrkimystensä edelle.

Nämä ihmiset ovat tosi taistelijoita — isänmaanystäviä, jotka ovat taistelleet päivästä päivään pitkät ajat antaakseen kansallemme tämän kipeästi tarvittavan lahjan aikana, jolloin vihamielisyys kansojen, työn ja pääoman sekä luokkien välillä kasvaa. Heidän tavoitteensa on murtaa hämmennyksen ja hajaannuksen pullonkaula sekä ennättää ennen kumouksellisten voimien strategiaa.

Tietoisuus moraalien ratkaisevasta tärkeydestä on voimakkaana herännyt meilläkin Euroopan esimerkin vaikutuksesta, ja omassa maassamme ovat johtavat miehemme yhä suuremmassa määrin korostaneet sitä. Osoittaessaan Moraalisen varustautumisen oleellisen osuuden tehokkaana moraalien rakentajana, senaattori Harry S. Truman Missourista, maanpuolustusohjelman tutkimista varten asetetun senaatin komitean puheenjohtaja, on lausunut:

»Olen tuntenut uutta varmuutta Amerikan turvallisuudesta niiden todisteiden perustalla, joita kaikkialla saan Moraalisen varustautumisen leviämisestä. Tämä todellisen isänmaanrakkauden henki eheyttää sen sisäisen eripuraisuuden, joka uhkaa kansamme elämää vakavammin kuin mikään ulkoinen vihollisvoima.»

MAAILMAN UUELLEENRAKENTAJIA

Jouluviesti

Suokoon Kristus-lapsi, että meille syntyisi uusi ajattelu tänä jouluaikana, ja avatkoon hän portit uuteen maailmaan, jota valtiomiehet ja tavalliset ihmiset kaipaavat. Tarvitsemme neliulotteista ajattelua — Jumalan lahjaa — joka voi valaista pimeytemme ja tuoda pikaisen vastauksen.

Viisaat miehet tulivat kaukaisista maista tähden johtamina ensimmäisenä jouluna. Antakoon kukin meistä kaukaa tulevan valon kirkastamana koko ihmiskunnalle lahjan, joka on tervetullempi kuin mikään maallinen palkinto.

Koettelemukset ja ahdistukset ovat se ahjo, jossa profeetat taotaan. Olkoon meillä rohkeutta ottaa vastaan tuon neliulotteisen ajattelun lahja, johon Jumala on meidät valmistanut antamalla meille yhteisen päättäväisyyden tulla maailman uudelleenrakentajiksi.

Meille on annettu ikuinen yhteys tähden johtamina, antaaksemme jokaiselle tavalliselle ihmiselle ja valtiomiehelle uuden maailman lahjan.

Oi, pyhä lapsi Beethlemin,
laskeudu sieluihin,
puhdistä sydän, sisään käy
ja synny meillekin!

Jo enkellaulun taivainen
sanoma helkähtää,
Oi, lapsonen, Immanuel,
luoksemme iäks jää!

IV

DEMOKRATIAN INNOITETTU IDEOLOGIA

Näinä aikoina, jolloin ihmiskunnalle on annettu viimeinen mahdollisuus löytää yhteys ja siten antaa vastaus atomin hajoittamiseen, Moraalinen varustautuminen luo maailmanvoiman ja maailmankatsomuksen, joka on kyllin suuri muovatakseen uudelleen aikamme. Saan uutta voimaa ja toivoa, kun havaitsen uuden hengen leviävän maasta maahan. Moraalinen varustautuminen suorittaa suurta palvelustyötä. Se on maailman ainoa toivo.

NORMAN MAKIN

*Y.K:n turvallisuusneuvoston ensimmäinen
puheenjohtaja, Lontoo, 1946.*

UUDEN MAAILMAN LABORATORIO

Sodan jatkuessa kävi yhä ilmeisemmäksi, että todellinen taistelu maailmassa oli luonteeltaan ideologista. Frank Buchman, joka näki ennakolta, ettei sodassa saavutettu voitto selvittäisi tätä selkkausta, ryhtyi valmentamaan sellaista innoitettua johtajistoa, jota demokratia tarvitsi. Moraalisen varustautumisen koulutuskeskukset keräsivät vuodesta 1940 lähtien tuhansia henkilöitä, jotka edustivat Amerikan elämän kaikkia puolia, sekä osanottajia monista maista.

Vuodesta 1942 lähtien on tällaisia koulutuskeskuksia järjestetty joka vuosi Mackinac-saarelle Michiganissa, suurella järvi-alueella.

AATTEIDEN SOTA

*Vapaasti pidetty puhe Moraalisen varustautumisen
Mackinac-saaren koulutuskeskuksen avajaisissa heinä-
kuussa 1943*

Tänään aion puhua mahtavista voimista, jotka vaikuttavat maailmassa. Kuusikymmentä vuotta sitten ja sitä ennen ei paljonkaan kuullut kommunistisesta puolueesta. Aluksi oli olemassa vain yksi mies — Karl Marx. Sitten pitkän ajan kuluessa vain pieni ryhmä. Vähitellen maailman tapahtumat kehittyivät niin, että Karl Marx saattoi suorittaa työnsä — ja kommunismi on tulos.

Ajatelkaa, mitä Venäjä merkitsee nykymaailmassa. Kuinka suuri se on? Kuudes osa maanpinnasta. Muistan ajan, jolloin tsaari ei voinut lähteä ajelulle ilman joka toisen metrin päähän sijoitettavaa vartiomiestä. Vieläpä silloinkin, kun hän teki satojen kilometrien mittaisen rautatiematkan, oli hänellä aina miehiä sijoitettuina pitkin rautatienvartta. Tämä kaikki oli osaltaan vaikuttamassa kommunismin syntyyn.

Vielä jokin aika sitten ei maailma siitä paljon perustanut. Se ei koskenut meitä. Emme olleet joutuneet tekemisiin sen kanssa. Vain silloin tällöin tapahtui jokin purkaus. Sittemmin viime maailmansodan aikana tyytymättömyys kasvoi enemmän ja enemmän. Silloin syttyi valankumous. Kommunistinen puolue pääsi valtaan.

Tänään venäläiset hoitavat asiansa varsin hyvin. Amerikka antaa heille voimakasta tukea, koskapa he juuri nyt näyttävät olevan ratkaiseva tekijä taistelussa saksalaisia vastaan, ja myös sen vuoksi, että he vastaisuudessa saattavat esittää ratkaisevaa osaa.

Niin, se oli ensimmäinen kuva. Varustakaa se kaunein kultakehyksin. Käyttäkää punaista niin paljon kuin haluatte. Mutta tehtyänne tämän ette suinkaan ole selviytyneet kommunismista, sillä se on valtava voimatekijä. Ajatelkaa niiden ihmisten lukumäärää tässä maassa, jotka se on saanut heilahtamaan toiseen suuntaan ja jotka ovat lähestyneet sitä osan matkaa ja ovat ajattelutavaltaan »vasemmistolaisia». Tulemme tapaamaan tällaista alati.

Tarkastetaanpa toista voimatekijää. Milloin kuulumme ensiksi puhuttavan fascismista? Vuosina 1921—1922. Taas oli aluksi yksi mies — Mussolini. Muistan millaista oli, kun olin Italiassa, Milanossa. »Viva i Comunisti» oli kirjoitettuna kaikkialle talojen seiniin. Pian nähtiin »Viva il Duce» myös seinillä — ja Mussolini kohosi ilmoille kommunismin vastavoimana. Hän marssi Roomaan. Hän otti vallan käsiinsä ja fascistivalta syntyi. Jonkin aikaa vallitsi vakiintumisen ja menestymisen voimistuva vaikutelma. Kansa sanoi: »Hyvä! Mussolini on tullut. Fascismi on tullut. Junat kulkevat ajallaan. Kaduilla ei ole kerjäläisiä. Vallitsee 'hyvä järjestys'!»

Mutta missä on tänään Mussolini? Missä on Italia? Ja missä on »järjestys»?

Noina aikoina, kaksikymmenluvulla, Saksa oli aallon pohjassa. Monilla ei ollut ruokaa — eikä muutaakaan. Muistan kuinka varakkaat ihmiset panivat taskuunsa kovaksi keitetyn munan ja söivät sen lounaakseen. Vuosikausia vallitsi luhistumisen vaara ja vallankumouksen ilmoille leimahtamisen uhka. Nuoriso oli täysin hillitöntä, rikollisuuteen joutunutta — ja se vetelehti pitkin maanteitä. Kaikkialla tapahtui ryöstöjä ja väkivallantöitä.

Silloin sukelsi esiin mies, jonka nimi oli Hitler. Hänellä oli varsin määrätietoiset aatteet. Hän kirjoitti niistä kirjan ollessaan vankilassa. Kun hän pääsi pois sieltä, sattui rähinöitä, järjestyshäiriöitä ja verilöylyjä. Tästä itävaltalaisesta tuli Saksan kansalainen. Saksassa ei ollut mitään järjestystä. Mutta nyt tämä väkevä juggernautti nousee ilmoille ja luo jotakin, joka näyttää järjestykseltä. Aste asteelta hän otti itsellensä paikan maailmassa. Ja Saksan kansa sanoi: »Halleluja» ja »Heil Hitler»! Tunnette kerromuksen lopun.

Tässä ovat kommunismi ja fascismi, kaksi maailmanvoimaa. Ja mistä ne ovat peräisin? Materialismista, joka on kaikkien »ismien» äiti. Se on Antikristuksen henki, joka siittää mädännäisyyttä, anarkiaa ja vallankumousta. Se jäytää kotejamme, se yllyttää luokan luokkaa vastaan, se pirstoo kansan. Materialismi on demokratian pahin vihollinen.

Nämä siis olivat ne voimat, jotka uhkasivat saattaa maailman valtansa alaisiksi.

Vuonna 1938 tuli minulle johdatus: »Moraalinen varustautuminen», liike, jossa moraaliset ja hengelliset arvot saisivat tehostuksen. Ajan tarve on moraalinen ja hengellinen. Meidän tehtävämme oli tuoda takaisin nämä tosiasiatsat kansoille, jotka tarvitsivat niitä. Me panimme alulle tämän ajattelun Lontoossa, East Hamin kaupungintalossa. Veimme sen kansoille. MRA syntyi tuona vuonna.

Kommunismi ja fascismi perustuvat *kielleiselle* pohjalle — hajottavaan materialismiin ja hämmennykseen. Missä tahansa Moraalinen varustautuminen vaikuttaa, siellä ponnahtaa esille *myönteinen* sanoma. Sen tarkoitus on palauttaa Jumalan yliherruus johtavana voimana kansojen elämään. Sallikaa minun palauttaa mieliin, mitä sanoin Philadelphiassa syntymäpäivänäni:

»Moraalinen varustautuminen luo ne ominaisuudet, jotka saavat demokratian toimimaan. Se on yksinkertainen, puolueeton, lahkoton ja epäpoliittinen. Se antaa jokaiselle sen sisäisen kurin, jota hän tarvitsee, ja sen sisäisen vapauden, jota hän toivoo. Se herättää ja kokoaa yksilöiden moraalisen ja hengellisen vastuun heidän lähimmästä toimintapiiristään.»

»Se rakentaa demokratialle aktiivisesti pyyteettömien ja uhrautuvaisten kansalaisten järkähtämättömän rungon, joiden päätöstä yhteyden luomiseksi ei mikään oman edun tavoittelu voi horjuttaa ja jotka osaavat antaa toisille paniikinkestävän kokemuksensa Jumalan johdattuksesta.»

Amerikan täytyy löytää oikea ideologiansa. Tämä ver-soo sen kristitystä perinnöstä ja on sen ainoa riittävä vastaus taistelussa materialismia ja kaikkia muita »ismejä» vastaan. Mutta Amerikka ei vihaa materialismia. Ajatelkaa, että Amerikka tuhoaa itseänsä juuri sillä voi-

mallalla, jonka esiintymistä muissa kansoissa se tuomitsee. Ideologiain taistelu oli Vanhan ja Uuden Testamentin graniittina. Niin monet nykyään tarjoavat graniitin sijasta sokeria — mutta siten emme koskaan paranna materialismia.

MRA käy ennen muuta käsiksi suoraan perusongelmaan — se tuntee synnin syntinä. Synti on sairaus. Jeesus Kristus on parannus. Tulos on ihme. Tulette tämäntapaiseen koulutuskeskukseen. Saatatte sanoa: »En halua kuulla puhuttavan synnistä.» Mikä vahinko! Se tulee mainita, mutta pitäisi riittää, että saatte siitä nopeasti kuvan ja sitten jatkatte eteenpäin. Ja teidän pitäisi olla niin herkkiä, että myönnätte heti ja muututte — ja se on yksi ihme lisää. Sen pitäisi tapahtua tänään, aivan niin kuin ennenvanhaan isovanhemmillamme oli tapana käydä kirkossa keskiviikkoiltaisina, koska he halusivat kuulla hyvän, jyrisevän saarnan synnistä. Mainiota, jos teillä on tarpeeksi aikaa siihen — ja ehkä teidän täytyy varata aikaa. Pitäkää huoli siitä, ettette kiinnitä syntiin liian vähän huomiota. Korostakaa sitä niin paljon kuin mahdollista. Mutta sitten korjatkaa asia nopeasti. Muuttukaa, yhtykää, taistelkaa! Se on luonnollinen järjestys.

Tässä löydätte vanhat perustotuudet — mutta saatte ne mahtavalla, kasvavalla voimalla. MRA palauttaa voimaan ehdottomat perusarvot aikana, jolloin itsekkyyks ja omanvoitonpyynti ovat ihmisten ja kansojen yleinen käytäntö.

Ajatelkaa neljää ehdotonta vaatimusta — rehellisyyttä, puhtautta, epäitsekkyyttä ja rakkautta. Ehkäpä jotkut teistä eivät enää anna niille paljontaan arvoa. Mutta varustaaksenne kansan teidän on annettava ihmisille nämä yksinkertaiset, perustavat mittapuut.

Ajatelkaa aluksi rehellisyyttä. Millainen on kansan tila? Mitä ajattelette ihmisistä, jotka ovat olleet epärehellisiä esim. valtion hankintasopimuksissa? Lahjonta ja musta pörssi pitävät monia ihmisiä jatkuvasti toimessa, ja ne maksavat miljoonia dollareita. Ennenvanhaan ei kukaan puolustanut epärehellisyyttä. Nyt menestynvä huijari näyttää olevan jopa korkeassa kurssissa.

Ajatelkaa puhtautta. Saatatte sanoa, että sehän on henkilökohtainen asia. Mutta mitä tapahtuu kansalle? Sano-

taan, että joissakin tehtaissa epäpuhtaus on niin yleistä, että se on jopa järjestettyä työntekijäin keskuudessa, etenkin kumouksellisten ryhmien parissa, jotka käyttävät sitä aseena. He tietävät, että kun ihmisten moraali on sekaisin, heidän ajattelunsakin menee sekaisin. Ihmiset sanovat: »sehän on kauheaa» ja käyvät edelleenkin kirkossa sunnuntaisin, mutta mitään ei tapahdu. Liian harvat yrittävät tuoda kansakunnalle suuren, puhdistavan voiman. Mitä tapahtuu kansalle, kun kukaan ei enää tuo parannusta? Särkyneitä koteja, tasapainottomia lapsia, kulttuurin rappio, vallankumouksen itämispaikka.

Mitä epäitsekkyytteen ja rakkauteen tulee, ihmiset eivät teeskentelekään olevansa epäitsekkäitä eivätkä edellytä rakastavansa.

Ihmiset ovat pyyhkineet pois nämä neljä perusarvoa hevosraitiovaunujen aikaan kuuluvina. Niinpä ne luonnollisesti eivät tule heidän mieleensäkään, kun he ajattelevat kansakuntien tarpeita. Juuri siksi maailman tila on sellainen kuin se nyt on. Jos voitte löytää ihmisiä, jotka ovat valmiit elämässään noudattamaan näitä ehdottomia arvoja ja taistelemaan niiden puolesta, silloin teillä on luova voima yhteiskunnassa, joka on niin väkevä, ettei sitä voi mikään vastustaa.

Teillä täytyy olla tämä moraalisten arvojen tehostus ynnä Jeesuksen Kristuksen pelastava voima. Silloin koette sen dynamiikan, mikä on melkein unohtunut — Pyhän Hengen, joka antaa johdatetun vastauksen ja ilmoittaa tarkoin, mitä tehdä, selvänä välittömänä sanomana Jumalalta.

Siinä on kirkon tämän päivän ohjelma. Uskon koko sydämestäni kirkkoon, joka palaa vallankumouksen tulta. Emme ole vielä alkaneet kokea sitä Hengen vallankumousta, jota tarvitsemme. Tarvitsemme vallankumousta, ja kun tulemme Jumalan läsnäolon kirkkaaseen valoon, koemme loistavan renessanssin. Tulemme näkemään millaiseksi Kristus tarkoittaa tämän vanhan maailman.

Yksi puoli asiasta on tuntea nämä totuudet. Mutta on vielä toinenkin puoli, nimittäin niiden tekeminen tehokkaaksi kansan elämässä.

Eräissä teistä on se vika, että olette niin ihanteellisia,

etteivät toiveenne koskaan toteudu, eivät edes omissa perheissänne. Tämä oli vaikeutena Kansainliitossa. Ihmiset olivat niin »liittomielisiä», että heiltä jäi tekemättä se, mitä liitto enimmäin tarvitsi, nimittäin perustava työ yksilöiden muuttamiseksi. Jotain oli jätetty Kansainliiton ulkopuolelle, ja se oli — Jumala. Liitto ei koskaan ollut Jumalan kaarrostama.

Jokaisen tehtävänä on löytää Jumalan kaarrostama mestarisuunnitelma. Silloin meillä olisi mestarisuunnitelma sekä itseämme että myös koko sodanjälkeistä Eurooppaa varten. Vika on siinä, että annamme valtiomiesten ajatella puolestamme — ja kutsumme sitä sitten demokradiaksi.

Ottakaa tarkastellaksenne noita suuria nykyaikaisia kaupunkeja, joista tulette. Te moitte tätä tai tuota kumouksellista johtajaa. Kuitenkin itsekunkin itsekkyys mahdollistaa kumouksellisen johtajan toiminnan. Koko ongelma johtuu siitä, että te mielummin siedätte asiantilaa kuin parannatte sen. Mieluummin maksatte kuin rukoillette. Mieluummin jatkatte edelleen hämmentyneinä, nuristen ja valittaen kuin muututte ja saatte vastauksen. Taistelu Amerikasta on taistelua Amerikan ajattelusta. Kansan ajattelu raunioituu, ennen kuin kansa itse raunioituu. Ja Amerikan ajattelu on raunioina.

Ihmiset joutuvat ymmälle siitä, olisiko oltava oikeiston vai vasemmiston puolella. Mutta ainoa, mitä todella tarvitsemme, on Jumalan Pyhän Hengen johdatus. Se on Voima, jota meidän pitäisi tutkia. Silloin meillä on kirkas valo, joka lopettaa hämmennyksen. Pyhä Henki opettaa meille, kuinka meidän tulee ajatella ja elää sekä aikaansaada tehokas perusta kansamme palvelemiseksi.

Amerikalla ei ole paljoakaan jäljellä suuresta moraalisesta perinnöstään. Ajatelkaapa vain, miten demokratiamme käy, ellemme onnistu osoittamaan moraalisien ilmapiiirin tärkeyttä? Jotkut meistä ovat niin kiireisinä huolehtineet omista asioistaan, että olemme unohtaneet huolehtia kansastamme. Jos Amerikka ei jälleen löydä oikeata ideologiaansa, niin vain kaaos on odotettavissa. Kutsunuksemme on totella Jumalan johdatusta.

Todellinen taistelulinja maailmassa ei käy tänään luo-

kan ja luokan, eikä rodun ja rodun välillä. Taistelu käy Kristuksen ja Antikristuksen välillä. Valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella.

MAAILMAN FILOSOFIA

*Syntymäpäiväsanoma, San Francisco, kesäkuun 4 pnä
1945*

Syntymäpäivätoivomukseni on, että Moraalinen varustautuminen tulisi maailman filosofiaksi.

Meidän päivinämme kolme ideologiaa taistelee herruudesta. Nämä ovat fascismi ja kommunismi sekä sitten tuo suuri ideologia, joka on kristityn demokratian ydin — Moraalinen varustautuminen.

Meidän täytyy löytää ideologia, joka on tarpeeksi suuri ja täydellinen lyödäkseen kilvassa minkä muun suuren ideologian tahansa. Aina siihen aikaan asti ihmiset joutuivat hapuilemaan. He eivät löydä tietään.

Mutta kun Jumalan Pyhä Henki hallitsee ihmisten sydämiä ja elämää, alamme rakentaa uutta huomispäivän maailmaa, jota jokainen meistä ikävoi.

VALLANKUMOUS RISTIN ALLA

*Eurooppaan lähdön aattona, New York, huhtikuun 23 pnä
1946*

Seitsemän vuotta on kulunut — seitsemän ihmeellistä vuotta. Olemme oppineet paljon. Tahdomme pitää huolta siitä, että joka ikinen henkilö tässä huoneessa tuntee täyden totuuden Kristuksessa Jeesuksessa, totuuden, joka on meille ilmoitettu.

Eräs suuri valtiomies sanoi minulle lähtiessäni Englannista: »En soisi teidän jättävän maatani. Haluan teidän jäävän tänne.» Sanoin: »Velvollisuuteni on mennä

Amerikkaan.» Tulin seitsemäksi vuodeksi. Suuria totuuksia on paljastunut meille. Ajattelen noita suurenmoisia päiviä San Franciscossa Kaliforniassa, jolloin puhuimme maailmalle ja annoimme sille sanoman, joka on vastaus. Se on suuri ideologia. Se on Jeesuksen Kristuksen täydellinen sanoma. Se merkitsee sanoman saattamista muotoon, jonka maailma ymmärtää. Ihmiset eivät ymmärtäneet täysin, mutta kriisi ei ollut niin uhkaava kuin se on tällä hetkellä. Nyt ihmiset kaikkialla sanovat: tämä on vastaus.

Vaihtoehdot ovat nämä kaksi: toisaalta kommunismi ja marxismi — sekä toisaalta tuo suuri Jumalan innoittama ideologia, joka on merkinnyt niin paljon vapaudelle menneinä päivinä.

Olemme maailmanlaajassa työssä. Ottakaamme esimerkiksi Australia. Eräs Lontoossa pidetyn YK:n konferenssin johtomiehistä¹ sanoi: »MRA on maailman ainoa toivo!» Maailman ainoa toivo! Tai vara-amiraali Byrd. Hän istui vieressäni Washgintonissa eräässä merkittävimmistä kokouksista, mihin milloinkaan luulen saavani ottaa osaa. Hän näki tuon huomattavan näytelmän² ja sanoi: »Minun

¹ Norman Makin, Australian laivastoministeri ja YK:n turvallisuusneuvoston ensimmäinen puheenjohtaja.

² Tämä näytelmä »Unohdettu tekijä», jota senaattori Truman sanoi »tärkeimmäksi sodan luomaksi näytelmäksi», kehittelee Frank Buchmanin maailmankatsomusta teollisuuden taustalta. Sen Washgintonissa 5. 5. 1944 pidetyn ensi-illan kutsukomitean puheenjohtajina olivat senaattori Truman ja edustajahuoneen jäsen James W. Wadsworth, demokraatti ja republikaani. Kuulijakunta käsitti 300 kongressin jäsentä, 70 kenraalia ja amiraalia sekä monia työväen ja teollisuuden johtajia.

Sittemmin »Unohdettua tekijää» on esitetty yli miljoonalle hengelle kahdessakymmenessä maassa, kahdellatoista kielellä. Vuonna 1947 sen näki 100 000 henkeä Lontoon Westminster-teatterissa, jonka yli tuhat henkeä osti MRA:n näytelmien esitystä varten sodassa henkensä menettäneiden MRA:n miesten eläväksi muistomerkiksi. Sitä on näytelty Saksassa 120 000 hengelle teollisuusalueilla, varsinkin Ruhrilla; ranskaksi Pariisissa sekä pohjois-Ranskan teollisuusseuduilla; italiaksi teollisessa Lombardiassa; suomeksi Suomessa, jossa sille pohjautuvaa filmiä on näytetty täysille katsomoille maan eri puolilla. Näytelmää on esittänyt mm. japanilainen näyttelijäkunta Tokion Imperial-teatterissa, ja birmalainen rautatietyöntekijöiden näyttelijäryhmä on esittänyt sitä Rangoonissa. Kaikkiin rotui-

täytyy puhua.» Sitten kaksi muuta henkilöä puhui ja hän sanoi: »Minun täytyy vielä puhua.» Ja hän lausui: »Tämä on Amerikan vastaus.» Tämä on Amerikan vastaus.

Jos tämä on Amerikan vastaus, silloin ponnistelemme maailman rintamalla voittaaksemme maailman Herrallemme ja Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle. Silloin evankeliumin suuret totuudet tulevat vielä kerran suuriksi ja Jeesus Kristus kuninkaaksi. Siinä on teidän ideologianne. Se on evankeliumin koko sanoma Herrastamme ja Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta.

Tuo sanoma kokonaisuudessaan on ainoa ja viimeinen toivo, joka on pelastava maailman. Jumalan tilaisuus on vallankumous Kristuksen ristin alla, mikä risti voi muuttaa maailman. Ainoa toivo. Ainoa vastauksemme. Viekkä yhtyneinä tämä sanoma eteenpäin, ja te tulette pelastamaan maailman.

Ja nyt pitäkäämme hetken hiljaisuus.

hin kuuluvat 100 000 henkeä ovat ottaneet sen innostuneina vastaan etelä- ja itä-Afrikassa. Kun näytelmä kutsuttiin kiertueelle Uuteen Seelantiin hallituksen ja opposition johtavien jäsenten toimesta, ulkoministeri lausui ensi-iltana: »Tässä on jotain atomipommiä tärkeämpää.»

Kaikkialla, missä tätä näytelmää on esitetty, on se vaikuttanut teollisuustilanteisiin. Erään brittiläisen hiilikaivoksen johtaja lausui: »Kaivoksemme tuotanto on noussut 13 000 tonnista 17 000 tonniin viikossa samalla työvoimalla tämän näytelmän uuden hengen vaikutuksesta.» The Spectator-lehdessä Janus kirjoitti 6. 6. 1947 »Tähtytäjän muistikirjassa»:

»Tunnustusta on annettava siellä, missä se on paikallaan. Kuulin tällä viikolla eräästä lakkoliikkeestä hiilituotannossa. Erään suurimman kaivoksemme johtaja sattui näkemään — en tiedä miten ja milloin — Moraalisen varustautumisen näytelmän 'Unohdetun tekijän' esityksen Westminster-teatterissa. Se vaikutti häneen niin syvästi, että hän sen jälkeen kutsui luokseen joukon apulaisjohtajiaan pohtimaan tilannetta sellaisena kuin hän sen nyt näki. Asia alkoi herättää huomiota, ja noin 30 miestä kaivoksesta meni katsomaan näytelmää — omalla kustannuksellaan. Matkalipun hinta oli yli 30 shillinkiä ja näytös kesti myöhään, niin että kerkisi juuri ajoissa suoraan yövuoroon työhön. Seurauksena on ollut, näin minulle on vakuutettu, että kaivoksen työtulokset ovat parhaat sillä alueella. Sallittakoon minun lisätä, etten ole kuullut tätä kertomusta mistään Moraalisen varustautumisen keskuksesta, vaan eräältä henkilöltä, joka tuntee kaivokset ja kaivosmiehet tällä alueella varsin hyvin.»

Sä paras lahja taivaan,
jok' itses annoit vaivaan
ja ristille,
teit puolestani noin.
Mä mitä tehdä voin
myös sinulle?

Sua kaipaam palvella.
Oi, ovi avaja
ja työhös vie!
Muu arvotont' on vain.
Sun risti loistokkain
on mulle tie.

Kristuksen risti kykenee aikaansaamaan vallan-
kumouksen, joka on tuova renessanssin, ja se on muuttava
maailman. Tätä rukoilemme Kristuksen nimessä. Amen.

CAUX

*Heinäkuussa 1946 Moraalisen varustautumisen maail-
mankoulutuskeskus avattiin Euroopassa, Caux-sur-
Montreux'ssä, Mackinac'n konferensseihin osaaottanei-
den Sveitsin kansalaisten toimesta. Sen jälkeen on siellä
11 vuoden aikana vieraillut 110 000 henkilöä, jotka ovat
edustaneet 116 maata. Heidän joukkoonsa on kuulunut
pääministereitä, ministereitä, parlamenttien jäseniä, teol-
lisuusjohtajia, teollisuusalan järjestöjen johtohenkilöitä
ja työväenjohtajia, kirkon, puolustusvoimain, lehdistön,
radion ja kasvatustalan johtajia. Aasia, Afrikka, Pohjois-
ja Etelä-Amerikat sekä Australia ovat olleet vahvasti
edustettuina samoin kuin Eurooppakin. Miljoonille ihmi-
sille Caux on tullut uuden toivon symboliksi maailman
uudelleen rakentamiseksi ihmisten ja kansojen moraali-
sen varustautumisen avulla.*

*Sveitsin radio pyysi tri Frank Buchmanilta maailman-
radiolähetystä, joka lähetettäisiin Sveitsistä hänen 69.
syntymäpäivänään kesäkuun 4 pnä 1947.*

HYVÄ TIE

*Radiolähetys maailmalle, Caux, Sveitsi, kesäkuun 4 pnä
1947*

Kaikkialla ihmiset koettavat löytää hyvän tien, joka johtaisi heidät turvallisuuteen. Jäytävä pelko saartaa jo-kaista. Se hiipii kautta maailman. Konferenssi seuraa kon-ferenssia, mutta rauha ei tule lähemmäksi. Uhkaavat ta-loudelliset ongelmat uhmaavat sekä vanhaa että uutta maailmaa. Nuori Yhdistyneet Kansakunnat horjuu prob-leemiensa painosta ja niiden ratkaisemiseksi tarvittavan oikean hengen puutteesta. Ihmiset menettävät uskon joh-tajiinsa, ja valtiomiehet — totta tarkoittavat kyvykkäät miehet — ahertavat, mutta eivät näe mitään satoa työstään.

Muutamat henkilöt ajattelevat, että uusi sota tuo rat-kaisun. En usko heidän olevan järjissään, jos he ajattele-vat sellaista vastausta. Mutta on ihmisiä, jotka ovat ha-lukkaita alistumaan kaikkiin sen kauhuihin, jos se osoit-tautuisi olevan pääsytie umpikujasta.

Sillä välin kumoukselliset voimat saalistavat kuin haaskalinnut ihmisen pettyneiden toiveiden kimpussa. Vieläpä luonnonvoimatkin näyttävät työskentelevän nii-den puolella vieden taseen tappiopuolelle.

Joka taholla näemme hajaannusta. Erimielisyydet ovat meidän aikamme tunnusmerkki. Ihmiset vastustavat toisia ihmisiä, koska nämä kuuluvat toiseen kansallisuuteen, toi-seen rotuun, toiseen luokkaan, toiseen puolueeseen tai yksinkertaisesti, koska heillä on toisenlainen katsanto-kanta.

Jokainen ikävöi rauhaa ja järjestystä, mutta taistelu hajottavien näkökantojen puolesta vain lisää kaaosta. Mikä on suurin tarpeemme?

Joku Euroopassa sanoi hiljattain: »Olemme nälkäisiä, ei ainoastaan siksi, että meillä ei ole ruokaa, vaan sen tähden, että meillä ei ole aatteita — aatteita, joiden pohjalle uudelleen rakentaisimme henkilökohtaisen ja kansallisen elämämme.»

Totuus on, että ongelmamme on taloudellisia ja poliit-tisia kysymyksiä syvemmällä. Se on ideologinen. Hajot-

tavat ideologiat taistelevat ihmisten mielten herruudesta. Tuhannet seuraavat niiden lippuja vain siksi, että he eivät näe mitään muuta vakuuttavaa vaihtoehtoa. Kaikki hallitukset eivät ole käsittäneet ideologisen valmiuden ensiarvoista tärkeyttä. Kansakunta, joka on aineellisesti vahva, saattaa olla ideologisesti pirstoutunut omaa itseään vastaan ja sen vuoksi vaarassa. Johtajat, jotka eivät ota lukuun tätä tosiseikkaa, pettävät velvollisuutensa maataan kohtaan.

On olemassa tie, hyvä tie monien väärin teiden joukossa, hyvä tie, joka ihmiskunnan on löydettävä ja jota sen on seurattava. Se on Jumalan rakentama tie. Se on demokratian innoitetun ideologian suuri valtatie. Se pätee jokaiseen kansaan. Se on välttämätön maailman rauhalle.

Nykyajan ihmiset pakotetaan joko tietoisesti tai tietämättään uusiin ajattelutapoihin. Ihmiset kysyvät kaikkialla: »Onko teillä vastaus kommunismiin?»

On kiintoisaa, miten mielikuvituksellisia ja sankarillisia, jopa liikuttavia muutamat ovat koettaessaan löytää vastauksen. Toiset alkavat nähdä hämärästi, että siihen täytyy kytkeytyä muutos. Jokainen tietää jonkun, jonkin kansan, jonka pitäisi olla toisenlainen. Mutta useimmat ihmiset eivät ole tulleet siihen pisteeseen, että he huomaisivat, että juuri heidän itsensä täytyy radikaalisesti muuttua. Kuitenkin nämä ovat radikaalisen toiminnan aikoja. Ja ihmisluonto voidaan muuttaa.

Eräs sotilashenkilö sanoi äskettäin tavattuun Moraalisen varustautumisen: »Luulin olevani huomattava upseeri. Huomasin olevani huomattavan muutoksen tarpeessa oleva tavallinen mies.»

Hän oli löytänyt hyvän tien, sydämen muutoksen tien. Kun kuljemme tätä tietä, tapahtuu ihmeitä, ja renessanssi sekä tosi turvallisuus seuraavat niiden jäljessä.

Eräs terästyöläinen tuli koulutuskeskukseemme tänne Caux'hon. Hän oli ollut kommunisti 28 vuotta. Hän oli opettanut tytärtään, kunnes tästä tuli vielä radikaalimpi kuin hän itse. Kuitenkin tuo tytär muuttui ja taivutti isänsä tulemaan Caux'hon. Ennen kuin isä lähti takaisin, hän luki kirjoittamansa runon. Näin kuuluvat hänen sanansa:

Kuink' onkaan suuri Jumalan
työn luovan ylevyys!
Nään ihmeen kaikkein suurimman,
kun murtuu itsekkyyks.

On Dents-du-Midin huipun jää
vain armon kuvaus:
Jo Luojan näky kimmeltää
ja kutsu, suunnitus.

Tämä terästyöläinen kirjoittaa nyt: »Olin uusi luomus Kristuksessa, ja Caux'n kokemukset sinetöivät ainiaksi uskollisuuteni Korkeinta kohtaan. Tämä on ensimmäinen kerta vuosikausiin, jolloin olen kirjoittanut jotain luonteeltaan hengellistä, sillä viimeiset kaksikymmentäkahdeksan vuotta oli kynäni, kuten kaikki omistamani kyvyt, annettu palvelemaan julistusta, joka esiintoi hyvin mahdollisesti uskon marxilaisen teorian edustamaan materialismiin.»

Ihmiset saavat uutta toivoa aina kun annatte uskon äänen varmana ja luotettavana vastauksena pimeimpiinkin päiviin. Kiitän Jumalaa niistä alati karttuvista todisteista, jotka osoittavat — joskus lehtiotsikoissa, mutta useammin otsikoiden takana — että tämä on totta.

Juuri nyt on kädessäni Associated Pressin tunnetun toimittajan De Witt Mackenzien kertomus, jota hän kutsuu »Erääksi huomattavimmista» hänen kokemuksensa mukaan. Hän kertoo yllättävän uusista suunnitelmista, jotka eräs Kiinan huomattavimmista sotilas-valtiomiehistä on kehittänyt kansakuntaansa varten. Huolestuneena maansa traagillisesta hajaannustilasta kenraali Ho, Kiinan sodanaikainen esikuntapäällikkö, joka nyt edustaa maatansa Yhdistyneiden Kansakuntien sotilaskomiteassa, meni Amerikassa pidettyyn Moraalisen varustautumisen konferenssiin.

Hän näki siellä uuden totuuden. Hän sanoi: »Viimeisten kahdenkymmenen vuoden aikana materialismin voittamiseksi Kiinassa käymässäni taistelussa oli menetelmäni voima voimaa vastaan ja organisaatio organisaatiota vastaan. Nyt olen päätenyt hyvin varmaan johtopäätökseen, että minun täytyy taistella aatteella aatetta vastaan.»

Kenraali Ho asettaa nyt etusijalle Kiinan moraalisen tervehdyttämisen. Hän uskoo, että rinnan taloudellisen uudistuksen kanssa täytyy käydä moraalisen voiman, joka antaa maalle uudet perusarvot. Lyhyesti sanoen, kenraali lausuu, ei hyödytä koettaa uudistaa kommunisteja vain väkivalloin. Olisi parasta ratkaista kommunismin ongelma moraalisella voimalla. Hän korostaa koko kiinalaisen yhteiskunnan moraalisen tason kohottamisen tärkeyttä sisällyttäen siihen sekä kommunistit että kuomintangin.

Tähän tulokseen päästäkseen hän on esittänyt hallitukselleen yksityiskohtaiset suunnitelmat, joiden mukaan heti lähetettäisiin hänen maanmiehistään valittuja ryhmiä Sveitsiin ja Amerikkaan saamaan koulutusta Moraalisessa varustautumisessa. Hän mainitsee nimenomaan, että näiden miesten täytyy olla luonteeltaan epäitsekkeitä ja terveitä, että heidän pitää olla uskon miehiä, ja palatuaan heidän tulee toimia ainakin vuoden ajan tämän ideologian eteenpäin viemiseksi maassaan. Hän lopettaa näillä muistamisen arvoisilla sanoilla: »Voidaksemme saattaa maailman järjestykseen meidän täytyy ensin saattaa kansa järjestykseen; voidaksemme saattaa kansan järjestykseen meidän täytyy saattaa perhe järjestykseen; voidaksemme saattaa perheen järjestykseen meidän täytyy kasvattaa persoonallista elämäämme; ja voidaksemme kasvattaa persoonallista elämäämme meidän täytyy ensin saada sydämemme oikealle tolalle.»

Tämä on todellista valtiomiehen suunnittelua, uusi tapa käydä käsiksi veljessodan kiistakysymyksiin, jotka uhkaavat nykyään niin monia kansoja.

Caux'ssa, vaivautun Euroopan sydämessä, ja Mackinac'n saarella Amerikassa, ovat ideologisen koulutuksen keskuksat, joihin tavalliset ihmiset ja valtiomiehet tulevat yhä kasvavin joukoin ja löytävät uutta toivoa ja tien, joka johtaa pois hämmennyksestä. Eräs Pariisin viime kesäisen rauhankonferenssin valtiomiehistä sanoi: »Caux'ssa löysin vastauksen Pariisin kysymyksiin.»

Intia, melkoisen sekaannuksen keskus tällä hetkellä, lähetti arvovaltaisen ryhmän johtomiehiään. Eräs heistä oli Yhdistyneitten provinssien maatalouden johtaja. Hän lausui: »Kaksi pääideologiaa tulee todennäköisesti val-

taamaan ihmisten mielikuvituksen Intiassa. Toinen on Karl Marxin ideologia ja toinen Moraalisen varustautumisen ideologia.» Intian sanomalehdet iskivät naulan kantaan. Ne sanoivat otsikoissaan: »Caux, vastaus kommunismiin.»

Hiili on eräs taloudellisen maailman pääongelmia. Englannin jokainen huomattava hiilialue oli edustettuna Caux'ssa. Englannin kaivosten kannalta kriittisimpänä vuonna nämä teollisuus- ja ammattiyhdistysjohtajat palasivat työpaikkoihinsa sovittamaan kiistakysymyksiä ja kohottamaan tuotantoa. Tuloksena oli enemmän hiiltä, koska vallitsi uusi henki. Nämä kaivosmiehet eivät ole vain kohottaneet tuotantoa, vaan heillä on myös onnelliset kodit.

Eräs englantilainen parlamentin jäsen sanoi: »Vapauden ja hyvän tahdon raikas tuuli puhaltaa Caux'sta yli raunioitettujen kansojen.» Tällä hetkellä hän johtaa parlamenttimiesten toimikuntaa, joka kutsuu muiden maiden hallitusten johtajia tänne kokoukseen kanssaan suunnittelemaan kansojen moraalista ja hengellistä uudestisyntymistä, joka tulee turvaamaan rauhan. Työväestö on johdossa useissa maissa. Jumalan johtama työväestö voi yhdistää maailman.

Myöskin armeijan johtomiehet näkevät uuden tehtävän itselleen ja joukoilleen — antaa kansoilleen nopeasti innoitetun ideologian lisävoima.

Ja, Jumalan kiitos, nyt on toiminnassa maailmanvoima ideologisesti varustautuneita ihmisiä, jotka tietävät oman elämänsä perustalla, kuinka uusi moraalinen ilmapiiri voidaan saada aikaan. Nuo työläiset ja sotilaat, perheenemännät ja valtiomiehet, maanviljelijät ja teollisuusmiehet, nuoret ja vanhat eivät tarjoa paperisuunnitelmia, vaan kokemusta, jota ei voida kieltää. He tietävät, että sydämen muutos on mahdollinen. He tietävät, että on mahdollista saada Jumalalta selvä, ratkaiseva johdatus, tänään niinkuin aina.

Kaksi viikkoa sitten olin Roomassa läsnä juhlamenoissa, joissa julistettiin pyhimykseksi eräs aikansa valtiomies Nikolaus van der Flüe, joka eli Sveitsissä viidennellätoista vuosisadalla. Nikolauksella oli tämä jumalallisen

ohjauksen lahja. Käyttämällä sitä hänestä tuli maansa pelastaja. Hän oli talonpoika, joka hoiti hyvin maatansa, sotilas ja rauhantuomari. Sotaikäyvän maailman ongelmien painamana hän viidenkymmenen vuoden ikäisenä luopui paljosta seuratakseen radikaalisesti Jumalan johdatusta. Pian hänen innoitettu terve järkensä, hänen ihmistuntemuksensa ja hänen sydämensä yksinkertainen aitous saivat osakseen aikalaisten kunnioituksen, ei ainoastaan Sveitsissä, vaan kaikkialla Euroopassa. Hänestä tuli halutuin sovintotuomari valtion asioissa. Kun kantojen väliset katkerat riidat saattoivat hänen isämaansa kansalaissodan partaalle, johti hänen Jumalalta saamansa ratkaisu Sveitsin hyvälle tielle, joka antoi sille yhteyden. Oli erittäin ajankohtaista, että tämä valtiomies, joka viisisataa vuotta sitten kuunteli Jumalan tahtoa ja pelottomasti julisti sen aikalaisilleen, nyt sai tämän korkeimman tunnustuksen. Hän on todella pyhimys meidän aikaamme varten, Yhdistyneitten Kansakuntien esikuva.

Jumalan johtama diplomaatti — yhtynyt kansa. Onko tässä ratkaisu?

Erään arabimaan ulkoministeri lausui: »Maailma on tienhaarassa. Eräs tie johtaa vallankumoukseen ja kaaokseen. Toinen tie vie taantumukseen ja toivottomuuteen. Moraalinen varustautuminen on kolmas tie, innoitetun demokratian tie, joka on yhdistävä maailman.»

Demokratian innoitettu ideologia on elettävää elämää, kuljettavaa tietä. Vaaditaan aivan uudenlaatuista valtiotaitoa. Ministerien täytyy muuttaa ihmisiä voidakseen hallita hyvin. Tavallisesti hallituksilla ei ole tätä taitoa.

Kun ihmiset muuttuvat, kansat löytävät uuden elämäntason, jolloin ongelmat sulavat pois.

Kun ihmiset kuuntelevat Jumalaa ja tottelevat hänen käskyjäänsä, saavat kansat esikuvan, joka näyttää selvästi, miten Jumala tahtoo maata hallittavan.

Tässä on hyvä tie. Kuka hyvänsä voi sitä kulkea. Jokaisen tulee vaeltaa sitä tietä — tavallisten ihmisten sekä valtiomiesten.

Kun lähdemme sille tielle, Jumala tulee todellisuudeksi.

Pelko katoaa ja elämä avautuu. Ei tarvita kiertoteitä: hyvä tie on suorana edessämme.

»Ja Sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan, milloin poikkeatte oikealle tai vasemmalle: 'Tässä on tie, sitä käykää.'

Kansat rientävät Sinun tykösi Herran, Sinun Jumalasi, tähden. Ja suuri rauha on Sinun lapsillasi oleva.»

VASTAUS KRIISIIN

Puhe Moraalisen varustautumisen maailmankonferenssin avajaisissa Caux'ssa, Sveitsissä, heinäkuun 15 p:nä 1947.

Koko maailma odottaa vastausta. Olemme tulleet siihen hetkeen, että ellemme löydä vastausta ja nopeasti vie sitä kaikkeen maailmaan, ei ainoastaan yksi kansa, vaan kaikki kansat sortuvat.

Olemme liian kauan hengittäneet ongelmien ilmapiirissä. Kuljemme konferenssista toiseen ja menetämme toivon perusratkaisusta. Olemme kyynillisiä niiden onnistumisesta. Meistä on tullut tappioittemme orjia yksilöinä ja kansana.

Kansat haluavat vastauksen hedelmät ilman että niillä on vastaus. Haluamme kasvavaa tuotantoa. Haluamme rauhaa. Haluamme hyvinvointia. Haluamme maailmanjärjestöä. Haluamme yhtynyttä Eurooppaa. Haluamme uudistusta kansan elämässä. Mutta emme käy käsiksi pahan juuriin.

Emme voi päivästä päivään huutaa »kriisi» esittämättä siihen tarvittavaa vastausta. Kriisien tavanomaisuus luo tylsän välinpitämättömyyden tavan. Meidän täytyy auttaa ihmisiä nousemaan uudelle tasolle, pois pelon sumusta ja katkeruuden rämeistä, joihin ihmiskunta nyt on uppoamassa.

Kansat epäonnistuvat, koska ne epätoivoisesti yrittävät taistella moraalista tylsistymistä vastaan taloudellisilla suunnitelmilla. Jokaisen valtiomiehen ja tavallisen

kansalaisen sydäntä ahdistaa taloudellisen luhistumisen synkkä uhka. Mutta taloudellinen kriisi saattaa kätkeä ihmisiltä niiden pohjalla olevan materialismin sekä moraalisen luhistumisen, ja niin he eivät tiedä, miten parantaa niitä.

Niin kauan kuin emme käsittele ihmisluontoa läpikotaisin ja ytimiä myöten kansallisessa mittakaavassa, kansojen täytyy edelleen kulkea historiallista tietään väkivaltaan ja hävitykseen.

Engelmana ei ole vain rautaesirippu, joka erottaa kansan kansasta, vaan teräksinen itsekkyyks, joka erottaa ihmisen ihmisestä ja kaikki ihmiset Jumalan hallinnasta. Ja kun ihmiset kuuntelevat Jumalaa ja tottelevat, niin teräs ja rauta sulavat.

Sukupolvi sitten päätti pieni ryhmä miehiä, jotka olivat materialistisen ideologian syyttämiä, valloittaa maailman sen avulla. Nämä miehet omistivat elämänsä tälle tehtävälle. Kaksikymmentäviisi vuotta he ovat tehneet työtä — kaksikymmentäneljä tuntia vuorokaudessa, valvoessaan ja nukkuessaan, hellittämättömästi, taitavasti, häikäilemättömästi maailmanrintamalla.

Yhtäkkiä ovat demokraattisten maiden valtiomiehet havaituneet. He hierovat silmiään nähdessään mitä on tapahtumassa. Materialismin maailmanvoima on tunkeutunut kaikkiin kansoihin. Se on soluttautunut heidän kouluhinsa ja tehtaisiinsa. Se on tunkeutunut heidän toimistoihinsa ja virastoihinsa. Se on ulottanut vaikutuksensa heidän perheisiinsä, työtovereihinsa, vieläpä heihin itseensäkin.

Vihdoinkin he oivaltavat, kuinka uhkaava kriisi on. He näkevät järjestyneen materialismin valtavan etenemisen sen kulkiessa kohti kaaosta ja maailmanherruutta. Miksi — he kysyvät — olemme tällaisessa tilanteessa? Kuinka tähän on jouduttu?

Syy on yksinkertainen. Kun monet nukkuivat ja toiset olivat korviaan myöten uponneet omiin asioihinsa, ovat materialistit toteuttaneet vallankumoustaan filosofiansa, intohimonsa ja suunnitelmansa avulla.

Mikä on vastaus? Miespolvi sitten alkoi myös Moraalisen varustautumisen voima taistelun. Maailmanrinta-

mallalla se on vastannut suunnitelmaan suunnitelmalla, aatteeseen aatteella sekä taistelevaan jumalattomaan materialismiin taistelevalla innoitetulla demokratian ideologialla.

Aate juurtui. Se muutti ihmisiä. Se vaikutti kansaan toisensa jälkeen. Nyt se sulkee piiriinsä koko maapallon.

Tänä päivänä Caux'ssa Moraalisen varustautumisen konferenssissa näemme tämän voiman toiminnassa varustettuna vastauksella valmiina palvelukseen. Aikana, jona valtiomiehet oivaltavat, kuinka myöhäinen hetki on, se tarjoaa auliisti kahdenkymmenenviiden vuoden uurasituksen hedelmät: aatteiden sotaan koulutetun ja kokeneen taisteluvoiman, joka Jumalan johtamana voi varustaa sekä kansojen johtajat että tavalliset kansalaiset tehokkaalla ideologialla kansojen uudelleen luomiseksi — nyt.

Uusi sanoma kulkee Caux'sta lyötyyn maailmaan. Caux'ssa on löydetty vastaus. Se on saanut jalat ja se on marssilla. Täällä Caux'ssa olemme alkaneet sivuuttaa kriisien ajan ja olemme raivaamassa tietä parannuksen aikakaudelle.

Ajatelkaamme tämän päivän suurta maailmanproblemaa — hiilentuotantoa. Kokeilkaamme tätä vastausta Ison-Britannian on tuotettava enemmän hiiltä, muuten on tulossa — niinkuin useat ministerit ovat vakuuttaneet — maan synkin aika. Tällä viikolla tiedottaa hiilikomissio, että koko maan louhintatulos jää huomattavasti hallituksen asettamaa tavoitetta huonommaksi. Mutta siellä, missä on Caux'ssa valmennettuja kaivosmiehiä, sekä niillä kaivosalueilla, joilla on esitetty Moraalisen varustautumisen näytelmää *Unohdettu tekijä*, on tilanne aivan toisenlainen. Eräässä kaivoksessa saavutettiin kuuden päivän tavoite neljässä ja puolessa päivässä. Toisessa ylitettiin asetettu tuotannon tavoite niin usein, että kaivosmiehet itse pyysivät sen korottamista. Eräällä kaivosalueella aleni työstä poissaolon prosentti kahden-toista kuukauden aikana kahdestakymmenestä kolmeen prosenttiin.

Paperisuunnitelmat eivät tule koskaan lisäämään tuo-

tantoa. Ainoastaan uudet ihmiset, jotka tekevät yhteistyötä uudessa hengessä, ideologian tulen sytyttäminä, kohottavat tuotantoa; he rakentavat työyhteysttä, johon kasvetaan onnellisissa kodeissa; he saattavat maan toipumisen tielle.

Kokeilkaamme vielä tätä vastausta. Eräs suuri intialainen työväenjohtaja oli kanssani viime viikon lopulla Caux'ssa. Hän kertoi, että Intiaa ahdistaa kaksi vaikeaa kysymystä — rotuviha ja luokkaviha. Hän ei nähnyt mitään ratkaisua. Jo päivän kuluttua hän kertoi minulle, että hän oli nähnyt vastauksen. Hän tuli uudestaan. Hän sanoi: »Moraalinen varustautuminen antaa vastauksen, koska moraalinen välinpitämättömyys on ongelmamme. Olen täällä nähnyt elämäntavan, joka on vailla murhenäytelmiä. Tämän tien tullessa minun tiekseni voin elää tehokkaasti ja auttaa muita elämään tehokkaasti. Tämä on meidän tilaisuutemme. Jokaisesta meistä voi tulla joukon lähtökohta. Tuhansista voi tulla miljoonia. Maailma voidaan pelastaa murhenäytelmästä.»

Hänen sanansa ovat avain valtiotaitoon, joka voi pelastaa maailman. Hän näyttää meille mistä alamme, koska Moraalinen varustautuminen koskee kaikkia kaikkialla. Ihmisluonto voidaan muuttaa. Tämä on perustava vastaus. Kansan talous voidaan muuttaa. Se on vastauksen hedelmä. Maailman historia voidaan muuttaa. Tämä on aikakautemme kutsumus.

Olkaamme rehellisiä ja katsokaamme tosiasioita suoraan silmiin. Uusi konferenssi ei ole vastaus väärään maailmankatsomukseen. Uusi teoria ei ole vastaus taistelevaan ideologiaan. Suunnitelmat epäonnistuvat, kun ei ole innoitettuja ihmisiä niitä toteuttamassa. Kuitenkin laadimme suunnitelmia suunnitelmien perästä. Caux luo innoitettuja ihmisiä, jotka saavat suunnitelmat toimimaan.

Eräs valtiomies saapui Caux'hon. Hän on maansa kauppa- ja teollisuusministeri. Vuosikausia hänen elämänsä oli hallinnut niin suuri englantilaisviha, että hän oli vannonut, ettei enää koskaan julkisesti puhuisi englanninkieltä.

Hän oli osallisena tapahtumiin, jotka johtivat hänen

maansa kriisiin, mikä hänen omien sanojensa mukaan »olisi hyvin helposti voinut johtaa kansalaissotaan». Hän puhui englanninkielellä kertoessaan meille: »Olen itse kokenut, kuinka ajoittain valkohehkuiseksi kiihtyvä viha voi haihtua silmänräpäyksessä, kun haluaa oppia tuntemaan Jumalan ihmeitätekevän voiman — vaikka en tuntenut Häntä enkä uskonut Häneen.» Hänelle valkeni salaisuus, että rehellinen anteeksipyyntö johtaa rehelliseen rauhaan. Kansalaissota vältettiin. Sisäinen muuttuminen ja Jumalan johdatus tekivät tästä valtiomiehestä kansansa hajottajan asemesta yhteistyön uranuurtajan, ja ne opettivat hänet elämään tehokkaasti niin hyvin toisten rotujen kuin omansakin hyväksi.

Sydämen muuttuminen. Innoitettu valtiotaito. Vastaus vihaan ja hajaannukseen. Emmekö me kaikki etsi juuri tätä vastausta?

Moraalinen varustautuminen tarjoaa maailmalle ja maailman valtiomiehille koulutetun ja liikekannalla olevan taisteluvoiman, jolla on vastaus sekä yksilöiden että kansojen itsekkyteen. Se antaa kaikille kaikkialla mahdollisuuden astua uuden aikakauden uuteen ulottuvaisuuteen. Ei ole kyseessä teoria vaan elämäntapa, joka on kestänyt kokeensa kaikissa tilanteissa. Se on voima, joka kykenee pelastamaan ja uudistamaan luhistumisen partaalla olevan yhteiskunnan.

Kun amiraali Byrd palasi Etelämantereelta, hän kietytti oman vakaumuksensa Moraalisesta varustautumisesta seuraaviin sanoihin: »Tahdon sanoa teille niin painokkaasti kuin voin, että se antaa teille etsimänne tilaisuuden käydä työhön pelastaaksenne sivistyksen.»

Uudestisyntyneet ihmiset tuovat renessanssin kansoille. Teollisuus, jonka sydämessä on Moraalisen varustautumisen voima, on tuottava kylliksi tyydyttääkseen kaikkien tarpeet. Kodit, joiden arkielämässä vallitsee tämä voima, turvaavat uuden sukupolven kaaokselta. Armeijat, joilla on tämä voima, antavat kansoilleen uudet mittapuut moraalista koulutusta varten. Hallitukset ja diplomaatit, joilla on tämä voima, ovat täystehoisia, sillä heillä on kyky kääntää vihollisensa ystävikseen. Eurooppa on nouseva, maailma on nouseva välinpitämättömyyden ja toi-

vottomuuden unesta ja tappiosta. Tämä on ainoa mahdollinen toivo maailman jälleenrakentamiseksi.

»Ihmisten täytyy olla Jumalan hallitsemia tai he joutuvat tyranniin valtaan», sanoi suuri amerikkalainen William Penn.

Tämä on uusi päivä ja uusi tie.

VASTAUS JOKA »ISMILLE» — JOPA MATERIALISMILLE

Kesäkuussa 1948 oli kulunut 10 vuotta Moraalisen varustautumisen perustamisesta. Tri Buchman johti maailmankonferenssia Kaliforniassa.¹ Hänen kesäkuun 2 p:nä pitämänsä avauspuhe on alempana. Samanaikaisesti pidettiin kansallisia konferensseja Sveitsissä, Tanskassa, Ranskassa, Saksassa, Australiassa ja Englannissa.

Kaikkialla ihmiset kaipaavat rauhaa ja valmistautuvat sotaan. He haluavat rakentaa ja valmistautuvat hävittämään. He suunnittelevat uutta hyvinvointia ja odottavat uusia tuhoja.

Mikä on nykymaailman suunnittelusta ja valtiotaidosta puuttuva tekijä?

Se on tosiasia, että demokratiamme puuttuu ideologia. Me sanomme, että olemme demokraatteja emmekä tarvitse mitään ideologiaa. Pidämme ideologiasta puhumista miltei heikkouden merkinä.

¹ Tähän konferenssiin otti osaa huomattavia valtuuskuntia Euroopasta ja Aasiasta, samoin kuin Yhdysvaltojen ja Kanadan kaikista osista.

Ranskasta sähkötti ulkoministeri tri Buchmanille: »Tervehdin Moraalista varustautumista, joka yhtenä elähdyttävänä voimana rakentaa innoitettua demokratiaa, jonka täytyy jälleen asettaa valtasemaan kaikki hengen arvot kiusatun ihmiskunnan sydämessä.» Samaan aikaan viisi ministeripresidenttiä kirjoitti Saksasta: »Saksa on valmis ottamaan vastaan Teidän sanomanne, joka on palauttanut merkityksen monille ikuisille totuuksille jokapäiväisessä elämässä. Moraalisen varustautumisen ideologia on Euroopan ja maailman jälleenrakennuksen ja rauhian korvaamaton perusta. Miljoonat saksalaiset ajattelevat Teitä seitsenkymmenvuotissyntymäpäivänänne.»

Sen takia koetamme kohdata vieraiden ideologioiden yhtyneen suunnitelman ja intohimon puhein ja huulin tunnustamalla korkeita ihanteita, viimeisenä turvakeinonamme väkivalta. Ja toivomme saavamme elää, niinkuin aina olemme eläneet, itsekkäästi, mukavasti ja häiritsemättöminä.

Olemme kaikki eläneet liian kauan harhaluulojen ilmapiiirissä kuvitellen, että turvallisuus, hyvinvointi, mukavuus ja kulttuuri kuuluvat ihmiselle luonnostaan.

Unohdimme hyvän ja pahan välillä käytävän ikuisen taistelun. Siinä taistelussa saatu voitto tuo turvallisuuden ja hyvinvoinnin siunauksen mukanaan. Mutta tapio tässä taistelussa, jopa tietämättömyyskin siitä, aiheuttavat köyhyyttä, nälkää, orjuutta ja kuoleman.

Pelkkä diplomatia ei riitä pahan karkottamiseksi. Pelkkä huulten tunnustus ei riitä taistelussa Jumalan asian puolesta. Valtiomiehet puhuvat vastauksesta. He puhuvat yhteydestä. Mutta erimielisyys kasvaa. He puhuvat moraalisisista arvoista, mutta epämoraalinen politiikka jatkuu. He käyttävät näitä sanoja, jotka tapahtumien kova logiikka on osoittanut tosiksi. Mutta ne pysyvät vain sanoina. Nämä miehet eivät ota huomioon sitä hintaa, mikä heidän omassa elämässään ja heidän kansojensa elämässä on suoritettava vastauksen antamiseksi.

Äärimmäistä pahaa vastaan täytyy taistella äärimmäisellä hyvällä. Fanaattista pahan seuraamista vastaan intohimoisella pyrkimyksellä hyvään.

Tästä syystä demokratia epäonnistuu. Vain intohimo voi parantaa intohimon. Ja vain korkeampi maailmanlaaja ideologia voi parantaa taistelevien ideologioiden pirstoman maailman.

Me amerikkalaiset olemme antaneet tuudittaa itsemme väärään turvallisuuden tuntuun uskomalla, että kaikki »ismit» ovat valtameren toisella puolella.

»Ismit» kasvavat esiin ihmisten ja kansojen elämän ratkaisemattomista ongelmista. Yhden ihmisen viha sytyttää vihan miljoonissa. Yhden ihmisen epäluulo räjähdyttää epäluulon miljoonissa. Se leviää kuin preeriapalo. Tai se hiipii kuin maanalainen liekki murtautuakseen odottamatta esille sadoissa paikoissa.

Onko Amerikka vapaa vihasta, pelosta, epäluulosta ja ahneudesta?

Minkä tähden särkyneitten kotien tilasto on meillä niin korkea? Miten on teollisuuden riittaisuuksien laita?

Olemmeko joutuneet kaikkein suurimman »ismin» — materialismin uhriksi?

Onko materialismi kaikkien »ismien» äiti? Onko materialismi tulossa kansamme ideologiaksi?

Ojennamme auliisti kätemme auttaaksemme Eurooppaa ja Aasiaa taloudellisesti. Mutta materialismi tekee tyhjäksi parhaatkin aikeemme. Hinnat nousevat, rahan arvo vähenee. Teollisuuden ristiriidat vähentävät tarvikkeiden määrää. Hetkenä, jolloin meidän voimaamme tarvittaisiin enimmin ulkomailla, saatamme itse joutua suurimpaan kriisitilanteeseen.

Toiset »ismit» perustuvat tähän. Ne odottavat aikaansa. Ne tietävät, että raha, ravinto ja vaatteet yksinään eivät pelasta Eurooppaa. Ne tietävät, että aineellinen avustus voi tehdä kansat juuri niin vahvoiksi aineellisesti, että niistä tulisi niiden ideologisen maailmanvalloituksen välineitä.

Kymmenen vuotta sitten Moraalinen varustautuminen syntyi. Tähän samaan Hollywood Bowl'iin ihmisjoukot kokoontuivat näkemään uuden maailmanjärjestyksen ennakkonäytöstä.

Mitä olemme oppineet näinä kymmenenä vuotena?

Olemme oppineet, että demokratia ilman ideologiaa voi voittaa sodan, mutta ei pysty rakentamaan rauhaa; että ideologinen valmius on koko kansan asia ja kansan moraalisin, sotilaallinen ja taloudellinen voiman ainoa luja perustus.

Tänään MRA tarjoaa demokratioille ja koko maailmalle ideologian korkeamman varustautumisen, jota vailla armeijat lyödään kentällä ja valtiomiehet poliitikassa.

MRA on kasvanut kymmenessä vuodessa maailmanvastauksen mittaiseksi, niin että se nyt pystyy antamaan vastauksen joka »ismille» — jopa materialismille. Se on palauttanut miljoonille ihmisille kodin ja kunnian yksinkertaiset pyhydet ja antanut heille toivon uuden maail-

man syntymisestä. Se on rakentanut maailmanorganismia, joka voi tehdä tämän toivon todellisuudeksi. Englantilaisen hiilikaivosmiehen sanojen mukaan »Moraalinen varustautuminen on vastaus jokaiselle 'ismille', mikä milloinkaan on keksitty.» Se on vastaus kaikille kaikkialla.

Sallikaa minun mainita muutamia tosiasioita viimeisten kahdentoista kuukauden ajalta. Sataviisikymmentä johtavaa saksalaista tuli Moraalisen varustautumisen maailmankonferenssiin Caux'hon, Sveitsiin. Kenraali Clay Berliinissä ja lordi Pakenham Lontoossa tekivät heidän käyntinsä mahdolliseksi. Nämä saksalaiset löysivät vastauksen nihilismille ja ideologisesti murtuneelle kansalle. Eräs liittoutuneiden virkamies, Kölnin sotilaskuvernööri, lausui: »MRA on ihanteellinen ratkaisu Saksalle.» Eräs johtava saksalainen sosialisti, entinen ministeripresidentti, sanoi: »Jos mieli pelastaa Eurooppa, täytyy sen tapahtua Moraalisen varustautumisen hengessä.»

Nämä miehet laativat ensimmäisen saksalaisten kirjoittaman demokratian käsikirjan, joka esittää vastauksen antavan ideologian. Se leviää laajalti vieläpä rautaesiripun taaksekin. Ruotsi lahjoitti 100 tonnia paperia, koska se näki, että sen turvallisuus on riippuvainen Saksan uudesta hengestä.

Ranskan teollisuus — ideologioiden taistelukenttä — on löytänyt yhdistävän voiman. Eräs teollisuusmies, joka on 600 000:lle työtä antavan työnantajien liiton johdossa, taisteli työväkeä vastaan. Ranskan kaikkien sosialististen naisten puheenjohtaja suhtautui epäluottamuksella työnantajiin. Nämä näkivät uuden taistelulinjan — joko demokratian innoitetun ideologian puolesta tai sitä vastaan. He tapasivat toisensa. He muuttuivat. He pyysivät anteeksi ja työskentelevät nyt yhdessä. Tuhannet muut liittyivät heihin. He eivät puhu vallankumouksesta eivätkä taantumuksesta, vaan renessanssista — kansan uudelleen syntymisestä, maanosan uudelleen syntymisestä.

Italia — levottoman maailman polttopiste. Kaksisataa italialaista — heidän joukossaan myös kaksikymmentäkuusi Italian parlamentin viittä eri puoluetta edustavaa jäsentä — tuli MRA:n konferenssiin viime kesänä. Kris-

tillisdemokraatit ja sosialistit oppivat työskentelemään yhdessä. Eräs sosialisti sanoi: »Tämä on ihme. Meidän puolueemme voivat toimia yhdessä samalla tavalla kuin me nyt.» Onko tämä yksi Italian vaalien salaisuuksista?

Iso-Britannia. Tuotantokyky alkaa palata. Mutta mikä on maan suurin ongelma tänään? Eräs sikäläinen hiilikaivosjohtaja sanoi tutustuttuaan Moraalisen varustautumisen ohjelmaan maan hiilialueilla: »Moraalinen varustautuminen täyttää tyhjiön ja antaa sen dynaamisen voiman, mitä nyt tarvitsemme.» Lordi Nuffield, eräs brittiläisen autoteollisuuden luova nero, mainitsi lausunnossaan, kun MRA:n ohjelmaa esitettiin Brittiläisten teollisuusmessujen aikana: »Meidän täytyy olla valmiina katsomaan silmästä silmään niitä itse aiheuttamiamme ongelmia, jotka juuri nyt meitä ahdistavat, siten että sovellamme täysin mitoin omaan henkilökohtaiseen elämäämme, kotiemme elämään sekä teollisuutemme elämään totuuden, lahjomattomuuden, epäitsekkyuden ja lähimmaisien ongelmiin osaaottavan ymmärtämyksen periaatteita.»

Mikä on näiden hyvien uutisten yhteinen tekijä? Se on yhteys — kaikkien nykyongelmiemme melkein unohtunut ratkaisu.

Hajaannus on aikamme tunnusmerkki. Hajaannus sydämessä. Hajaannus kodissa. Hajaannus teollisuudessa. Hajaannus kansassa. Hajaannus kansojen välillä.

Yhteys on pakottavin tarpeemme.

Hajaannus on inhimillisen ylpeyden, vihan, himon, pelon ja ahneuden aikaansaama.

Hajaannus on materialismin tavaramerkki.

Yhteys on uudelleensyntymisen armo. Olemme kadottaneet yhtymisen taidon, koska meiltä on unohtunut muuttumisen ja uudelleensyntymisen salaisuus.

Moraalinen varustautuminen on Jumalan innoittaman ideologian hyvä tie, jolla kaikki voivat yhtyä.

Katoliset, juutalaiset ja protestantit, hindut, muhamettilaiset, buddhalaiset ja konfutselaiset — kaikki huomauttavat, että he voivat muuttua siinä missä tarvitaan ja kulkea tätä hyvää tietä yhdessä.

Olin vierailmassa erään suuren johtajan luona, kun

hänellä oli syvän surun aika. Hän antoi minulle nämä Fulton Sheen'in sanat: »Maailma ei tarvitse nykyään niinkään paljon vetoamista uskonnon yhteyteen kuin vetoamista uskovien ihmisten yhteyteen.» Tämä on suuren katolisen johtajan sana.

Juutalaiset antavat tähän lisäksi ikivanhan panoksen suuren profeetan ja johtajan Jesajan sanoin: »Kansat rientävät Sinun tykösi Herran Sinun Jumalasi tähden» ja »Suuri rauha on Sinun lapsillasi oleva.» Ja psalmista sanoi: »Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat Sinun lakiasi, eikä heille kompastusta tule.»

Ja mitä sanoo Islam? Pakistanin ulkoministeri Sir Zafullah Khan lähetti minulle seuraavan tervehdyksen: »Olen ollut iloinen huomattessani, että MRA-ystävieni parissa jatkuvasti pyritään löytämään Jumalan suunnitelma ja tarkoitus sekä saattamaan elämä niiden mukaiseksi. Olen vakuuttunut siitä, että vain vakavasti ja kestävästi tähän suuntaan pyrkimällä ihmiskunta voi saavuttaa todellisen lunastuksensa.»

Näinkö voidaan päästä käsiksi myös Palestiinan ongelmaan?

Nämä suuret totuudet hukkuvat niin helposti ennakkoluuloihin. »Katsokaa, kuinka nämä veljekset taistelevat toisiaan vastaan», sanoo maailma. Mutta pitäisi olla: »Katsokaa, kuinka nämä veljekset rakastavat toisiaan.»

Ennakkoluulot eivät saa pidättää ketään meistä täyttämästä korkeimmalla mahdollisella tavalla kansojemme vaatimia johtotehtäviä.

Tampereen piispa Suomessa tuli katsomaan tuota suurta ideologista näytelmää »Unohdettu tekijä» omassa maassaan ja omalla kielellään. Hän pelkäsi, ettei näytelmä olisi oikea keino. Hän saapui. Kyynleet tulivat hänen silmiinsä. Hän sanoi: »Jokaisen täytyy nähdä tämä.» Ensimmäisen näytöksen jälkeen hän soitti tunnetulle teollisuusmiehelle, joka tuli suoraa päätä teatteriin. Tuloksena tästä pyydettiin näyttelijäkuntaa esittämään näytelmää kokonaisen kuukauden ajan.

Millaista iloa mahtoikaan tuntea piispa, joka epäillen ja melkein vastoin tahtoansa oli päättänyt saapua pai-

kalle, kun hän löysi sen, mitä hän enimmin kaipasi kansalleen — yli kaiken kaartuvan ideologian.

Ja mitä sanoo Intia? Bombayn provinssin hallituksen työministeri vei mukanaan tämän sanan valtakuntansa johtajille ja Intian miljoonille työläisille: »Tässä on voima, joka voi muuttaa itsekkyyden ja ahneuden sekä kaiken, joka tuhoaa kansan hengen ja sielun. Ennenkuin kohtasin Moraalisen varustautumisen, en uskonut, että olisi mitään aatetta, jota voitaisiin soveltaa maailmanlaajuisesti riittävänä vastauksena.»

Täällä Kaliforniassa työväki sanoo samaa. Se näkee tämän muuttumisen ja yhtymisen suuren periaatteen tasolla, jolla ideologia antaa vastauksen. Tämä sai joukon työväenjohtajia lähtemään työnantajien puheille tarjoamaan palveluksiaan ilmaiseksi näytelmämme »Hyvä tie» filmaamiseksi. En pyytänyt heiltä tätä. He näkivät, miten valtavan panoksen he voisivat antaa, ja he tekivät aloitteen. Eikö tämä ole sitä vapaampaa ilma-piiriä, jossa meidän kaikkien on toimittava? Eikö tämä ole työn saattamista kunniaansa?

Ajatelkaa tämän päivän lakkoja: 75 000 miestä — 100 000 miestä. Lakoista ei kukaan paljonkaan perusta. Tosin presidentti sanoo, että näillä lakkoilla voi olla vaikutuksensa koko maahan. Taloustieteilijät antavat vakavia varoituksia. Mutta huomaammeko, että lakot voivat olla »ismin» tulotienä? Onko syy materialismissa sekä työnantajien että työväen — sinun ja minun — ajattelu- ja elämäntavassa?

Ajatelkaa, että Amerikka tuhoaa itsensä juuri sillä, minkä se muissa tuomitsee.

Ja miten on Ranskan laita? Italian? Po'n laakson? Ymmärtävätkö ne, mitä merkitsee, että lakkoihin annetaan vastaus.

Ja mitä sanovat työnantajat? Eräs Kalifornian huomattavimpien lentokonetehtailijoiden edustaja sanoi meille: »Ajattelin, että vastaus materialismiin kuoli Pyhän Franciscuksen mukana, kunnes näin teidän työenne.»

Älkää ymmärtäkö minua väärin. En sano, että tämä sanoma tullaan ottamaan vastaan jakamattoman myönteisesti. Se tekee omantunnon levottomaksi. Sellainen on

epämukavaa. Se tulee aina olemaan avoin väärille tulkinnoille niiden taholta, jotka haluavat paeta sitä. Mutta se tulee kuin valona niille, jotka ovat valmiita.

Sallikaa minun kertoa, kuinka se tuli minulle. Neljäkymmentä vuotta sitten olin rikkinäinen. Aivan niinkuin kansat tänään ovat rikkinäisiä. Materialismi oli voittamassa taistelun sydämessäni. Lähdin Eurooppaan koettaen paeta asiaa. Mutta taisteluni tuli mukaani.

Eräänä päivänä Englannissa Jumala näytti minulle ylöpyteni ja materialismini hinnan. Myönsin, että näin oli. Tämä on ensimmäinen askel. Tule rehelliseksi!

Sanoin: »Anteeksi» — ensiksi Jumalalle, sitten niille, joille olin tehnyt väärin. Se on toinen askel.

Opin kuuntelemaan Jumalaa. Otin vastaan Hänen antamansa tehtävän viedä vastaus ihmisille ja kansoille. Se on kolmas askel.

Jumala kutsuu ihmisiä kaikkialla yhteyden luomisen välikappaleiksi. Tätä ei saavuteta konferensseilla, ei laeilla, ei päätöksillä eikä hurskailla toiveilla, vaan muuttumalla.

Muuttuminen on korkeamman ideologian ydin.

Kun yksilöt muuttuvat, niin uusi ilmapiiri tulee kansan elämään. Kun johtajat muuttuvat, niin politiikka tulee innoitetuksi ja kansakunnan sydänveri alkaa jälleen virrata. Kun valtiomiehet muuttuvat, niin sodan ja kaaoksen pelko hälvenee. Vaikeimmassakin yksilössä herää vastakaiku uudelleen syntyneen demokratian lujaan, yhtyneeseen, mutta nöyrään ääneen.

Miksi pitäisi tulla jälleen katastrofin, kun renessanssi Jumalan kanssa on väistämätön?

Tämä on vapauden uusi esikuva kaikille kansoille. Onko tuleva uudet pimeät vuosisadat Euroopalle ja maailmalle? Vai onko moraalisten ja hengellisten voimien maailmanlaaja renessanssi murtautuva elämään kaikkialla tuoden viime hetkessä ihmeen ihmiskunnalle?

Kumpi näistä on tapahtuva? Ratkaisu on teidän käsissänne.

ONKO OLEMASSA VASTAUS? ON

*Radiolähetys maailmalle Moraalisen varustautumisen
maailmankonferenssin avajaisista Caux'sta kesäkuun
4 p:nä 1949*

Onko olemassa vastaus? On.

Vastaus tuli ollessani iltapäiväkävelyllä Schwarzwaldissa, Saksassa. Jumala puhui: »Moraalinen ja hengellinen renessanssi. Moraalinen varustautuminen.» Siinä tulevaisuuden toivo.

Moraalinen varustautuminen on saanut sadattuhannet liikkeelle. Sillä on elintärkeä sanoma miljoonille ihmisille. Se antaa vastauksen valtiomiesten tarpeisiin. Ulko-ministeri Schuman sanoo: »Nyt meidän täytyy antaa ideologinen sisältö miljoonien eurooppalaisten elämään.»

Työmies havaitsee myös, että maailmassa on kylliksi jokaisen tarpeisiin, mutta ei jokaisen ahneuteen.

Moraalisella varustautumisella on suunnaton yhdistävä voima, joka syntyy sekä idän että lännen muuttuessa. Se on muuttumisen koko ulottuvaisuus. Taloudellinen muutos. Sosiaalinen muutos. Kansallinen muutos. Kansainvälinen muutos. Kaikki pohjautuu yksilön muuttumiseen. Se luo henkilökohtaisen käsityksen, joka voi muuttaa kansojen kohtalot. Se on voima, joka on riittävä rakentamaan uudelleen maailman. Se osoittaa, miten luodaan yhteys kansojen välille, ja se luo innoitetun demokratian perheisiin, tehtaisiin, hallituksiin ja kansoihin. Se on innoitettua elämistä, joka saa kansat ajattelemaan ja elämään. Sillä on Jumalan mieli.

Se toimii Saksassa. Siitä on tulossa Saksan ministeripresidenttien toiminnanohje. Pohjois-Reinin-Westfalin ministeripresidentti lausuu: »Todellisen vastauksen jokaiseen ideologiaan antaa vain korkeampi ideologia. Saksa tarvitsee innoitettua ideologiaa uuden demokratiansa tueksi. Moraalinen varustautuminen on hengen tie uuteen Eurooppaan. Maani hallituksen työssä olemme jo alkaneet nähdä hedelmiä tämän ideologian vaikutuksesta. Tämä ideologia voi tuoda meille sen moraalin ja hengen tervehtymisen, jota kansamme tarvit-

see, sekä luoda kestäväin pohjan rauhalle toisten kansojen kanssa. Kun maailman kansat etsivät vakaumuksella ja intohimoisesti hyvää tietä, niin uskon, että silloin alkaa uusi maailma muodostua.»

Hänen virkatoverinsa, Baijerin ministeripresidentti Ehhard toistaa hänen ajatuksensa lausuessaan Moraalisesta varustautumisesta: »Tällainen maailma voisi olla. Tällainen maailman tulisi olla. Tällaiseksi maailman täytyy tulla.»

Tämä pätee kaikille kaikkialla. Ihminen haluaa turvallisuutta — vihasta, pelosta ja ahneudesta vapaata maailmaa. Pahin este on tämä: ihmiset sanovat, ettei ihmisluonto voi muuttua. Mutta ihmisluonto muuttuu ja kansojenkin luonto voi muuttua.

Taistellessamme uusista ihmisistä, uusista kansoista ja uudesta maailmasta meillä täytyy olla tarkoituksenmukaiset aseet. Näytelmät *Hyvä tie* ja *Unohdettu tekiä* ovat puhuneet tuhansille kuulijoilleen monissa maissa ja monilla kielillä. Nyt niitä parastaikaa filmitaan, ja ne tulevat puhumaan miljoonille. Ihmiset ihmettelevät Jumalan antaman ajatuksen vastustamatonta voimaa. Muuan Saksan marxilainen sanoi Baden-Badenissa nähtyään näytelmän: »Minusta tuntui, kuin olisin raahautunut korkean vuoren rinnettä ylöspäin ja nyt yhtäkkiä sen huipulta nähnyt valon kaupungin.»

Muuan ranskalainen miehitysviranomainen lausui: »Näytelmän voimallinen henki valtasi minut kokonaan. Jos näytelmä olisi esitetty neljä vuotta sitten, ei olisi ollut mitään vaikeuksia ranskalaisten ja saksalaisten välillä. Olen päättänyt soveltaa tätä henkeä hallintotoimiini ja omaan elämäni.»

Reinhold Schneider, kuuluisa katolinen kirjailija, on sanonut: »Koko maailman täytyy tulla tästä osalliseksi.»

Entä minkälainen oli vastakaiku Saksan teollisuudessa? Pääjohtaja Kost, Länsi-Saksan kivihiilituotantoa valvovan johtokunnan puheenjohtaja, kutsui 150 Ruhrin alueen teollisuusmiestä suunnittelemaan, miten Moraalisen varustautumisen henki saataisiin vaikuttamaan kautta Ruhrin teollisuuden. Joku sanoi, että jos pommi olisi pudonnut tähän neuvotteluhuoneeseen, tuotanto Ruhrilla

olisi pysähtynyt. He kuulivat kymmenkunnan maan teollisuus- ja ammattiyhdistysjohtajien puhuvan. Kost esitti pääajatuksen: »Meidän ei pidä odottaa työväestön muuttumista. Meiltä, hyvät herrat, vaaditaan muuttumista.» Ja hän jatkoi: »Eikä kysymys ole siitä, muuttumeko me, vaan siitä, miten me muutamme.»

Tri Hans Böckler, brittiläisen miehitysvyöhykkeen ammattiyhdistyksen keskusliiton puheenjohtaja, oli myös läsnä tässä tilaisuudessa. Hän sanoi: »Jotta ihmiset pääsisivät eroon entisestä ja vanhentuneesta, on heidän asetettava itselleen uusi päämäärä sekä pantava ihmisyys ja moraaliset arvot ensisijalle. Vakaumukseni on, että Moraalinen varustautuminen voi tuoda pysyvää parannusta ihmiskunnalle monilla elämän aloilla. Kun ihmiset muuttuvat, yhteiskunnan rakenne muuttuu, ja kun yhteiskunnan rakenne muuttuu, ihmiset muuttuvat. Molemmat käyvät käsi kädessä ja molempia tarvitaan. Se päämäärä, johon Moraalinen varustautuminen pyrkii, on sama, minkä puolesta minä ammattiyhdistysmiehenä taistelen.»

Kahdennenkymmenen vuosisadan alkupuolisko on päätynyt. Kenellä on avain toiseen puoliskoon? Sillä kansalla, jonka nuoriso löytää vastauksen nihilismiin ja apaattisuuteen.

Muuan Heidelbergin ylioppilaslehden toimittaja sanoi: »Me opiskelijat olemme kaikki joutuneet umpikujaan. Vain Moraalinen varustautuminen antaa nyt meille vastauksen.»

Unohdettu tekijä esitettiin Bonnissa. Yliopiston rehtori, katolinen pappi, lausui näytelmän tervetulleeksi sanoen, että sen minkä Pyhä Franciscus aikanaan teki 13. vuosisadan kriisin selvittämiseksi, tekee samanlainen liike Moraalinen varustautuminen meidän aikamme paljon vakavamman kriisin ratkaisemiseksi. Hän näki ylioppilaiden satamäärin innostuneen siitä, ja tämän johdosta rehtori saapuu Caux'hon.

Freiburgissa muuan ylioppilas tuli *Unohdetun tekijän* esitykseen, kun pääsyliput olivat jo loppuneet ja pyysi päästä sisään. Hän kertoi tulleensa Saksan itävyöhykkeeltä vain lyhyelle käynnille. Seuraavana aamuna hänen

see, sekä luoda kestävän pohjan rauhalle toisten kansojen kanssa. Kun maailman kansat etsivät vakaumuksella ja intohimoisesti hyvää tietä, niin uskon, että silloin alkaa uusi maailma muodostua.»

Hänen virkatoverinsa, Baijerin ministeripresidentti Ehhard toistaa hänen ajatuksensa lausuessaan Moraalisesta varustautumisesta: »Tällainen maailma voisi olla. Tällainen maailman tulisi olla. Tällaiseksi maailman täytyy tulla.»

Tämä pätee kaikille kaikkialla. Ihminen haluaa turvallisuutta — vihasta, pelosta ja ahneudesta vapaata maailmaa. Pahin este on tämä: ihmiset sanovat, ettei ihmisluonto voi muuttua. Mutta ihmisluonto muuttuu ja kansojenkin luonto voi muuttua.

Taistellessamme uusista ihmisistä, uusista kansoista ja uudesta maailmasta meillä täytyy olla tarkoituksenmukaiset aseet. Näytelmät *Hyvä tie* ja *Unohdettu teekijä* ovat puhuneet tuhansille kuulijoilleen monissa maissa ja monilla kielillä. Nyt niitä parastaikaa filmitaan, ja ne tulevat puhumaan miljoonille. Ihmiset ihmettelevät Jumalan antaman ajatuksen vastustamatonta voimaa. Muuan Saksan marxilainen sanoi Baden-Badenissa nähtyään näytelmän: »Minusta tuntui, kuin olisin raahautunut korkean vuoren rinnettä ylöspäin ja nyt yhtäkkiä sen huipulta nähnyt valon kaupungin.»

Muuan ranskalainen miehitysviranomainen lausui: »Näytelmän voimallinen henki valtasi minut kokonaan. Jos näytelmä olisi esitetty neljä vuotta sitten, ei olisi ollut mitään vaikeuksia ranskalaisten ja saksalaisten välillä. Olen päättänyt soveltaa tätä henkeä hallintotoimiini ja omaan elämääni.»

Reinhold Schneider, kuuluisa katolinen kirjailija, on sanonut: »Koko maailman täytyy tulla tästä osalliseksi.»

Entä minkälainen oli vastakaiku Saksan teollisuudessa? Pääjohtaja Kost, Länsi-Saksan kivihiilituotantoa valvovan johtokunnan puheenjohtaja, kutsui 150 Ruhrin alueen teollisuusmiestä suunnittelemaan, miten Moraalisen varustautumisen henki saataisiin vaikuttamaan kautta Ruhrin teollisuuden. Joku sanoi, että jos pommi olisi pudonnut tähän neuvotteluhuoneeseen, tuotanto Ruhrilla

olisi pysähtynyt. He kuulivat kymmenkunnan maan teollisuus- ja ammattiyhdistysjohtajien puhuvan. Kost esitti pääajatuksen: »Meidän ei pidä odottaa työväestön muuttumista. Meiltä, hyvät herrat, vaaditaan muuttumista.» Ja hän jatkoi: »Eikä kysymys ole siitä, muuttumeko me, vaan siitä, miten me muutamme.»

Tri Hans Böckler, brittiläisen miehitysvyöhykkeen ammattiyhdistyksen keskusliiton puheenjohtaja, oli myös läsnä tässä tilaisuudessa. Hän sanoi: »Jotta ihmiset pääsisivät eroon entisestä ja vanhentuneesta, on heidän asetettava itselleen uusi päämäärä sekä pantava ihmisyyks ja moraaliset arvot ensisijalle. Vakaumukseni on, että Moraalinen varustautuminen voi tuoda pysyvää parannusta ihmiskunnalle monilla elämän aloilla. Kun ihmiset muuttuvat, yhteiskunnan rakenne muuttuu, ja kun yhteiskunnan rakenne muuttuu, ihmiset muuttuvat. Molemmat käyvät käsi kädessä ja molempia tarvitaan. Se päämäärä, johon Moraalinen varustautuminen pyrkii, on sama, minkä puolesta minä ammattiyhdistysmiehenä taistelen.»

Kahdennenkymmenen vuosisadan alkupuolisko on päätynyt. Kenellä on avain toiseen puoliskoon? Sillä kansalla, jonka nuoriso löytää vastauksen nihilismiin ja apaattisuuteen.

Muuan Heidelbergin ylioppilaslehden toimittaja sanoi: »Me opiskelijat olemme kaikki joutuneet umpikujaan. Vain Moraalinen varustautuminen antaa nyt meille vastauksen.»

Unohdettu tekijä esitettiin Bonnissa. Yliopiston rehtori, katolinen pappi, lausui näytelmän tervetulleeksi sanoen, että sen minkä Pyhä Franciscus aikanaan teki 13. vuosisadan kriisin selvittämiseksi, tekee samanlainen liike Moraalinen varustautuminen meidän aikamme paljon vakavamman kriisin ratkaisemiseksi. Hän näki ylioppilaiden satamäärin innostuneen siitä, ja tämän johdosta rehtori saapuu Caux'hon.

Freiburgissa muuan ylioppilas tuli *Unohdetun tekijän* esitykseen, kun pääsyliput olivat jo loppuneet ja pyysi päästä sisään. Hän kertoi tulleensa Saksan itävyöhykkeeltä vain lyhyelle käynnille. Seuraavana aamuna hänen

olisi palattava takaisin. Hän lausui: »Itävyöhykkeellä jokainen puhuu Moraalisesta varustautumisesta. Ei tiedetä tarkoin, mitä se on, mutta ilmeisesti se on meidän ainoa toivomme. Ystävät käskivät minun ehdottomasti otta-
maan selvää siitä, mitä se todella on, enkä tahdo mennä takaisin ilman että itse näen sen toiminnassa.»

Jokainen tuntee, että Moraalisella varustautumisella on vastaus Saksalle, mutta kaikki eivät käsitä, että uudelleensyntyneellä Saksalla olisi vastaus heille. Saksan kohtalo on Euroopan kohtalo.

Äskettäin ilmestyneessä kirjassaan *Saksan demokratian ongelma* tri Peters, Berliinin yliopiston lainopin professori, kuvaa seitsemää maailmanhistorian kuluessa esiintynyttä demokratian muotoa. Viimeisenä hän esittelee Moraalisen varustautumisen »innoitetun demokratian» vastauksena aikamme demokratian epäonnistumiseen.

170 000 työläistä käsittävän berliiniläisen ammattiyhdistyksen puheenjohtaja sanoo: »Miten saavutan sellaisen rauhan sydämeeni, että pystyn oivaltamaan, mikä kulloinkin on oikein? Tarvitsette apostoleja; minä tahdon tulla yhdeksi sellaiseksi. Tuotte tämän sanoman ihmiskunnalle myrskyn lailla.»

Onko Pariisiin kongressille vastausta? Onko olemassa mitään muuta vastausta? Johtava saksalainen sosialisti sanoo: »Euroopan yhdistämiseksi tarvitaan Moraalista varustautumista.»

Irene Laure, Ranskan Sosialistinaisliiton entinen johtohenkilö, vastaa: »Minulla oli syytä vihata Saksaa tullessani Caux'hon. Mutta ihme tapahtui. Tapasin saksalaisia, jotka olivat omaksuneet omassa elämässään Moraalisen varustautumisen, ja vihani katosi. Yhteinen ideologia suo Saksalle ja Ranskalle mitä sentimentaalisuus ei koskaan pystynyt antamaan viime sotien välisenä kautena. Nyt meillä on tämä luja perusta, jolta lähtien me kumpikin osapuoli yritämme rehellisesti rakentaa ymmärtämyksen siltaa.»

Nämä sanat saavat vastakaikua kaukana maapallon toisella puolella. Uuden Seelannin varapääministeri Walter Nash lausuu: »MRA luo uuden yhteyden ihmisen ja ihmisen, työnantajan ja työntekijän sekä hallituksen ja

hallituksen välille. Sen, mitä se luo, täytyy voittaa. Se on väkevin voimakeskus maailmassa. Kuinka pitkän ajan se vaatii, riippuu meistä.»

Kansat voivat löytää uuden hengen, kun yksilöt alkavat tehdä työtä yhteisymmärryksessä. Ei tarvita monta ihmistä. Itä antaa meille esimerkin. Rangoonilaisen päivälehdten *The Burman* etusivulla oli äskettäin otsikko: »Koko kansan käsittävä hengen elpyminen. Haluamme aatteen, joka kohottaa meidät kaiken ennakkoluulon, kaiken puoluekiihkon ja itsekkyyden yläpuolelle.»

Mitä on tämän lehtikirjoituksen taustalla? Birman kansalliset johtajat tapasivat toisensa Birman synkimällä hetkellä sytyttääkseen moraalisen ja hengellisen heräämisen soihdun. Vetoomuksessaan kansalleen he kirjoittivat: »Syy, miksi me kaikki olemme tähän mennessä aina epäonnistuneet vastausta etsiessämme, on ehkä se, ettemme ole etsineet sitä oikeasta kohdasta. Tarvitsemme lainan. Tarvitsemme rahaa. Tarvitsemme melkein kaikkea. Mutta ennen muuta tarvitsemme aatteen, joka muuttaa ihmisiä — tarvitsemme sydämen muutosta, joka tekee meidät pystyviksi luottamaan toisiimme. Silloin alkaisimme elää siten, kuin toivomme toisten ihmisten elävän. Alkaisimme elää, mitä uskomme.»

Eikö tässä ole uusi ääni hallituksessa? Tämähkö vuoksi *The Burman* päätoimittaja on tällä hetkellä matkalla Caux'hon.

Kansa seuraa, kun valtiomiehet johtavat epäitsekällä tavalla. Kenraali Ho Ying-chin, Kiinan pääministeri, lähettää minulle viestin, että hän ei koskaan aio tinkiä moraalisisista periaatteista. Toimiiko sinun kansasi periaatteen vaiko oman voitonpyynnin mukaan?

Intia kuulee Moraalisen varustautumisen kutsun. Bombayn hallituksen työministeri G. L. Nanda osoittaa Intian kansalle seuraavan vetoomuksen: »Yksilön ja kansan voima riippuu rakkauden, puhtauden, epäitsekyyden ja rehellisyyden hyveistä.»

»Moraalinen varustautuminen on ideologia, joka antaa vastauksen vihaan», sanoo muuan marxilainen. »Se on poistanut minusta vihan valkoista miestä kohtaan», sanoo Louis Byles, etevä jamaikalainen laulaja.

Miksi Moraalinen varustautuminen on vastaus? Siksi,

että se käy käsiiksi perustavaan ongelmaan. Muuan amerikkalainen keskilännen farmari sanoi: »Lukiessani Vanhaa Testamenttiani usein ihmettelin, milloin Jumala on lakannut puhumasta ihmisille. Kun kohtasin Moraalisen varustautumisen, tajusin, ettei Jumala ollut lakannut puhumasta ihmisille, vaan ihmiset olivat lakanneet kuuntelemasta.»

Joku on sanonut, ettei nykyajan ihmistä huolestuta hänen syntinsä, mutta seurauksena siitä on, että häntä huolestuttaa melkein kaikki muu. Moraalinen varustautuminen suhtautuu vakavasti syntiin. Ja se suhtautuu vakavasti Kristukseen. Saksalainen piispa Wurm kirjoittaa: »Moraalisessa varustautumisessa ihmiset eivät puhu niin paljon Kristuksen rististä, mutta he elävät Kristuksen ristin voimalla. Kaikki tulevat sen vaikutuspiiriin. Sen vuoksi he voivat yhdistää eri puolueisiin, kansoihin ja uskonsuuntiin kuuluvat ihmiset yhteen.»

»Se on hajoavan sivistyksen ainoa varma toivo», sanoo Glasgowin entinen katolinen ylipormestari, Sir Patric Dollan.

Muuan työväenjohtaja ilmaisee asian kokonaisuudessaan näin: »Moraalinen varustautuminen ei ole uusi ammattiyhdistys. Se ei ole uusi uskonto. Se ei ole uusi poliittinen puolue. Se on yhteisessä taistelussa uuden maailman puolesta käytettävä parannuskeino.»

Onko olemassa vastaus? On.

Tarvitaan vain, että miljoonat sanovat: »Kyllä, minä tahdon!»

IDÄN JA LÄNNEN KUTSUMUS

Puhe Ruhrin konferenssissa¹ Gelsenkirchenissä helluntaina toukokuun 28 p:nä 1950 Berliinin radion ja muiden Länsi-Saksan asemien lähettämänä sekä kautta maailman radioituna

Marxilaiset ovat löytämässä uuden ajattelutavan kriisin aikana. Luokkataistelu on tulossa vanhentuneeksi.

¹ Suunnitelma pitää Moraalisen varustautumisen konferenssi Ruhrilla huomattavien Saksan johtajien kutsumana oli tervetullut tri

Työnantajat ja työntekijät alkavat elää luokkataistelun positiivista vaihtoehtoa.

Voitteko kuvitella sellaista muutosta marxilaisissa, että heidän työnantajausa sanovat heistä: »He ovat meidän parhaita ystäviämme?» Voitteko kuvitella sellaista muutosta teollisuusmiehessä, että työläiset kysyvät hänen henkilöllisyystodistustaan, ennen kuin uskovat tähän ihmeeseen? Nämä ovat tosiasioita. Niitä tapahtuu. Ne ovat ainoa toivo yhteyden löytämiseksi kaikille. Jääkö mitään eroa Idän ja Lännen välille, kun tämä on tapahtunut tosiasia?

Onko kaikkien muttuminen kaikkien yhteyden ainoa perusta? Voivatko marxilaiset muuttua? Voivatko he omaksua tämän uuden ajattelutavan? Voivatko marxilaiset raivata tien suuremmalle ideologialle? Miksi eivät voisi? He ovat aina olleet avoimia uusille vaikutteille. He ovat olleet edelläkävijöitä. He menevät vankilaan uskonsa takia. He ovat valmiit kuolemaan uskonsa puolesta. Mikseivät juuri he eläisi tämän korkeamman ajattelutavan puolesta?

Kaksi marxilaista tuli Caux'hon. Kolmas lähetettiin hakemaan heitä pois. Häinkin palasi muuttuneena. Häntä mairiteltiin. Häntä koetettiin houkutella ansaan. Mutta hänestä on tullut tämän uuden ajattelutavan loistava esimerkki sekä kommunisteille että ei-kommunisteille. Hän

Konrad Adenauerille, Saksan Liittotasavallan kanslerille. »Moraalinen varustautuminen», hän sanoi, »on tullut siivekkääksi sanaksi sodanjälkeisessä Saksassa. Ajattelen sitä suurta menestystä, minkä näytelmä 'Unohdettu tekijä' sai osakseen Ruhrilla... Uskon, että totalitaaristen aatteiden hyökätessä idässä — Liittotasavalta, Ruhr siihen luettuna, on Moraalisen varustautumisen aatteen oikea esityspaikka.»

Kaksi päivää ennen Ruhrin konferenssia julkaistiin tri Buchmanin puheiden ranskankielinen laitos, johon Ranskan ulkoministeri Robert Schuman oli kirjoittanut alkulauseen. »Demokratiaa ja sen vapauksia ei pelasta mikään muu kuin niiden henkilöiden kunto, jotka sen nimissä puhuvat», sanoi ministeri Schuman. »Tri Buchman on julistanut sodan materialismia ja individualismia vastaan, jotka kumpikin synnyttävät itsekkäitä erimielisyyksiämme ja yhteiskunnallisia epäkohtia. Kuunneltakoot ja seuratkoot häntä yhä sankemmin joukoin kaikissa maissa ne, jotka vielä tänään vastustavat toisiaan veljessodan vihan vallassa.» Ks. sivu 261.

käy tapaamassa Pohjolan pääministereitä. He ovat kiinnostuneita, koska he etsivät tämäntapaista toivoa, toivoa, että valtava ihme suuressa mittakaavassa olisi mahdollinen ja pystyisi tavoittamaan tämän päivän ja aikakauden suuret joukot.

Tämä marxilainen tapasi erään Pohjolan suurista johtomielistä, miehen, jonka käsitykset ja perinteet olivat toiset kuin hänen. Mutta hän näki tuossa mieheissä ihmisen, joka sovellutti elämäänsä veljeyden ikuista aatetta. »Siinä oli todellinen mies», hän sanoi. Tämä kokemus rakensi sillan hänen sisimmässään olevan kuilun yli.

Muuttumisesta tulee pian koko kansan puheenaihe. Diplomaatti, jolla on aina vastaus valmiina kaikkiin kysymyksiin, mutta jota tämä kysymys hämmennyttää, saapuu keskustelemaan siitä. Hän alkaa kutsua ystäviään luokseen, ja he puhuvat siitä. Heistä on ihmeellistä, että marxilaiset ovat omaksuneet tämän uuden ajattelutavan, joka on vastaus hajaannukseen.

Eräässä maassa, joka on maailman tulenarkoja alueita, ovat erimielisyydet niin ilmeisiä, että jokainen sanoo: »Heidän todella täytyy muuttua.» Heillä on kaikki ne ajatukset, kaikki perinteet, kaikki uskonnon ulkonaiset varusteet, joiden nojalla vastaus olisi mahdollinen, jos he tekisivät täyttä totta. Mutta he ovat pysyneet paikoillaan kuin muumiot arkuissaan, kunnes eräs näennäisesti hento nainen, eduskunnan jäsen, noudattaen eräitä Jeanne d'Arcin periaatteita heittäytyi taistelun tiimellykseen. Tietysti hän kohtasi ensin vastustusta. Juhlallisen neuvottelun jälkeen hänelle ilmoitettiin, että hän menettäisi toimensa. Hän kertoi heille sen totuuden, jonka hän tuns. Hän oli omin silmin nähnyt marxilaisten löytävän tämän uuden ajattelutavan salaisuuden. Hän sai ymmärtämystä. Ennakkoluulot katosivat. Hän oli etsinyt ja löytänyt sekä pystyi nyt viemään eteenpäin uutta totuutta. Minne tahansa hän menikin, aina hän tapasi ihmisiä, jotka halusivat soveltaa sitä omaan elämäänsä.

Hän tuli pohjois-Ranskaan. Siellä hän tapasi kutomatyöläisiä, työnantajia, sosialistisen pormestarin sekä konservatiivisia teollisuusjohtajia. Heille kaikille oli alkanut hämöittää ratkaisu, jollaisesta he eivät olleet koskaan

uneksineetkaan. Heihin teki suuren vaikutuksen heidän ulkoministerinsä seuraava lausunto: »Tätä meidän täytyy tutkia. Siinä on todellisuuden leima. Se sisältää vanhat totuudet. Se ei kiellä niitä. Se tekee ne eläviksi.»

Tämä sama viisas valtiomies on myös sanonut: »Meidän täytyy löytää jotakin, joka rakentaa sillan kaikkien erimielisyyksiemme yli ja antaa meille yhteyden.»

Italiassa ilmenee nyt tämän Pyhän vuoden aikana syvä halu saavuttaa uusi taso kansallisessa ja kansainvälisessä elämässä. Eräs Italian suurimmista teollisuusmiehistä sanoi virkaveljilleen pitämässään puheessa, että MRA oli tie parempaan maailmaan. Hän sai kannatusta kunnia-vieraalta, eräältä Ranskan johtavalta teollisuusmieheltä, joka sanoi: »Kaikki sopimuksemme ja taloudelliset järjestelymme menestyvät vain, jos niitä tukee Caux'ssa näkemäni yhteyden henki.»

Nyt meidän täytyy osata rakentaa uudelleen kansoja. Kenties ei teidän kansanne sitä kaipaa. Jotkut ehkä sanovat: »Me voitimme sodan.» Mutta ajatelkaamme sellaista maata kuin Japani, joka hävisi sodan ja nyt kamppailee päästäkseen jaloilleen. Monenlaisia voimia on toiminnassa. Jotkut ovat katkeria, koska ovat menettäneet etuoikeutensa. On marxilaisia, jotka eivät vielä ole löytäneet tätä uutta kriisin torjumiseen pystyvää ajattelutapaa. Nämä molemmat on voitettava. He hajoittavat kansan. Japanissa, kuten Itä- ja Länsi-Saksassakin, on katkeruutta hajaannuksen vuoksi. Ja on valtiomiehiä, jotka ovat löytämässä tiensä. He taistelevat vastakohtaisuuksiin johtavia voimia vastaan ja he tarvitsevat sitä yhteyttä, joka seuraa uudestisyntymisen armoa. Sen tapaisissa maissa vaikeudet ovat suuret, mutta tämä on ainoa mahdollinen tie.

Mutta Japani on tutustunut tähän uuteen ajattelutapaan. Kolmekymmentäseitsemän Japanin johtomiestä kävi Caux'ssa viime kesänä, mm. ensimmäinen sosialistinen pääministeri, entinen valtiovarainministeri, kahden suuren sanomalehden edustajat, entinen Washingtonin suurlähettiläs sekä Mitsui-suvun jäseniä. Ja nyt kansallisen elämän johtomiehet, sanomalehtien julkaisijat, joiden tehtävänä on heijastaa kansalle sen todellinen kutsumus, sekä rautatieläiset, he, jotka työskentelevät, jotta toiset

voisivat matkustaa, vähimmästä miehestä aina heidän puheenjohtajaansa saakka, he kaikki ovat saamassa tämän sanoman. Eräässä pääkirjoituksessaan *Nippon Times*-lehti kirjoittaa: »Moraalinen varustautuminen antaa Japanin kansalle tilaisuuden elää ja toteuttaa demokratiaa. Demokratia voi muodostua vielä suuremmaksi hyvään johtavaksi voimaksi sekä Japanissa että muissakin maissa, jos ihmiset soveltavat toimintaan sen, mikä nyt liian usein on pelkkää sanahelinää. MRA toimii yksinkertaisimman kaavan mukaan. Sen perustana on yksilö, kaikilla elämänaloilla ja kaikissa kansoissa. Häntä kehoitetaan noudattamaan päivittäisessä toiminnassaan rehellisyyden, puhtauden, epäitsekkyuden ja rakkauden perusvaatimuksia. Hänen hengellinen uudestisyntymisensä vaikuttaa toisiin hänen ympärillensä, ja leviämällä henkilöstä toiseen se tunkeutuu kansaan liikkeellepanevana voimana.»¹

MRA pätee kaikille — kaikkialla. Japanin korkeimman oikeuden presidentti, todennäköisesti maan johtavin katonilinen maallikko, kirjoittaa: »Odotan paljon Moraaliselta varustautumiselta.»

¹ Kesäkuussa 1950 seitsemänkymmentäkuusi Japanin johtohenkilöä, suurin valtuuskunta, mikä milloinkaan on matkustanut Japanista Eurooppaan, saapui Caux'hon ja otti osaa maailmanankonferenssiin. He tulivat pääministerin aktiivisesti tukemina, ja valtuuskuntaan kuului parlamentin jäseniä kaikista pääpuolueista. Mukana olivat myös kahdeksan hallintoalueen kuvernöörit, Hiroshiman ja Nagasakin pormestarit sekä teollisuuden, talouselämän ja työväen johtajia. Kotimatkallaan he olivat Washingtonissa kongressin molempien huoneiden vieraina, jollaista ei ole koskaan ennen tapahtunut historiassa, ja heidän puhujansa, kohdistuessaan sanansa molemmille huoneille, pyysivät anteeksi Amerikan kansalta, esittäen vakauksenaan, että Moraalinen varustautuminen oli nykyisin Japanin ja Tyynenmeren maitten suurin tulevaisuuden toivo. Sekä senaatti että edustajahuone osoittivat suosiota puheille seisaalleen nousten.

Ennen palaamistaan Japaniin valtuuskunta julkaisi seuraavan lausunnon Lontoossa (22. 7. 1950): »Me tulimme Eurooppaan, jossa kommunismi sai alkunsa, löytääksemme positiivisen vastauksen kommunismille. Löysimme sen Caux'sta, Moraalisen varustautumisen ideologiasta. Tämä elämäntapa on käsityksemme mukaan niiden ongelmien ratkaisun oleellinen pohja, joita meillä on Aasiassa, ja tunnemme kiitollisuutta sen tienraivaajia tri Frank Buchmania ja hänen työtovereitaan kohtaan... Toteamme, että Japani on aiheuttanut suuria kärsimyksiä seuratessaan vääriä aatteita ja vääriä teitä. Toivomme vastaisuudessa osoittavamme kan-

Entä etelä-Aasia, jossa sadat miljoonat saivat itsenäisyyden vain todetakseen vasta saavutetun vapautensa heidän oman eripuraisuutensa uhkaamaksi? Eräs tämän maailmanosan ulkoministeri sanoi: »Moraalinen varustautuminen on yhtä tärkeä kuin atomipommi.» Hän oivalsi, että se avaa portin uuteen eri rotujen, eri kansojen ja eri luokkien yhteyteen, joka perustuu itsekunkin yksilön muuttumisen kokemukseen.

Eräs idän suurista valtiomiehistä lausui: »Tunnen syvää myötämielisyyttä työnne peruskäsitteitä kohtaan.» Hän puhui siitä, että luonne ei ole pystynyt kehittymään rinta rinnan tiedon kanssa. Hän puhui myös johtajuuden tarpeellisuudesta. »Jossakin vaiheessa teologit myöhästyivät laivasta ja aikalaskelmat pettivät», hän jatkoi. »Toisinaan ne voimat, jotka voisivat auttaa, aiheuttavat suurimmat vaikeudet. Joissakin maissa sanomalehtikirjoittajat ansaitsevat elatuksensa ihmislousteiden salamurhilla. He tuhoavat ihmisen itseluottamuksen, sitten he tuhoavat toisten luottamuksen häneen tuntematta itse mitään vastuuta. Toisissa maissa koko elämänjärjestys lamauttaa johtajiston.»

Siinä on ongelma. Sanomalehdistön tulee olla valtiomiesten innoittaja ja uuden maailman sanansaattaja. Elämänjärjestyksen on muututtava niin, että jokainen ihminen kaikkialla ottaa vastuuta ja tuntee olevansa osa maailman valtavasta uudelleenrakentamissuunnitelmasta. Nykyisellään ajattelutapamme on kiero kasvanut. Edellytämme eripuraisuutta yksimielisyyden asemesta. Kuitenkin MRA luo yhteyttä, liikkeipa se missä tahansa. Se torjuu selkkauksia. Se sovittaa lakkoja. Sen sijaan, että saisin kuulla lakon puhjenneen, saan suuresta teollisuuskaupungista sähköä, jonka mukaan ammattiliiton pää-

sana teoillamme, että olemme löytäneet sydämen muutoksen tien sekä että voimme antaa oman panoksemme maailman uudelleen rakentamiseksi.»

»Meidän nähdäksemme pitäisi kiinnittää paljon enemmän huomiota demokratian käsitteen ideologiseen puoleen, jos mieli tämän käsitteen voittaa puolellensa Aasian. — — — Kehotamme lännen hallituksia ja kansoja tulemaan asiantuntijoiksi Moraalisen varustautumisen filosofiassa ja käytännössä, joka on tulevaisuuden ideologia. Silloin koko Aasia tulee kuuntelemaan.»

mies ja päätyönantaja ehdottavat, että kaikki kaupungin työnantajat ja työntekijät viettäisivät yhdessä syntymäpäivääni. Tämä voisi olla normaalia, sillä se on muuttumisen tulos.

Muuan Afrikan kansallismielisten johtajista saapui Eurooppaan. Katkerat poliittiset riitaisuudet ovat saaneet aikaan hajaannuksen hänen oman kansansa johtajien keskuudessa. Hän tuntee, että hänen on valittava Idän ja Lännen välillä pelastaakseen maansa. Lontoossa hänen maanmiehensä kertovat hänelle Moraalisesta varustautumisesta. Hän muuttaa suunnitelmansa ja tulee Caux'hon. Hän löytää vastauksen, joka yhdistää Idän ja Lännen. Ennen Afrikkaan lähtöään hän sähköittää kotiin poliittisille vihollisilleen pyytäen heitä saapumaan häntä vastaan lentokentälle. Heitä hän tervehtii ensimmäiseksi. He toteavat hänen muuttuneen ja haluavat työskennellä hänen kanssaan. Puoli vuotta myöhemmin eräs hänen läheisistä ystävästään sanoo hänestä: »Kansallisessa politiikassamme vallitsee uusi ilmapiiri sen jälkeen, kun hän teki sovinnon poliittisten vihollistensa kanssa ja on tuonut johtajantoiminnassaan esiin totuuden, mikä on oikein, eikä kuka on oikeassa.» Hänen omistamansa viisi sanomalehteä voivat julistaa tätä uutta henkeä koko kansalle. Hajaannus alkaa muuttua yhteydeksi 30 miljoonan ihmisen osalta.

Satamat ovat kautta maailman taistelulentäjä, sillä se, joka hallitsee satamia, hallitsee kansojen elinhermoja. Työnantajat ovat ymmällä. Hallitukset panevat toimeen tutkimuksia. Ammattiyhdistysten johtomiehet vaativat turhaan kuria. Vaikeudet jatkuvat siitä huolimatta. Ihmiset ovat tyytymättömiä, ja hajottavat voimat käyttävät hyväkseen heidän tyytymättömyyttään. Sitten Moraalinen varustautuminen tulee mukaan. Näin lausuu muuan satamatyöläisten johtaja, satamatyöläisten lehden toimittaja, eräs viimekesäisen Lontoon satamalakon vastuunalaaisessa asemassa olleista miehistä. Hän on löytänyt vastauksen. Hän kirjoittaa: »Lähetän muutaman rivin kertoakseni, mitä MRA:n ideologia ja Jumalan johdatus on merkinnyt minulle kymmenen viime kuukauden aikana. Johdatuksen avulla on tänä aikana selvitetty kaksi satamaselkkausta. Mitä muutosta johdatus merkitseekään

minulle itselleni, vaimolleni ja perheelleni! Minulla on suurenmoinen elämänkumppani, vaimoni Nellie, joka on peloton taistelija. Kuuntelemalla hänen kanssaan johdatusta olemme ratkaisseet monta vaikeaa pulmaa. Mainitsen esimerkkinä Tooley Streetin selkkauksen, johon sain johdatuksen puuttua. Kun työnantaja, ammattiliitto ja työntekijät eivät päässeet yksimielisyyteen, menin työnantajan luo ja esitin hänelle tosiasiat. Hän pyysi minut toimistoonsa ja todistin hänelle, ettei ollut kysymys siitä, kuka on oikeassa, vaan siitä, mikä on oikein. Keskusteltuamme asiasta MRA:n ideologian pohjalta hän kutsui ammattiliiton toimitsijat luokseen, ja tunnissa lakko oli selvitetty.

Olet varmaan lukenut viime satamaselkkauksesta. Voit olla varma siitä, että juuri minun kaltaiseni kaverit Jumalan johdatuksen avulla saivat lakkolaiset palaamaan työhön. Ellei meillä olisi ollut johdatusta, lakko olisi yhä jatkunut. Kun etsii Jumalan johdatusta, asiat näkyvät uudessa valossa. Jospa vain maailman hallitukset kuuntelisivat Jumalan johdatusta, kuten minä olen sitä kuunnellut viimeisten kymmenen kuukauden aikana, kokiimme maailmanrauhan meidän aikanamme.»

Eräs vanha ystäväni kuoli muutama viikko sitten. Hän oli ranskalaisista ranskalaisin. Hänellä oli kaunis koti Elsassissa. Viimeiset 20 vuotta hän oli elänyt yhteyden luomiseksi oman maansa ja Saksan välille. Kuolinvuoteella hänen mieltään synkensi tietoisuus maailman eripuraisuudesta ja hän sanoi ranskaksi: »Pelkään sitä, minkä näen tulevan.» Sitten hän vaikenä ja sanoi hetken kuluttua saksaksi kuuluvalla äänellä nämä viimeiset sanansa: »Kansojen on päästävä sovintoon. Yhteyden täytyy tulla kansojen välille.» Hänen perheensä kirjoitti minulle hänen kuolleen taivaallinen hymy huulillaan, ja että hänen kasvonsa olivat näyttäneet nuorukaisen kasvoilta. Olemme kaikki yhtä mieltä siitä, että yhteys on ainoa toivomme. Se on Ranskan ja Saksan todellinen kutsumus tänään. Se on Idän ja Lännen kutsumus. Vaihtoehtona on hajaannus ja kuolema. Moraalinen varustautuminen tarjoaa maailman kaikille kansoille viimeisen tilaisuuden muuttua ja jäädä henkiin, yhdistyä ja elää.

MINKÄ PUOLESTA ELÄT?

Tri Buchmanin puhe hänen syntymäpäivänään, kesäkuun 4 p:nä 1950, Moraalisen varustautumisen 12-vuotispäivän yhteydessä hänen kunniakseen järjestetyllä vastaanotolla Hans Sachs-talossa Gelsenkirchenissä Saksassa. Vastaanotolla oli läsnä monta sataa saksalaista hiilikavostyömiestä perheineen, teollisuusjohtajia Ruhrilta sekä edustajia Saksan kaikista osista ja monista muista maista.¹

Kaksitoista vuotta sitten olin kävelyllä Schwarzwaldin metsässä Freudenstadtin lähetyksillä. Maailma oli kaaoksen partaalla. Aivan kuin nytkin kaikki toivoivat rauhaa ja valmistautuivat sotaan.

Kävellessäni tuossa hiljaisessa metsässä tuli eräs ajatus lakkaamatta mieleeni — »moraalinen ja hengellinen varustautuminen, moraalinen ja hengellinen varustautuminen. Seuraava suuri liike maailmassa on oleva kaikkien kansojen moraalinen varustautuminen.»

Muutamia päiviä myöhemmin olin Lontoon East Endissä, jossa Englannin työväenliike alkoi. Työväki vastasi kutsuun. Moraalinen varustautuminen lähti maailmaan. Sanomalehdet ja radiot välittivät sen sanomaa. Tänäpä, kaksitoista vuotta myöhemmin, kokoontuvat ihmiset maailman eri puolilla suunnittelemaan omien kansojensa moraalista varustautumista. Lontoon työläisillä ja satamatyöläisillä on yhteinen kokous Poplarin kaupungintalossa. Englannin raskaan teollisuuden ja hiilikaivosten työväki ja työnantajat viettävät tätä päivää Birminghamin kaupungintalossa ja Clydesiden telakkatyöläiset Glasgow'ssa.

Amerikkalaiset ystäväni tiedottavat meille puhelimitse uutisia Amerikassa tapahtuneesta edistymisestä ja kuulevat samalla, mitä te olette saaneet aikaan täällä Saksassa.

Näinä viime päivinä on saapunut tervehdyksiä Australiasta, Uudesta Seelannista, Intiasta, Etelä-Afrikasta, Amerikasta, kaikkialta Euroopasta, Japanista ja Kauko-Idästä.

¹ Tässä tilaisuudessa tri Buchmanille annettiin Ranskan kunnialegioonan risti tunnustukseksi hänen osuudestaan paremman yhteisymmärryksen luomiseksi Ranskan ja Saksan välille.

Tyypillinen näistä tervehdyksistä on Intian hallituksen suunnittelukomitean toimeenpanevan johtajan Gulzarilal Nandan lähettämä:

»Tervehdys meiltä, jotka olemme panneet luottamuksemme MRA:han maailman sairauksien parantajana. Vuosi vuodelta lisääntyy MRA:n maailmanmerkitys ja voima. MRA ei ole suorittanut tehtäväänsä loppuun, ennen kuin sen edustama ideologia tulee tärkeimmäksi ja voimakkaimmaksi tekijäksi poliittisessa, taloudellisessa ja yhteiskunnallisessa ajattelussa ja toiminnassa kaikkialla maailmassa.»

Mikä on Jumalan antaman ajatuksen voiton salaisuus? Mikä on tehnyt mahdolliseksi minun kaltaiselleni tavalliselle ihmiselle ja sadoille tuhansille miehille ja naisille yltympäri maailmaa suorittaa epätavallisia tekoja?

Vain hyvin itsekäs tai aivan sokea henkilö tyytyy jättämään maailman entiselleen. Useimmat meistä haluaisivat muuttaa maailman. Vikana on, että liian monet meistä tahtovat tehdä sen omalla tavallaan.

Muutamilla ihmisillä on oikea taudinmääritys, mutta he soveltavat väärää parannuskeinoä. He eivät ota lukuun Jumalaa eivätkä ihmisluonnon muuttumista, ja tuloksena on hämmennys, katkeruus ja sota. Toiset ovat aivan varmoja siitä, että heillä on vastaus teoriassa, mutta he haluavat aina jonkun muun henkilön tai toisen kansan alka-
van. Tuloksena on masennus ja toivottomuus.

Kun oikeaa taudinmääritystä seuraa oikea parannuskeino, niin tuloksena on ihme. Ihmisluonto muuttuu ja yhteiskunta muuttuu.

Haluaisin havainnollistaa tätä muutamalla henkilökoh-
taisella sanalla, koska näin tapahtui minulle eräänä päivänä neljäkymmentäkaksi vuotta sitten. Ensimmäisen kerran näin koko ylpeyteni, itsekkyyteni, epäonnistumiseni ja syntyni. »Minä» oli elämäni keskipiste. Jos minun oli muututtava toisenlaiseksi, silloin piti tuo suuri »minä» pyyhkäistä pois.

Näin katkeruuden, jota tunsin kuutta eri henkilöä kohtaan, kohoavan hautakiven lailla sydämessäni.

Pyysin Jumalaa muuttamaan minut, ja Hän käski mi-

nun sopia asiani noiden kuuden henkilön kanssa. Minä tottelin Jumalaa ja kirjoitin kuusi anteeksipyyntökirjettä.

Samana päivänä Jumala käytti minua muuttamaan erään toisen henkilön elämän. Totellessani Jumalaa näin ihmeitä tapahtuvan. Opín totuuden: kun ihminen kuuntelee, niin Jumala puhuu; kun ihminen tottelee, niin Jumala toimii; kun ihmiset muuttuvat, niin kansat muuttuvat.

Tämä oli vallankumouksellinen tie, jolle astuin neljäkymmentäkaksi vuotta sitten, tie, jota miljoonat nyt asuvat ja jolle tielle haastan teidät lähtemään kanssani tänään.

Minkä puolesta elät? Minkä puolesta kansasi elää? Itsekkäät ihmiset ja itsekkäät kansat voivat suistaa maailman täydelliseen tuhoon. Uusi ihmistyyppi, uuden lajin valtiotaito, uuden lajin kansallinen politiikka — niitä me kipeimmin kaipaamme, ja tätä tarkoitusta varten on Moraalinen varustautuminen syntynyt.

Eräs nuori sveitsiläinen insinööri, joka menestyi ammatissaan, jolla oli perhe, ystäviä, asema ja varallisuutta, kuoli viime keväänä.¹ Hän oli löytänyt tämän saman salaisuuden: sijoittaa elämänsä ja omaisuutensa luodakseen uuden maailman, joka perustuu muuttumiseen. Hän ja hänen puolisonsa, joka on täällä kanssamme tänään, sekä heidän lapsensa antoivat itsensä tehdäkseen Caux'sta sen keskuksen, joksi se jo on muodostunut maailman kaikille kansoille. Nyt ihmiset äkkiä huomaavat hänen saaneen aikaan viidessä lyhyessä vuodessa enemmän maailman hyväksi kuin useat koko elinaikanaan.

Tämä nuori sveitsiläinen seurasi sen nuoren miehen askeleita, joka seitsemänsataa vuotta sitten luopui maineesta ja asemasta sekä antoi kaikkensa muuttaakseen maailman. Hän toi uuden elämän Eurooppaan, ja hänen elämänsä on sittemmin innoittanut lukemattomia miljoonia. Hän oli Franciscus Assisilainen. Tällä nuorella sveitsiläisellä insinöörillä — kertoo hänen puolisonsa — oli aina mukanaan seuraavat pyhän Franciscuksen sanat; ja ne ovat maailman muuttamisen salaisuus:

¹ Robert Hahnloser, eräs Caux'n perustajia.

Herra, tee minusta Sinun rauhasi välittäjä.
Suo minun tuoda vihaan rakkautta,
vääryyteen anteeksiantoa,
hajaannukseen yhteyttä,
erehdykseen totuutta,
epäilykseen uskoa,
epätoivoon toivoa,
pimeyteen Sinun valoasi,
murheeseen iloa.

Mestari, suo etten etsisi lohdutusta itselleni,
vaan lohduttaisin toisia,
etten etsisi ymmärtämystä,
vaan ymmärtäisin,
etten etsisi rakkautta,
vaan rakastaisin.
Sillä kun annamme, me saamme.
Kun kadotamme elämämme, me sen löydämme.
Kun annamme anteeksi, niin meille anteeksi annetaan.
Ja kun kuolemme, niin nousemme iankaikkiseen elämään.

SYTYTTÄKÄÄ VALO!

*Puhe kansojen Moraalisen varustautumisen maailman-
konferenssin avajaistilaisuudessa Mackinac'n saarella,
Michigan, USA, kesäkuussa 1951.¹*

Maailmassa vallitsee tänään kaaos ja sekasorto. Maailmassa on sotia ja sotahuhuja. On olemassa mahtava taisteleva voima, joka on ottanut päämääräkseen maailman

¹ Tässä konferenssissa oli 1683 edustajaa kolmestakymmenestä kahdesta maasta, heidän joukossaan 64 kaukoidän kansojen edustajaa sekä 359 Yhdysvaltain johtavien lentoyhtiöiden edustajaa. Tri Adenauer, Saksan liittokansleri, sanoi henkilökohtaisen edustajan välityksellä esittämässään lausunnossa seuraavaa:

»Kansoilla ei voi olla kestäviä ystävyysuhteita, ennenkuin ne ovat sisäisesti valmistuneet niihin. Tässä suhteessa Moraalinen varustautuminen on tehnyt suuria ja pysyviä palveluksia. Viimeis-

valtaamisen. Sen tapaa kaikkialla — kaivoksissa, satamissa, kaukana Koreassa, Malaiji-valtioissa, Indonesiassa, Australiassa. Kyseessä on maailmanlaajuinen taistelu. Ihmiset ovat todella huolissaan. Pelko valtaa heidät. Heillä ei ole vastausta.

Mitä ehtii sanoa ja tehdä kolmessatoista lyhyessä minuutissa? Minun tehtäväni on yrittää antaa teille vastaus.

Tiedän, että kaikki haluavat elää onnellisina yhdessä. Emme halua tulla häirityiksi. Mutta meidän täytyy. Tämä asia vaikuttaa veroihimme, ja kaikki mikä vaikuttaa veroihimme, koskee jokaista. Kun verot nousevat liian korkeiksi, koetamme keksiä jonkin keinon; yritämme löytää ratkaisun, olipa se oikea tai väärä.

Kaikkialla ihmiset ovat tyytymättömiä. Milanossa näin rakennusten seinissä julisteita: »Eläköön kommunismi.» Millaisen julisteen voisimme asettaa sen vastapainoksi? »Eläköön — mikä?» Ihmiset eivät vielä ole kovinkaan yksimielisiä vastauksesta.

Puoluelinjat eivät ole yhtä pitäviä kuin ennen. Demokraatit tai republikaanit — ero ei näytä olevan suuri. Muutamat heistä ovat hyviä ja muutamat — eivät erityisen hyviä. Mutta hyvin vaikeaa on löytää johtajisto, Washingtoniin sopiva ihmistyyppi, yleispätevä ihmistyyppi, jolla todella on vastaus ihmisten syvimpiin tarpeisiin. On vain harvoja, joihin ihmiset voivat täysin luottaa. Ennen oli melko helppoa toimia Washingtonissa, kunnian kukkuiloilla. Mutta nyt, kun näkemykset ovat niin erilaisia, se alkaa olla huomattavan vaivalloista — ellei miehellä ole taitoa antaa sellaista, mitä jokainen haluaa. Nyt tarvitsemme ihmisiä, jotka ottavat Jumalan huomioon ja — hurskastelematta — antavat Hänen hallita. Ihmisiä, jotka antavat anteeksi vihollisilleen. Ihmisiä, jotka osaavat tehdä selviä päätöksiä.

ten kuukausien aikana olemme nähneet tärkeiden kansainvälisten sopimusten tulevan päätökseen. Moraalinen varustautuminen on esittänyt näkymätöntä, mutta tehokasta osaa tasoittamalla neuvottelevien osapuolten mielipide-eroavaisuuksia ja pitämällä heidän tavoitteenaan rauhalliseen sopimukseen pääsemistä etsittäessä yhteistä hyvää.»

Mackinac'n konferenssia seurasi Tyynenmeren suhteiden jälleenrakentamisen merkeissä Los Angelesiin koolle kutsuttu konferenssi.

Englannissa jotkut satamamiehet osoittavat tällaista johtajuutta. He olivat aikaisemmin ongelmana. He aiheuttivat lakkoja ja levottomuuksia. Mutta he muuttuivat, ja he juuri lähettivät kaikille parlamentin jäsenille, alahuoneelle ja myöskin ylähuoneelle, Moraalista varustautumista koskevan kirjan, joka heidän mielestään sisälsi vastauksen. He lähettivät sen työväenpuolueen edustajille ja myöskin konservatiiveille, ja eräs konservatiivisen puolueen johtohenkilö tunnustaa auliisti, että näillä satamamiehillä on jotain, mikä häneltä itseltään on puuttunut. Toiset ihmiset eivät olleet tietoisia siitä, että häneltä se puuttui. Heistä riitti hyvin, että hän oli konservatiivi, mutta hän sanoi: »Te olette osoittaneet minulle, että luokka-ajattelu on väärä ja ettei mikään luokka tai luokan jäsen ole aina oikeassa.»

On hyvin vaikea läksy oppia pitämään lähimmäistä itseään parempana. Ihmiset ovat niin täynnä omaa tärkeyttään, ettei heihin paljon muuta mahdu. Tarvitsemme uuden elämisen tason, jotain mikä on yläpuolella tähän asti näkemäämme. Se on oikean tunnustamista ja väärästä luopumista. Ja se tuo valoa.

Olemme eläneet kauan pimeydessä. Thomas Edison sanoi minulle kerran keskustellessamme aamutunneille asti: »Onko taivas valaistu?» Sanoin hänelle: »Tietysti. Sinun ei tarvitse siitä huolehtia. Se on jo kauan ollut valaistu. Sinä teit tehtäväsi valaistessasi maailman.» Kaikessa voi olla valoa. Miksi ei politiikassa olisi valoa? Silloin väittelyissämme olisi enemmän valoa ja vähemmän kuumuutta.

Sytyttäkää valo! Enemmän valoa! Siinä on vastaus hämmennykseen. Ei ole mitään syytä olla näkemättä selvästi.

Meillä on kaikki uudenaikaiset keinot saada lisää valoa. Meillä on sähkövalo, jonka Edison ensimmäisenä antoi maailmalle valaisemalla yhden talon. Meillä on tutka, joka tunkeutuu sumun lävitse. Meillä on röntgen-säteet, joilla näemme aineen sisään. Mutta emme käytä kaikkea, mitä Jumala on meille antanut. Huolimatta kaikesta tästä valosta maailma näyttää marssivan sankoin rivistöin pimeyteen.

Uskomme täytyy olla valaistu; sillä täytyy olla valoa. Eri uskot, kaikki uskot, tarvitsevat tätä yliluonnollista loistetta. »Valaiskaa taivaallisella tulella. Jumala on minun valoni ja minun pelastukseni; ketä minun pitäisi pelätä?» Ja tämä valo edellyttää ehdottomia moraalisia vaatimuksia valaistakseen ne kohdat, joissa meidän ja kansojemme tulee muuttua. Juuri nämä kristilliseen elämäämme lisättävät kohdat tarvitsevat hiomista ja kiillotusta. Nämä on pantava toimimaan. Itse kunkin eläminä ne ovat menestyksen salaisuus.

Täällä Michiganin valtiossa Thomas Edisonin laboratorio on saanut vakinaisen kodin Greenfield Villagessa toisen suuren amerikkalaisen, Henry Fordin, toimesta. Miksi Fordin ja Edisonin kaltaiset nimet edustavat niin sähköistävää voimaa nykyajan elämässä? He olivat kaukonäköisiä. Sekö on ominaisuus, joka nykyiseltä valtiotaldoltamme puuttuu?

Henry Ford lähetti minulle seuraavan sanoman: »Moraalinen varustautuminen antaa minulle toivoa maamme ja maailman tulevaisuuden suhteen niiden tulosten vuoksi, joita saavutetaan.»

Myös Edisonin puoliso ymmärsi Moraalista varustautumista. Hän sanoi: »Tämän valon, samoin kuin mieheni keksimän, täytyy levitä joka kotiin.» Ollessaan laivastoministerinä keksijän poika, Charles Edison, lausui: »Olen nyt vakuuttuneempi kuin koskaan siitä, että Moraalinen varustautuminen ja aineellinen varustautuminen ovat tärkeydeltään samanveroiset.»

Nämä miehet olivat uuden teollisen aikakauden uranuurtajia. Sen vuoksi he ymmärsivät Moraalista varustautumista, tätä uutta henkeä, joka palaa maailmassa.

Maailman nykyiset olot voivat pakottaa jokaisen meistä iskemään tulta, ja itse kunkin on hankittava se itselleen. Ja se on meidän toivomme.

Ottakaamme esimerkiksi Fordin tehdas Dagenhamissa Lontoossa. Kokoonpano-osaston johtaja sanoo: »Toisen maailmansodan jälkeisissä epävarmoissa oloissa kokeilin kovuutta miehiä kohdellessani. Eräänä päivänä luottamusmiehet kysyivät minulta, olisinko valmis keskustelemaan ongelmistamme Moraalisen varustautumisen neljän

ehdottoman mittapuun pohjalla. Näissä kokouksissa olemme päässeet mitä parhaimpiin tuloksiin. Tuotanto sujuu meidän tarvitsematta hätyyttää miehiä. Osasto toimii taloudellisemmin kuin koskaan ennen. Tuotantotehomme oli 99,43 prosenttia tämän vuoden huhtikuussa, parempi kuin milloinkaan sodan jälkeen.»

Tämä konferenssi todistaa, että valo on leviämässä koko maailmaan. Olemme käytännön ihmisiä. Jos taloon on asennettava jokin uusi laite, asennamme sen. Se on ehkä televisio. Miksemme asentaisi tätä kaukonäkemistä, tätä uutta valoa jokaiseen kotiin?

Mikä panee senaatin ja edustajahuoneen jäsenet tukemaan tätä työtä? Mikä saa niiden kummankin ulkoasiainvaliokunnan jäsenet sähköttämään maailman pääkaupunkeihin? Tässä piilee täysin uusi valtiotaidon taso. Se on valtiotaitoa, joka muuttaa vihollisemme ystäviksi. Missä kommunismi puuttuu asioihin, siellä seuraa pimeys, kuten päivää seuraa yö. Mutta eräs ministeri, joka oli nähnyt tämän tapahtuvan omassa maassaan, lausui: »Jos kommunismi on pimeyttä keskipäivällä, Moraalinen varustautuminen on päivänpaistetta keskiyöllä.»

Juuri tästä syystä eräs Norjan kommunistipuolueen perustajista ja tukipylväistä, joka on ollut kommunisti 34 vuotta, on tänään keskuudessamme. Työväenjohtajat, jotka ennen ovat olleet kommunisteja, Ruhrilta, Lontoon satamista, Ranskasta ja Italiasta, tehtaitten johtajat Euroopasta ja Aasiasta, kaikkien uskontojen edustajat ja uskonnottomat, kaikista roduista ja olosuhteista löytävät tästä totuuden ytimen, totuuden, jonka he kaikki hyväksyvät ja josta he sanovat: »Tämä on parempaa kuin mikään muu, minkä olen aikaisemmin tuntenut. Se toimii.» Teollisuusmies sanoo: »Juuri tätä työväki haluaa», ja tämä on myös jotakin, mitä hän itse huomaa tarvitsevänsä ja mistä hän pitää.

Miehet, jotka ovat joutuneet alituisesti painiskelemaan ongelmien kanssa, näkevät missä he itse ovat olleet väärässä. Ongelmat ja riita häviävät. Heille ei jää enää mitään tekemistä. Eräs Amerikan ammattiyhdistysjohtajista sanoi: »Nyt voin nukkua yöni rauhassa. Ongelma on ratkaistu.»

Täällä on tänään miehiä, jotka muuttumalla ovat tulleet uuden järjestyksen edustajiksi. He ovat nähneet tämän vallankumouksen marssilla. Vuosi sitten Saksan liittokansleri, tri Konrad Adenauer kutsui minut johtamaan erään kokouksen Ruhrilla vastapainoksi Berliinin kommunistimielenosoitukselle. Eräässä saksalaisessa lehdessä oli seuraavana aamuna otsikko: »Berliini huitaisu ilmaan. Moraalinen varustautuminen perusvastaus.»

Robert Schuman antaa tunnustuksen tämän voiman vaikutukselle Ranskan ja Saksan suhteisiin. Milanon pormestarina kuusi vuotta ollut sosialisti sanoo: »Moraalinen varustautuminen on ainoa ase, jolla ketään ei kukisteta ja jonka avulla kaikki ovat voittajia.»

Kenraali Ho Ying-chin, joka oli Kiinan armeijan ylipäällikkö, puhui äskettäin Japanin parlamentin ylähuoneessa. Hän lausui: »Moraalinen varustautuminen on ainoa perusta kestäväälle rauhalle Kiinan ja Japanin välillä. Se on ensiarvoisen tärkeä.»

Eteneminen koko maailmassa saa yhä mahtavammat mittasuhteet. Kirjaa *Uudelleen rakennettu maailma*, joka ilmestyy 20 maassa ja 10 kielellä, luetaan innokkaasti, ja sen sanoman ymmärtävät kaikki.

Vasta viime tammikuussa sanoin lausunnossani sanomalehdille: »Lentoyhtiöt näyttävät tietä.» Se seikka, että viisi lentolinjojen valtuuskuntaa saapuu tähän kokoukseen erikoiskoneilla, osoittaa, kuinka ihmeellisesti tämä johdatus toteutuu. Muutamia päiviä sitten kapteeni Eddie Rickenbacker, joka puhui 2 500 työntekijälleen Eastern Airlines-yhtiössä, sanoi: »Ellemme kasva moraalisesti, älyllinen ja taloudellinen kasvu ei kestä. Jos te ja minä voimme omaksua yhden Moraalisen varustautumisen pääperiaatteen, rehellisyyden, ja elää sen mukaan, toiset kolme seuraavat itsestään. Meidän päämääränämme on rakentaa Moraalisen varustautumisen opetuksen mukainen johtajisto. Jos kukin meistä voisi välittömästi saada tämän hengen toimintaan, se takaisi Amerikan tulevaisuuden.» Nämä olivat kapteeni Rickenbackerin sanat.

Harras henkilökohtainen toivomukseni on, että jokainen amerikkalainen olisi vapaa taistelemaan Amerikan puolesta Jumalan johdon alaisena; taistelemaan niin, että

Amerikka on todella vapaa, vapaa synniin sortovallasta, Jumalan näkymättömän, mutta kaikkialla läsnäolevan Voiman johtamana. Toivon tätä aivan yhtä hartaasti jokaisen kansan jokaiselle jäsenelle. En halua poikiemme, varsinkaan sodassa olevien poikiemme, toimivan ilman vastausta. Sellainen vain orjuuttaa heidät. Tämä ei käy. Se ajaa heidät samaan elämäncatsomukseen, joka hallitsee vastustajiamme. Sillä tavoin emme koskaan luo innoitettua demokratiaa. Ihmisten täytyy oppia omaksumaan sellainen usko, joka luo oikean vallankumouksen. Jos voimme levittää tätä vallankumousta kyllin nopeasti, voimme pelastaa Amerikan ja maailman. Ellei tätä vallankumousta tule, tapahtuu kaaoksen vallankumous.

Tarvitaan tämä voimakkaampi lääkeannos. Synti jättää meihin tympeän, raskaan tunnon. »Jeesuksen Kristuksen, Jumalan pojan, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.» Tämä on löytö, jonka jokainen haluaa tehdä. Se on vastaus.

Silloin teillä on suurenmoinen esimerkki, jota koko maailma tahtoo seurata. Te luotte Amerikan, johon viisaat ja rehelliset ihmiset voivat vedota. Juuri sitä maailma tänään odottaa Amerikalta. Teillä on oleva vapauden taisteluhuuto, ja juuri sitä Amerikka haluaa. Teillä on oleva demokratia, joka on todella innoitettu.

Silloin nuoret ja vanhat miehemme tulevat taistelemaan kuten Lincoln muinoin. Nuoret miehemme tulevat tietämään, minkä puolesta taistella, ja sotamme päättyvät voittoon. Ja silloin meillä on oleva rauha kaikkien ihmisten ja koko maailman kanssa.

TARVITSEMME JOTAIN SÄHKÖISTÄ

Radiolähetys maailmalle Moraalisen varustautumisen maailmankonferenssista Mackinac'n saarelta, Michigan, kesäkuu 1952

Tarvitsemme jotain sähköistä — sähköiskua, joka saat-
taa ihmiset ja kansat järkiinsä, ennen kuin on liian myö-

häistä. Jotain, joka on kyllin voimakas hitsaamaan kovimmatkin perusainekset yhdeksi kokonaisuudeksi.

Muistan ensimmäisen sähkövalon. Se mullisti elämämme. Se muutti ihmisten käsityksen tulevaisuudesta. Onko nykyisin olemassa keksintöä, joka voi tulla jokaisen kansan jokaiseen kotiin ja yllättäen ratkaista synkimmätkin ongelmamme?

Ehkä on juuri meidän tehtävämme selvittää sekasorron kurimus ja olla valmiina antamaan vastaus paniikkimieli-alan kaikkialla maailmassa. Onko tämä sinun käsityksesi omasta osuudestasi maailmantapahtumien luomiseen? Tämä on Moraalisen varustautumisen tarkoitus. Tässä on vastaus, joka tekee meidät kykeneviksi työskentelemään yhdessä todella suuren asian puolesta.

Muuan mies Washingtonista tuli tapaamaan meitä. Illan päättyessä hän sanoi: »Minä ja asiantuntijani keskustelimme kaikesta muusta paitsi asian ytimestä. Moraalinen varustautuminen käy käsiksi juuri ytimeen!» Seuraavana aamuna hän nousi varhain ja soitti Washingtoniin esimiehelleen. Hän pyysi anteeksi tätä kohtaan tuntemaansa katkeruutta, jota syvempää hän ei ollut tuntenut ketään toista kohtaan. Hän sanoi puhelimessa: »Mitä meitä hyödyttää puhua maailmalle yhteydestä, kun omassa virastossamme vallitsee eripuraisuus? Tunsin kaunaa, koska olin omahyväinen. En ole ollut sinua kohtaan täysin rehellinen. Pyydän anteeksi.» Eräs eurooppalainen sanoi tästä kuullessaan: »Tällainen amerikkalainen valtiotaito on voittava jokaisen. Siinä piilee salaisuus, jota etsimme.»

Jokainen joka paikassa voi päästä yhteyteen sen voiman ja valon alkulähteen kanssa, joka muutti tuon washingtonilaisen miehen ajattelutavan ja neuvoi hänelle, mitä hänen tuli tehdä.

Ihmisen itsekkyyks aiheuttaa oikosulun. Se katkaisee kosketuksen. Se on pimeyden ja haparoinnin syy. Kun itsekkyyks on karkotettu, voi jokaisesta kodista ja jokaisesta hallituksesta tulla voima-asema, joka säteilee toimivaa vastausta. Meidän tulee saattaa nopeasti tämän vastauksen todellisuus maailman silmien nähtäväksi ja korvien kuultavaksi.

Olemme juuri nähneet Suomessa valmistetun elokuvan,

joka perustuu rautaesiripun vieressä asuvien ihmisten kokemuksiin. Sen vaikutus oli sähköinen. Sen nimi on *Vastaus*. Se on teollisuuden vastaus. Se on demokratiaa, joka antaa vakuuttavan vastauksen yhteisvoimin. Eräs ammatikseen elokuvia esittävä amerikkalainen sanoi: »Tämä on paras filmi, minkä koskaan olen nähnyt.»

Emmekö me tarvitse juuri tätä? Elokvateattereihin johtain, joka antaa vastauksen teräslakkoon? Niin tekee tämä elokuva. Se näyttää vastauksen sekä työnantajain että työntekijäin itsepäisyyteen, noiden, jotka molemmat ovat niin oikeassa — ja niin väärässä.

Yli miljoona ihmistä kuudessatoista maassa eri puolilla maailmaa on nähnyt tämän elokuvan innoittajana olleen näytelmän. Viime viikkoina sitä on esitetty pohjois-Italian teollisuusalueilla tuhansille ihmisille. Mies, joka esitti työnantajaa, on todellisuudessa 55 000 työntekijän henkilökunnan päällikkö. Eräs näistä, entinen kommunisti, näytteli työmiehen osaa. Näiden kahden miehen muuttuminen on sähköistänyt Milanon. Kansa alkoi käsittää, että kun työnantajat ovat valmiita muuttumaan ja uhrautumaan maailmaa yhdistävän aatteen puolesta, työväki vastaa samalla tavalla.

Se toimii Amerikassakin. Erään suuren lentoyhtiön henkilökunnan päällikkö kertoo, että kolme vuotta sitten sattui hänen yhtiössään johdon ja työntekijäin välillä 491 yhteenottoa. Sitten Moraalinen varustautuminen ryhtyi työhön. Ihmiset muuttuivat. He tulivat rehellisiksi. Viime vuonna yhtiössä sattui vain 17 työriitaa. Tänä vuonna niitä on tähän mennessä sattunut kolme.

Ranskan tekstiilityöläisten johtaja, entinen kommunisti, joka Moraalisen varustautumisen vaikutuksesta oli sähköistynyt positiiviseksi voimaksi, sanoi: »Kansan hyvinvointi on seuraamuksena teollisuuden ja hallituksen rehellisyydestä.»

Mieleeni tulee eräs kaupunki. Sen teollisuus on elänyt myrskyisen menneisyyden. Kumoukselliset ainekset ovat toimineet taitavasti synnyttääkseen erimielisyyttä ja saadakseen käsiinsä asioiden valvonnan. Sinne kutsuttiin lentoyhtiöstä miehiä, jotka soveltavat Moraalista varustautumista, kertomaan kokemuksiaan. Seuraavana päi-

vänä työväen edustaja neuvotteluissa sanoi: »Mitä on tapahtunut työnantajille? He ovat niin erilaisia. Sellaisten miesten kanssahan voi neuvotella.» Työnantajat sanoivat: »Työläisten johtajaa on vaikea tuntea entisekseen. Hän on erilainen kuin ennen. Hänen kanssaan ilokseen järjestelee asioita. Olemme valmiit sopimaan hänen kanssaan sillä pohjalla, mikä tässä tilanteessa on oikein.» Kaksi päivää myöhemmin eräässä johtavassa talouselämän lehdessä on otsikko: »Lakonuhka torjuttu MRA:n työnantaja-työntekijäryhmän käynnin jälkeen.»

Tarvitsemme jotain sähköistä. Kipinän, joka sytyttää ihmisten sydämet ja mielet toimimaan uudella tavalla. Positiivisen voiman, joka voi ladata kokonaisen yhteisön. Kun näin tapahtuu, syntyy uutisia miljoonille ihmisille.

Minulla on kädessäni vara-amiraali Richard E. Byrdin kirjoittama artikkeli. Se tuli eilen. Se on lehdenmyyjillä tänään. Sitä tullaan lukemaan miljoonissa Amerikan ja Kanadan kodeissa. Sen otsikko on »Uuden maailman ennakkonäytös», kertomus Moraalisesta varustautumisesta. Artikkelin julkaiseen lehden toimitus sanoo »Erinomainen artikkeli. Arvovaltainen. Valloittava.»

Amiraali Byrd sanoo: »MRA on puolueiden, luokkien ja katsantokantojen yläpuolella. Se ei ole järjestö, johon liitytään, vaan ideologia, jota eletään. Ei uusi uskonto, vaan uusi dynaaminen voima. Se alkaa vaikuttaa, kun alat elää elämääsi neljän ehdottoman vaatimuksen mukaan: rehellisyyden, puhtauden, epäitsekkyuden ja rakauden.»

Erään saaren kuvernööri oli kutsunut toisen amiraalin päivälliselle ja sen jälkeen kertomaan uutisia MRA:sta yleisessä kokouksessa. Kun kuvernööri esitteli hänet kuulijakunnalle, johon kuului hallintoviranomaisia, pormestareita, lehdentoimittajia ja ammattiyhdistysmiehiä, saaren johtavia henkilöitä, hän sanoi: »Olen ollut pilkkaaaja, mutta menin erääseen MRA:n kokoukseen ja mieleni on muuttunut. MRA:lla on tavattoman suuri merkitys meille kaikille. Se on valtaisa voima hyvän palveluksessa kaikkialla maailmassa.»

On hämmästyttävää, kuinka nopeasti pilkkaaajatkin ymmärtävät asian ytimen. Se on silmänräpäyksellistä voi-

mansiirtoa. Se hypähtää miehestä mieheen. Se yhdistää luokat, rodut ja kansat.

Entä Etelä-Afrikka. Eräässä yleisafrikkalaisessa Moraalisen varustautumisen kokouksessa olivat edustettuina kaikki yhteiskuntaluokat ja rodut. Erään Etelä-Afrikan vanhimman buurilaisperheen jäsen lausui: »Kasvuvuosi-nani tuntui minusta luonnolliselta ja oikealta, että olin afrikkalaisia parempi. Kun kohtasin MRA:n, tiesin, että siinä oli vastaus minulle ja Etelä-Afrikalle. Huomasin missä suhteessa minun tuli muuttua. Ylemmyydentunteeni hävisi ja haluan pyytää anteeksi Afrikan kansalta entistä asennettani.» Nuori afrikkalainen asianajaja vastasi hänelle näin: »Buurin tai englantilaisen ei ole helppoa pyytää anteeksi meiltä. Mutta meidän afrikkalaistenkin pitää pyytää anteeksi. Olemme valmiit yhteistyöhön jokaisen kanssa, joka hyväksyy tämän hengen.»

Afrikkalaiset johtajat esittivät kokouksen pääajatuksen näin: »Olemme nähneet täällä luotavan historiaa, kun afrikkalaiset, aasialaiset ja eurooppalaiset löytävät yhteyden salaisuuden muuttumisesta, neljästä ehdottomasta ja Jumalan johdattamasta. Uskomme, että tämä on uuden Afrikan ainoa oikea tie ja lupaamme taistella teidän rinnallanne viedäksemme Moraalisen varustautumisen koko maanosaamme ja maailmaan.

Kun nyt puhun teille, on rinnallani kaukaisen idän edustajia. Siamin pääministeri sanoo: »Parasta Siamille on MRA. Ja Siamin on puolestaan annettava parhaansa MRA:lle.» Viisi tonnia parasta Siamin riisiä on juuri saapunut maailmanpäämajamme Sveitsiin. Laivanvarustamot ja rautatiet ovat huolehtineet ilmaiseksi sen kuljetamisesta perille. Se on pääministerin lahja. Hän tuntee Moraalisen varustautumisen työn idässä. Hän on lukenut maan johtavasta sanomalehdestä kokosivun artikkeleita sen vaikutuksesta maailmassa. Hän tietää mitä birmalaiset ja japanilaiset tekevät. Nämä sekä Intian, Pakistanin ja Ceylonin hallitusten jäsenet ovat kutsuneet Moraalisen varustautumisen tuomaan tämän vastauksen mailhinsa. Tämä uutinen on sähköinen. Vastaus, joka yhdistää Idän ja Lännen.

Mukanamme täällä Mackinac'ssa on Siamin johtomies-

ten lähetystö saamassa koulutusta, jotta he voisivat viedä MRA:n kansalleen.

Ihmiset, joilla on tämä vastaus, ovat tuomassa vastauksen kansojen tarpeisiin. Ajatelkaa taistelua Etelä-Amerikasta. Äskettäin matkusti 46 ammattiyhdistysmiestä Brasiliasta Moskovaan kolmen kuukauden ajaksi saamaan koulutusta. Siinä on ongelma. Mikä on vastaus?

Ranskalainen kreivi, joka palveli maansa vastarintaliikkeessä sodan aikana; ranskalaisen marxilaisen merimiehen poika, jonka äiti oli kolmimiljoonaisen sosialistisen naisliiton pääsihteeri, entinen amerikkalainen jalkapallotähti ja nuori Egyptissä syntynyt sveitsiläinen ovat yhdessä tehneet erittäin tehokasta työtä Brasiliassa. Nämä neljä panivat yhdessä toimeen Santoksen satamatyöväen joukkokokouksen. Kokouksessa oli kaksikymmentä puhujaa. Satamatyöväen johtaja toimi puheenjohtajana. Puhujien joukossa oli johtavia työnantajia ja entisiä kommunisteja, jotka MRA:ssa olivat löytäneet vallankumouksellisen filosofian, uuden intohimon ja suunnitelman, joka on vastaus katkeruuteen vasemmalla ja kovuuteen oikealla. Brasilian kaikkien kansanluokkien jäseniä on täällä oppimassa yhdessä, kuinka tämä ideologinen voima voidaan viedä koko Etelä-Amerikkaan.

Koemme parhaillaan aikamme sivistyksen luhistumista — kodeissa soditaan, tehtaissa soditaan, kansojen kesken soditaan. Millainen on tulevaisuus? Jatkovaa hajaantumista, kaaosta, anarkiaa ja diktatuuriako? Vai syntyykö uusi yhteiskunta ihmisluonnon vallankumouksellisesti muuttuessa? Pyhä Henki on mahtavin voima maailmassa tänään. Ihminen osaa särkeä atomeja. Pyhä Henki yhdistää ihmiskunnan niiden ihmisten avulla, jotka kuuntelevat Häntä ja tottelevat. Tästä täytyy tulla jokapäiväinen kokemus. Se on käytännöllinen. Se toimii.

Perustaistelu käydään ihmisen tahdosta. Se on ideologinen taistelu. Sitä käydään sinun sydämessäsi ja minun sydämessäni joka päivä. Armeijat, sopimukset ja taloudellinen avunanto ovat välttämättömiä. Mutta ratkaisevaa on, johtaako meitä yksilöinä ja kansoina materialismin ääni vai Jumalan ääni.

UUSI VALTIOTAITO, JOKA LOPETTAA HÄMMENNYKSEN

*Puhe Lontoossa tri Buchmanin 75-vuotispäivänä kesä-
kuun 4 p:nä 1953*

Ihmiset eivät tunnu näkevän asioita samalla tavoin. Heidän on vaikeata olla yksimielisiä. Heillä on omat ajatuksensa, joita he ovat taipuvaisia tyrkyttämään toisille. Ja jotta voitaisiin alkaa ajatella uutta valtiotaitoa, joka lopettaa hämmennyksen, vaaditaan historiaa luova päätös.

Meiltä puuttuu mahtava positiivinen ohjelma, joka voi voittaa puolelleen kaikki ihmiset ja kaikki kansat. Panemme toimeen epälukuisen määrän konferensseja ja suunnitelmia, jotka eivät ollenkaan edistä ongelmiamme ratkaisua. Johtajat ovat taipuvaisia tekemään sen omalla itsekkäällä tavallaan. He sanovat toimivansa maansa hyväksi, mutta toimivat enimmäkseen omaksi hyväkseen, ja siinä on heidän epäonnistumisensa syy.

Mutta maailmassa on jo syntymässä uusi valtiotaito. Konferenssit, jotka esittävät tämän suuren positiivisen tekijän, tarjoavat parannuskeinon.

Viime kuussa pidettiin Moraalisen varustautumisen rotujenvälinen kokous riitojen repimän Afrikan sydämessä. Sir Gilbert Rennie, Pohjois-Rhodesian kuvernööri, sanoi avajaispuheessaan: »Tämän konferenssin tarkoitus on löytää yhteinen päämäärä, johon kaikki voivat pyrkiä ilman epäluuloja, ilman pelkoa ja ilman katkeruutta. Moraalinen varustautuminen perustuu muuttumiseen. Oma muuttumisemme on ensimmäinen askel suhteiden parantumista kohti. Toivon ja rukoilen, että tämä konferenssi auttaa meitä aikaansaamaan tämän muuttumisen.»

Eräs eteläafrikkalainen, joka kuuluu vanhimpiin uudis-raivaajaperheisiin, vastasi kuvernöörille: »Toivoisin, että kaikki valtiomiehet kaikissa maissa olisivat voineet kuulla Teidän sananne, sillä edustatte uudenlaista valtiotaitoa.» Alkuasukasasiain apulaisministeri arvioi tulokset. Hän sanoi: »Tulin epäilevänä, mutta lähden täältä vakuuttuneena. Tunnemme nämä afrikkalaiset hyvin, ja he ovat

selvästi muuttuneita. He varmaankin pyytävät nyt: 'Näytäkää meille muuttuneita eurooppalaisia.'»

Tammikuussa pidettiin samanlainen konferenssi Intian pääkaupungissa. Läsnä oli 34 kansan edustajia. Eräs Intian hallituksen ministeri kokosi tulokset seuraaviin sanoihin: »Se on alkanut uuden luvun Delhin pitkässä historiassa.»

Viime lokakuussa eräs Yhdistyneitten Kansakuntien kokenut diplomaatti oli läsnä Moraalisen varustautumisen Aasian ja Tyynenmeren kansoja käsittävässä kokouksessa Colombossa. Hän sanoi: »Olen nähnyt täällä saavutettavan enemmän todellista yhteyttä ja rauhaa kahdessa viikossa kuin kaikkina niinä vuosina, jotka olen ollut Lake Success'issa.»

Mitä tapahtuisi, jos seuraavan kolmenvallan tai neljänvallan konferenssin henki olisi tällainen?

Olen juuri palannut idästä, jossa vietin seitsemän kuukautta. Mukanani oli 200 hengen ryhmä 25 eri maan kansalaisia. Veimme tämän sanoman Ceyloniin, Intiaan, Kashmiriin ja Pakistaniin. Olimme kunniavieraina Egyptissä, Iranissa ja Turkissa. Eräs asia on varma. Näissä maissa on herännyt yksimielinen vastakaiku Moraalista varustautumista kohtaan.

Eli erään heidän valtiomiehensä sanoilla sanoen: »Moraalinen varustautuminen on suuri tulevaisuus. Sen kutsumuksena on ihmissuvun pelastaminen.»

Jinnah, Pakistanin perustaja, kutsui minut maahansa. Ainoana vapaailtanaan Lontoossa hän meni katsomaan näytelmäämme *Unohdettu tekijä*. Hän oli väsynyt ja uuvuksissa kiireisen päivän jälkeen, ja hän tunsu, ettei hän ollut saavuttanut tavoitteitaan. Hän istui hiljaa, kunnes eräs näytelmän vuorosana kuvasi kovapäistä tehtailijaa, joka ei tahtonut muuttua: »Ei anna periksi.» Jinnah nauroi ja eli siitä lähtien uudessa ilmapiirissä. Myöhemmin hän tuli kotiini päivälliselle ja sanoi: »Tarvitsen Teitä Pakistanissa. Teillä on vastaus maailman vihaan. Rehellinen anteeksipyyntö — se on kultainen avain.» Nämä olivat Jinnah'in sanat.

Mutta kuka panee tuon avaimen historian lukkoon ja avaa tulevaisuuden portit, jotta kaikki ihmiset kaikkialla saavat nauttia rauhasta maan päällä?

Kashmir, lumoava ja kaunis maa, tuntee yksinkertaisen rehellisyyden ikivanhana totuutena, ja jos se soveltaa sitä kansana, se antaa maailmalle vastauksen. Sheikki Abdullah, pääministeri, sanoi minulle: »Kärsivällisyys on tarpeen, mutta Teillä on vastaus Intialle ja Pakistanille.»

Kaikissa näissä maissa lehdistö on todella ollut uuden maailmanjärjestyksen sanansaattaja. Jinnah'in perustama lehti *Dawn* lausui otsikossaan: »Uusi yhteistyön pohja — MRA vastaa maailman ongelmiin.» Se kertoi uudesta yksimielisyydestä, johon pakistanilaiset ja intialaiset ovat pääsemässä Moraalisen varustautumisen avulla.

Yksi Intian suurimmista lehtiryhmistä *The Express*, sekä *The Hindustan Times*, jonka toimittaja on Mahatma Gandhin poika Devadas Gandhi, esitti tämän sanomani kansalleen: »Ihmiset näkevät nälkää, he kaipaavat leipää, rauhaa ja uuden maailmanjärjestyksen toivoa. Jumalan johtaman yhteyden edessä ratkeaa viimeisinkin ongelma. Kädet täyttyvät työllä, vatsat ravinnolla ja tyhjä sydämet ideologialla, joka todella tyydyttää. Tämän puolesta Moraalinen varustautuminen taistelee.»

Suuren intialaisen sanomalehden *The Hindun* toimittajaan tekivät esitetyt tosiasiat niin suuren vaikutuksen, että hän julkaisi kymmensivuisen Moraalista varustautumista käsittelevän erikoisnumeron ja jakoi sen kansalleen. Amerikassa amiraali Byrd yhdessä toimikunnan kanssa, johon kuuluivat edustajahuoneen puhemies, senaatin ulkoasiain valiokunnan ja työväenasiain valiokunnan puheenjohtajat, Hearstin lehtiyhtymän varapresidentti ja CIO:n, Ammattiyhdistysten keskusliiton, toimeenpaneva varapuheenjohtaja, lähetti sen 3 000 toimittajalle ja lehdenjulkaisijalle maassaan.

Tämä CIO:n toimeenpaneva varapuheenjohtaja, joka edustaa viittä ja puolta miljoonaa jäsentä, levittää tätä uutta valtiotaitoa Amerikan työväestölle. Hän sanoo: »Olen päättänyt elää neljän ehdottoman moraalisen perusarvon — ehdoton rehellisyys, ehdoton puhtaus, ehdoton epäitsekkyys ja ehdoton rakkaus — mukaan ja Jumalan johdatuksen alaisena koko loppuikäni.» Hän koki yhteyden kotonaan. Nyt hän neuvottelee sen pohjalla, mikä on oikein, eikä sen, kuka on oikeassa. Hänen uusi ajattelutapansa Amerikan työväestölle on seuraava:

»1. Luoda yhteyden esimerkki kansalle aikaansaamalla yhteys omassa piirissä.

2. Luoda yhdessä teollisuuden kanssa yhteistyön esikuva, joka saa miljoonat omaksumaan demokratian.

3. Tukea hallitusta työväestön ja teollisuuden yhteisvoimin sellaisessa ulkopoliitikassa, joka voittaa kaikki kansat puolelleen.»

Mitä kansat tarvitsevat? Ajatukseni menevät Japaniin. Siellä sanotaan: »Meillä on uusi perustuslaki. Se on kuin tyhjä kori. Mitä panemme siihen? Tarvitsemme ideologian, joka saa demokratian toimimaan.» Uudesta Japanista on tullut kolmesataa johtajaa saamaan koulutusta Moraalisen varustautumisen ideologiassa. He ovat alkaneet soveltaa sitä käytäntöön koko kansan elämässä.

Elämäni aikana olen nähnyt kaksi käänteentekevää keksintöä. Toinen keksintö on *atomi* arvaamattoman energian lähteenä ja sen mobilisoiminen. Se on johtanut meidät atomiaikakauteen. Toinen keksintö on *ihminen* arvaamattoman energian lähteenä, ja hänen mobilisoimisensa. Se on johtanut meidät ideologiseen aikakauteen. Tässä on avain meitä ympäröiviin tapahtumiin.

Valtiomiesten suunnitellessa armeijoja, konferensseja ja liittoja voittavat repivät voimat puolelleen satamatyöläisen, virkamiehen, tiedemiehen, sotilaan ja opettajan. Ne mobilisoivat epäkohdat, katkeruuden sekä oikeutetun paremman maailman kaipuun näiden ihmisten sydämissä. Ne panevat heidät marssimaan täysin velvoittuneina maailman valloittamiseksi aatteellaan. Niinpä hallitusten kehottaessa lisäämään tuotantoa teollisuudessa esiintyy jarrutusta. Valtiomiesten vaatiessa koolle vielä uutta konferenssia elintärkeitä salaisuuksia kavalletaan. Kaikkien vaatiessa yhteyttä kansojen kesken sisäinen hajaannus kansoissa kasvaa.

Mikä on vastaus? Valtiotaito, joka pystyy panemaan tavallisen miehen liikkeelle varustamalla hänet näkemysellä, veljesmiehellä ja suunnitelmalla maailman uudistamiseksi.

Vuonna 1938, kävellessäni Freudenstadtin metsissä, mieleeni tuli yksinkertainen ajatus: »On syntyvä Jumalan Elävän Hengen mahtava liike kautta maailman. Se tullaan tuntemaan Moraalisena ja Hengellisenä varustautu-

misena.» Tämän ajatuksen siemen on juurtunut maailman johtavien piirien keskuuteen.

Joskus tulee kiusaus miettiä, onko olemassa toinen tie. Kullakin jokaisessa kansassa näyttää olevan oma ratkaisunsa, joka perustuu henkilökohtaiseen ja kansalliseen etuun. Mutta salaisuus on: »Ei minun tieni, vaan Jumalan tie. Ei minun tahtoni, vaan Jumalan tahto.»

Tämä on parannuskeino hämmennykseen — että annamme ratkaisuvallan Jumalalle, emme sano »kyllä» vain huulillamme, vaan myös kurinalaisella elämälämme. Se tekee ihmisestä luonnollisen, aidon. Ei tarvitse koskaan yrittää olla viisaampi eikä parempi kuin itse asiassa on. Tällaisen henkilön luokse ihmiset koontuvat ja häntä he seuraavat.

Hämmennys johtuu kompromissista. Selkeys johtuu muuttumisesta. Moraalisesta muuttumisesta, joka valaisee hämärimmätkin vaikuttimet ja vapauttaa piilevät voimat. Jos vain pystyisimme näkemään omat kansamme sellaisina kuin toiset näkevät meidät, silloin haluaisimme muuttua.

Ehdottomat moraaliset vaatimukset ovat innoittuneen valtiotaidon alkulähde. Puhumme rauhasta ja yksimielisyydestä, mutta unohdamme, ettei kukaan, joka kantaa kaunaa, voi ratkaista kansakuntien välistä vihaa. Arvostemme toisten itsepäisyyttä, mutta emme näe sitä oma-päisyyttä, jonka lapsemme niin hyvin tuntevat meissä. Puhumme jumalallisesta johdatuksesta, mutta unohdamme, että vain puhdassydämiset näkevät Jumalan. Johdatus tulee niille, jotka kuuntelevat, ei niille, jotka puhuvat. Uuden valtiotaidon avain on uusi valtiomies.

Täytän tänään 75 vuotta. Minulla on pitkäaikainen kokemus monesta maasta. Se kaikki rakentuu moraaliin perustotuuteen: ehdottomaan rehellisyyteen, ehdottomaan puhtauteen, ehdottomaan epäitsekkyteen ja ehdottomaan rakkauteen, Jumalan johdatukseen ja täydelliseen velvoittamiseen Hänen tahtoonsa. Ilman tätä kokemusta meillä ei ole mitään. Jos meillä on se, meillä on kaikki. Uusista ihmisistä koostunut uusi maailma. Tämä on ainoa toivomme. Todistusaineisto on sitova.

»MRA on vastauksen aakkoset.» Niin, afrikkalainen heimopäällikkö oli oikeassa sanoessaan:

»MRA on vastauksen aakkoset.»

KAIKILLE KAIKKIALLA

Radiopuhe maailmalle Caux, Sveitsi, kesäkuun 4 pnä 1954

Tämä radiopuhe kirjoitettiin Marokossa, joka kautta aikojen on ollut taistelijoiden maa, jolla, kuten koko Afrikan mantereella tänään, on vastassaan uuden aikakauden ongelmat ja joka asettaa valtiotaidon sen suurimpaan koetukseen. Onko olemassa vastaus hajaannukseen?

Kuusi kuukautta sitten erikoislentokone kuljetti kuusikymmenhenkisen ryhmän Euroopasta keski-Afrikkaan. Heidän joukossaan oli brittiläinen amiraali, entinen Khartumin kuvernööri, Black Watch-rykmentin eversti, entinen saksalainen kommunisti, skotlantilainen markiisi ja ranskalainen marxisti yhtyneinä Moraalisen varustautumisen vastausta tuovaan taisteluvoimaan. He työskentelevät yhdessä Afrikan eri osista saapuneiden ihmisten kanssa viedäkseen tämän ohjelman koko mantereelle. He etenevät syvän vakaumuksen innoittamina ja suunnitelmallisesti halki maan.

Kapkaupungissa sattui historiallinen tapahtuma. *Cape Times* käytti tästä mielenkiintoista otsikkoa: »Valko- ja mustaihoiset MRA:n lavalla.» Lehti kuvaa kokousta, jossa yli 2 000 ihmistä oli ahtautunut kaupungintalolle täyttäen oviaukot ja käyttävätkin. Lehti lausuu:

Tri William Nkomo, Afrikan Kansallisen Kongressin Nuorisoliiton perustaja ja ensimmäinen puheenjohtaja sanoi, että hän ennen uskoi verisen vallankumouksen olevan afrikkalaisten ainoa toivo. Sen jälkeen hän kuvasi käyntiään viime vuonna Lusakassa pidetyssä MRA:n konferenssissa, missä hän lausui: »Näin valko- ja mustaihoisten muuttuvan, ja muutuin itsekin.» Hänen sanansa saivat osakseen koko illan myrskyisimmät suosionosoitukset. *Die Burger*, hallituksen äänenkannattaja, otsikoi: »Moraalinen varustautuminen vapautti hänet vihasta buureja kohtaan.»

George Daneel, entinen rugby-maajoukkueen pelaaja, puhui hänen jälkeensä buurinkielellä ja sanoi: »On mahdotonta olla huolestumatta siitä tavasta, miten eräät kielteiset voimat, jotka työskentelevät tuhotakseen Afri-

kan kulttuurin, käyttävät hyväkseen rotujen välisiä vastakohtaisuuksia. Tämän vuoksi vaimoni ja minä olemme päättäneet taistella yhdessä tämän voiman kanssa Jumalan suunnitelman löytämiseksi tälle maalle ja kaikille roduille.»

Nämä kaksi miestä aikaansaivat sensaation. He sitoutuivat taistelemaan Etelä-Afrikan uudelleenrakentamiseksi uuden ulottuvaisuuden pohjalla Jumalan johdatuksen alaisina.

Kapkaupungin pormestari lausui: »Te valtaatte kaupungin rynnäköllä.» Muuan lennätinvirkailija sanoi olevansa iloinen, ettei hän ollut työvuorossa tilaisuuden jälkeen illalla. »Kahden virkailijan oli tehtävä ylitöitä», hän sanoi, »ja näytti siltä kuin kaupungin jokainen lehtimies olisi ollut lähettämässä selostustaan.»

Natal sai kokea saman vaikutuksen. Kaksituhatta ihmistä täytti kaupungintalon kaikkien rotujen edustajien istuessa ensimmäistä kertaa vierekkäin ilman roturajoja. Mottona oli: »Durban, merkkivalo Afrikan yhteyden luomiseksi.» Täällä tri Nkomo lausui: »Näin toiminnassa jotain, joka oli kansallismielisyyttä suurempaa. Näin ideologian, joka on korkeampi, koska se on ideologia kaikille kaikkialla. Olen vakuuttunut, että tämä on ainoa ja paras tie kansalleni ja Etelä-Afrikalle.»

BBC:n zulubarytoni John Ngcobo, joka juuri oli palannut Englannista, lauloi. Suuri yleisöjoukko vaatimalla vaati lisää. Kaksi MRA-ryhmään kuuluvaa henkilöä kävi seuraavana päivänä tervehtimässä hänen äitiään 60 mailin päässä olevassa majassa, jossa tämä asustaa.

Durbanin suuri intialainen yhdyskunta kutsui tämän ryhmän Phoenixissä olevaan keskukseensa, jonka Mahatma Gandhi on perustanut, sekä käynnille Gandhin muistoksi rakennettuun taloon. Joukossa oli Lady Hardinge of Penshurst. Virallisessa kiitoksessaan intialaisen kulttuuriyhdistyksen sihteeri lausui: »Me olemme ainoastaan liittäneet Mahatma Gandhin nimen taloomme, mutta te olette kiinnittäneet hänen ihanteensa sydämiinne ja elämäänne.»

Kaikki Afrikan osat ovat vastaanottavaisia tälle sanomalle. Valmistautuessaan itsehallinnon tehtäviin Nigeria

kääntyy Moraalisen varustautumisen puoleen. Kutsussa, jonka kolme keskus- ja viisi aluehallituksen jäsentä sekä joukko Nigerian johtavia henkilöitä on allekirjoittanut, lausutaan: »Me teemme tämän, koska ymmärrämme, että itsehallinnollisen Nigerian täytyy olla rakennettu lujalle moraaliselle perustalle, ja koska olemme vakuuttuneet siitä, että MRA Euroopassa, Aasiassa ja muissa maanosissa saavuttamiensa tulosten perusteella voi antaa kansallemme ja maallemme moraalisen vallankumouksen, joka on ainoa eloon jäämisen edellytys ristiriitojen ja kaaoksen maailmassa.»

»Nigeria tarvitsee vain parasta», kutsu jatkuu, »ja tästä syystä me luotamme sellaiseen maailmanlaajuiseen voimaan kuin MRA, joka on puolueiden, luokkien, rotujen, uskontunnustusten tai ihonvärien yläpuolella ja jonka juuret ovat Jumalan johdatuksessa ja rakkaudessa lähimmäisiämme kohtaan.»

Afrikasta kuuluu osia myös muhamettilaiseen maailmaan, joka ulottuu Marokosta Indonesiaan. Kairon El Azhar-yliopiston rehtori lausuu: »MRA tekee työtä levittääkseen rauhan, rakkauden ja terveen moraalin periaatteita katsomatta yksilöjen ja kansojen välisiin erilaisuuksiin. Me puolestamme tulemme olemaan mukana yhteistoiminnassa tämän Jumalan innoittaman terveen ideologian vakiinnuttamiseksi.»

Bangkok oli erään uutena vuotena järjestetyn Moraalisen varustautumisen konferenssin tapahtumapaikka, jonne tuli edustajia kaikista kaakkois-Aasian osista, Australiasta ja Japanista. Malaiji-valtioiden lakiasäätävän neuvoston puhemies lausui: »Tätä yhdistävästi vaikuttavaa ideologiaa tullaan tarvitsemaan, kun on saatava syntymään yhdistynyt malaiji-kansakunta ja Jumalan innoittama demokratia. Meidän Bangkokiin saapunut valtuuskuntamme», hän sanoi, »on monirotuinen — malaijilainen, kiinalainen, intialainen ja brittiläinen. Henkilökohtaisesti olen päättänyt työskennellä viedäkseni tämän MRA:n ylivoimaisen ideologian maani hallituselimiin.» Nämä olivat Malaiji-valtioiden parlamentin puhemiehen sanat.

Tämä on jotakin kaikille kaikkialla, mutta ennen kaik-

kea hallituksen ja teollisuuden miehille, joiden on otettava se maansa politiikan ohjenuoraksi.

Erään aasialaisen ammattiyhdistyksen johtaja kysyi huomattavan amerikkalaisen työväenjohtajan mielipidettä Moraalisesta varustautumisesta. Tämä vastasi: »Kysymys ei ole siitä, miten MRA sopii työväenliikkeeseen. MRA tekee sinut sopivaksi työväenliikkeeseen, ja MRA:n neljä ehdotonta moraalista perusarvoa ovat työväenliikkeen todellinen pohja. MRA tekee sinut työväenjohtajana kykeneväksi tekemään tehtäväsi.» Aasialainen johtohenkilö vastasi: »Etkö voi tulla seuraavan valtuuskunnan mukana maahamme? Meidän työväenliikkeemme tarvitsee juuri tätä.»

Etelä-Intian teenviljelystyöntekijäin aluesihteri, joka oli saanut koulutuksen Caux'ssa ja joka on huomattavalla menestyksellä soveltanut MRA:ta teeteollisuuteen, lausuu: »MRA on rakentava voima, jonka vaikutus hyödyttää työntekijöitä ja teollisuusjohtajia. Se muuttaa ihmiset samoin kuin yhteiskunnallisen järjestelmän. Tämä aate ylittää maantieteelliset rajat, rotueroavuudet, puoluekiistat ja luokkavastakohdat.»

Tämä vastaus liittää maanosat toisiinsa. Peter Howardin ideologisen näytelmän *Johtaja* ensi-iltaan Rhodesiaan saapui sähke Keski-Afrikan Liittovaltion pääministerille Sir Godfrey Hugginsille. Sen oli lähettänyt ranskalaisen Firminyn teräskaupungin pormestari, joka on ollut neljä vuotta Ranskan jälleenrakennusministerinä. Sähke kuului: »*Johtajalla* suuri menestys Firminyssä. Järkyttää työntekijöitä ja teollisuusmiehiä sekä panee heidät ajattelemaan. Avaa sokeiden silmät ja epäilijöiden sydämet. Moraalinen varustautuminen antaa kaikille keinon maailman rauhanomaiseen yhdistämiseen ja uudelleenrakentamiseen.» Firminyn johtohenkilöt puhuvat vakaumuksella, koska — heidän oltuaan työttömyyden uhkaamana ja silmätysten Ranskan huonoimpiin kuuluvien asunto-olojen kanssa — terästehtaan toimitusjohtajan viimeisin tiedonanto kuuluu, ettei tule olemaan mitään työttömyyttä, ja pormestari lausuu, että näytelmän luoma henki on arvaamattomasti auttanut hänen taisteluaan parempien asunto-olojen saamiseksi kaupunkiin.

Arvostellessaan näytelmää ranskalainen sosialistilehti *La Tribune* kirjoittaa: »Siinä esitetään ihmisen onnen suunnattoman suuri ongelma ja annetaan siihen kiistämättömällä tavalla vastaus tuskin yli tunnin kestävässä ajassa, minkä täysin vakuuttuneet katsojat saattoivat todistaa ja mitä he eivät voi koskaan saada pois mielestään.»

Ei ihme, että nämä ranskalaiset työnantajat ja työväenjohtajat ovat yhdessä viemässä tätä sanomaa muihin maihin — Saksaan, Hollantiin, Italiaan ja Pohjois-Afrikkaan. Heidän joukossaan on Ranskan tekstiilityöväen liiton (Force Ouvrière) pääsihteeri. Hän on yksi niistä, jotka ovat olleet osallisina tämän teollisuuden alan uuden työehtosopimuksen aikaansaamiseen. Ranskan ongelmia käsittelevässä artikkelisarjassaan *Figarossa* entinen pääministeri Antoine Pinay mainitsi tämän työehtosopimuksen eräänä ensimmäisistä kestävästä saavutuksesta siinä asenteen muutoksessa, jota hän pitää välttämättömänä maansa taloudelliselle elinkelpoisuudelle.

Mikä on ihmisten yhdistämisen salaisuus? Erään viisi miljoonaa jäsentä käsittävän amerikkalaisen työväenjärjestön varapuheenjohtaja oli kutsuttu selvittämään poliittisen ja henkilökohtaisen kunnianhimon hajottaman ammattiliiton vaikeuksia. Puhuessaan työntekijöille hän sanoi, että ainoa tie maailman yhdistämiseen käy muuttumisen — henkilökohtaisen, yhteiskunnallisen, kansallisen ja ylikansallisen muuttumisen kautta. Jälkeenpäin muuan liiton kansainvälinen toimitsija sanoi hänelle: »John, saanko ajaa sinut tämän 450 mailin matkan lentokentälle? Haluan puhua kanssasi. Minuun sattui se, mitä sanoit. Tahtoisin tietää, mikä on vastaus. Miten voin yhdistää kotini? Miten voin päästä juomisesta? Miten voin yhdistää liiton?» John kertoi hänelle omasta muuttumisestaan, kuinka hän oli aloittanut ja kuinka voi löytää Jumalan johdatuksen. Mies päätti mennä korjaamaan välinsä paikallisten ammattiyhdistysjohtajien kanssa. Hän päätti olla rehellinen maanalaisen poliittisen toimintansa suhteen sekä korjata kaikki, mikä oli väärin hänen suhteessaan vaimoonsa ja perheeseensä. Tuo mies on nyt yhteyttä luova voima.

Kun Johnilta kysyy, kuinka hän löysi voiman yhdis-

tää ihmisiä ja antaa vastauksen heidän tarpeisiinsa, hän vastaa: »Halusin aina, että vaimoni Rose muuttuisi ja olisi alati täydellinen vaimo, olisi aina siellä, missä halusin hänen olevan ja tekisi aina sen, mitä halusin hänen tekevän. En koskaan ajatellut, että myös minun olisi pitänyt hieman muuttua. Se ei juolahtanut mieleeni. Mutta kun perusteellisesti tarkastelin itseäni peilistä, minulle selvisi, missä kansakunnan synnit olivat. Ajattelin, että aloita itsestäsi, John. Yhteys ja henki, jonka luot kotona Rosen ja lasten kanssa alkaen aamun hiljaisesta hetkestä sekä Raamatun luvusta, on jotakin sellaista, jota voit kehittää yhdessä työnantajien ja työntekijöiden kanssa ja viedä toimistoosi, kokoushuoneisiin ja neuvottelupöytien ääreen.»

Hänen vaimonsa Rose sanoo: »Kun kohtasin Moraalisen varustautumisen, näin, että olin vastuussa avioliittomme epäonnistumisesta. Olin ollut mannekiini, ja kasvojeni kuntoonlaittamiseen meni minulta päivittäin kokonainen tunti. Olin viettänyt iltojani juopotteluseuroissa. Tunsin, että olin estänyt erään valtakunnallisen lakon selvityksen, koska olin vain arvostellut ja moittinut miestäni. Opin salaisuuden kuunnella Jumalaa hänen johdatuksensa saamiseksi. Ensimmäinen ajatus, joka minulle tuli, oli pyytää mieheltäni anteeksi avioliittomme epäonnistumista. Avioerohakemus peruutettiin. Nyt olemme yhdessä raivaamassa uutta tietä epäitsekkään elämisen ja antamisen aatteelle.»

Mikä on vastaus hajallaan olevalle maailmalle, jossa ihmiset ovat omaksuneet katsantokantoja, joiden yli he eivät enää pääse, sekä kehittäneet hävityksen voimia, joita he eivät pysty hallitsemaan? Vastaus on, että työväenjohtajat, teollisuusjohtajat, tavalliset ihmiset ja valtiomiehet löytävät Johnin kokemuksen. Sellaiset miehet saavat aikaan luottamusta neuvottelupöytien ääressä. Nykyajan tavanmukaiset konferenssit eivät tuo koskaan ratkaisua ihmisten ja kansojen ongelmiin ja tarpeisiin. Niin voi tapahtua vain silloin, kun sydän puhuu sydämelle. Tämä lopettaa hämmennyksen. Tämä tuo parannuksen. Kansojemme kohtalo riippuu siitä, miten nopeasti me tartumme tähän vastaukseen ja panemme sen käytäntöön.

HENGEN ELEKTRONIikka

Radiopuhe maailmalle Moraalisen varustautumisen maailmankonferenssissa Mackinac'n saarella, Michiganissa, toukokuussa 1955

Olen löytänyt jotain uutta Los Angelesissa.

Löysin sen eräillä päivällisillä.

Löysin sen erästä miehestä. Hänen nimensä on Lee de Forrest. Hän on elektroniikan uranuurtaja, uuden tieteen, joka johtaa meidät atomiaikaa seuraavaan aikakauteen. Hän väittää, että pian on tuleva aika, jolloin maailmassa tehdään työtä neljä päivää viikossa ja kuusi tuntia päivässä.

Kuunnellessani tämän uranuurtajan puhetta tuli mieleeni vanha ystäväni Thomas Edison, joka antoi maailmalle valon, sähkövalon. Näin, kun se tapahtui. Se aukoi uusia uria koko maailmalle. Rouva Edison lensi kansani Kaliforniaan toteuttamaan vakaumustaan, jonka hän ilmaisi seuraavin sanoin: »Moraalisen varustautumisen on tultava jokaiseen kotiin niin kuin mieheni valon.»

Elektroniikka on uusi tiede. Henki on tunnettu jokauan. Se on tieteenä vanha. Mutta Henki yhdistettynä elektroniikkaan kytkee maailman uuteen elämän ja ajattelun ulottuvaisuuteen. Miljoonat ihmiset voivat nopeasti, automaattisesti antautua tähän uuteen elämäntapaan, Hengen elektroniikkaan.

Voinne tuskin käsittää, mitä Hengen elektroniikka on. Meillä on vain heikko aavistus siitä. Kuvitelkaa todella silmänräpäyksellistä reaktiota, jonka avulla ajatus kulkee Amerikan halki sekunnin viideskymmenesosaa lyhemässä ajassa. Elektroniikan avulla voitte välähdyksessä sekä kuulla äänen että saada puheluaikanne muistiinmerkityksi kuun lopussa tapahtuvaa laskutusta varten ilman ilman ihmisen välitystä. Sanani eivät pysty tätä selittämään.

Entä sitten Hengen elektroniikka. Siinä toimii Ikuinen Ääretön Mieli. Se kiertää maapallon hetkessä. Se asettaa käytettäväksi tähän asti tutkimattomia voimavaroja ja tähän asti tuntemattomia voimia. Tarkastelkaamme koko

kysymystä Jumalan johdatuksesta: Jumalan Mieli ja minun mieleni. Ajatus, joka välähtää mieleen milloin hyvänsä, yöllä tai päivällä, voi olla mielen Luojan antama. Olemme tässä tekemisissä tosiasioiden kanssa, joita kukaan ei voi luodata.

Ajatus tulee, ehkäpä vain hätkähdyttävänä välähdyksenä. Se saa vastakaikua ihmisessä. Ja miljoonat ihmiset voivat olla rikkaampia, jos se toteutetaan tehokkaasti. Se voi koskea jotakin ihmistä, jonka elämäntie leikkaa meidän tiemme, ehkäpä jotakin ystävää, joka saattaa olla yhdysrenkas hallituksiin, minkä kautta voidaan estää kansakuntia kääntymästä väärään suuntaan.

Edustajahuoneen jäsen Harry Sheppard, Kalifornian edustajien vanhin Yhdysvaltain kongressissa, viittasi juuri Hengen elektroniikan saavuttamiin tuloksiin lausuaan muutama viikko sitten: »MRA:n työ on inhimillisen saavutuksen huippu — ihmisten saattamista keskinäiseen yhteyteen.»

Entä Nigeria 33-miljoonaisine väestöineen, maa, jolla on keskeinen merkitys Afrikalle. Lontoon *Times*-lehden siirtomaakatsauksessa kuvataan kokosivun artikkelissa, kuinka tri Azikiwe, itäisen Nigerian pääministeri, kohdasi Moraalisen varustautumisen 1949 ja päätti soveltaa sitä maahansa.

Pääministeri ja opposition johtaja, jotka olivat olleet tuomioistuimessa vastakkain pitkällisessä herjausjutussa, kohtasivat toisensa erään MRA-näytelmän ensi-illassa Nigeriassa. Teatteri oli tupaten täynnä. Sadat joutuivat seisomaan. Kymmenet muut kurkistelivat ikkunoista ja kuuntelivat ulkopuolella.

Opposition johtaja tuli katsomaan näytelmää neljä kertaa. Talousarviokäsittelyn aikana, jolloin parlamentin istuntosali ja kaikki parvet olivat täynnä, hän astui salin poikki pääministeriä kohden ja lausui hänestä lämpimiä tunnustuksen sanoja. Hän lausui: »Suurin ongelmamme, jopa suurempi kuin jäytävä köyhyys, on henkinen sekasorto.»

Pääministeri ja opposition johtaja pitivät yhteisen vastanoton parlamentin jäsenille koko MRA:n työryhmän tapaamiseksi. Kutsu oli lähetetty kullalla painetuin kor-

tein. Nämä kaksi miestä olivat isäntinä vastaanotolla kuin vanhat ystävät. Pääministeri pani kaikki vieraat toistamaan nämä neljä perusarvoa: ehdoton rehellisyys, ehdoton puhtaus, ehdoton epätietisyys ja ehdoton rakkaus. Kysymys yhteydestä Nigeriassa on polttava, koska katkeruus on kiihkeä. Eräs parlamentin jäsen teki Hengen elektroniikan kokeen Jumalan ja oman mielensä välillä. Hän lausui: »Olen hajottanut kansakuntaa ja puhunut katkerasti julkisuudessa. Minun täytyy muuttua ja tehdä työtä kansan yhdistämiseksi.»

Etelä-Afrikassakin toimii voima, joka on kyllin vahva yhdistämään katkerimmatkin vihamiehet. Sanomalehti *Eastern Province Herald* lausuu tunnettua buuria lainaten: »Moraalinen varustautuminen on yhdistänyt uuden Etelä-Afrikan rakentamiseen henkilöitä, jotka ovat olleet toisistaan kaukana kuin maapallon navat. Se on tuonut vastauksen valtakunnan sydämessä kytevään vihaan.»

Intialainen *Hindustan Standard*-lehti kertoo 10-sivuisessa erikoisliitteessään, kuinka tämä elektronisesti sydäimestä sydämeen siirtyvä voima leviää maanosasta toiseen. Tämä on yhdestoista Intian suurista sanomalehdistä, joka on julkaissut erikoisliitteen Moraalisen varustautumisen työstä.

Sen etusivun otsikkona on »Aasia ja Afrikka — rakentavan yhteistyön uusi aikakausi». Manilal Gandhi, eteläafrikkalaisen *Indian Opinion*-lehden toimittaja, kuuluu tämän erikoisnumeron avustajakuntaan. Hän on — ensi kerran v. 1915 tapaamani — vanhan ystäväni Mahatma Gandhin poika.

Intian eduskunnan puhemies Mavalankar sanoo: »Moraalinen varustautuminen on samaa kuin Idän muinainen elämäntähtäys. Se on antanut vanhalle filosofiallemme uuden suunnan sekä siivet.»

Eräs opposition johtaja Yhdistyneiden maakuntien lakiasäätävässä elimessä ja saman valtion Prajan sosialistipuolueen puoluetoimikunnan jäsen, sanoo: »Olen oppinut MRA:lta kahdessa ja puolessa päivässä enemmän kuin poliittisesta toiminnastani kahdenkymmenen viiden vuoden aikana. Neljän ehdottoman noudattaminen yhtenä päivänä on arvokkaampaa kuin tuhat luentotuntia.»

Hengen elektroniikka tosiaankin säästää aikaa — ja antaa oikeat vastaukset. Jotkut käyttävät parikymmentä vuotta tai enemmänkin politiikkaan, mutta näyttää siltä, ettei heillä vielä sittenkään ole kaikessa täysin oikeita vastauksia.

Sillä kahdenkymmenen vuoden osanotto politiikkaan ei aina luo uudentyyppistä ihmistä. Mutta Hengen elektroniikka luo uusia ihmisiä, jotka vaikuttavat tehokkaasti kansojen sydämessä.

Kaksi australialaista, jotka olivat koko ikänsä olleet poliittisessa oppositiossa ja kärsineet paljon heidän maansa ollessa sodassa Japania vastaan, lähti yhdessä Tokioon. He toivat mukanaan elektronisen vastauksen, joka oli vapauttanut heidät katkeruudesta ja vihasta. Toinen heistä sanoi Japanin pääministerille: »Olemme tulleet tänne tekemään työtä Teidän kanssanne, jotta tri Buchmanin näkemyksestä 'Japani, Aasian majakka' tulisi todellisuus.» Japanin hallituksen ministerit ottivat heidät vastaan. Heidät lausuttiin tervetulleiksi eduskunnan vastaanotolla. He puhuivat sosialistisen puolueen vasemmalle ja oikealle siivelle. Äskettäin pääministeri on järjestänyt virka-asunnossaan erään Moraalisen varustautumisen näytelmän erityisesityksen hallitukselle ja valtion johtomiehille; lehdistö, radio ja televisio selostivat sitä koko maassa.

Japanin valtiovarainministeri, tri Ichimada lausui: »MRA:n henki tunkeutuu koko maamme elämään. Sitoudumme taistelemaan sen puolesta, että uusi valo tulisi Japanin poliittiseen elämään tekemällä MRA:n politiikkamme perustaksi.» Tämä toteuttaa sitä näkemystä, joka minulla oli tehdessäni 40 vuotta sitten ensimmäisen monista unohtumattomista Japanin matkoistani.

Hengen elektroniikka on kaikkien ulottuvilla. Se ei ole vain välttämätön, vaan normaali kaikille ja kaikkialla. *Afro-American*, neekerien erittäin arvossapidetty sanomalehti Amerikassa, tavoitti tämän afrikkalais-aasialaisessa konferenssissa annetun perustavan vastauksen ilon rohkealla otsikoinnillaan: »Moraalista varustautumista vaaditaan Bandungissa.» Artikkelissa sanotaan: »Tri Jamali, Irakin valtuuskunnan puheenjohtaja, vaati

konferenssin avajaispuheessaan 'moraalista varustautumista, joka on maailman tämän hetken tarve'. Hän sai voimakkaat, pitkälliset suosionosoitukset.» Puhe päättyi seuraavasti: »Meidän täytyy työskennellä Moraalisen varustautumisen pohjalla. Silloin maailma muuttuu yhdeksi yhtenäiseksi leiriksi, jossa ei ole Idän eikä Län-
nen leirejä.»

Laaja muhamettilainen maailma, joka voi olla koko sivistynyttä maailmaa yhdistävänä siteenä, käsittää helposti ja omaksuu nopeasti nämä totuudet. Esi-isäni, oppinut Bibliander, toi ensimmäisenä koraanin rikkaudet Euroopan ulottuville kääntäessään sen saksaksi 413 vuotta sitten. Nyt sanoo Arabiliiton pääsihteeri: »Arabimaailma tervehtii Moraalisen varustautumisen saapumista yhtenä maailman näyttämön merkityksellisimmistä tekijöistä.»

Eversti Nasser, Egyptin pääministeri, lausui vuoden alussa pidetylle Moraalisen varustautumisen Washingtonin-konferenssille lähettämässään tervehdyksessä: »Valtiomiesten tielle nousevia hallitusongelmia ei saada ratkaistuiksi ilman tätä sydämen muuttumisen salaisuutta, jota te olette tuomassa takaisin maailmaan. Se nostaa ihmiset kaikkialla itsekkäiden pyyteiden kasvattaman vihan ja kateuden yläpuolelle ja kutsuu heidät takaisin luovaan innoitukseen, joka tulee Jumalan tahdon tottelmisesta.»

Kirjan *Minkä tien valitsemme?*, joka kuvin sekä värikkäin ja helppotajuisin lausein esittää sen sydämen muuttumisen salaisuuden, josta pääministeri puhui, on arabian kielelle kääntänyt Egyptin kansallisen opetusministeriön tiedotuspäällikkö.

Näytelmät kuten kirjatkin voivat välittää tämän elektronisen vastauksen miljoonille ihmisille. Parhaillaan 27 näyttelijäryhmää esittää Moraalisen varustautumisen näytelmiä kahdeksalla kielellä kaikissa maanosissa. Hollywoodissa ovat etevät elokuva- ja musiikkijohtajat, samoin kuin näyttelijät, teknikot ja taiteelliset suunnittelijat antaneet kykynsä uuden musiikinäytelmän *Katoava saari*, luomiseen. Tällä näytelmällä on valloittava sanoma, joka saavuttaa jokaisen sydämen.

Ole Olsen, Olsen & Johnson-teatteriyhtymästä, on lau-

sunut tästä näytelmästä: »Siinä on jotain, mitä jokainen voi ymmärtää ja elää. Näytelmän musiikki on valtava. Näytelmä on ideologinen atomipommi, jolla tulee olemaan vaikutuksensa kautta maailman.»

Olemme saavuttaneet kohdan, jossa ihmisen täytyy joko ratkaista ongelmansa tai joutua niiden tuhoamaksi. Jokaisen maan valtiomiehet alkavat käsittää, että ihmismieli, vaikka kuinkakin kyvykäs ja vilpitön, ei pysty ratkaisemaan inhimillisten intohimojen — vihan, ahneuden ja pelon — luomia ongelmia. Siihen tarvitaan elektronista väliintuloa, Hengen kokemusta. Siihen tarvitaan uusi ulottuvaisuus, joka voi johtaa meidät uuteen aika-kauteen. Tämän kokemuksen täytyy tunkeutua kaikille elämän aloille jokaisessa maassa.

Kuinka saavutamme tämän uuden ulottuvaisuuden? Franciscus Salesilainen sanoo, että salaisuutena on sisäisen äänen kuunteleminen. Hän jatkaa, että puoli tuntia päivässä on vähimmäismäärä, paitsi milloin on erityisen kiire, jolloin kokonainen tunti on välttämätön.

Eräs italialainen pappi korostaa, että Jumalan mielestä ihmismieleen tulevien ajatusten muistiin merkitseminen on suositeltavaa. Hän lausuu: »Ajatus, mitä ette kirjoita muistiin, unohtuu. Siispä olisi samantekevää, vaikka ette olisi ajatelleetkaan sitä.» Hän lisää, että koemme Jumalan läsnäolon silloin ja vain silloin, kun tahtoomme on koskettu ja se on murtunut.

Hengen elektroniikka — niin yksinkertaista, luonnollista ja perustavaa. Tässä on uuden aikakauden avain.

Valtiotaito ilman Hengen elektroniikkaa, ilman johdusta ja ilman muuttumista, on kuin lentämistä myrskysäällä oudon maaston yläpuolella välittämättä käyttäen radiota, karttaa tai kompassia. Tällainen on sekä tarpeetonta että rikollista. Se on häikäilemättömän itsekästä. Se johtaa väistämättömästi tuhoon.

Hengen elektroniikan avulla renessanssi on väistämätön, ja se voi tulla nopeasti. Valtiomies, liikemies, työväenjohtaja, työmies, perheenäiti, perhe — kaikilla on oma osuutensa. Jumalan johdattamina kaikki voivat ra-

kentaa yhteyttä ja tuoda vastauksen aikamme pettymyksiin ja hajaannuksiin. Hengen elektroniikassa on vastaus 20. vuosisadan toiselle puoliskolle.

Se on vastaus, joka pätee.

KANSAT, JOTKA EIVÄT HALUA AJATELLA

Radiolähetys maailmalle Lontoosta kesäkuun 4 p:nä 1956

Maailmassa tapahtuu parastaikaa kummallisia asioita. Uusia näköaloja avautuu. Vanhat käsitykset pirstoutuvat. Demokratia on puolustusasemassa. Aseistus ei enää takaa turvallisuutta. Sopimukset menettävät merkityksensä uusien voimien astuessa esille. Vanhat uskollisuuden siteet murtuvat uusien kriisitilanteiden edessä. Maailma voidaan uudella tavalla jakaa kansoihin, jotka ajattelevat, ja niihin, jotka eivät halua ajatella.

Päämäärästään tietoisien kansan yhteinen ajattelu on historian suurin voima. Aate tunkeutuu maahan ilman muodollista sodanjulistusta. Se ottaa ihmiset vangiksi ilman että laukaustakaan ammutaan ja valtaa maita niiden eduskuntien jatkuvasti keskustellessa. Sitä ei voida pysäyttää pelkästään aseilla. Sitä ei voida torjua yksistään taloudellisella avulla. Sen suunnan pystyy muuttamaan vain parempi aate, voimallisempi päämäärä sekä johtajien ja johdettujen velvoittuneempi elämäntapa.

Suunnitelmat yksinään eivät riitä. Monilla suunnittelijoilla on se vika, että he eivät ajattele kyllin syvästi. He ajattelevat suunnitelmia, mutta eivät sitä, mikä on oleellista yhdyssiteen rakentamiseksi idän ja lännen, mustien ja valkoisten, rikkaiden ja köyhien kansojen välille. He eivät ajattele ihmisten vaikuttimien tai niiden päämäärien muuttamista, joiden puolesta ihmiset ja kansat elävät. Siihen tarvitaan ideologiaa.

Eräs norjalainen ammattiyhdistysjohtaja lausui äskettäin maansa poliitikoille ja teollisuusjohtajille: »Moraali-

sen varustautumisen tehtävä on varustaa valtiomiehet ja kansat ideologialla, jonka avulla he pystyvät näkemään, mitä maailmassa tapahtuu. Demokratiat horjuvat, koska niillä ei ole tarvittavaa ideologista polttoainetta. Monet valtiomiehistämme sairastavat erittäin pitkälle kehittyntä ideologista aliravitsemusta.»

Tämä on syy, jonka vuoksi ideologian omaavat kansat ajattelussa voittavat ne, joilla ei ole ideologiaa, ja jonka vuoksi ihmiset, joilla on korkeampi ideologia, onnistuvat siinä, missä sekä kommunismi että ei-kommunismi epäonnistuvat. Korkeampi ideologia tuottaa uudentyyppisiä ihmisiä, joilla on uudet vaikuttimet — ihmisiä, jotka ratkaisevat vaikeudet.

Eräs Japanin suurimmista sanomalehdistä totesi äskettäin vierailuani koskevassa selostuksessaan, että olin saapunut Tokioon kriittisellä hetkellä. Umpikujaan joutuessa eduskunnassa vallitsi sekasorto, ja hajaannus näytti sovittamattomalta. Kukin edustaja käytti loputtomasti aikaa viedessään äänestyslipun uurnaan. He kutsuivat sitä »lehmänkävelyksi». Se masensi ja raivostutti. Edustajat joutuivat valvomaan aina kolmeen ja neljään asti aamulla. Uni jäi lyhyeksi ja äkkipikaisuus sai vallan. Tarvittiin jokin uusi tekijä. Hallituksen ja opposition johtajat tarjosivat eduskuntatalossa lounaan minulle ja ystäville, miehille ja naisille, jotka elävät ideologiaa, joka yhdistää. Jälkeenpäin hallituksen ja opposition jäsenet sanoivat:

»Ihme tapahtui. Toitte järkeä sinne, missä vallitsi järjettömyys. Ratkaisu löytyi. Mellakat vältettiin. Opimme ratkaisemaan ongelmamme, ei sen mukaan, mitä jokin puolue halusi, vaan sen mukaan, mikä on oikein.» Minä en sitä saanut aikaan. Sen sai aikaan ideologian voima, joka pystyy muuttamaan kansanedustajien, miesten ja naisten, ajattelun. Ongelmiemme pohjimmaisina tekijöinä ovat ihmiset. Korkeamman ideologian avulla ihmiset voivat muuttua. Eräs huomattava pankkimies, joka äskettäin oli Japanin suurlähettiläänä Washingtonissa, lausui: »Moraalinen varustautuminen on suurin voima Japanin sodanjälkisessä moraalisessa ja hengellisessä jälleenrakentamisessa.» Ja pääministeri kirjoitti lehdistössä: »Nähdessäni

mitä eduskunnassa tapahtui, en voi muuta kuin toivoa, että Moraalisen varustautumisen henki tunkeutuisi jokaisen kansanedustajan elämään. Kun Japanin kansa ja maailman kansat omaksuvat elämäänsä MRA:n hengen, niin tulee todellinen rauha.»

Saapuessani Manillaan minua oli vastassa suuri joukko ihmisiä, satamatyöläisiä, jotka kantoivat valtavan suuria julisteita: »Tervetuloa, Moraalinen varustautuminen. Työläiset, yhdistäkää maailma.» Vastaanotto oli odottamaton, mutta siinä puhui niiden työläisten elävä ääni, jotka valvoivat kansojen välisiä valtasuonia Manillasta Lontooseen, Hampurista Sydneyhin, New Yorkista Jokohamaan. Seuraavana aamuna eräs heidän johtajistaan söi varhaisaamiaisen kanssamme presidentin pöydässä. Presidentti Magsaysay on suurenmoinen ihmistuntija ja osaa suhtautua ihmisiin välittömästi. Hän sanoi meille: »Useimmat tapaamani ihmiset sälyttävät niskaani ongelmia. Te tuotte vastauksia.»

Kaikkialla kommunisti ja ei-kommunisti, itä ja länsi osoittavat vastakaikua ihmisille, jotka ajattelevat ja elävät korkeamman ideologian mukaan.

Eräs englantilainen hiilikaivostyöläinen, joka oli työskennellyt kaivoksessa 30 vuotta, lausuu: »Moraalinen varustautuminen merkitsee ihmisyydämelle samaa kuin hiili uunille. Se antaa voimaa. Jos haluamme enemmän hiiltä, meidän on saatava enemmän moraalista varustautumista.»

Italian vaalien aattona matkustin Milanon läpi. Asemasillalla oli minua tapaamassa edustajia eri kansankerroksista — teollisuusmies, suuren tehtaan johtaja erään tuotantokomiteansa jäsenen kanssa, erään suuren ammattiyhdistyksen pääsihteeri sekä miehiä ja naisia »Pikku Stalingradista», jossa kommunismi on vallassa. Eräs miehistä oli Milanon 12 000 raitiotyöläisen kommunistisia johtajia. Hänen sisarensa, katkera kommunisti, oli muuttunut. Hänestä oli tullut uudentytyppinen vallankumouksellinen, ja hänen veljeensä oli tehnyt syvän vaikutuksen hänen vapautumisensa katkeruudesta ja kykynsä luoda yhteyttä. Veli oli vakavasti sairas, mutta hän sanoi, että hänen täytyi tulla asemalle kertomaan minulle, että hän oli päättänyt taistella minun rinnallani. »Haluan elää vain lasteni

tulevaisuuden ja Moraalisen varustautumisen uuden maailman puolesta», hän sanoi. Asemasillalla oli myös kommunistilehden toimittajan veli. Toimittaja, kuten raitiotietyöläinenkin, oli löytänyt tämän korkeamman ideologian. Hän kertoi siitä koko kaupungille lehtensä 10-sivuudessa erikoisliitteessä.

Nyt hän vie tätä vastausta Euroopan poliittisille johtajille. Hänen vaimonsa, veljensä, ystävänsä ja entiset vihamielensä seuraavat hänen esimerkkiään. Hän tutkisteli rehellisesti sitä katkeruutta, jota hän useiden vuosien ajan oli tuntenut kirkkoaan kohtaan, ja selvitti sen. Hän on alkanut elää vallankumouksellista uskoa. Hän on alistanut mietiskelyn kuriin löytääkseen Jumalan johdatuksen, sen sijaan että antautuisi inhimillisten intohimojen ja materialismin vietäväksi.

Eipä ole ilme, että Gabriel Marcel, suuri katolinen filosofi, kirjoittaa *Figarossa*: »Moraalinen varustautuminen on toivo — ehkäpä ainoa toivo.»

Eräs eurooppalainen valtiomies, joka aikaisemmin oli Atlantinliiton puheenjohtaja, lausui: »Varmasti erehdyimme hyvin suuresti, jos ajattelemme, että kommunismi on ainoa ongelma ja että ratkaisu on kielteinen kommunismin vastustaminen. Demokratiaan on nyt juurtunut materialistinen filosofia. Vaikka kommunismia ei olisi-kaan, olisi Moraalinen varustautuminen kuitenkin välttämätön ihmiskunnan tulevaisuudelle.»

Kansleri Adenauer ja joukko hänen hallituksensa jäseniä lausuiivat kutsuessaan Moraalisen varustautumisen maailmanretkikunnan Saksaan: »Tänä sekaannuksen aikana tarvitsemme ideologian, joka voi antaa selvyyttä ja moraalisen voiman kansainvälisten suhteiden sekä oman kansallisen elämämme muovaamiseen.»

Länsi-Saksa on tarmollaan ja nerokkuudellaan luonut uudelleen kansakunnan teollisuuden. Se on saavuttanut vaurauden. Mutta sen johtajat ovat nyt pakotetut toteamaan, että vauraus yksin ei pysty parantamaan katkeruutta, rakentamaan yhteyttä tai luomaan vastausta kommunismille.

Kansat, jotka eivät halua ajatella, vuodattavat verta, tuhlaavat rahaa ja synnyttävät katkeruutta ja tuhoa.

Mutta ihmisillä, jotka ajattelevat, on korkeampi valtiotaito. Sain juuri sanoman Mohammed Masmoudilta, Tunisian talousministeriltä. Hän sanoo: »Ilman Moraalista varustautumista maamme olisi armottoman sodan jaloissa.»

Entä Marokko. Tapahtui odottamatonta. Eräs tulinen, nuori johtaja puhui suuresta vihollisestaan paholaisen ruumiillistumana. Muuan mies, joka omaa taidon antaa vastauksen lähimmäisensä tarpeisiin, keskusteli tämän nuoren johtajan kanssa. Tämä päätti kuunnella, ei vihan eikä ennakkoluulon ääntä, vaan sitä hiljaista, pientä ääntä, joka sanoi: »Sinä olet yhtä lähellä Jumalaa kuin sitä ihmistä, josta tunnet olevasi kauimpana.» Hän meni vavisten tapaamaan vanhaa valtiomiestä, jota hän oli sanonut paholaiseksi. Hän pyysi anteeksi, ei vakaumuksiaan, vaan vihaansa. Oikeistakin vakaumuksista saattaa tulla negatiivinen voima, jos niitä käyttävät ennakkoluuloiset mielet tai ihmiset taikka kansat, jotka eivät ajattele. Tuo vanha mies kiersi käsivartensa hänen ympärilleen hellyyden ja anteeksiannon merkiksi, ja kaksi päivää myöhemmin hän julkisesti muutti politiikkansa ja yhdisti kansan uudella tiellä. Nyt on Marokko vapaa maa ja löytämässä suuntansa.

Missä ovat ne ranskalaiset, jotka soveltavat tätä uutta tehokasta tietä Algeriaan, ennen kuin on liian myöhäistä?

Vietnamissa minut otti vastaan tuo kutsumuksen mies, presidentti Dien. Hän lausui: »Lausumme Moraalisen varustautumisen tervetulleeksi. Se vastaa täysin sitä kaipausta, jolla aasialaisten sydämet odottavat länsimaalaisten sydänten muuttumista.»

Siamissa sotamarsalkka Pibulsonggram ryhtyi poikkeukselliseen toimenpiteeseen kutsuessaan buddhalaisjohtajat katsomaan ideologista näytelmää *Katoava saari*. Heidän arvostelunsa oli yksimielinen: »Moraalisen varustautumisen kyky muuttaa ihmisiä on todistuksena siitä, että sillä on voima maailman yhdistämiseksi.»

Formosalla tapasin vanhan ystäväni kenraali Ho Jing-Tshingin, joka on presidentti Tshiang Kai-Shekin läheinen neuvonantaja. Kenraali Ho sanoi: »Jos meillä Kiinan johtomiehillä olisi ollut Moraalisen varustautumisen

luoma yhdistävä voima, niin maamme historia olisi ollut toisenlainen.» Presidentti Tshiang Kai-Shek lausui: »Tämä on arvokkain avustuksen muoto, mitä meille olisi voitu lähettää.»

Birman pääministeri U Nu on ilmaissut kiitollisuutensa siitä uudesta suuntauksesta, jonka tämä ideologia on antanut Birman ylioppilaille. Yliopiston rehtori sanoi: »Moraalinen varustautuminen on taikasana Rangoonin yliopistossa.» U Nu puhui minulle yleismaailmallisesta sanomasta, jota maailma tarvitsee ja joka voi riisua aseista idän epäluulot ja varustaa lännen moraalisella turmeltumattomuudella.

Sanomalehti *New Times of Burma* kirjoitti: »Moraalinen varustautuminen on itse asiassa ainoa käytännössä mahdollinen keino päästä ylös siitä suosta, johon ihminen on syössyt itsensä.»

Sellaiset henkilöt kuin U Nu ja muut Aasian valtiomiehet, joiden kanssa olen keskustellut viime viikkojen aikana, käsittävät selvemmin kuin monet länsimaiset kansojen johtomiehet, kuinka välttämätöntä nyt on antaa ideologialle etusija heidän kansojaan koskevissa kysymyksissä.

Eräs huomattava amerikkalainen tiedemies lausui: »Olen nähnyt niin paljon ns. 'korkeamman portaan' virkamieskuntaa Washingtonissa, että tiedän, ettei ideologista vastausta tule jonkin ministeriön tai muun elimen suunnittelulautakunnan laatimista selostuksista. Se ei synny virkatietä annetun käskyn perusteella. Se syntyy ihmisistä yksilöinä, sinun sydäimestäsi ja minun. Meissä on vika, eikä vastausta synny, elleimme me tule toisenlaisiksi.»

Kommunistilla ja ei-kommunistilla on yksi yhteinen perusheikkous: he eivät luo uutta ihmistyyppiä. Tästä johtuen kummaltakin puuttuu ainoa välttämätön edellytys uuden maailman luomiseen. Mutta on olemassa korkeampi ideologia, joka antaa ihmisille uudet vaikuttimet, uuden luonteen. Se toimii. Se on uusi ajattelutapa, joka syntyy ehdottomien moraalisten mittojen mukaisesta elämästä: ehdottomasta rehellisyydestä, puhtaudesta, epäitsekkyydestä ja rakkaudesta. Omaksuessaan tämän ideo-

logian kansat alkavat ajatella. Ne ratkaisevat kaikki ongelmansa. Perheissä syntyy yhteys. Nuoriso löytää päämäärän elämälleen, voimakkaamman ja valloittavamman kuin laittomuus.

Tämä on uusi valtiotaito, koko elämän velvoitus, joka on kyllin suuri muuttamaan koko maailman ajattelun, elämäntavan ja uskalluksen. Tässä on tulevaisuus kaikille kaikkialla. Tämä on normaalia elämää.

LIITE

I

AIKALAISTEN KUVIA FRANK BUCHMANISTA

1. ENSI AJAT

Kirjasta Life Changers¹ (Elämän muuttajia), kirjoittanut Harold Begbie.

Hiljaa ja tyrkyttämättä on eräs kiintoisa työ ollut käynnissä neljän tai viiden viime vuoden aikana monessa yliopistossa ylioppilaiden parissa, ei ainoastaan täällä Englannissa, vaan yli koko maailman. Oman kehityksensä johdosta tämä työ on saanut osakseen monien maiden kirkon johtavien miesten huomiota. Se on saanut alkunsa suureksi osaksi yhden ainoan miehen toiminnan johdosta.

Muutamia vuosia sitten tutustuin tähän henkilöön. Meistä tuli hyvät ystävät ja aloimme kirjeenvaihdon keskenämme. Aina välillä tapasimme ja keskustelimme hänen työnsä edistymisestä. Sitten kesällä 1922 sain kutsun tulla tapaamaan muutamia Atlantin molemmilta puolilta kotoisin olevia yliopistomiehiä, jotka olivat kokoontuneet »house party'hin», kotiseuroihin...

Jälleen herännyt kiinnostukseni johtui näiden miesten luonteenomaisuuksista. Toiset heistä olivat loistavan lahjakkaita, toiset eteviä urheilijoita ja kaikki heistä poikkeuksetta vaatimattomia sekä levottomuutta herättävän rehellisiä. He olivat ensiluokkaisia miehiä, joita täydellä syyllä saattoi kutsua, ei vain englanninkielisen maailman kukaksi, vaan myös sen parhaan toivon edustajiksi, mikä meillä on kestääksemme materialismin myrskyt, näiden nyt niin selvästi uhatessa hukuttaa ihmiskunnan hengenaarteita kanta-

¹ Ilmestynyt Englannissa 1923, ruotsalaisena käännöksenä: Förvandlade liv, Uppsala 1934.

van laivan. Heidän seurassaan oli mahdotonta pitempään epäillä, että se mies, joka oli muuttanut heidän elämänsä ja tehnyt heistä toisten ihmisten elämän muuttajia, oli hyvin huomattava persoonallisuus. Häntä katseli uutta kiinnostusta ja uutta kunnioitusta tuntien...

Tällä hetkellä hän toimii tässä työssä ja hän uskoo, että uusi uskonnon tuntemus on leviämässä ihmisten keskuuteen, jotka voivat vaikuttaa voimakkaasti englantia puhuvassa kulttuuripiirissä lähimpien viidenkymmenen vuoden kuluessa.

2. KUINKA OXFORD-RYHMÄ ALKOI

Teoksesta For Sinners Only,¹ kirjoittanut A. J. Russel.

Kuvaus siitä, kuinka Frankin oma elämä muuttui, kuten siitä Harold Begbie kertoo »Life Changers»-kirjassaan, on valloittava ja innoittava kertomus. Frankin persoonallisuus viehättää — sekä kirjassa että todellisuudessa. Luettuasi ensimmäisen luvun toivot saavasi tavata hänet. Ja kun hänet tapaat, on sinulla ehkä aihetta toivoa, että et olisi kohdannutkaan häntä. Mutta jos raivaat pois syyn siihen, huomaat, että Frank siinä edelleenkin on ja että olet vapautunut hengellisestä tappiosta...

Frankin pyynnöstä Begbie naamioi päähenkilönsä nimen alkukirjaimilla »F. B.»...

»Hänen esiintymiselleen ja liikkeilleen», Begbie kuvaa, »antaa herpaantumaton valppaus leiman. Hän ei koskaan nuoku eikä kävele veltosti. Hänen silmänsä ovat yhtä kirkkaat ja asentonsa yhtä joustava yön pikkutunneilla kuin hänen tullessaan virkistävän tuulahduksen tavoin aamuaterialle. Harvasta ihmisestä huokuu yhtä hiljaisen hillitysti niin tarttuva hyvinvointi.»

»Hänen puheessaan on eloisa korostus, joka parhaiten tulee esille hänen käyttäessään jokapäiväistä kieltä. Hänen äänensä on hillitty, mutta voimakas, ja siitä heijastuu todel-

¹ Ihmestynyt Englannissa 1932, suomalainen käännös: Vain synti-sille, Helsinki 1934.

linen ystävällisyys ja hyvä mieli — sama ystävällisyys ja iloisuus, joka on ominaista hänen koko esiintymiselleen. Kun hänet tapaa, saa käsityksen lämminsydämisestä ja hyvin onnellisesta miehestä, joka ei tiedä, mitä ruumiillinen väsymys ja henkinen ikävystyminen ovat.»

Sitten antaa kirjoittaja parhaimman mahdollisen kuvauksen Frankista sanoen: »Olen halukas uskomaan, että jos Mr. Pickwick'illä olisi ollut poika, joka nuoruusvuosinaan olisi muuttanut siirtolaisena Amerikkaan, hänen olisi täytynyt olla samanlainen kuin tämä rakastettava ja ystävällinen sielujen lääkäri. Lähempi tutustuminen 'F. B.'hen osoittaa, että hän huolimatta poikamaisesta iloisuudestaan kuuluu kaikkien todella syvähenkisten ajattelijain piiriin Plotinoksesta Tolstoihin saakka.»

Ensimmäinen vakavalaatuinen murrosaika Frankin elämässä koitti silloin, kun eräs hänen ylioppilastoverinsa Mount Airyn seminaarissa Philadelphiassa syytti häntä kunnianhimosta. Tämä syytös koski kovasti ja Frank valitsi ensimmäiseksi työkentäkseen Philadelphian kaikkein vaikeimman kaupunginosan. Kutsu hänen ensimmäiseen seurakuntaansa ei ollut vailla huumoria. Siinä sanottiin: »Palkkakysymys tulee toistaiseksi jättää avoimeksi.» Tämä merkitsi, että palkan suuruutta ei voitu määrätä, sillä kaikki, mitä hänen vielä olematonta kirkkooan varten oli saatu kootuksi, oli seitsemäntoista dollaria enimmäkseen pikkurahoina. Mutta joku lahjoitti uuden kulmapuodin, ja Frankin tarmokkaalla johdolla siitä kehittyi pian Hyvän Paimenen kirkko...

Sen yhteyteen muodostui asuntola nuorille miehille. Tästä alusta kehittyi kokonainen asuntolayhdyskunta, joka levisi toisiinkin kaupunkeihin...

Frankin asuntolatyössä varhaisnuorison parissa saamat kokemukset opettivat häntä käsittelemään aikuisia; erityisesti hän oppi sen, että koskaan ei saa menettää malttiaan, koska tuskin kukaan korjaa sitä talteen. Eräs lapsi opetti hänelle myöhemmin, ettei milloinkaan saa nauraa toisen virheille. (»Sinä itse olet ihan yhtä hassunkurinen«). Frankin salaisuus, jolla hän sai pojat jalkeille varhain sunnuntaiaamuna, ei ollut nuhdesaarna vaan ilmoitus, että täsmälleen kello yhdeksältä on pöydässä pannukakkuja. Tämän jälkeen kaikki

olivat alhaalla ruokasalissa minuutilleen, muutamat hiukan aikaisemminkin...

Ja nyt vaikeudet alkoivat ahdistaa Frankia. Sekä asuntolalla että työkeskuksella oli sama johtokunta, johon kuului sekä pappeja että maallikoita. Viiden vuoden kuluttua johtokunnassa syntyi erimielisyyttä, joka aiheutti Frankin elämässä toisen suuren käännekohdan ja johti aikanaan Oxfordryhmäliikkeen perustamiseen. Talousvaliokunta vaati ankarasti, että tulo- ja menoarvio oli pidettävä tasapainossa; niinhän talousvaliokunnat aina tekevät. Toisinaan ei budjetti tahtonut pysyä tasapainossa — silloin kun oli paljon nälkäistä nuorta väkeä. Johtokunta kehotti silloin Frankia supistamaan annoksia. Frankissa heräsi Oliver Twistin henki; määräys suututti häntä ja hän alkoi kantaa kaunaa niitä kuutta miestä vastaan, joilla tässä suhteessa oli määräysvalta.

»Siinä asiassa en täyttänyt mittaa», Frank myönsi avoimesti. »Sanoin johtokunnalle, että se oli menetellyt huonosti. Kuitenkin työstäni oli tullut epäjumalani. Ainoa mitä minun olisi pitänyt tehdä, olisi ollut erota ja antaa asian jäädä siihen. Kantani oli oikea, mutta tein väärin hautoessani pahaa tahtoa. Lähdin tieheni ja menin ulkomaille terveys suuren työtaakan heikentämänä. Matkallani näin alituisesti sisäisellä katseellani Horatiuksen laulujen 'Huolen' seuraavan minua vaunuillaan ihan kannoillani. Voin melkein kuulla hevosten kavioiden kapseen ja tuntea niiden hengityksen niskassani.»

»Matkustettuani läpi Italian sekä Euroopan muissa maissa suuntasin matkani takaisin Englantiin ja matkustin Keswickiin, jossa tunnettu Keswick-kokous parhaillaan oli koolla. Ja siellä tapahtui jotakin. Jotakin, josta olen ikuisesti kiitollinen.»

Pieni kyläkirKKo. Pieni seurakunta. Erityinen iltapäiväkokous. Puhujana — nainen. Ei ukkosta, ei salamaa, ei pilvää, ei ylikuonnollista ääntä, vaan yksinkertainen, koruton, keskustelunomainen puhe noin seitsemäntoista henkilön suuruiselle kuulijakunnalle, Frank mukaan luettuna. Nainen puhui Kristuksen rististä, syntisestä ja siitä Ainoasta, joka oli ottanut pois maailman synnit.

»Sen opin olin tuntenut lapsuudesta asti», Frank sanoo;

»se oli oppi, johon kirkkoni uskoi, oppi, jota minulle aina oli opetettu ja joka tuona päivänä selvisi minulle suureksi todellisuudeksi. Olin mennyt tuohon pieneen kirkkoon jakaantunein tahdoin, ylpeänä, itsekkäänä, katkeruutta hau-
toen, mikä kaikki esti minua toimimasta niinkuin papin tu-
lisi. Naisen yksinkertainen puhe teki Ristin minulle eläväksi
tuona päivänä ja yhtäkkiä sain selvän näyn Ristiinnauli-
tusta.»

»Palasin kotiin mielessäni syvällinen kokemus Jumalan rakkaudesta Kristuksessa. Se oli rakentanut sillan yli kuilun, joka erotti minut Hänestä, ja minä tunsin, että juuri nyt oli alkanut toivorikas elämä. Tunsin voimakasta tarvetta julistaa kokemustani. Kirjoitin heti Amerikkaan niille kuudelle johtokunnan jäsenelle, joita kohtaan olin kantanut katke-
ruutta, ja kerroin heille kokemuksestani sekä siitä, että Ris-
tin juurella saatoin ajatella vain omaa syntiäni. Jokaisen kirjeen alkuun kirjoitin seuraavat säkeet:

Kun katson ihmeristihin
kuolohon käyvän Herrani,
saa tappioksi voitotkin
ja harhaks ylpeyteni.

Sitten kirjoitin:

Rakas ystäväni.

Olen mielessäni kantanut katkeruutta Teitä kohtaan. Olen pahoil-
lani. Antakaa anteeksi.

Kunnioitettavasti Teidän
FRANK.

Vielä kerran uusi kokemukseni joutui koetukselle pala-
tessani kotiin. Kuka istuikaan joulukirkossa, ellei juuri se
henkilö, jonka arvelin tehneen minulle vääryyttä enemmän
kuin kukaan muu. Hänellä oli paljas kohta päälaellaan ja
kun aikoinani johtokunnan kokouksessa silmäni tuon tuos-
takin sattuiivat siihen, tuli aina mieleeni, että siihen oli kir-
joitettuna sana: 'I' — minä. Mutta tuona aamuna, jolloin
sydämeni täytti oikea joulun henki — maassa rauha ja ihmi-
sille hyvä tahto — unohdin jopa tuon kaljun kohdankin. Tie-
tysti toivotin tälle johtokunnassa olleelle entiselle vastusta-
jalleni hyvää joulua ja tosiaan tarkoitin sitä, vaikka hän
tarkastelikin lattiaa kuin etsien kadonnutta nuppineulaa,

Kuitenkin hänkin toivotti minulle hyvää joulua antaen arvoa Ristin juurella oppimalleni suurelle totuudelle, että ei saa kantaa kaunaa ketään, ei edes johtokuntansa jäseniä kohtaan.»

Tämän kertomuksen elämänsä muutoksesta esitti minulle Frank itse...

Ja sallikaa nyt Loudon Hamiltonin, erään Frankin ystävän ja entisen Etonin koulun opettajan, esittää teille kertomuksensa, niinkuin hän sen minullekin esitti, Frankin saapumisesta Oxfordiin, Englannin älylliseen keskukseen, jonne hänet oli johdatettu toteuttamaan vakaumustaan käytännössä. Erityisen hyvin muistan, miten Loudon kuvasi ikävystyneisyyttään, johon kuitenkin sekaantui pieni annos uteliaisuutta, kun häntä pyydettiin tapaamaan erästä Cambridgestä saapunutta »amerikkalaista professoria». (Frank oli viettänyt jonkin aikaa Cambridgessä ennen kuin hän saapui Oxfordiin.) Tämän luvun loppu on Loudon Hamiltonin omin sanoin kerrottu:

»Huvittaako teitä tavata eräs cambridgeläinen?»

Eräs jalkapalloa pelaava Rhodesin stipendiaatti huusi kentän yli tuon hiukan ällistyttävän kysymyksen eräänä kesäiltana vuonna 1921. Koska osaamme käyttäytyä, vastasimme »kyllä». Jalkapallonpelaajamme esitteli meille erään keskipituaisen miehen, jonka käytös ja vaateparsi eivät kielineet, mikä hän oli michiään, mutta hänen silmänsä olivat suuret ja valppaat. Näin Frank tuli Oxfordiin; ennakolta ilmoittamatta ja ilman sanomalehtihälyä. Ja kuitenkin alkoi Oxfordissa vaikutus, joka kieltämättä on kauaskantoisempi kuin useimmat järjestetyt, suositut ja hyväksytyt uskonnolliset liikkeet.

Oxfordiin oli saapunut mies, joka julisti elävää sanomaa ja joka itse eli sopusoinnussa ja kosketuksessa Jumalan kanssa.

Pyysimme häntä mukaan erääseen keskustelutilaisuuteen, joita pidimme joka toinen viikko. Aluksi se oli vakava ilta — sanan huonossa merkityksessä. Se oli filosofinen keskustelutilaisuus — kävimme hyvin syvämietteisiksi. Kuka nero-patti mahtoikaan huomauttaa, että Oxfordissa emme lakkaa puhumasta silloin, kun olemme sanoneet sanottavamme.

Kello oli jo yksitoista, eikä Frank ollut sanonut sanaakaan. Koska hän tuli Cambridgestä ei sellaista osattu odottaa — häntä täytyi siis pyytää lausumaan ajatuksensa. Kuvitelkaapa kuulijakuntaa, jossa yhdeksänkymmentä prosenttia ylioppilaista oli entisiä upseereita, majurista alaspäin, miehiä, jotka olivat niittäneet mainetta tiedustelupalvelussa tai laivastossa, yhden- tai kahdenkolmatta ikäisiä sotavanhuksia, joilla oli joukoittain kunniamerkkejä. joita ei koskaan nähty tai mainittu, miehiä, jotka sittemmin joutuivat tärkeille paikoille koululaitoksessa, sisäasiain hallinnon alalla, ulkoministeriössä ja siirtomaiden hallinnossa.

He olivat vaikutusvaltaisia miehiä ylioppilasmaailmassa. Useimmat heistä harrastivat pallopelejä tai soutua, muuttamat erinomaisesti menestyen. Sunnuntaisin eräät — hyvin harvat — kävivät kirkossa. Istuimme uppoutuneina mukaviin nojatuoleihimme, ja ilman täytti piipputupakan tuoksu. Samassa hetkessä, kun Frank alkoi puhua, koko ilmapiiri muuttui. Hän tarttui johonkin äskeisen keskustelun säikeeseen ja kehitteli siitä oman esimerkkinsä. Hän alkoi kertoa muuttuneiden ihmisten elämästä. Hän ei puhunut teologisin kääntein. Hän kuvasi aivan meidän kaltaistemme ihmisten muuttumista vangiten mielenkiintomme ensi hetkestä.

Miten muuten mielenkiinto olisi voitu herättää? Saarnoilako? Mieltä ylentävillä vetoomuksillako? Filosofisilla viisasteluillako? Tuo kaikki oli tuttua, mutta tässä oli jotakin uutta. Tai oliko se uutta? Ainakin se oli tuoretta ja sen vuoksi kiintoisaa. Miten ollakaan, väittelymme unohtui kokonaan. Poislähtiessämme sanoimme toisillemme: Mitä ajattelet tästä miehestä? Jotakin harvinaista rohkeutta vaativaa oli tapahtunut noiden miesten parissa, jotka olivat tottuneet aivan toisenlaiseen rohkeuteen. Tämä salpasi henkemme jättäen mieliimme enemmän kuin yhden kysymysmerkin.

Pari viikkoa myöhemmin Frank palasi Oxfordiin viettämään viikonloppua seurassaan kolme cambridgeläistä ylioppilasta. Nämä tulivat kertomaan meille, mitä yhdessäolo Frankin kanssa oli merkinnyt heille. Mutta kuitenkin he eivät puhuneet ihmisestä. Nämä miehet eivät muistuttaneet uskonnollisia kiihkoilijoita; yksi heistä oli jalkapallojoukueen kapteeni, molemmat muut entisiä upseereita, hienosti

sivistyneitä, puoleensa vetäviä tyyppejä. Mutta sitä paitsi loisti heidän kasvoistaan ja olemuksestaan hieno mutta selvä säteily; hyvä toverihenki painoi leimansa heidän seurusteluunsa, joka oli yhtä miellyttävää kuin teeskentelemätöntäkin.

Tuona iltana nämä miehet puhuivat huoneessamme luontevasti ja samalla vakuuttavasti uudesta voimasta, joka oli tullut heidän elämäänsä auttamaan heitä vaikeuksissa. He valloittivat heti oxfordilais-ylioppilaiden huomion. Myönnettäköön, että vaikka he puhuessaan henkilökohtaisesta uskonnosta esittivät sellaista, mihin ei oikein ollut totuttu, he tekivät sen loukkaamatta ketään ja herättäen pelkkää luottamusta ja myötätuntoa.

He puhuivat kuin rehelliset miehet ainakin jakaakseen omasta hyvästä jokaiselle, jolla oli vastaanottavainen mieli.

Heidän käyntinsä jälkeen ylioppilasryhmiä seisoskeli usein pihamaalla keskustellen tästä näköjään uudesta asiasta. Keskustelu muuttui pian syvenmäksi mielenkiinnoksi jopa hämmästykseksi, kun tuli tietoon, että muutamet jumalankieltäjämmet ja vapaa-ajattelijamme olivat muuttaneet mieltään. Collegessamme vallitsi odotuksen jännitys — mitä kaikki tämä merkitsi?

Tämä uudenlaatuinen rehellisyys oli tarttuvaa. Se jatkoi vaikutustaan seuraavana lukukautena Oxfordissa. Vanhat ystävät alkoivat kysyä uusien muuttumisten syytä. Kuusi ylioppilasta kokoontui eräänä iltana. Pari iltaa myöhemmin kutsuttiin kuusi muuta mukaan. Kokonaista neljäkymmentäneljä ylioppilasta ilmestyi kokoukseen, niin että meidän täytyi siirtyä ensimmäisen vuoden ylioppilaitten kokoushuoneeseen. Neljä miestä oli ennen tuloaan ottanut rohkaisuryypyn ja oli hiukan päihdyksissä.

Heidän hyökkäyksensä myrkkyy ei kuitenkaan kyennyt häiritsemään kokouksen ilmapiirin miellyttävyyttä ja aitoutta. Olimme ilmeisesti enkelien puolella. Sanoma oli saanut sijaa meidän keskuudessamme ja sitä vastaan hyökkääminen ei ollut ensi sijassa rikkomus Jumalaa vaan hyviä tapoja vastaan. Erästä yliopiston katederista kohotettiin kiitosrukous Jumalalle siitä valosta, joka oli tullut Oxfordiin.

3. FRANK BUCHMANIN SALAISUUS

*Teoksesta A. J. Russel, Vain syntisille.*¹

Mikä on Frankin voiman salaisuus? Hän paljasti sen minulle Oxfordissa eräänä pääsiäispäivän iltapäivänä istuessamme tapamme mukaan teetä juomassa iloisesti keskustellen.

»Minulla oli kovin paljon työtä», alkoi Frank. »Työskentelin päivittäin kahdeksantoista jopa kaksikymmentä tuntia. Minulla oli niin paljon työtä, että minulla oli kaksi puhelinta makuuhuoneessani. Mutta kuitenkin en ollut tyytyväinen tuloksiin. Ihmiset tulivat ja menivät yhteenään, mutta muutos vierailijoiden elämässä oli riittämätön eikä kyllin vallankumouksellinen tullakseen pysyväksi. Sen takia päätin panna toimeen radikaalisen menetelmän — varata tunnin joka päivä, aamuisin kello viiden ja kuuden välillä, sen ajan, jolloin puhelimet tuskin soivat, kuunnellakseni hiljaista heikkoa ääntä innoituksen ja johdatuksen saamiseksi...»

On mahdotonta ensinkään ymmärtää Frankia, ellei ajattele häntä miehenä, joka aina pysyttäytyy Jumalan läheisyydessä, kuuntelee johdatusta ja ottaa vastaan voimaa, ja tätä hän sanoo terveen ihmisolennon normaaliksi elämäksi. Frank on esimerkki psykologisesti kypsästä ihmisestä, joka on kauttaaltaan aito, johtuen korkeimmasta suhteesta, mikä ihmiselle on mahdollinen. Hän ei hengellisessä elämässään vaeltele mielensä mukaan; hän menee alati suoraan Lähteelle ja odottaa, että Lähde samoin tulee suoraan häntä kohti. Tämä liikkeen ytimessä oleva kurinalaisuus merkitsee täydellistä vapautta. Kristinuskon paradoksi.

Frank on lapsi, joka kuuntelee Jumalaa, tottelee häntä tinkimättä ja opettaa lähimmäisiänsäkin niin tekemään. Ja kukaan ei voi koskaan ymmärtää tätä liikettä, ellei hän hyväksy tätä työhypoteesia, riippumatta siitä, uskooko hän itse siihen aluksi vai ei. Ajan kuluessa hän alkaa huomata, että se on tosi.

¹ For Sinners Only, Lontoo 1932.

4. PENNSYLVANIAN POIKA

Tri Buchmanin kuusikymmenvuotispäivänä, kesäkuun 4 pnä 1938, hänen kotikaupunkinsa lehti »Allentown Morning Call» omisti sivun hänen elämänvaiheittensa kuvaukseen. Muutamia kohtia tästä erikoisartikkelista esitetään seuraavassa. Johdannoksi toimittaja kirjoitti:

»Nyt hänen kuusikymmenvuotispäivänään yhtyvät monet hänen lapsuus- ja nuoruusvuosiensa ystävät siihen hartaa-seen toivotukseen ja toivomukseen, että se palava into, jolla hän on ajanut aatettansa kokosydämisesti kaikkina näinä vuosina, saisi jatkua niin kauan, että kaikki ne korkeat päämäärät, jotka tähän aatteeseen sisältyvät, saisivat täytymyksensä.»

Frank Buchmanin juuret ovat Pennsylvanian maaperässä. Jos vieraillette Pennsburgissa hänen seurassaan — harvinaisen elämys sinänsä — hän näyttää teille vanhaa uimalammikkoa, jossa hän tapasi käydä uimassa, luvalla tai ilman lupaa, sekä vanhan Jonathanin kirsikkapuuta, jonka marjat olivat niin houkuttelevia lämpimänä päivänä. Hän on syvästi kiintynyt näihin vanhoihin paikkoihin ja hän ympäröi ne lapsuutensa lumouksella; tuntee, että tässä on mies, joka matkustettuaan yli koko maailman ei rakasta mitään paikkaa maan kamaralla niin suuresti kuin sitä Pennsylvanian kaupunkia, jossa hän syntyi.

Buchman on tänään sama hiljainen, voimakas amerikkalainen, joka hän on aina ollut. Hän on kuuden jalan pituinen, voimakasrakenteinen ja sileäksi ajeltu. Hän on kurinalainen ja eloisuutta säteilevä. Hänen silmissään on sellaisen henkilön syvyyttä, joka tuntee maailman. Niissä on ystävällisyyden ja huumorin välke ja kuitenkin hän katsoo yli historian vuosien pitkän sarjan. Mutta lähtiessään hänen luotansa ei ole saanut vaikutusta lähinnä hänen rohkeapiirteisistä kasvoistaan vaan siitä elämästä, joka niitä henkevoi.

Hänen vapautta rakastavat esi-isänsä saapuivat Amerikkaan Sveitsistä vuonna 1740 *Phoenix*-nimisellä purjelavalla. Eräs heistä taisteli Washingtonin joukoissa Valley Forgen luona. Muuan suvun haara raivasi itsellensä tien ylös Minnesotaon. Muut asettautuivat etelämmäksi Penns-

burgin kaupunkiin. Tässä vapaussotaan osallistuneiden lujien amerikkalaisten yhteiskunnassa Buchman vietti poikavuotensa.

»Hänen isänsä», kirjoittaa lehti, »muistetaan vielä paikakunnalla yhtenä sen eettisesti korkeatasoisista liikemiestä, kristittyä gentlemannina. Hänen äitinsä oli hiljainen, hieno ja syvästi viisas nainen.» Äidiltään hän peri raudanlujan itsekurin, johon liittyi vastustamaton huumorintaju. Se on vielä tänäänkin hänen tutunomaisimpia ominaisuuksiaan. Isältään hän oppi ihmisluonnon ymmärtämystä sekä kyvyn ystävyyttä ihmisten kanssa, joka on kiinnittänyt hänet tuhansiin ympäri maailman...

Hän ei milloinkaan unohda vanhoja ystäviään. Tänä talvena kuoli kahdeksankymmenvuotiaana eräs hänen varhaisimpia kumppaneitaan — Mary Hemphill, jonka hän otti parakista keittäjäksi poikiensa turvakotiin Philadelphiaan. Hän löysi hänet murtuneena ja hyljättynä hänen miehensä kuoltua, mutta pian hänestä mainion irlantilaisen huumorin omaavana oli tullut koko kodin sielu. Aina kun Buchman tuli Amerikkaan, hän riisti itselleen aikaa voidakseen livahdella katsomaan Marya, ja ystävänsä hän otti mukaansa. Viime kerran kaksi vuotta sitten. Nykyhetki oli jo himmeä naisen vanhennevalle mielelle, mutta muisto hänen keittäjäajaltaan poikakodissa oli jäänyt eläväksi ja selväksi. »Hän on tosiystävä», sanoi hän usein ja osoitti Frank Buchmania. Sitten hän hymyili ja jatkoi: »Mutta hän pakottaa itse kunkin kulkemaan liituviiava pitkin.» Me nauroimme ja ymmärsimme. Läsnäolijain joukossa oli eräs ylhäisönainen ja muitakin huomattavia henkilöitä, mutta Mary oli illan kuningatar. Frank Buchman käsittelee kaikkia ihmisiä samalla lailla. Hänelle kaikki ovat kuninkaallisia henkilöitä.

Samoin kuin ihmisiä hän rakastaa myös kansoja. Hänellä on maailma sydämessään. Kaikkein suurin murhenäytelmä hänelle on sellaisten kansojen näkeminen, jotka menevät harhaan; maailman suurin tarve on pelottomien johtajien tarve; suurin synti on riittämättömän suunnitelman synti. »Jonkin kansan», hän sanoo. »täytyy löytää Jumalan tahto kutsumukseen ja Jumalan johtamat ihmiset edustajikseen kotimaassa ja ulkomailla. Jonkin kansan täytyy synnyttää uusi johtajisto, joka vapaana pelon orjuudesta nousee kun-

nianhimon yläpuolelle ja antautuu Jumalan Pyhän Hengen johtoon. Sellaisella kansalla tulee olemaan sisäinen rauha, ja se on edelläkävijä ja rauhantekijä maailmassa.

»Onko se oleva Amerikka?»

II

KERTOMUS IHMEESTÄ

Tri Frank Buchmanin vapaa puhe Moraalisen varustautumisen maailmankonferenssissa Riversidessä, Kaliforniassa, kesäkuussa 1948.¹

Tänä iltapäivänä haluan viedä teidät mukamani aikaan neljäkymmentä vuotta sitten, jolloin demokraattisen puolueen keskuskomitean silloinen puheenjohtaja pyysi minua tulemaan Pennsylvanian State Collegeen katsomaan, saatoinko tehdä jotakin erimielisyyksien tasoittamiseksi opettajiston ja ylioppilaitten välillä, jotka eivät näyttäneet ymmärtävän toisiaan. Hän kuului yliopiston hallintoneuvostoon ja oli huolissaan. Ja hänellä olikin syytä olla huolissaan. Oli parhaillaan lakko, ylioppilaslakko. Ilmapiiiri oli vihamielinen ja hän ajatteli, että minä voisin löytää ratkaisun. Minulla ei ollut mitään sellaista ajatusta. Sanoin hänelle suoraan, etten katsonut tuon olevan minun tehtäväni. Mutta hän ei jättänyt minua rauhaan, ja lopulta suostuin lähtemään.

Sieltä sain laboratorion, joka on tehnyt mahdolliseksi sen, mitä täällä tapahtuu. Ylioppilaitten elämä heijasti paikan jumalattomuutta. Samana iltana, kun sinne tulin, siellä oli yhdeksättoista juomingit. Joku sanoi yliopistossa olevan niin märkää, että taistelulaiva olisi voitu laskea vesille.

Nykyisin eivät ylioppilaslakot ole suinkaan epätavallisia. Kun olin Limassa Perussa, kertoi Englannin lähetti minulle ensimmäiseksi: »Ylioppilaat ovat lakossa.» Sama tilanne oli Santiagossa ja Kairossa. Minne tahansa menemme nykyisin, tapaamme ylioppilaslakkoja, mutta tuohon aikaan ne olivat harvinaisia. Ylioppilaisiin niillä oli mm. se vaikutus,

¹ Kertomus, joka on aikaisemminkin ilmestynyt suomeksi, on tässä lyhentämättömänä puheena.

että he eivät koskaan kyenneet voittamaan jalkapallossa. Heidän opintonsa olivat kaikkea muuta kuin menestyksellisiä ja koko paikalla oli usvainen tuntu.

Paikkakunta oli kaunis, keskellä Pennsylvaniata sijaitseva, ja yliopistosta Alma materina sanotaan:

Missä Mount Nittanyin pilvet
kohtaa laakson maan,
siellä ylväs Alma mater
kohoo harjullaan.

Se on korkealla ja se on kuuluisa — mutta tappio näkyi siellä kaikkialla. Tämä kaikki on nykyaikaisen kasvatuksen tulosta. Tässä on yksi Amerikan pulmakysymyksistä.

No, miten olisi alettava? Tehtävänäni oli johtaa yliopisto Jumalaa kohti. Siinä oli pulma. Ratkaisun täytyi olla ihme.

Tämän yliopiston keskipisteenä oli kolme miestä. Eräs heistä oli nimeltään Bill Pickle. Muistakaahan, mitä ystävämmme Calosso¹ sanoi tänään. Kerron teille, kuinka tämä sanoma saavuttaa tavallisen miehen, köyhän miehen, juuri sellaisen, josta Calosso puhui. Bill Pickle oli tärkeä tekijä tuon yliopiston elämässä. Hän oli erään everstin avioton poika. Hänellä oli vaimo ja kaksitoista lasta, ja kaikki kut-suivat heitä Pickleiksi. Päivisin hän toimi talonmiehenä paikallisen lääkärin talossa. Iltaisin hän myi ylioppilaille väkijuomia. Näin usein hänen salamyhkäisen olemuksensa hänen hiippiessään yön pimeydessä ylioppilaiden huoneisiin johtavia kierreportaita. Hän ei ollut vain kaikkien nuorien ylioppilaiden, vaan myös kaikkien äskettäin tutkintonsa suorittaneiden ja »vanhojen partojen» ystävä. Jalkapallo-otteluissa ja yliopiston juhlissa Billillä oli paljon tekemistä. Väkijuomien julkinen tarjoileminen oli laissa kielletty, joten Billin piti hankkia niitä koko joukolle.

Bill sai pian tietää tulostani, ja hänellä oli tapana sanoa, että hän mielellään työntäisi puukon kylkiluitteni väliin. Hän oli voimakas ja vankkarakenteinen ja muistutti villinäköisten mursunviiksiensä vuoksi verenhimoista merirosvoa. Mutta hänessä oli sellaisen ihastuttavan syntisen koko vie-

¹ Eräs aikaisempi puhuja oli ollut Umberto Calosso, Italian parlamentin jäsen ja »Umanita»-lehden toimittaja. Hän oli kuvaillut Moraalista varustautumista »köyhille julistettuna evankeliumina.»

häätysvoima, josta voisi tulla vakuuttava pyhimys. Haluan jo nyt paljastaa teille, miten tämä kertomus päättyy. Hän tuli kanssani Englantiin ja otti osaa ryhmäkokoukseen Oxfordissa. Kävimme yhdessä Kansainliitossa. Enkä koskaan unhoita, kuinka hän saavuttuamme Croydonin lentokentälle ja ennen yhteistä lentomatkaaamme Geneveen rukoili, että lentokone pääsisi turvallisesti perille.

Katsokaamme, kuinka kertomus jatkuu, koska te tulette tekemään juuri samanlaisia asioita. Se tulee merkitsemään teille koko lailla ja se tulee kehittämään teitä juuri siten kuin se kehitti minuakin. Opin Pennsylvaniassa monta läksyä, jotka ovat perustana sille, mitä nyt juuri teemme.

Kertomuksen toinen päähenkilö oli eräs vasta valmistunut ylioppilas, joka ulkonaisesti katsoen oli mahdollisimman miellyttävä. Hän oli viehättävimpiä persoonallisuuksia mitä koskaan olen tavannut. Hän oli korkeimman oikeuden tuomarin poika ja erään osavaltion kuvernöörin pojanpoika. Kutsukaamme häntä nimellä B. Tällä hetkellä hän on Englannissa ja on viettänyt talven Lontoossa, jossa hän äskettäin kävi kotonani. Hän kävi Caux'ssa viime vuonna.

Meistä tuli ystävykset. Hän oli kotoisin etelävalloista, ja jokainen etelävaltalainen pitää aamiaisruokana käristetystä kananpojasta ja murennetuista korpuista. Minulla oli erinomainen kokki, Mary nimeltään. Hänellä oli kultainen sydän. Toivon, että minulla olisi aikaa kertoa hänen tarinansa, kuinka hänet ja hänen kaksi poikaansa voitettiin. Se on toinen ihme!

B. piti ratsastamisesta, ja me ratsastimme yhdessä melko usein. Tiesin hänen olevan sen laatuinen ihminen, jonka suhteen noudatamme järkevää pidättyväisyyttä ja harkittua välinpitämättömyyttä. En koskaan puhunut hänen kanssaan niistä asioista, jotka minulle merkitsivät eniten. En koskaan. Me keskustelimme kaikesta muusta auringon alla, ja se on taito, joka teidän tarvitsee oppia. Mutta ilmapiiri ympärilläni kiinnosti B:tä ja kiihotti hänen uteliaisuuttaan yhä enemmän.

Eräänä päivänä hän sanoi: »Ratsastetaanpa kerholle.» En koskaan unohda sitä kertaa. Oli räntäinen päivä, sellainen päivä, jolloin sade jäätyy puhelinlankoihin. Aprikoin itsekseni: »Ratsastaako kerholle? Onko hän menettänyt jär-

kensä?» Ajattelin hevosten jalkoja. Oli talvi ja maa oli lumen peitossa.

Ratsastimme käymäjalkaa kolmatta peninkulmaa kerholle ja tilasimme hyvän päivällisen. Olin luihin ja ytimiin saakka kylmettynyt ja join useita kuppeja kahvia. Sitten menimme nukkumaan.

Oli eräs niitä öitä, jolloin kahvi tekee tehtävänsä. Kuulin kellon lyövän kymmenen, yksitoista, kaksitoista, yksi. Vihdoin, kun kello löi kaksi, ystäväni sanoi minulle: »Nukutko?»

»En. Nukutko sinä?»

»En. Haluaisitko hieman keskustella?»

»Kyllä. Mistä sitten?»

»Toivoisin sinun kertovan minulle, mitä Jeesus Kristus merkitsee sinulle.»

Ja niin kerroin. Keskustelimme useita tunteja. Lopulta hän sanoi: »Minä en aio tulla kristityksi.»

»Kuka on sitä pyytänyt?» sanoin.

»Et sinä. Tiedän, että olet varovainen ja viisas. Tiedän, ettet pyri tyrkyttämään.»

Sitten kysyin häneltä, mihin hän uskoi. »Konfutseen», kuului yllättävä vastaus.

Niinpä pyysin häntä kertomaan minulle jotain Konfutsesta. Hän ei tuntunut tietävän hänestä paljoakaan. Niinpä minä kerroin hänelle käynnistäni Konfutsen haudalla, ja siitä, kuinka tämän viisaan miehen seitsemäskymmeneskuudes jälkeläinen oli kutsunut minut teelle ja kuinka olin nähnyt hänen seitsemännenkymmenennenseitsemännen jälkeläisensä päivänä, jolloin oli niin kylmä, että hänen oli pidettävä yllään neljä päällystakkia.

Sitten sanoin hänelle: »Kokeilehan konfutselaisuuttasi erääseen kananvarkaaseen, joka on ystäväni, sekä hänen vaimonsa ja viiteen lapseensa, niin näemme, miten se toimii.»

B. suostui. Ja muutamien seuraavien kuukausien aikana hän antoi kananvarkaan vaimolle rahaa talousmenoja varten ja järjesti ylimääräistä kestitystä lapsille. Hän puhui myös itse kananvarkaan kanssa. Kuitenkaan hänellä ei ollut juuri menestystä. Kananvaras istui pian vankilassa, koska hän oli pyydystänyt kananpoikia pitämällä kloroformiin kastettua sientä niiden nokan alla ja kuljettamalla ne tiedottomina pois. Eräs hänen pojistaan, joka harrasti samaa ammattia,

seurasi häntä vankilaan. B. työskenteli perheen kanssa, teki kaikkensa sen jäsenten puolesta ja yritti käyttäytyä niin kuin tosi konfutselaisen tulee.

Lopulta hän tuli luokseni äärimmäisen epätoivoisena ja ja sanoi: »Minä luovun. Mitä enemmän heille annan, sitä enemmän he haluavat.»

B. oli oppinut jotakin hyvin tärkeitä. Hän oli yrittänyt ratkaista koko sosiaalihuollon ongelman muuttamatta itse ihmistä, käsittelemällä vain välittömästi havaittavia, pinnallisia ongelmia käymättä käsiksi itse pahan alkujuureen.

Nyt B. oli halukas yrittämään mitä tahansa.

»Mitä sinä tekisit, Frank?» hän kysyi. »Rukoilisitko asian puolesta?»

Niinpä minä ehdotin, että koska hän ei ollut päässyt kovinkaan pitkälle kananvarkaan suhteen, joka nyt istui vankilassa, me ehkä saattaisimme rukoilla Bill Picklen puolesta. B. suostui heti.

»Rukoile sinä», sanoin. On aina parempi saada muut rukoukseen, mikäli se vain on mahdollista.

Niinpä B. rukoili: »Oi Jumala, jos Jumalaa on olemassa, auta meitä muuttamaan Bill Pickle, hänen vaimonsa ja kaikki pienet Picklet. Amen.»

Joku ehkä sanoisi, että se ei ollut mikään puhdasoppinen rukous, mutta se sai pian vastauksen.

Seuraavana päivänä Bill oli pelaamassa pesäpalloa joukkueen kanssa, jonka johtaja hän oli. Illalla B. ja minä olimme matkalla tervehtimään eräitä ystäviämme, jotka asuivat erittäin kauniilla paikalla maaseudulla. He olivat ihastuttava ranskalainen perhe Savoijista, juuri Caux'ta vastapäätä. Kiinan Washingtonin-ministeri oli tulossa viettämään jonkin aikaa heidän luonaan maaseudulla. He olivat kutsuneet meidät katsomaan lehmiä ja nuorten härkien pyydystämistä lassocella, minkä he ajattelivat voivan kiinnostaa Kiinan ministeriä. Kun kuljimme läpi kaupungin, B. sanoi äkkiä: »Tuolla on Bill.» Hän oli juhlinut joukkueensa voittoa ja nyt hän haastoi kaikkia tappeluun.

Rehellisesti sanottuna en ollut erikoisen innostunut tapamaan Billiä, mutta B. sanoi: »Olemme rukoilleet hänen puolestaan. Nyt meidän on aika tehdä jotakin.»

Bill tuli näkyviin. No niin, minullahan on melko kookas nenä. Olette varmasti huomanneet sen. Ajattelin itsekseni: »Mutta jos Bill lyö . . .?» Kysyin kerran hyvältä kiinalaiselta ystävältäni, mitä hän tekisi sellaisessa tilanteessa. »Lähesty häntä hänen sokealta puoleltaan», hän sanoi.

Ja niin menin Billin luo ja tartuin hänen käsivarteensa niin, että jos hän löisi, hän ei löisi kovin lujaa. Mutta mitä tekisin sen jälkeen? Kuin salamana tuli mieleeni ajatus: »Anna hänelle syvin sanomasi.»

»Bill», sanoin, »olemme rukoilleet puolestasi.»

Hämmästykseni Bill kadotti kaiken taistelunhalunsa. Hänen silmiinsä tuli kyyneliä. Hän osoitti kirkontornia. »Näettekö tuon kirkon tuolla? Olin mukana, kun sen peruskivi laskettiin. Minunkin pennyni on sen alla.»

»Bill», sanoin, »äitisi on täytynyt olla hyvä ihminen.»

Hän sanoi: »Hän oli suurenmoinen nainen.»

Sitten esittelin B:n. »Ystävänikin on rukoillut puolestasi.»

»Siinä hän on tehnyt hyvin», sanoi Bill. »Hän on herrasmies.» Ja hän jatkoi: »Ettekö haluaisi joskus tulla katsomaan minua?»

»Mainiota», sanoin, »mutta joskus merkitsee samaa kuin ei koskaan. Määrää tarkempi aika.»

Bill vastasi: »Tulkaa torstai-iltana kello seitsemän.»

Mitkään todelliset velvollisuudet elämässä eivät koskaan käy ristiin. Sinulla on aikaa Billiä varten, kun olet menossa tapaamaan Kiinan ministeriä. Sinulla on aikaa B:tä varten. Ja sinä sovit tapaamisesta Billin kanssa seuraavana torstaina kello seitsemän.

Niin me seuraavana torstaina menimme tapaamaan Billiä hänen maalaamattomaan taloonsa Pickle Hillille, jolle joku kaveri oli antanut nimen »Heinzin kukkulat». Siellä oli hyvin kiintoisaa. Meistä tuntui, kuin jokaisen avaimenreiän takana olisi ollut silmä ja korva, vaikkei yhtään sielua näkyntykään. Bill oli kertonut naapureille meidän tulostamme ja ajatteli, että me tulemme muuttamaan häntä. Juuri sen me aioimmekin tehdä, mutta emme tehneet sitä sillä tavalla kuin hän odotti. Bill oli ajanut partansa tuota tärkeätä hetkeä varten, vaikka hän yleensä teki sen vain kerran viikossa.

Puhuimme käsipallosta. Puhuimme jalkapallosta. Tietysti hän kävi katsomassa jokaista peliä. Bill tiesi kaiken hevo-

sista. Puhuimme hänen kanssaan ylioppilaitten omaa »murretta». Sitten tuli aika lähteä. Bill sanoi: »Oli todella hauskaa, että kävitte katsomassa minua.» Nyt hän näet saattoi kertoa kaikille ystävilleen, että me emme olleet muuttaneet häntä. Mutta on hämmästyttävää, mihin tällainen keskustelu voi johtaa, jos sen takana on rukousta. Bill alkoi oleskella seurassamme. Hän oli mielellään kanssamme. Hän halusi toveruutta.

Muutaman päivän kuluttua oli kaupungissa hevosnäyttely, ja hän meni B:n kanssa katsomaan hevosia. He puhuivat hevosista koko iltapäivän. Billin mielestä se oli paras iltapäivä, mitä hänellä koskaan oli ollut.

Tietysti tällä kaikella oli se vaikutus B:hen, että hän alkoi jättää pois sanat »jos Jumalaa on olemassa . . .» »Ei ole epäilystäkään siitä, että Jumala on olemassa», hän sanoi, »koska hän vastaa rukouksiimme.» Niin B. yhä enemmän ja enemmän tunsu itsensä yhdeksi meistä.

Tämä oli siis valtion yliopisto, ja sellaisessa paikassa on oltava hyvin varovainen, kun puhuu julkisesti kristinuskosta sekä asioista, jotka puhujalle itselleen merkitsevät enimmäkseen. Seuraavana sunnuntaina tuli eräs piispa puhumaan ylioppilaille. Olin mukana korokkeella, ja juuri ennen puhettaan piispa sanoi minulle: »Pidätkö oikeana, että kehottaisin näitä miehiä ratkaisemaan suhteensa Kristukseen tänään?» Ajattelin itsekseni: »Mitä tuo mies aikookaan tehdä? Eikö hän käsitä, että tämä on valtion yliopisto?» Aiatuksissani oli nimittäin varsin vähäpätöinen kuva Pyhästä Hengestä enkä luullut, että paljonkaan voisi tapahtua. Mutta piispa kävin suoraan asiaan, ja ensinmäisenä nousi pystyyn ystäväni B. Hän teki päätöksensä, ja hänen esimerkkiään seurasi noin kahdeksankymmentä muuta ylioppilasta, sillä B. oli yliopiston suosituimpia miehiä. Tämä oli uutta minulle. En ollut aikaisemmin nähnyt mitään sellaista. En ollut milloinkaan saanut koulutusta tällaiseen perinnäistapaan. On hämmästyttävää, miten olemme kasvaneet erilaisiin perinteisiimme, ja omani oli perin vanhoillinen ja varovainen.

Monet olisivat nyt varmaan arvelleet, että kokous oli onnistunut, ja jättäneet asian siihen. Mutta B. tahtoi mennä eteenpäin.

»On olemassa monia asioita, joita minä en ymmärrä», hän

sanoi. »En tiedä mitään Raamatustani tai rukouksesta enkä tiedä paljonkaan ihmisten voittamisesta.»

Ehdotin silloin: »Viettäköämme kesä yhdessä.»

Lähdimme länteen päin. Tulin silloin ensi kerran Mackinac'hon, täsmälleen neljäkymmentä vuotta sitten. Mikä ihasuttava paikka tuo Mackinac'n saari onkaan! Sitten jatkoimme matkaa Montanaan, jossa B:n isoisä oli kuvernöörinä. Opimme joka päivä Raamatun totuuksia, opimme ruokilemaan ja olemaan avoimia toisiamme kohtaan jakaen keskenämme kaikki asiat mitä luonnollisimmin. Näin vietimme kesän. Silloin oli kysymyksessä vain yksi ihminen; nyt se tapahtuu viidelle tuhannelle, kymmenelle tuhannelle ihmiselle.

Olettakaamme, että maanne hallituksen koulutusohjelman perusta olisi tällainen, että hallituksen jäsenet olisivat Jumalan johtamia ja voisivat antaa ihmisille, jotka tulevat heidän luoksensa, täyden kokemuksen Kristuksesta. Eikö se olisi vastaus? Antakaa te se työntekijöille ja työnantajille. Ajatelkaa Caux'ta viime kesänä. Siellä vain se, että meillä oli tämä tieto, loi sillat puolue- ja kansallisuuskilujen ylitse. No niin, tuo yliopisto oli se laboratorio, jossa opin tämän asian.

Opin State Collegessa toisenkin asian. Kun Bill myi ylioppilaille väkijuomia, näin usein, miten heidät kannettiin kotiin yöllä. Olen nähnyt ylioppilaitten elämässä todellisia murhenäytelmiä ja sanon hyvin vakavasti ja hyvin suorasukaisesti, että elämä on helvetti, jos teillä ei ole Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. On olemassa vain yksi asia, joka auttaa, ja se on ihminen, joka voi muuttaa toisen ihmisen, joku, joka rakastaa toista. Jos sinulla on tämä voima, tulevat ihmiset luoksesi yöllä ja päivällä löytääkseen vastauksen. Kaikenlaiset ihmiset.

Tuolla ranskalaisella perheellä, joka asui maaseudulla, oli maatilallaan katolinen kappeli. Sitä hoiti mainio irlantilainen pappi, joka myös toimi ylioppilasseurakunnassa. Hän näki mitä oli tapahtumassa. Me voitimme monia ihmisiä ja toimimme heidät takaisin jumalanpalvelukseen. Jotkut olivat olleet huolimattomia jumalanpalveluksissa käynnin suhteen, mutta nyt heillä oli todellinen kokemus mukanaan kirkkoon mennessään. Meillä ei koskaan ollut minkäänlaisia vaikeuksia kato-

listen ja protestanttien välillä yliopistossa. Ja pappi oli täydestä sydäimestään kanssamme. Hän tapasi tulla ja halusi saada tietää, miten ihmisiä muutetaan.

Se on taito, jonka jokainen haluaa oppia, ja Jumala meitä auttakoon, jos emme opi sitä. Meidän täytyy oppia se lastemme tähden. Sinun omien lastesi täytyy tulla ja kertoa sinulle itsestään, ja sinä kerrot heille omasta elämästäsi, koska tiedät, minkälainen veijari olet itse ollut. Sillä tavalla voitat lapsesi. Tämä seikka vetää nuorten joukot puoleemme. He tulevat sen luokse, joka ymmärtää heitä, joka ei puhu liian viisaasti eikä vaikuta liian hyvältä, ja joka kertoo heille omia kokemuksiaan.

Ja sitten opin asian. Niin monet ihmiset halusivat tavata minua, että minulla täytyi olla kaksi puhelinta huoneessani. Mutta minulla oli lisäksi vielä yksi puhelin, jonka avulla sain tietoja elävältä Jumalalta. Hän sanoi minulle mitä minun piti tehdä, ja minä kirjoitin sen muistiin. Tuolla kirjoittamisella ei sinänsä ole mitään arvoa, mutta minulla on pettävä muisti. Se on kuin seula. Kaikki asiat menevät suoraan sen läpi, ja minä unohdan ne; siksi kirjoitan ne paperille. Jos sinulla on muisti, joka valokuvan tarkkuudella säilyttää asiat, on sinua onniteltava, mutta minä olen tyhmä ihminen, ja siksi minun täytyy kirjoittaa muistiin. Jesajalla oli tämä kokemus: »Herra, Herra on minulle antanut opetuslasten kielen, niin että minä taidan sanalla virvoittaa väsynyttä; hän herättää aamu aamulta, herättää minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla.» Luulen, että kauan sitten eli eräs kirkkoisä, joka teki aivan samoin kuin minä teen, joka kirjoitti muistiin mitä Herra hänelle sanoi. Ja kiinalaiset sanovat, että vahvinkin muisti on heikompi kuin vaaleinkin muste.

Palasin takaisin matkaltani B:n kanssa New Yorkin kautta. Siellä muun muassa ostin uuden majavannahkalakin osana talvivarusteistani. Maksoin siitä enemmän, kuin minun olisi pitänyt. Minulla oli se päässäni ensimmäisenä iltana, kun tulimme takaisin State Collegeen. Kävelimme katuja pitkin, ja kenenpä muun olisimmekaan tavanneet kuin Billin. Bill oli näyttelijä. Hän katsoi lakkiani ja käveli sitten hiljaisen ihailun valtaamana ympärilläni. Hän ei ojentanut minulle kättään eikä myöskään lausunut minua tervetulleeksi.

Hän sanoi: »Tiedätkö, voisin tehdä melkein mitä tahansa puolestasi, jos antaisit minulle tuon lakin.»

Minä sanoin: »Bill, lakki on sinun yhdellä ehdolla — että tulet mukaani ylioppilaskonferenssiin Torontoon.»

»Sen voin kyllä tehdä», sanoi Bill. »Tulen tapaamaan sinua huomenaamulla.» Ja niin hän meni pois majavannahkalakki päässään.

Aamu tuli ja Bill seisoj ovella.

»En voi lähteä», hän mutisi viiksiensä läpi. »Minulla ei ole mitään, mihin voisin pistää vaatteeni.»

Bill oli kuten hyvin monet ihmiset, jotka sanovat »ei», mutta tarkoittavat »kyllä».

»Älä välitä siitä», sanoin. »Hankin sinulle matkalaukun.»

»Ei», sanoi Bill. »Teen sen itse. Kotoa kyllä voidaan antaa minulle jotakin.»

Nyt minun täytyy mainita eräs kolmas henkilö, joka Billin ja B:n rinnalla esitti ratkaisevaa osaa yliopiston muuttumisessa. Hän oli dekaani, vapaa-ajatteli. Kaikki olivat ihas-tuncita häneen. Hän oli suosittu, helposti lähestyttävä, viehättävä, vieraanvarainen. Miesten mies, mutta vapaa-ajatteli. Sen sijaan hänen vaimonsa rukoili säännöllisesti. Sen laatuinen puoliso on myös joillakin teillä täällä läsnä olevilla naisilla. Teidän mielestänne he ovat hirveän hankalia, vai kuinka? Te olette kärsivällisiä, mutta he ovat hankalia. Heillä on omat ajatuksensa rahasta, siitä, miten omaisuutta on käytettävä, veroista. On hämmästyttävää, kuinka he ovat järjestäneet asiat omaa tyydytystään ja mukavuuttaan silmällä pitäen, mutta naisen näkökulmasta katsoen he eivät ole täysin tyydyttäviä. Dekaanin kuuli siitä, että olin kutsunut Billin mukaamme. Billin tytär oli nimittäin kotiapulaisena dekaanin talossa. Hän kertoi asian dekaanin rouvalle ja tämä puolisolleen, ja niin tuli dekaani luokseni.

»Olen kuullut, että aiotte ottaa Bill Picklen mukaanne Torontoon.»

Sanoin »kyllä» tietämättä, miten hän suhtautuisi asiaan. Ajattelin, että hän ei pitäisi minua hulluna Kristuksen vuoksi, vaan pelkästään hulluna.

Mutta dekaani jatkoi: »Uskon, että tässä asiassa tulee ta-pahtumaan ihme. Olen jo kauan kysellyt itseltäni, kuka te-

kisi jotakin Billin puolesta, ja uskon että Te olette oikea henkilö.»

»Ei», sanoin, »se ei ole minun tehtäväni. Uskon, että se tehtävä kuuluu Elävälle Jumalalle.»

»Mutta minä haluaisin myös tehdä oman osani», sanoi dekaani, »ja maksaa Billin matkan».

Niin me lähdimme kohti Torontoa, seitsemäntoista ylioppilasta, Bill Pickle ja minä. Voin yhä silmieni edessä nähdä tuon aamun pienellä rautatieasemalla. Billillä oli päässään majavannahkalakki, jaloissaan säärykset ja kaulassaan leveä kaulahuivi, joka sai minut ajattelemaan villakoiran ristissä olevia jalkoja. Kädessä hänellä oli pieni ja kulunut jäljitellystä krokodiilinnahasta tehty matkalaukku.

Mitkä sitten olivat ne syyt, jotka saivat Billin lähtemään tälle matkalle? Niitä oli viisi: a) hän halusi matkustaa, b) hän oli kuullut, että viina oli hyvää Torontossa, c) hän halusi seuraa, d) hän halusi nähdä Toronton; viidettä syytä en saanut selville ennen kuin saavuimme Torontoon — hän ajatteli, että minä ostaisin hänelle lakkiin sopivan turkin.

Junassa ehdotin, että meidän pitäisi saada jotakin syötävää. Jostakin syystä Bill vastusti ruokaa. Hän ajatteli vain sitä, kuinka saisi ryyppyn, kun tulimme seuraavalle suuremmalle asemalle. Seitsemäntoista ylioppilaan joukosta hän tunsu erään, jolle hän aikaisemmin tavallisesti oli myynyt väkijuomia. Miehen liikanimi oli Luupää. Hän kuului niihin ylioppilaisiin, jotka aikaisemmin olivat juoneet paljon, mutta nyt hän oli Kristillisen seurau puheenjohtaja ja todella merkitsi jotain yliopistossa. Asemalla Luupää, jota Bill kiinteästi seurasi, suuntasi kulkunsa kääntöovia kohti. Sitten hän huomasi, ettei siellä ollutkaan ruokatarjoilua, vaan vain baari.

»Kuulehan, Bill», sanoi Luupää, »tämä paikka ei ole meitä varten.»

Bill yritti puhua hänet ympäri, mutta Luupää vastusti, ja lujalla asenteellaan hän, niin kuin Bill myöhemmin sanoi, pani perustan Billin uudelle elämälle. Yhdessä he menivät ruokailuhuoneeseen. Kun minä tulin sinne, näin Billin istuvan hiljaa syömässä runsasta ateriaa.

Seuraavalla asemalla Bill tiesi, missä tarjoiltiin väkijuomia, mutta nyt hänestä tuntui siltä, kuin kaikki olisivat katso-

neet häntä. Onko teillä koskaan ollut sellaista tunnetta, että kaikki katselevat teitä, vaikkei kukaan sitä todellisuudessa tee? No niin, se on omatunto. Seuraava ateria nautittiin junassa. Bill ja minä istuimme kahden hengen pöydässä. Eräs joukosta, joka aikaisemmin oli ollut vapaa-ajattelija, kiitti Jumalaa ruoasta. Kun vapaa-ajattelijat muuttuvat, he tekevät ihmeellisiä asioita. Itse en olisi koskaan tehnyt sitä. Silloin Bill sanoi äkkiä: »Tuo mies pilasi ateriani.» Ensin luulin, että hän tarkoitti värillistä tarjoilijaa, joka oli tarjoillut hänelle, mutta Bill sanoi: »Tuo mies kiitti Jumalaa ruoastaan. Äidilläni oli tapana tehdä niin, mutta en tiennyt, että ihmiset tekevät niin vieläkin. Me emme koskaan kotona kiittä Jumalaa ruoasta.»

Tulimme Niagara-putouksille, ja siellä Bill sai kokea iskun. Hän huomasi, että aioimme yöpyä eräässä raittius-hotellissa. Minä en ollut järjestänyt näin. Bill asettui poikkiteloin ja sanoi, ettei hän aio asua missään raittiushotellissa. Hän ei voinut ymmärtää, kuinka joku saattoi saada hotellin kannattamaan ilman väkijuomien tarjoilua. Ja mitä sanoisivat Billin ystävät, jos he kuulisivat, että hän on asunut raittiushotellissa?

»Älä välitä sellaisesta pikkuasiasta», sanoin. »Mennään nyt huoneeseemme ja pannaan maata.»

Ehdotin, että ottaisimme kylvyn.

»Kylvyn!» sanoi Bill ja tuijotti minua vihaisesti mursuviiksiensä yli. »Haluatko minun kuolevan keuhkokuumeeseen?»

»En, Bill.»

»Etkö tiedä», hän jatkoi, »että kotona me ompelemme vaatteet päällemme marraskuussa emmekä ratko niitä auki ennen kuin maaliskuussa?»

En painostanut häntä. Hän puki yöpaidan punaisten flannelialusvaatteittensa päälle. Onnettomuudeksi hänen oli nukkuttava telttavuoteessa. Hän epäröi ensin hetken, mutta painutui sitten vuoteeseen.

Tulin jälleen takaisin huoneeseen ja sanoin: »Bill, olemme unohtaneet jotakin. Olemme unohtaneet rukoilla.»

»Sellaista en osaa», tuumi Bill.

»Minä autan sinua», sanoin.

Bill ryömi hitaasti sängystään ja meni polvilleen.

»Aloita sinä», sanoi Bill.

»Isä meidän», aloitin.

»Isä meidän», sanoi Bill.

»Joka olet taivaassa», sanoin.

»Joka olet taivaassa», jatkoi Bill.

Äkkiä Bill sanoi: »Tuon olen osannut aikaisemmin.»

»Varmasti olet osannut», sanoin. »Se on rukous, jota monet ihmiset rukoilevat.»

Bill sanoi: »Sano sinä ensin, niin minä sanon perässä.»

Sillä tavalla me selvisimme Isämeidän-rukouksesta. Sitten menimme vuoteeseen.

Seuraavana aamuna näin asemalaiturilla mitä suurimmaksi hämmästykseni B:n matkalaukun täyteen liimattuna lappuja, joissa luki »Niagara-putouksen Raittiushotelli». Kädensijassa oli niitä jopa viisi kappaletta. B. syytti minua. Minä kielsin. Bill teeskenteli syytöntä. Myöhemmin hän tunnusti. Bill tunsii olevansa niin kotonaan ylioppilaitten parissa, että hän saattoi pilaila heidän kanssaan. Muuri, joka sosiaalisesti erotti Billin heistä, oli jo hajoamassa. Ja Billillä oli tapana sanoa, että ne olivat ainoat rahat, jotka hän koko matkalla kulutti. »Annoin vahtimestarille 25 senttiä, että hän liimaisi nuo laput kiinni.»

Asetuimme asumaan hotelliimme Torontossa. Ehdotin, että menisimme kokoukseen iltapäivällä. Kenraalikuvernöörin oli määrä johtaa kokousta, ja sinne piti tulla kuusituhatta ihmistä.

»Ei», sanoi Bill.

»Mitä aiot tehdä», kysyin.

»Olen kuullut, että turkikset ovat halvempia Kanadassa kuin Amerikassa», sanoi Bill, »ja luulen, että menen kaupungille katselemaan turkkeja.»

»Se on hieno ajatus, Bill, mutta luulen, että meidän pitäisi mennä tähän kokoukseen ensin.»

»Menen yhdellä ehdolla», hän sanoi. »Minä istun takimmaisella tuolirivillä, jos sinä istut vierelläni.»

Kuinka monet ihmiset, jotka menevät kirkkoon tai johonkin muuhun tilaisuuteen, josta he ylipäättään eivät ole kiinnostuneita, istuutuvatkaan takimmaiselle riville. Mutta tämä ei tietenkään koske ketään täällä olevista!

Bill ei ollut vähääkään kiinnostunut ensimmäisestä puhujasta. Hän kulutti aikaansa laskemalla läsnäolijain lukua

nähdäkseen, olinko puhunut totta sanoessani, että siellä olisi läsnä kuusituhatta henkeä. Jotkut kirkossakävijät laskevat viikon tulojansa odottaessaan jumalanpalveluksen päättymistä. Niin että Bill ei siinä suhteessa paljonkaan eronnut näistä. Mutta hän ei laskenut pitkään. Hän huomasi pian, että osanottajia oli melkoinen lukumäärä.

Toinen puhuja oli neekeri. Se kiinnosti Billiä.

»Tuo mieshän on niin musta, että hiilenpalasella olisi voinut vetää valkoisen viivan hänen ihoonsa.»

Hän kertoi tarinan kasvatusvanhemmista, kasvatuslapsesta ja kasvatuslapsenlapsesta ja siitä, kuinka kasvatuslapsenlapsi hylkäsi vanhempansa. Bill nyökytteli tai pudisteli voimakkaasti päätään koko ajan. Jokainen sana osui suoraan hänen silmiensä väliin, koska tämä oli myös hänen oman perheensä tarina. Bill lähti kokouksesta minun kanssani.

»Frank», hän sanoi, »olitko kertonut tuolle puhujalle minusta?»

»En, Bill», sanoin.

Menimme takaisin pieneen seurusteluhuoneeseemme. Meillä yhdeksällätoista oli pieni kokous, ja Bill sanoi minulle: »Haluan sanoa jotakin.»

»Ole hyvä, Bill», virkoin.

Hän ponkaisi ylös tuoliltaan kuin tykin ampumana. »Olen vanha mies, jo kuusikymmentäkaksivuotias, mutta olen päättänyt muuttaa elämäni. Minulla on lastenlapsia, enkä voi kestää ajatusta, että he tuon kasvatuslapsen tavoin kääntyisivät isoisäänsä vastaan sen vuoksi, että olen koko elämäni ollut tottelematon Taivaallista Isääni kohtaan. Vanhasta Billistä tulee toisenlainen ihminen.»

Sitten hän meni ulos ja viittasi minua seuraamaan.

»Frank, tahtoisitko istuutua ja kirjoittaa eukolle», hän sanoi.

Eukko oli rouva Pickle, ja hän oli ihmeellinen ihminen; hänellä oli sydän kullasta, ja minkälaista ruokaa hän valmistikaan!

Pian tämän jälkeen palasimme kotiin. Tulimme takaisin sille asemalle, jossa Luupää oli mennyt oikealle ovelle. On hämmästyttävää, kuinka nopeasti uutiset leviävät. Olimme juuri laskeutumassa junasta, Bill oli vielä portailla, ja minä olin aivan hänen takanaan, kun viinalähetystö saapui. Billin

vanhat ystävät olivat kuulleet mitä oli tapahtunut ja olivat tulleet sinne mukanaan kaksi pulloa parasta laatua. Mitä muuta tapahtuisikaan, he halusivat saada Billin humalassa kotiin. He ojensivat hänelle ensimmäisen pullon. Bill otti sen ja antoi sen liukua sormiensa läpi tiililattialle. Seuraava yritys oli harkitumpi. He ottivat korkin pois toisen pullon suulta ja pitivät pulloa Billin nenän alla niin, että hän saattoi tuntea hajun. Bill iski nopeasti viettelijää ranteeseen ja jälleen meni pullo pirstaleiksi.

Olen kasvanut ympäristössä, jossa koko elämäni ajan olisin voinut saada väkijuomia, milloin vain olisin halunnut. Mutta on olemassa eräs syy, minkä tähden en maista tippaakaan. Se tapahtuu Bill Picklen tapaisten ihmisten vuoksi. Et voita heitä, jos maistat yhden ainoan tipan, jos juot vain yhden ainoan pienen cocktailin. En kiellä toisia juomasta. Jokainen saa tehdä mitä haluaa. Jokaisella on Hengen vapaus, mutta minä ajattelen omasta puolestani sellaisia ihmisiä kuin Bill.

Asia on täysin sama tupakanpolton suhteen. Minä en polta, mutta en sano, että on väärin, jos te teette niin. Itse en voisi tehdä sitä, koska Bill vanhoilla päivillään oli todellinen ketjupolttaja. Kun hän muuttui, kaikki tuolainen yksinkertaisesti putosi pois. Ei tupakkaa, ei väkijuomia. Minä tosin en koskaan sanonut niistä hänelle mitään. On hämmästyttävää, kuinka nämä — minä en sano niitä synneiksi, sanon niitä vain pieniksi hauskoiksi paheiksi — joskus voivat olla avain ihmisen koko elämään.

Calosso puhui liikkeestä köyhien keskuudessa. Juuri sellainen oli tuloksena Billin tapauksesta. Se oli kaupungin puheenaihe. Mutta kaikki eivät olleet innostuneita. Eräs papismies sanoi minulle, ettei hän halunnut Billiä kirkkoonsa.

»Älä ole levoton», sanoin. Hän pitää kirkosta, jossa hän saa olla mukana ja korottaa äänensä, jos tarvitaan.

Seuraavana maanantaina Bill tuli kotiini.

»Oletko kuullut», hän sanoi, »että he eivät halua minua kirkkoon?»

Tunsin kuin tikariniskun selässäni. Ajattelin, että tämä olisi liian paljon Billille.

»Älä välitä, Bill», sanoin. »Järjestämme itsellemme oman kirkon.»

»Tämäpä hassua», sanoi Bill. »Minulla oli sama ajatus.»

Emme järjestäneet mitään kirkkoa, mutta meillä oli yhdeksäntoista seudun portinvartijaa, jotka tunsivat Billin hyvin, ja me kokoonnuimme joka lauantai-ilta.

Bill sanoi: »Haluamme sinun tulevan puhumaan meille.»

Minä sanoin: »No, sinä vastaat järjestelyistä. Mistä sinä haluat minun puhuvan?

Bill ravisteli mursunviiksiään: »Kerro meille apostolisesta uskontunnustuksesta.»

Ajattelin itsenäni: »Apostolisesta uskontunnustuksesta!», mutta suostuin.

Kokoonnuimme joka lauantai-ilta. He olivat aina paikalla. Meidän ei koskaan tarvinnut houkutella heitä tulemaan. Tulimme siihen kohtaan, jossa sanotaan, että Jeesus Kristus »astui alas Tuonelaan». Ja Bill sanoi: »Ei, tuo on asia, jota en usko. Se ei ollut oikea paikka Jeesukselle Kristukselle.»

Niin me pohdimme ratkaisua pulmaan.

Vihdoin Bill sanoi: »Olen saanut sen selville. Hän varmaan meni sinne alas 'siistimään paikkoja'. Siirrytään seuraavaan lukuun.»

Tuosta ajasta alkaen Billin vaikutus yliopistossa oli nykyaikainen ihme. Kun ylioppilaat tulivat takaisin lukukauden alussa, he eivät ryypänneet itseään humalaan. Bill oli heidän suosituin vieraansa, ja hän kieltäytyi kunnioittamasta läsnäolollaan heidän kutsujaan, jos niissä tarjoihtiin väkijuomia. Heistä mielenkiintoinen persoonallisuus oli enemmän arvoinen, ja he pitivät juhlansa ilman alkoholia. Ja Bill oli illan keskipiste, kun hän kertoi tarinoita vanhoilta ajoilta uudella innolla ja uudella tasolla. Meillä oli yliopiston raamattuluokilla tuhatkaksisataa henkeä yliopiston tuhannestakuudestasadasta opiskelijasta. Se oli suuri korkeakoulu siihen aikaan, ja tietenkin se nykyisin on kooltaan valtava. Kolmen vuoden työn jälkeen ei enää katsottu hyväksi käytökseksi pitää juominkeja. Yliopisto alkoi voittaa kilpailuissa ja arvosanat nousivat. Tri John R. Mott ja ihmisä kaikilta maailman kulmilta tuli katsomaan niitä ihmeitä, joita Jumala oli tehnyt.

Dekaanista taas tuli aivan suurenmoinen ihminen. Bill antoi hänelle sen, mitä hän sanoi aina halunneensa, mutta

jonka olemassaolosta hän ei koskaan ollut aivan vakuuttunut; varmuuden siitä, että tällaista saattoi tapahtua ja että tämä saattoi tulla eläväksi todellisuudeksi ihmisten elämässä. Hän näki sen vaikuttavan Billin elämässä ja kodissaan kotiapulaisensa elämässä. Hän näki, että koko perhe muuttui ja tuli todelliseksi voimakeskukseksi yliopistossa.

B. taas tämän kokemuksen seuraamuksena johdatettiin erään ystävänsä kanssa käyttämään muutamia vuosiansa opetustoimeen eräässä neekerien johtavassa yliopistossa Amerikassa. Koko korkeakoulu kiinnostui etelän neekerien ongelmista. Tämä oli perustana paljoon värillisten hyväksi tehtävään maaseututyöhön Amerikassa.

Minulla ei ollut tähän kaikkeen mitään muuta osuutta, kuin että annoin Jumalan käyttää itseäni.

Bill haudattiin kymmenen vuotta sitten. Se tapahtui Washingtonin Constitution Hallissa pidetyn suuren kokouksen jälkeen, jolloin maailma otti osaa Moraalisen varustautumisen tuomiseen Amerikkaan, jolloin valtioniehet ja kansojen johtajat kaikkialla tervehtivät MRA:ta ihmiskunnan ainoana toivona. Billin hautajaiset olivat hänen elämänsä arvoiset.

Oi, armosi meille sä anna,
suo seurata jälkiään!

Billin jälkiä ja rva Picklen jälkiä — jota rakkaudella ja hellyydellä kutsutaan hänen omalla nimellään, rva Gilliland — ja heidän lastensa jälkiä.

Olen tullut siihen lopputulokseen, että maailmassa on vain kaksi luokkaa: muuttuneet ja muuttumattomat. Muuttuneet ihmiset tulevat antamaan meille innoitetun demokratian ideologian.

»Katsokaa, kuinka nämä veljekset rakastavat toisiaan.»
Niin haluan päättää tämän erään runon säkeisiin.

Isä, sä mielemmie kylmyys ja jää
anteeksi meille suo!
Karkota pelko ja arkuus tää,
tulesi meihin luo!

Toivomme, pyydämme, uskomme,
vaikkakin tyhjinä vain.
Sytytä rakkautemme,
kuluta työssäsi ain!

Palava pakko jo sieluun saa
avuksi rientämään!
Rakkautta sä taistelevaa
saapuos herättämään!

Eksyvät saattavi satamaan
rukous uhrautuvain,
Voittaan katsomme Voittajaan
Hengessä helluntain.

III

SIVISTYKSEN TARVE ON MORAALINEN

Tri B. H. Streeter, Queen's Collegen rehtori Oxfordissa, eräs Euroopan tunnetuimpia oppineita ja Oxford-ryhmän johtajia, jolla oli laajat tiedot maailmantilanteesta, erittäin-kin koskien Intiaa, Kiinaa ja Japania, laati seuraavan lausunnon muutamaa viikkoa ennen kuolemaansa, joka tapahtui lento-onnettomuudessa Sveitsissä syyskuussa 1937:

Jouduin mukaan Oxford-ryhmään, en niinkään paljon tappioitten vuoksi omain ja perheeni ongelmain ratkaisussa, (vaikka sittemmin olen saanut paljon apua tässäkin suhteessa), vaan toivottomuuteni vuoksi maailman tilanteesta — toivottomuuden, joka nykyisin ei rajoitu pelkääntään itseeni. Mitä enemmän olen nähnyt kehityksen suunta-
viivoja, sitä vähemmän olen löytänyt syytä toivoon.

Olin eräs niistä, jotka odottivat hyvin paljon Kansainliitolta ja niiltä monilta suunnitelmilta, jotka saivat alkunsa sodan jälkeen taloudellisten ristiriitojen ja yhteiskunnallisten uudistusten käsittelemiseksi. Kaikki nämä pettävät ihmiskuntaa, ei sen vuoksi, että olisi mitään epätäydellistä itse koneistossa, vaan sen tähden, että ihmiskunnan suurten joukkojen ja niiden johtajien keskuudessa ei ole riittävästi hyvää tahtoa, joka panisi sellaisen koneiston toimimaan. Näin, kuinka laajalti kristinuskon moraalinen energia vuoti tyhjään, osaksi opinkappaleita tai kirkon organisaatiota koskevien mielipide-eroavaisuuksien vuoksi, mutta

vielä enemmän sen tähden, että ei onnistuttu toteuttamaan käytännöllisessä elämässä niitä uskonnollisia ja moraalisia ihanteita, joitten tunnustamisessa kristityt ovat niin yksimielisiä.

Oxford-ryhmä kutsuu kirkkoja niitten varsinaiseen tehtävään, joka on sekä kansojen että yksilöitten sielujen pelastaminen; se ei kilpaile minkään kristillisen kirkkokunnan kanssa, vaikkakin se pyrkii elvyttämään niitä kaikkia. Vuoteen 1934 mennessä olin nähnyt kylliksi ryhmän toimintaa todetakseni, että sen avulla huonoista ihmisistä tuli hyviä ja hyvistä parempia nopeammin ja kansainvälisesti laajemmassa mittakaavassa kuin minkään muun liikkeen toimesta. Ja minä päätin, että minun selvä velvollisuuteni oli astua veneeseen ja tarttua airoon sen sijaan, että jatkaisin hyvin punnittuja arvostelun ja rohkaisun huutoja rannalta.

Tulin ryhmän kanssa Tanskaan kolmasti, ja siellä näkemäni sai minut vakuuttuneeksi siitä, että tämä liike ei ainoastaan ollut moraalisen uudelleensyntymisen ja sielullisen vapautumisen välineenä yksilöille, vaan se kykeni saamaan kansat sellaisinaan liikkeelle aiheuttaen mielen uuden asennoitumisen taloudellisiin ja poliittisiin ristiriitoihin. Vuoden kuluessa on Oxford-ryhmästä tullut Tanskassa tanskalaisten johtama kansallinen voima.

Todistuksia karttui sen vaikutuksesta ihmisten jokapäiväiseen elämään. Kuulimme esimerkiksi, kuinka liikealalla rehellisyyden taso oli noussut pääkaupungin tietyissä piireissä, kuinka johtavat poliitikot olivat osoittaneet halua käsitellä polttavia taloudellisia pulmakysymyksiä ystävällisen ja rakentavan neuvottelun hengessä puoluekatkeruuden ja juonittelun ilmapiirin sijasta. Tulliviranomaiset tiedottivat omantunnonrahojen poikkeuksellisen suuresta virrasta, ja on myös huomattu avioerojen määrän huomattavaa vähennystä. Siten yhdessä Euroopan maassa yhden vuoden aikana on syntynyt uusi henki sivistystämme perikadolla uhkaavien ristiriitojen ratkaisemiseksi.

Historia osoittaa, että sotien, vallankumousten, lakkojen ja muiden suurten ristiriitojen sattuessa on usein suhteellisen vähäinen yleisen mielipiteen paino toisen tai toisen puolen hyväksi taikka moraalisen tietoisuuden ilmeneminen tai

puute muutamissa vaikutusvaltaisilla paikoilla olevissa yksilöissä kääntänyt tasapainon, sen huojuessa järkevä ratkaisu tai loppuun asti käytävän taistelun välillä. Nykyaikainen sivistys voidaan pelastaa vain moraalisen heräämisen avulla. Mutta tätä varten riittäisi, jos joka kymmenes tai sadas ihminen muuttuisi. Sillä jokainen sellainen henkilö kohottaa niiden tasoa, joiden kanssa hän on kosketuksissa kotona, liikkeessä tai julkisessa elämässä.

Minkä näin tapahtuvan Tanskassa voi tapahtua myös Englannissa. Niin tapahtuu, jos Englannin johtajat oppivat saamaan Jumalalta innoituksensa ja ohjauksensa. Ja Englanti siten johdettuna pelastaisi maailman. Mutta tilaisuuteen on tartuttava sen epävakaa viivähdyskauden aikana, joka tällä hetkellä näyttää vielä edeltävän uhkaavaa suurta onnettomuutta.

IV

PUHEKOKOELMAN ALKULAUSEITA

1. Norjankieliseen laitokseen, 1945

Kirj. C. J. Hambro, *Norjan suurläjäjän entinen puhemies*

Tri Buchmanin sanat ja puheet yksinään eivät pysty selittämään hänen johtajuuttaan. Hänen voimansa, hänelle annettu voima, ilmenee siten, että hän pystyy luomaan ilmapiirin, joka saa yhtähyvin pienen mies- ja naisjoukon kuin suunnattoman suuren väenpaljoudenkin innokkaasti kuuntelemaan Jumalaa ja halukkaaksi, ainakin hetkiseksi, luopumaan omasta itsestään ja avaamaan sydämensä Jumalan heille varaamille suunnitelmille.

Tätä ilmapiiriä ei luoda minkäänlaisilla mystillisillä menoilla, juhlallisilla toimituksilla, suitsutuksella tai musiikilla. Mitään teatterikeinoja ei käytetä eikä mihinkään temppuihin turvauduta. Frankin suhtautuminen on realistista; se on asiallista; se on liikemiesmäistä. Hän on enemmän tiedemiehen tai lääkärin kuin papin tai mystikon kaltainen. Hän luottaa yhtä vähän tunteiluun ja hempeämielisyyteen kuin

arvovaltaiseen komeiluun tai papilliseen tekohartauteen. Hän uskoo enemmän hiljaisuuteen kuin sanoihin; ja hänen voimansa salaisuus on hiljaisessa hetkessä, kurinalaisessa pyrkimyksessä puhdistaa mieli kaikenlaatuisista joutavista ja hetkellisistä asioista sekä saada sielu alttiiksi kuuntelemaan Jumalan ääntä. Hän tietää, että Jumala ei ilmaannu tuulessa, ei maanjäristyksessä eikä tulella, vaan hiljaisessa, pienessä äänessä.

Ja tapahtuu se ihme, että vetoamalla, ei tunteeseen, vaan järkeen, tavalliseen talonpoikaisjärkeen — ja hengellisen vakaumuksen voimalla — hän siirtää tämän tietoisuuden melkein kaikkiin niihin, jotka ovat läsnä hänen kokouksiinsa. Epäilijä, kyynikko, pakana, jumalankieltäjä — vieläpä sanomalehtimieskin, joka on ollut läsnä jossakin noista kokouksista, on toisinaan haluttomasti, vastahakoisesti ja häpeillen ollut pakotettu myöntämään, että hän on tuntenut ainakin katoavan hetkisen jotakin sellaista, jota hän suostuu paremman selityksen puutteessa nimittämään Jumalan läsnäoloksi.

Sen vuoksi on tärkeätä antaa kuva siitä, miten Oxford-ryhmän kokoukset on järjestetty, nähdä ne tarkkailijan silmällä ja kuulla läsnäolleiden lausuntoja. Mutta siinäkin tapauksessa kuva olisi epätäydellinen, jollei osoiteta, mitä tapahtui kokouksien jälkeen, — josta tämän kirjan eri osissa kerrotaan.

Tämä on aivan yksinkertaista ja samalla vaikeata selittää. Oxford-ryhmän sanoma ei ole lainkaan uusi; sillä se on ollut olemassa aina. Mutta nämä ihmiset tekivät eläväksi ja palavaksi kaiken sen, mikä oli ollut horrostilassa; he kyntivät, äestivät ja kylvivät hyvän siemenen maaperään, joka oli ollut niin kauan kesantona, että ihmiset olivat unohtaneet, että sen tulisi kantaa hedelmää. Useinmissa kristityissä maissa ihmiset häpesivät mainita Jumalan nimeä (paitsi kirotessaan) ja vielä enemmän Kristuksen nimeä. Sellainen ei yksinkertaisesti ollut tapana. Se sai ihmiset hämmilleen ja vaivautuneiksi.

Frank Buchman ja hänen ryhmänsä eivät väittäneet uudestiluvansa ihmisiä. He koettivat muuttaa heidät. Ja mihin tahansa ryhmä saapui, siellä joutuivat samalla tavoin syvät vedet liikkeelle.

Kun katselimme tätä uudenaikaista kristillistä veljeyttä, tulivat monelle meistä mieleen sanat, jotka G. K. Chesterton on lausunut Franciscus Assisilaisesta kirjoittamassaan kau-
niissa pikku kirjassa:

»Piirittynä varuskuntana olleista Jumalan palvelijoista tuli marssiva armeija; heidän askeltensa ääni kaikui ukko-
sen jylinänä maailman teillä, ja kaukana tämän yhä laajene-
van joukon edellä kulki eräs mies laulaen.»

Tosin nyt Frank Assisilaisen ja Frank Allentownilaisen välillä on yhtä suuri ero kuin kahdennentoista vuosisadan Italian ja kahdennenkymmenennen vuosisadan Amerikan jokapäiväisen elämän välillä. Ja kuitenkin on olemassa sy-
vää henkistä sukulaisuutta, yhdistävä unelma, näkemys ja toiminta.

Sillä Frank Buchmanin sangen vakavan vastuuntunnon alla, hänen usein suorastaan lujan tehokkuutensa ja nase-
van, toisinaan ironisen huumorintajunsa takana on rakas-
tettava pikku poika, joka tahtoi ennen kaikkea kulkea laulaen kaukana yhä laajenevan joukon edellä. Ja itse asiassa Frank on tehnytkin sitä erinäisiä vuosia, niiden mies-
ten ja naisten seuraamana, jotka hänen avullaan ovat va-
pautuneet, eivätkä enää ole itsekeskeisyyden ja itsekkyyden voimien piirittämiä, ihmisten, jotka elävät uudessa veljey-
den hengessä ja täysin vapaina pelosta, koska heillä ei ole mitään salattavaa.

»Heidän hedelmistään te tunnette heidät.» Ja Oxford-ryh-
män hedelmät olivat hyviä. Ne, jotka katselivat avoimin mielin ja avoimin sieluin, miten Frank Buchmanin ryhmä työskenteli, tunsivat heissä olevan jotakin siitä, mitä voidaan ilmaista Chestertonin ristiretkeläisistä käyttämällä sanoilla:

»Heidän lapsensa kielsivät heidät ja heidän elämäkerran-
kirjoittajansa todistivat heidän olleen väärässä; heidät pal-
jastettiin ja hylättiin, heille naurettiin, ja he olivat oikeassa.»

Nämä miehet ja naiset tulivat, ja huolimatta siitä, miten arvostelevia olimme, huolimatta siitä, miten helppoa oli tehdä purevaa pilkkaa heistä, aina oli kuitenkin jotakin, jota ei voinut kuitata naurulla. Heillä oli sellainen elämän-
laatu, joka meiltä puuttui; heidän oli onnistunut unohtaa oma minänsä; he olivat aina valmiit auttamaan ja palvele-
maan; he saattoivat puhua aivan avoimesti ja luonnollisesti

asioista, jotka me kätkimme sydämemme salaisiin sopukkoihin, kunnes emme tarvittessamme enää löytäneet niitä, koska olimme kadottaneet aarrearkkumme avaimen. He saattoivat mielellään myöntää erehdyksensä ja pyytää niitä anteeksi; he saattoivat avoimesti hyvittää, jos olivat tehneet jollekin vääryyttä. Ja silmäänpistävintä oli, että he olivat iloisia. Heidän mieltään eivät painaneet mitkään salaiset taakat.

Kun yritän täyttää ystäväni pyynnön, nimittäin kirjoittaa joitakin sanoja johdannoksi tähän kirjaan, ajatukseni menevät ensimmäisiin Norjassa pidettyihin kotiseuroihin v. 1934, vaimooni, jonka laajasydäminen käsitys vieraanvaraisuudesta, tavaton huumorintaju, lannistumaton tarmo ja ylevä vastuksista ja vaikeuksista piittaamattomuus tekivät nuo ensimmäiset kotiseurat Norjassa mahdollisiksi. Ajatukseni palaavat Frank Buchmaniin, katalysaattoriin, joka teki mahdolliseksi Norjan yhdistyneen kirkonrintaman maailmansodassa, ajatukseni palaavat Frankiin, väsymättömään, avosydämiseen, hymyilevään ystävään, kiitollisina kaikesta siitä, mitä hän on ollut ja tehnyt. Tiedämme, että milloin tahansa olemme olleet uskollisia hänelle, olemme olleet uskollisia itsellemme.

Ajatukseni palaavat kaikkiin niihin, jotka tulivat — uteliaina, epäuskoisina, epäilevinä kaivaten. Näen Freddie Rammin, jonka Saksassa vankeudessa vietetty elämä tunkeutui läpi natsismin muurien voitonlauluna. Näen Ronald Fangenin, joka tuli ilmoille voittajana maanalaisissa vankiloissa ja pimeissä selleissä vietetyn kahden vuoden eristysajan jälkeen; piispa Berggravin, jota pidettiin metsässä hirsimökissä gestapon asettamin henkivartijoin. Näen miehiä ja naisia, jotka olivat keskitysleireissä, toisia, jotka ovat kuolleet, ja toisia, jotka ovat eläneet vaarallista elämää virren »Jumala onpi linnamme»-sävelin, jota eräät heistä eivät olleet koskaan laulaneet ennen kuin tulivat Hösbjörin ensimmäisiin kotiseuroihin. Kaikille heille Frank Buchman merkitsi jotakin tärkeitä. Kaikki, jotka tulivat, eivät muuttaneet — ja me kaikki tarvitsemme jatkuvaa muuttumista — mutta jokin heissä oli sittenkin jollakin tavoin tullut toisenlaiseksi; elämä ei koskaan ollut enää aivan samaa, mitä se oli ollut ennen tuota kokemusta.

Saksalaiset määrasivät Norjassa, että Oxford-ryhmä, joka oli muka British Intelligence Service'in osasto, on kovakou-
raisesti tukahdutettava — mitä imartelevin ja hieman nau-
rettava kohteliaisuus British Intelligence Service'ille. Cestapo
pelkäsi ja vihasi Oxford-ryhmää enemmän kuin mitä se
koskaan saattoi pelätä ja vihata British Intelligence Ser-
vice'ia. Se vihasi sitä, kuten ihmiset vihaavat ja pelkäävät
ihanteita, jotka he itse ovat kadottaneet ja polkeneet lo-
kaan, uskoa, jonka he ovat pettäneet. Se pelkäsi sitä, koska
se vaistomaisesti tajusi, että Oxford-ryhmä oli Jumalan
Intelligence Service'in osasto, joka valmisti tietä pahan
periaatteiden lopulliselle tuholle.

2. Ranskankieliseen laitokseen, 1950.

Kirj. Ranskan ulkoministeri Robert Schuman

Tämän puhekokoelman toimittajat ovat halunneet uskoa
sen esipuheen kirjoittamisen poliitikolle, vallassa olevan
hallituksen ministerille. Täytyy kuitenkin tunnustaa, että
valtiomiehet ovat tähän mennessä vain keskinkertaisesti on-
nistuneet »maailman uudelleenrakentamisessa». Heidän vel-
vollisuutensa on pohtia tätä ongelmaa enemmän kuin ke-
nenkään muun ja heidän etunsa mukaista on käyttää hy-
väksi kaikkia niitä apukeinoja, jotka ovat saatavissa.

Jos kysymyksessä olisi jokin yhteiseen hyvään tähtäävä
uusi suunnitelma tai uusi oppijärjestelmä lukemattomien en-
tisten lisäksi, suhtautuisin siihen epäilyksin. Mutta Moraali-
nen varustautuminen antaa meille käytäntöön sovelletun
elämäntutkimuksen.

Se ei väitä keksinsensä uutta siveysoppia. Kristitylle riit-
tää kristinuskon siveysoppi. Kristitty saa siitä kaikki ne
periaatteet, joiden tulee johtaa hänen elämäänsä ihmisenä
ja kansalaisena.

Tarpeellinen uutuus on koulu, jossa opitaan eräänlaisen
vastavuoroisuuden pohjalla käytännöllistä suhtautumista
ihmisiin, jossa kristinuskon periaatteita sovelletaan ja toteu-
tetaan ihmisten keskinäisissä suhteissa, mutta jossa sen li-
säksi myös kyetään voittamaan ennakkoluulot ja vihamieli-

syydet, jotka erottavat yhteiskuntaluokat, rodut ja kansat toisistaan.

Ensi tavoite on ajankohtaisten ristiriitojen yläpuolelle ko-
hoavan veljellisen yhteyden mielialan luominen.

Käytetty menettelytapa on ihmistuntemuksen opettaminen
kokousten ja henkilökohtaisten tapaamisten avulla.

Koulutettujen henkilöryhmien, sovituksen apostolien,
uuden maailman rakentajien asettaminen valtioitten käyt-
töön tulee olemaan ja on jo viidentoista sotaisten vuoden
jälkeen laajakantoiseen yhteiskunnalliseen muuttumiseen
johtavan tien alku.

Kysymyksessä ei ole politiikan muuttuminen, vaan ihmis-
ten. Demokratiaa ja sen vapauksia ei pelasta mikään muu
kuin niiden henkilöiden kunto, jotka sen nimissä puhuvat.

Tri Frank Buchman selittää juuri tätä yksinkertaisin ja
liikuttavin sanoin. Hän on julistanut sodan materialismia ja
individualismia vastaan, jotka kumpikin synnyttävät itsek-
käitä erimielisyyksiämme ja yhteiskunnallisia epäkohtia.

Kuunnelkoot ja seuratkoot häntä yhä enemmän ja enem-
män kaikissa maailman maissa ne, jotka vielä tänään vas-
tustavat toisiaan sokean veljesvihan vallassa.

V

GESTAPON SELOSTUS OXFORD-RYHMÄSTÄ

*Gestapon selostus, die Oxfordgruppenbewegung, on laa-
dittu 1942 valtakunnallisen turvallisuusministeriön pääviras-
tossa. Tämä 126-sivuinen asiakirja löydettiin saksalaisten
perääntyessä Ranskasta, ja huomattava amerikkalainen
lehtimies De Witt Mackenzie toi sen ensimmäisen kerran
julkisuuteen eräässä Associated Pressin tiedonannossa. Joulu-
kuun 29 päivänä vuonna 1945 julkaistiin The Times-leh-
dessä seuraava kirje:*

*Kristinusko Saksassa
Eräs natsiasiakirja*

Herra toimittaja.

Natsi-Saksan ehdoton päätös tuhota kristinusko on jo vuosisia ollut selviö, mutta missään sitä ei ole jyrkemmin ilmaistu kuin eräässä Gestapon salaisessa selostuksessa, joka nyt on löydetty. Koska tähän asiakirjaan on kiinnitetty vähemmän huomiota kuin se ansaitsee, uskomme, että luki-joitamme varten annatte tilaa muutamalle lyhyelle otteelle mainitusta asiakirjasta.

Asiakirja laadittiin, kuten sen nimilehdellä mainitaan, valtakunnallisessa turvallisuusministeriössä, ja se koskee tri Buchmania ja Oxford-ryhmää. Se syyttää heitä »tinkimättömästä vastustusasenteesta kansallissosialismia kohtaan», kun »he rohkaisevat jäseniään asettumaan täysin kristinuskon ristin johdettaviksi ja asettamaan hakaristin tilalle Kristuksen ristin, koska edellinen koettaa hävittää Kristuksen ristin». »Suoraan sanoen ryhmän merkitys on tämä», asiakirja jatkaa. »Juuri samaan aikaan kuin me (natsipuolue) pyrimme tukahduttamaan kristillisen synnintunnon, joka meistä on ensimmäinen askel saksalaisten orjuuttamiseen, meille rodullisesti sukua olevien anglosaksien keskuudessa syntyy liike, joka pitää juuri tätä synnintuntoa pohjana kansojen suhteiden muuttumiseksi.»

Asiakirjassa todetaan edelleen, että salainen poliisi piti liikettä »anglo-amerikkalaisen diplomatian tienraivaajana» sekä voimana, joka pyrki »aikaansaamaan uudet poliittiset ja ideologiset olosuhteet valtakuntaan». »Ryhmä kokonaisuudessaan», siinä sanotaan. »on hyökkäys valtakunnan kansallismielisyyttä vastaan ja se vaatii äärimmäistä varuillaan-oloa valtion taholta. Se saarnaa vallankumousta kansallisvaltiota vastaan ja on aivan ilmeisesti muodostunut sen kristilliseksi vastustajaksi.»

Moraalisen varustautumisen kampanjan vaikutuksesta todetaan selostuksessa:

»Jos tarkastellaan niiden henkilöiden nimiä, jotka Englannissa ja muualla ovat Buchmanin moraalisen varustautumisaatteen pääpropagandisteja, käy selville liikkeen poliittinen vastine: juutalaiset länsidemokratiat. Ei liioin ole epäilystäkään siitä, keitä vastaan tämä kampanja oli suunnattu, kun otamme huomioon, että se tapahtui vuonna 1938, samana vuonna, jona — kuten silloin sanottiin — Saksa raa'alla

voimalla hyökkäsi pienen Itävallan kimppuun... Ryhmä huokuu länsidemokratian henkeä. Se verhoaa maailman demokratioiden tarkoitusperät kristilliseen asuun. Ryhmä ja demokratiat täydentävät toisiaan ja hedelmöittävät toistensa työtä.»

Koko selostus saattaa natsien ajattelutavan mielenkiintoiseen valoon, samalla kun se lopullisesti vie pohjan niiltä laajalle levinneiltä vääristelyiltä, joita tästä kristitystä liikkeestä on esitetty. Toivomme, että englantilainen yleisö saa täydellisen käännöksen käytettäväkseen. On näet elintärkeätä, että tunnemme demokratian henkiset perustat yhtä hyvin kuin vihollisemme ne tunsivat ja että kaikin voimin jatkuvasti kannatamme sitä, mitä he pelkäsivät ja toivoivat voivansa hävittää.

Kunnioittaen

Ammon
Harold E. Clay
Courthope

Edward Lichfield
Lynden Macassey
Cyril Norwood
W. D. Ross

VI

POHJOISMAISTEN PIISPOJEN JULKILAUSUMA

Joukko Ruotsin lehtiä julkaisi tammikuun 10 p:nä 1951 Ruotsin uutistoimiston, TT:n artikkelin, joka sisälsi kuuden pohjoismaisen piispan julkilausuman. Julkilausumassa piispat selvittävät käsityksiään eri kirkkokuntien suhtautumisesta Moraaliseen varustautumiseen. Julkilausuma kuului kokonaisuudessaan seuraavasti:

Jouduttuamme eri tavoin kosketukseen Moraalisen varustautumisen — MRA:n — kanssa, ennen kaikkea käydessämme Caux'ssa, olemme vakuuttuneet siitä, että tämä liike tekee omassa keskuudessaan ja muualla työtä, jolla on suuri merkitys maailman hengellisessä ja moraalisessa

uudistumisessa. Eri maissa MRA on merkittävällä tavalla kaatanut erottavia muureja ja luonut uutta, positiivista henkeä. Kaikki tämä on seurauksena henkilökohtaisesta uudistumisesta, joka on vaikuttanut teollisuuden, työväenmaailman ja politiikan piirissä ja yleensä sellaisilla aloilla, mihin kirkon sanoman on ollut vaikea tunkeutua. Etenkin Saksasta ja Japanista kuuluu merkittäviä uutisia.

Liike ulottuu hämmästyttävän laajalle ja omaa käytännölliset työskentelytavat, joita mitkään perinteelliset muodot eivät kahlehti. MRA:n julistus perustuu keskeiseen kristilliseen kokemukseen, yksilön kristilliseen elämään ja kristilliseen henkeen. Tämä on selviö jokaiselle, joka on lähemmin tutustunut liikkeeseen. Sen realistinen jumalausko, cettinen radikalismi, sen valloitushenki ja kyky rakentaa yhteyttä ovat saaneet alkukristilliset uskontotuudet nyky-aikaisessa maallistuneessa ympäristössä elämään ja toimimaan.

Tämä liike, joka huomattavalla tavalla vastaa nykyisen maailmantilanteen tarpeita ja vaatimuksia, on lähtöisin kristillisen kirkon piiristä. Sen syntysanat lausui luterilainen pappi.

Sekä kirkon itsensä että maailmassa parhaillaan käytävän henkisen ja moraalisen taistelun vuoksi on tärkeätä, että kirkkokuntien johtajat suhtautuvat tähän liikkeeseen myönteisesti sekä tutustuvat siihen henkilökohtaisesti milloin siihen tarjoutuu tilaisuus. Tutustuminen tapahtuu parhaiten osallistumalla sen toimeenpanemiin maailmankonferensseihin Caux'ssa.

Manfred Björkquist

Tukholma

Torsten Bohlin

Härnösand

John Cullberg

Västerås

Elis Gulin

Tampere

Bengt Jonzon

Luulaja

Arvid Runcstam

Karlstad

VII

FRANK BUCHMANIN SANOMA SISÄISESTÄ VALLANKUMOUKSESTA

Allaoleva artikkeli ilmestyi täten otsikoituna »The Bharat Jyoti»-lehdessä Bombayssa marraskuun 16 p:nä 1952. Alaotsikkona oli:

MRA ON KAHDENNEKYMMESEN VUOSISADAN SUURIN AATE, SE ON AIVAN YKSINKERTAISTA: KYSYMYS TAHDOSTA, USKALLUKSESTA JA UHRAUKSESTA. TARKOITUKSENA ON TOTEUTTAA VALLANKUMOUS IHMISTEN SYDÄMISSÄ.

Marraskuun 14 p:nä tri Frank N. D. Buchman, Moraalisen varustautumisen (MRA:n) maailmanlaajan ohjelman alkuunpanija, saapuu jälleen Intiaan. Tällä kertaa hänellä on mukanaan voimakas kansainvälinen ryhmä, 200 miestä ja naista Euroopan, Aasian ja Pohjois-Amerikan mantereitten kaikista piireistä ja roduista. Heillä on esitettävänä tosiasioita, todisteita ja esikuva uudesta yhtyneestä maailmasta. He tulevat suoraan Colombossa juuri päättyneestä koko Aasian käsittäneestä MRA:n konferenssista, jossa oli läsnä edustajia kahdestakymmenestä kansakunnasta, Korea mukaanluettuna.

Tavalliset miehet ja naiset, työväki, perheenemännät, ammattiyhdistysjohtajat, sosialistit, marxilaiset, kommunistit ja kapitalistit ovat yhtyneet MRA:n neljän perusarvon — ehdottoman rehellisyyden, ehdottoman puhtauden, ehdottoman epäitsekkyuden ja ehdottoman rakkauden — pohjalla maailmanlaajaan yritykseen yhdistääkseen kaikki kansat ja välttääkseen atomisodan tuhon.

Kuinka Frank Buchman on saanut aikaan tämän yhteen liittymisen ihmeen ihmisten kesken, jotka koko elämänsä ajan ovat katkeran vihan vallassa taistelleet toisiaan vastaan? Mitä eräs Norjan kommunistipuolueen perustajajäsenistä sanookaan: »Meidän aikamme vallankumouksellisia ovat ne ihmiset, jotka ymmärtävät, että todellinen vallankumous on ihmissydämen muuttumista. Tämä on oleva ihmiskunnan koko historian suurin ja radikaalisin vallan-

kumous. Se antaa jokaiselle ihmiselle sellaisen maailman, jota hän kaipaakaan. MRA on ylikansallinen ajattelutapa, joka on täysin kaikkien ryhmien, kansojen ja puolueitten yläpuolella. Olen tutkinut MRA:ta kaksi vuotta. Olen väittänyt sitä vastaan kaikin ajateltavissa olevin Marxin ja Engelsin lausumin. Kun olin lopettanut tutkimisen, löysin siinä juuri sen yhteiskunnan ja elämäntavan, jonka puolesta olin taistellut kaikki nämä kommunismin vuoteni.»

MRA:n VASTAUS

Nyt kuulkaa, mitä marxilainen sosialisti, nykyinen Ranskan tekstiilityöväen ammattiliiton pääsihteeri sanoo: »MRA antaa vallankumouksellisen vastauksen. Se on suurempi kuin vastarintaliike. Se on suurempi kuin kansanrintama. Se on kahdennenkymmenennen vuosisadan suurin aate. MRA on aivan yksinkertaista. Siinä on kysymys tahdosta, uskalluksesta ja uhrauksesta. Se merkitsee, että toteutetaan vallankumous itse kunkin omassa sydämessä ja elämässä. tai että kärsitään siitä vallankumouksesta, joka tuo mukanaan atomipommeja. Tämä ongelma on aikamme ihmisten ratkaistavana.»

Entä kapitalisti? Mitä hän sanoo? »On meidän vikamme kapitalisteina, jos maailmassa käydään taloudellista tai luokkien välistä sotaa», lausuu Robert Carmichael, Ranskan juuttiteollisuusliiton puheenjohtaja. »Tapanani oli ajatella, että liike-elämän päämääränä oli ainoastaan menestyminen. Mutta teollisuuden tehtävä on paljon suurempi. Sen tulee antaa vastaus ihmisten tarpeisiin ja rakentaa uusi maailma.»

Näille kolmelle miehelle ja tuhansille heidän kaltaisilleen Frank Buchman on antanut sen perustavan vastauksen ihmisluonnon vallankumouksellisesta muuttumisesta, joka voittaa pelon, ahneuden, vihan ja itsekkyyden sekä saa aikaan pysyvän vastauksen tämän päivän taloudellisiin, yhteiskunnallisiin ja kansainvälisiin ongelmiin.

MUUTTUMINEN

Sanalla sanoen, muuttuminen on Frank Buchmanin salaisuus; ei ainoastaan toista ihmistä ja toista kansaa varten, vaan ensiksi häntä itseään ja hänen omaa kansaansa varten. Frank Buchman sanoo: »Jokainen haluaa nähdä toisen ihmisen muuttuvan. Kaikki haluavat nähdä toisen kansan muuttuvan. Mutta jokainen odottaa toisen aloittavan. Jos todella haluat nähdä maailman toisenlaisena, on parasta alkaa itsestäsi ja omasta kansastasi.»

Sanojensa mukaisesti hän alkoi itsestään ja kirjoitti kuusi anteeksipyyntökirjettä miehille, joita kohtaan hän oli tuntenut katkeruutta ja suuttumusta. Tämä teko aloitti hänen kohdallaan vallankumouksellisen elämäntavan, joka antaa toivon ja tarkoituksen miljoonien ihmisten elämään kaikkialla maailmassa.

Frank Buchman on aina saanut vastakaikua työväen sydämissä ja mielissä. Hänen vakaumuksensa on: »Jumalan johtama työväki tulee johtamaan maailmaa.» MRA:n syntysanat lausuttiin Lontoon East Endissä. Noissa ensimmäisissä kokouksissa oli tuhansittain työväkeä, joka edusti East Endin kolmea miljoonaa työntekijää. Mukana oli eräs vanha agitaattori, joka oli ollut vankilassa kaksikymmentäseitsemän kertaa. Hän sanoi: »Olen kelloseppä ammatiltani, mutta agitaattori luonnoltani!» Hän tuli kokoukseen, koska julisteissa oli sanat: »Ei järjestö tai laitos tuo, ei näkökantakaan. Se vallankumouksen luo, mi sinust' aletaan.» Tätä on MRA. Siksi työväen miehet ja naiset tulivat. He pitivät sanasta vallankumous.

IDEOLOGIA

Vuonna 1909 Lenin sanoi: »Ei ole olemassa ideologiaa, joka on luokan yläpuolella.» Tämä on se perusaate, jolle kommunismi rakentuu. Frank Buchman on aina sanonut: »On olemassa ideologia, joka on jokaista luokkaa varten.» Tämä tarkoittaa joka luokan, joka kansan, joka rodun ja joka michen ja vaimon ideologiaa. Tämä on uutta historiassa.

Kapitalismi on liian pientä yhdistääkseen maailman. Niin

on kommunismikin. MRA ei ole kummankaan vastainen, mutta se on molempia suurempi, koska se antaa niille, mitä niiltä puuttuu — vallankumouksellisen aatteen, joka muuttaa ihmisluonnon.

Frank Buchman taistelee poistaakseen luokkasodan syyt. Pidämme siitä tai emme, maailmassa on luokkasotaa, ja sen voivat joko työnantajat tai työntekijät aiheuttaa. Syynä saattavat olla taloudelliset ongelmat. Mutta meidän täytyy luoda uusia ihmisiä ratkaisemaan nämä ongelmat, ja tämä on eräs MRA:n perustava ajatus.

RIITTÄVÄ HUOLENPITO

Frank Buchman sanoi: »Jos jokainen huolehtisi toisesta kylliksi ja jokainen antaisi omastaan kylliksi, eikö silloin jokaisella olisi kylliksi? Maailmassa on kylliksi jokaisen tarpeisiin, mutta ei jokaisen ahneuteen.» Hiljattain tämän periaatteen soveltaminen johti siihen, että Birma lähetti riisiä Colombossa pidetyn MRA-konferenssin aasialaisille osanottajille, jotteivät Ceylonin riittämättömät varastot vieläkin vähentyisi. Samaten Birma lähettää riisiä Intiaan MRA:n aasialaisille työntekijöille.

Euroopan tunnetuin ammattiyhdistysveteraani ja sosialisti Evert Kupers, joka kolmenkymmenen vuoden ajan on ollut Hollannin työväenliikkeen johtaja sekä kuuluu maailman ammattiyhdistysten liiton ja vapaitten ammattiyhdistysten kansainvälisen liiton perustajajäseniin, lausui: »Marssin rintan rinnan Frank Buchmanin kanssa parempaa yhteiskuntaa kohden, jossa yhteiskunnallinen turvallisuus ja oikeudenmukaisuus vallitsevat.»

Intian, Pakistanin, Ceylonin, Birman, Indonesian, Malaijin, Siamin, Japanin ja Filippiinien ammattiyhdistys- ja sosialistijohtajat, jotka ovat ottaneet osaa MRA:n maailmankonferensseihin Euroopassa, odottavat innokkaasti Frank Buchmanin ja MRA:n kansainvälisen ryhmän vierailua heidän maihinsa. Yksitoista Japanin suurta ammattiyhdistystä, jotka edustavat miljoonaa työläistä tekstiiliteollisuuden, rautateiden, tiedoituslaitoksen, postin, autoalan ja raskaan

sähköteollisuuden palveluksessa, lähetti Frank Buchmanille kannatuksensa ilmaisen, ja 60 Japanin parlamentin jäsentä kaikista puolueista, sosialistien johtomiehet mukaanlucttuina, lähetti sähkeen Aasian konferenssiin Colomboon, ja odottaa hänen tuloaan Japaniin.

VASTAKAIKU

Maailman työläiset ovat osoittaneet vastakaikua Frank Buchmanille, koska hän on osoittanut huolenpitoa jokaisen kansan jokaista työntekijää kohtaan. Hän uskoo työväen voivan löytää täyden vastauksen. Hän uskoo tavalliseen ihmiseen, ja uskoo siihen, että he yhdessä voivat olla maailman uudelleenrakentajia. Tehtaissa, satamissa, telakoilla, maatiloilla ja kaivoksissa on tänään kaikkialla maailmassa tuhansia ja kymmeniätuhansia ihmisiä, jotka taistelevat hänen kanssaan tämän aatteen puolesta: »Jumalan johtama työväki voi rakentaa uudelleen maailman.»

SISÄLLYS

Suomentajan alkusana, kirj. Martti Hela	7
Frank Buchman, kirj. Alan Thornhill	11

I

VIRTA NOUSEE 1934—1937

Uusi valo	27
<i>Oxford, heinäkuu, 1934</i>	
Norja palaa	30
<i>Oslo, maaliskuu, 1935</i>	
Jumala kutsuu maailmaa	35
<i>Kronborg, Tanska, helluntaina, 1935</i>	
Maailman vastauksen keihäänkärki	37
<i>Oxford, heinäkuu, 1935</i>	
Yksi sydän, yksi tahto, yksi päämäärä	40
<i>Zürich, lokakuu, 1935</i>	
Ihmeitä Pohjolassa	42
<i>New York, marraskuu, 1935</i>	
Lähtökohta?	46
<i>Ollerup, Tanska, pääsiäisenä, 1936</i>	
Amerikka, herää!	47
<i>Atlantintakainen radiolähetys, Stockbridge, Mass., kesäkuu, 1936</i>	
Jumalako Amerikan johtoon?	50
<i>Radiolähetys, Philadelphia, kesäkuu, 1936</i>	

Kuuntelemisen salaisuus	54
<i>Birmingham, heinäkuu, 1936</i>	
Vallankumous parantamaan vallankumuosta	56
<i>Atlantintakainen radiolähetys, Lontoo, elokuu, 1936</i>	
Kansojen kutsumus	60
<i>Julistus »Kansat nousevat»-julkaisussa, marraskuu, 1937</i>	

II

MAAILMA KRIISITILASSA 1938—1939

MORAALINEN VARUSTAUTUMINEN

Moraalinen varustautuminen	65
<i>East Ham, toukokuu, 1938</i>	
Syntymäpäivätervehdys itä-Lontoon perheille	67
<i>East Ham, toukokuu, 1938</i>	
Sanoma Kreikalle	70
<i>Lontoo, kesäkuu, 1938</i>	

RUOTSI

Herätys—vallankumous—renessanssi	72
<i>Visby, elokuu, 1938</i>	

MORAALISEN VARUSTAUTUMISEN ENSIMMÄINEN MAAILMANKONFERENSSI

Valtiotaidon esikuva	77
<i>Interlaken, syyskuu, 1938</i>	
Johdatus vai tykkien jyske?	79
<i>Interlaken, syyskuu, 1938</i>	
Ihmiskunta tienhaarassa	81
<i>Interlaken, syyskuu, 1938</i>	
Ainoa tekijä, joka voi muuttaa tasapainon	85
<i>Geneve, syyskuu, 1938</i>	

ISO-BRITANNIA

Mahtavan vastauksen runko	87
<i>Lontoo, marraskuu, 1938</i>	
Kaaos Jumalaa vastaan	89
<i>Lontoo, marraskuu, 1938</i>	
Työväenliikkeen hengellinen perintö	95
<i>Lontoo, marraskuu, 1938</i>	
MRA — kansallinen välttämättömyys	99
<i>Lontoo, tammikuu, 1939</i>	

AMERIKA

Selostus kansalliselle sanomalehtikerholle	101
<i>Washington, toukokuu, 1939</i>	
Todellisen Amerikan selkäranka	104
<i>Washington, kesäkuu, 1939</i>	
Amerikka valaistuna	105
<i>Ogletorpen yliopisto, Georgia, kesäkuu, 1939</i>	
Uuden maailman ennakkonäytös	107
<i>Hollywood Bowl, Kalifornia, heinäkuu, 1939</i>	

III

SOTAVUODET

Meidän on taottava uusia aseita	111
<i>Kalifornia, heinäkuu, 1939</i>	
Ainoa varma toivo	112
<i>San Francisco, elokuu, 1939</i>	
Unohdettu tekijä	113
<i>Maailmanradiolähetys, Boston, elokuu, 1939</i>	
Maailmankriisiin riittävä maailmankatsomus	116
<i>Maailmanradiolähetys, Boston ja San Francisco, lokakuu, 1939</i>	

MRA kolmessa maanosassa	124
<i>Maailmanradiolähetys, New York, joulukuu, 1939</i>	
Teollinen yhteistyö ja kansallinen yhteys	130
<i>Uudenvuoden sanoma, 1940</i>	
Moraalinen varustautuminen ja maanpuolustus	131
<i>Radiolähetys, San Francisco, kesäkuu, 1940</i>	
Koulutettu taisteluvoima	138
<i>Philadelphia, kesäkuu, 1941</i>	
Maailman uudelleenrakentajia	140
<i>Jouluviesti, 1941</i>	

IV

DEMOKRATIAN INNOITETTU IDEOLOGIA

Aatteiden sota	143
<i>Mackinac'n saari, Michigan, heinäkuu, 1943</i>	
Maailman filosofia	149
<i>San Francisco, kesäkuu, 1945</i>	
Vallankumous ristin alla	149
<i>New York, huhtikuu, 1946</i>	
Hyvä tie	153
<i>Maailmanradiolähetys, Caux, Sveitsi, kesäkuu, 1947</i>	
Vastaus kriisiin	159
<i>Caux, Sveitsi, heinäkuu, 1947</i>	
Vastaus joka »ismille» — jopa materialismille	164
<i>Los Angeles, Kalifornia, kesäkuu, 1948</i>	
Onko olemassa vastaus? On.	172
<i>Caux, Sveitsi, kesäkuu, 1949</i>	
Idän ja lännen kutsumus	177
<i>Gelsenkirchen, Saksa, toukokuu, 1950</i>	
Minkä puolesta elät?	185
<i>Gelsenkirchen, Saksa, kesäkuu, 1950</i>	

Sytyttäkää valo!	188
<i>Mackinac'n saari, Michigan, kesäkuu 1951</i>	
Tarvitsemme jotain sähköistä	194
<i>Mackinac'n saari, Michigan, kesäkuu, 1952</i>	
Uusi valtiotaito, joka lopettaa hämmennyksen	200
<i>Lontoo, kesäkuu, 1953</i>	
Kaikille kaikkialla	205
<i>Maailmanradiolähetys, Caux, Sveitsi, kesäkuu, 1954</i>	
Hengen elektroniikka	211
<i>Radiolähetys, Mackinac'n saari, Michigan, kesäkuu, 1955</i>	
Kansat, jotka eivät halua ajatella	217
<i>Maailmanradiolähetys, Lontoo, kesäkuu, 1956</i>	

LIITE

I. Aikalaisten kuvia Frank Buchmanista	227
1. Ensi ajat. <i>Harold Begbie, Life Changers, 1923</i>	
2. Kuinka Oxford-ryhmä alkoi. <i>A. J. Russel, For Sinners Only, 1932</i>	
3. Frank Buchmanin salaisuus, <i>A. J. Russel, For Sinners Only, 1932</i>	
4. Pennsylvanian poika. <i>Allentown Morning Call, 1938</i>	
II. Kertomus ihmeestä	238
<i>Tri Buchmanin vapaa puhe, 1948</i>	
III. Sivistyksen tarve on moraalinen, <i>Tri B. H. Streeter, 1937</i>	255

IV. Puhekokoelman alkulauseita	257
1. <i>Norjankieliseen laitokseen. Norjan suurkäräjään ent. puhemies C. J. Hambro, 1945</i>	
2. <i>Ranskankieliseen laitokseen. Ranskan ulkoministeri Robert Schuman, 1950</i>	
V. Gestapon selostus Oxford-ryhmästä 1945 . . .	262
VI. Pohjoismaisten piispojen julkilausuma, 1951 . .	264
VII. Frank Buchmanin sanoma sisäisestä vallankumouksesta, <i>Bharat Jyoti</i> , Bombay, 1952	266